Cổ Long

Xích Long Châu

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2009.

Cổ Long

Vnthuquan.net, 2009.

Xích Long Châu

Chương 1

Trung Nguyên Đệ Nhất Tam Phủ

Hôm nay là ngày nhộn nhịp khác thường của Trung Nguyên Đệ Tam Phủ, là ngày mà toàn thể giới giang hồ đều lũ lượt kéo đến mừng cho chủ nhân Trung Nguyên Đệ Tam Phủ mãi đến tuổi tứ tuần mới có một hậu nhân đích thực để nối dõi tông đường.

Bảo là hậu nhân đích thực vì Lưu Khánh Hà, chủ nhân Trung Nguyên Đệ Tam Phủ, nhân vật được xếp vào hàng thứ ba trên giang hồ về hai phương diện: võ công và đức độ, không phải là chưa từng có một hậu nhân nào. Và kỳ thực Lưu Khánh Hà đã có một ái nữ, Lưu gia đã có một thiên kim tiểu thư. Vị tiểu thư này, Lưu Ngọc Bội, hiện đã bước vào tuổi đôi chín một ít, là đóa hoa xuân sắc làm cho Lưu gia thêm được mọi người quan tâm ngưỡng mộ.

Nói như thế để hiểu rằng trong dòng người lũ lượt kéo đến Lưu gia Đệ Tam Phủ Trung Nguyên hôm nay, nếu những nhân vật cao niên trưởng bối của các bang phái đều vì mừng cho đứa bé trai bé bỏng của Lưu Khánh Hà vừa hạ sinh được tròn tháng thì những vị thiếu gia thuộc đủ mọi thành phần càng háo hức có mặt với hi vọng được vị thiên kim tiểu thư của Lưu gia là Lưu Ngọc Bội sẽ ghé mắt xanh đoái nhìn. Và nếu được như vậy thì chuyến đi này đối với những vị

thiếu gia, cũng là đối với những nhân vật chưa hề tạo lập gia thất và đang có ý định rắp tâm bắn sẻ sẽ là một chuyến đi nhất cử lưỡng tiện. Và đó là lý do khiến dòng người kéo đến Lưu gia Đệ Tam Phủ càng lúc càng đông.

Gian đại sảnh to rộng của Trung Nguyên Đệ Tam Phủ càng lúc càng tỏ ra chật hẹp vì không đủ sức chứa cả trăm người cùng kéo đến. Gian thiết lễ, nơi đón nhận quá mừng của từng nhân vật mang đến cũng đầy ắp dần. Và quà của họ đa phần là những vật lạ của báu. Vật phẩm càng quý báu bao nhiêu càng thể hiện lòng quan tâm ngưỡng mộ đến chủ nhân Trung Nguyên Đệ Tam Phủ bấy nhiêu.

Gian yến sảnh, nơi sắp thết đãi một yến tiệc thịnh soạn chưa từng có ở Lưu gia và là nơi được chủ nhân Lưu gia căn dặn gia nhân sắp bày thật chỉnh chu và cẩn trọng vào bật nhất cũng đã bắt đầu xuất hiện những dấu hiệu rối loạn. Họ không thể sắp đặt kịp để sao cho những nhân vật có bối phận thấp kém hơn đừng ngồi lẫn vào bàn chỉ được dành riêng cho những nhân vật có bối phận cực cao trong võ lâm.

Lưu Khánh Hà với trường bào bằng gấm khoác ngoài cứ phải luôn miệng tạ lỗi hết nhân vật này đến nhân vật khác.

Nhìn vẻ lúng túng của chủ nhân, một đạo nhân lên tiếng cảm thông:

- Vô Lượng Thọ Phật! Lưu đại hiệp hà tất phải áy náy. Một ngày vui như thế này bần đạo tin chắc rằng sẽ không một ai nỡ trách đại hiệp.

Một đạo nhân trung niên khác đang ngồi đối diện với đạo nhân ở phía bên kia bàn cũng lên tiếng:

- Phương Thiện đạo trưởng nói rất đúng. Vì nếu có ai nỡ trách Thiên Thủ Đại Lượng Lưu Khánh Hà, Lưu đại hiệp, thì chỉ cần nhớ đến lần Lưu đại hiệp hiển lộ thần uy, cùng giang hồ các môn bang phái triệt

thoái Đông Hải Môn mười hai năm trước là cũng đủ để kẻ đó phải nghĩ lại, đổi buồn thành vui, đổi giận thành mừng, mà cùng hòa chung niềm vui với Lưu đại hiệp, chủ nhân Trung Nguyên Đệ Tam Phủ.

Như để minh chứng cho lời vừa nói, nhân vật trung niên này vội chuyển đôi mắt nhìn qua một mỹ phụ đang ngồi chếch bên mé tả:

- Du mỗ mạo muội nói như thế, không biết Gia Cát Tiên Tử có đồng tình hay không?

Câu nói của nhân vật họ Du làm cho bao nhân vật ngồi cạnh đó đều đổ dồn ánh mắt về phía mỹ phụ. Trong số này có một lão nhân với một bộ râu ba chòm vừa dài vừa bạc trắng chợt hắng giọng:

- Du chưởng môn hỏi chi câu quá thừa ? Vì chưa từng nghe Gia Cát Tiên Tử lên tiếng, lão phu cũng đoán biết thế nào Tiên Tử cũng phần nào cảm thông cho Lưu Khánh Hà. Đúng thế không Gia Cát Tiên Tử, chủ nhân Bách Hoa Cung Đệ Nhị Phủ Trung Nguyên.

Mỹ phụ nọ đỏ mặt:

- Bàng tiền bối lại châm chọc bổn cung chủ nữa rồi. Có phải Bàng tiền bối muốn ám chỉ vì Lưu gia với Bách Hoa Cung đều được xếp vào Tam gia phái đệ nhất võ lâm nên thế nào Gia Cát Đại Mỹ này cũng lên tiếng bênh vực Lưu đại hiệp.

Lão nhân nọ lại hắng giọng, và lần này khi lên tiếng, lão nhân còn đưa tay vân vê và ve vuốt bộ râu ba chòm của lão:

- Tam gia phái đệ nhất võ lâm ngoài Lưu gia và đại thế gia Gia Cát thì ai cũng biết là còn có Đệ Nhất Thần Trang Minh Chủ Võ Lâm Tư Mã Vương. Nên chuyện Tam gia có bênh vực lẫn nhau là chuyện dễ hiểu. Tuy vậy ý của lão phu có phần khác.

Bên cạnh lão nhân là một vị sư thái. Ẩn ý của lão nhân làm cho vị sư

thái động tâm:
- Ý khác của Bàng tiền bối là thế nào? Rõ ràng lời vừa rồi của tiền bối đã cho biết thế nào Gia Cát Cung Chủ Bách Hoa Cung cũng cảm thông cho Lưu đại hiệp. Nghĩa là dù vì lý do nào đi nữa Gia Cát Cung Chủ cũng bênh vực Đệ Tam Phủ Lưu gia. Trừ phi ý khác của Bàng tiền bối là muốn bác bỏ chính câu nói trước của Bàng tiền bối ?
Lão nhân họ Bàng tủm tỉm cười:
- Tịnh Như sư thái muốn biết ý khác của lão phu thật sao? Chỉ sợ khi lão phu nói rõ ra, Sư thái vì là người xuất thân từ cửa không nên dù muốn hiểu cũng vị tất hiểu. Đại để lời của lão phu sắp nói chỉ là lời của kẻ trần tục, e sư thái chẳng muốn nghe.
Thần sắc của Gia Cát Đại Mỹ vụt đổi khác, Tương tự, diện mạo của Lưu Khánh Hà cũng thay đổi. Và để che dấu sự thay đổi chỉ trong thoáng chốc này, Lưu Khánh Hà vụt nói như reo:
- Đến rồi, đại thượng khách của chúng ta, nhất là của Lưu gia trong ngày hôm nay rốt cuộc cũng đến.
Đoạn Lưu Khánh Hà vừa cố lách người bước qua đám đông có đến trăm người, dù là một cố gắng bất thành, vừa vận lực vào âm thanh làm cho giọng nói vang lên rõ mồn một:
- Được Tư Mã Minh chủ đến viếng hàn xá. Lưu Khánh Hà tại hạ quả là tam sinh hữu hạnh, hữu hạnh bội phần!
Mọi người đưa mắt nhìn theo Lưu Khánh Hà và đương nhiên cũng phải mục kích cảnh bất lực của Lưu Khánh Hà vì không thể tự vạch lối giữa đám đông để tiến gần hơn nữa về phía đoàn người gồm năm nhân vật cũng đang cố bước vào gian yến sảnh.
Tuy vậy, từ một cửa ngách cạnh đó chợt có một âm thanh thánh thót vang lên. Đây là thanh âm không mấy lớn, so với câu nói dõng dạc

vừa rồi của Lưu Khánh Hà, nhưng không hiểu sao thanh âm này lại có đủ uy lực để làm cho tình thế hoàn toàn chuyển đổi. Thanh âm đó nói:

- Tiểu nữ có nhìn lầm không vậy? Tư Mã bá bá, Minh chủ võ lâm vốn dĩ đang xử lý chuyện cấp bách xảy ra tại Đoạn Hồn Nhai, cách xa những năm sáu dặm đường vậy mà bá bá vẫn kịp đến mừng cho gia phụ. Và điều này ắt hẳn sẽ làm cho gia phụ đã mừng càng mừng hơn.

Tiếng huyên náo đối đáp lẫn nhau của hàng trăm người liền từ từ ngưng bặt. Đầu tiên là những vị thiếu gia, những nhân vật đang độ tuổi hoa niên có ý rắp tâm bắn sẻ. Những nhân vật này dù đang huyên thuyên như thế nào đi nữa thì vừa nghe chuỗi thanh âm này liền lấy mắt nhìn nhau. Sau đó đổi giọng thành những loạt âm thanh thì thào:

- Xem kìa, đại tiểu thư của Lưu gia vậy là cũng xuất hiện!

- Đúng rồi! Đúng là Lưu Ngọc Bội rồi. Quả là nhan sắc danh bất hư truyền.

- Nói gì nhan sắc, nghe đâu Lưu tiểu thư còn là ái đồ của Ngũ Chỉ Bà Bà, một nhân vật chỉ xuất hiện mỗi một lần đâu vào khoảng ba mươi năm trước, sau đó ẩn tích luôn cho đến nay. Võ học của Lưu tiểu thư cũng vào hạng danh bất hư truyền, so với nhan sắc chỉ có thể bằng chứ không hề kém.

- Ôi chao…! Lưu cô nương quả là bậc mỹ nhân tài hoa hiếm có. Nhìn kìa, nàng vận xiêm y tha thướt như thế nào có ai thoạt nhìn lại dám bảo nàng còn là cao thủ võ lâm.

Mà xiêm y của Lưu Ngọc Bội ngày hôm nay quả nhiên tha thướt thật, khiến nhan sắc nàng đã diễm lệ càng thêm mỹ lệ.

Trong năm nhân vật vừa đi vào có một nhân vật mà phong thái rất dễ tạo ấn tượng ngưỡng mộ và kính phục cho bất kỳ ai thoạt nhìn vào. Đó chính là Tư Mã Minh Chủ, vị bá bá vừa được mỹ nhân Lưu Ngọc Bội gọi bằng giọng thân mật và trìu mến.

Đôi mắt lấp lánh thần quang của Tư Mã Minh Chủ sau khi đảo nhìn mọi người liền dừng lại ở Lưu Ngọc Bội và thán phục:

- Điệt nữ của ta hôm nay trông thật bất phàm, đến nỗi mọi người đều phải nhìn ngắm khiến ta phần nào cảm thấy đố kỵ vì hai chữ Minh Chủ so ra vẫn không thể sánh với nhan sắc diễm lệ của mỹ nhân.

Lưu Ngọc Bội thẹn đỏ mặt:

- Bá bá đã quá khen. Phần tiểu nữ thí lại ngấm ngầm bội phục vì không thể nào có được một chút phong thái đỉnh đạc như bá bá.

Và như để chữa thẹn, Lưu Ngọc Bội bỗng nhìn mọi người và cất cao giọng:

- Tiểu nữ vì mãi chuyện mà có phần khiếm lễ. Mời bá bá tiến vào cho, kẻo gia phụ áy náy chẳng yên.

Chỉ cần một lời như thế thôi là Lưu Ngọc Bội đã làm được một việc mà từ nãy đến giờ phụ thân nàng Lưu Khánh Hà vẫn chưa làm được. Vòng người đông đúc liền giãn ra, tạo một lối đi cho Lưu Khánh Hà từ trong tiến ra nghênh tiếp Minh chủ võ lâm.

Nhưng chân chưa đi được mấy bước Lưu Khánh Hà bỗng chựng lại. Mục quang của Lưu Khánh Hà xạ nhìn vào nhân vật thứ ba ở phía sau Tư Mã Minh Chủ. Thanh âm của Lưu Khánh Hà cũng chùng lại:

- Tuy Lưu mỗ không dám chắc là bản thân nhớ đúng nhưng dường như các hạ đây là Tân Cốc Chủ Ngọa Long Cốc ?

Tư Mã Vương nghe thế liền tự dịch bước về một bên, nhân vật đi ngay phía sau Tư Mã Minh chủ cũng có động thái tương tự, vô tình

tạo cơ hội cho Lưu Khánh Hà diện đối diện với nhân vật vừa được chính Lưu Khánh Hà đề cập.

Với giọng nói ngân vang như tiếng chuông đồng, nhân vật nọ tuy có niên kỷ chưa đến tam tuần nhưng vẫn tỏ lộ hào khí uy lẫm khi phải đối mặt với Lưu Khánh Hà là nhân vật đứng hàng thứ ba võ lâm mà không một chút nào e dè sợ sệt. Y gật đầu:

- Lưu đại hiệp nhớ không sai. Thế mới biết tâm cơ mẫn tiệp và thông tuệ của Lưu đại hiệp chỉ có tăng theo thời gian chứ không hề suy giảm.

Sau lời nói hàm ý tán tụng và tang bốc, y chợt khom người hướng vào Tư Mã Minh Chủ:

- Như vãn bối từng bẩm báo minh bạch với Minh chủ, lần này vãn bối theo chân Minh chủ là mong Minh chủ chủ trì công đạo, làm sang tỏ cái chết oan uổng của gia phụ.

Lưu Ngọc Bội tỏ ra sững sờ, vội lên tiếng xen vào:

- Đoàn Cốc Chủ có lầm lẫn không vậy? Hôm nay là ngày vui mừng của Lưu gia, nỡ nào Đoàn Cốc Chủ làm hỏng ngày vui nhất của gia phụ. Hơn nữa, cái chết của lệnh tôn chẳng phải đã được gia phụ làm sang tỏ, rằng cái chết đó…

Vị Cốc Chủ họ Đoàn chợt đưa tay ngăn lại:

- Lời của Lưu tiểu thư, Đoàn Mẫn Chung này đã hiểu cả rồi. Do đó, mong Lưu tiểu thư cho phép tại hạ có đôi lời giãy bày. Thứ nhất, cái chết của tiên phụ không thể nào là đã sang tỏ, vì còn nhiều uẩn khúc mà ngay lúc này nếu tại hạ nói ra e sẽ làm chính tiểu thư bực mình và cho tại hạ cố ý phá hỏng hỷ sự của lệnh tôn. Thứ hai…

Đến lượt Lưu Ngọc Bội xua tay ngắt lời Đoàn Mẫn Chung:

- Đoàn Cốc Chủ biết như thế là tốt, mọi việc xin cứ hãy để đến lúc

khác hãy đề cập. Còn bây giờ…
Đoàn Mẫn Chung đúng là hạng người không biết thế nào là e dè hoặc kiêng nể. Và lần này y đã dung tiếng cười sang sảng để ngắt lời Lưu Ngọc Bội:
- Việc gì Lưu tiểu thư phải tỏ ra quá vội vàng! Vì cũng để mừng cho Lưu gia, lần này đến đây tại hạ quả thật có mang theo chút quà mọn và đó chính là ý thứ hai tại hạ định đề cập đến.
Lưu Ngọc Bội tròn mắt, sau đó vừa liếc nhìn phụ thân Lưu Khánh Hà vừa hỏi Đoàn Mẫn Chung một cách nghi ngờ:
- Đoàn Cốc Chủ bảo là có quà mứng cho gia phụ, vậy quà đó đâu? Như Đoàn Cốc Chủ không mang theo bên người ?
Kể từ lúc Đoàn Mẫn Chung bắt đầu lên tiếng và những lời nói của y khiến bầu không khí tràn đầy vui mừng ở Lưu gia phải chùng lại và đổi khác đi, Lưu Khánh Hà thủy chung vẫn im lặng, một hành vi hàm ý ngấm ngầm là trao trọn quyền đối đáp cho ái nữ Lưu Ngọc Bội và cũng là hành vi báo cho toàn thể giang hồ biết Lưu Ngọc Bội do đã đủ tuổi thành nhân nên nàng ta kể như đủ tư cách để thay thế thân phụ xử lý mọi việc có liên qua đến Lưu gia, liên quan đến Trung Nguyên Đệ Tam Phủ.
Và mãi đến tận lúc này Lưu Khánh Hà mới lên tiếng, Lưu Khánh Hà nhìn Lưu Ngọc Bội bằng ánh mắt độ lượng:
- Bội nhi quả đã không phụ lòng kỳ vọng của phụ thân và Bội nhi thật sự đã nên người hữu dụng! Tuy nhiên, phàm việc gì cũng vậy, Bội nhi đừng vì tâm trạng quá lo lắng mà quên điểu lễ nghĩa. Hôm nay Đoàn Cốc Chủ đến đây kể như là tân khách của Lưu gia. Bất luận Đoàn Cốc Chủ có hay không có mang theo lễ vật, Lưu gia cũng không dựa vào đó mà phân biệt đối xử. Nào, Bội nhi hãy mau mời tất

cả cùng vào trong, sao cứ để mọi người đứng mãi ngoài này?
Đoàn Mẫn Chung chợt vỗ hai tay vào nhau và tán dương:
- Lưu đại hiệp quả nhiên không hổ danh chủ nhân Trung Nguyên Đệ Tam Phủ, giận hoặc mừng vẫn không để lộ ra mặt. Đó là điều làm cho Đoàn Mẫn Chung tại hạ trước tiên phải ngỏ lời bội phục, bội phục. Và đây là chút quà mừng của tệ Cốc Ngọa Long, mong Lưu đại hiệp nhận cho!
Sau ba tiếng vỗ tay của Đoàn Mẫn Chung, mọi người đương diện hầu hết đều nghe tiếng quát tháo nạt nộ vang đến từ phía ngoài. Và nói cho đúng hơn thì những thanh âm đó thật sự vang đến từ gian thiết lễ, nơi nhận lễ vật của bao tân khách đến mừng ngày hỉ sự của Lưu gia. Và lời đầu tiên là câu quát hỏi của gia nhân Lưu gia:
- Chư vị bằng hữu sao quá xem thường Lưu gia? Dùng thủ cấp thay cho lễ vật, Ngọa Long Cốc thật to gan!
Tiếng đáp lại dĩ nhiên là của môn nhân Ngọa Long Cốc:
- Muốn biết rõ đây có phải lễ vật hay không, sao các hạ không nhẫn nại chờ xem chủ nhân Lưu gia các hạ có nhận hay không? Vì nếu có nhận, tất nhiên đây chính là lễ vật mà chủ nhân Lưu gia các hạ đang cần!
Tư Mã Vương, Minh chủ võ lâm vụt cau mày nhìn Đoàn Mẫn Chung:
- Đoàn Cốc Chủ thế điệt xử sự như có phần quá đáng? Sao lại giấu, không cho ta biết quà của thế điệt là quà khác thường?
Lưu Khánh Hà chợt nở một nụ cười lạt, lên tiếng đáp thay cho Đoàn Mẫn Chung vốn là kẻ đã cố ý xuất hiện gây khó khăn phiền não cho Lưu gia:
- Minh chủ đừng vội trách Đoàn Cốc Chủ. Môn nhân của Đoàn Cốc Chủ lập luận rất đúng khi nói rằng lễ vật gì Lưu mỗ nhận thì đó chính

là lễ vật! Tuy vậy…

Đảo mắt nhìn qua Đoàn Mẫn Chung, Lưu Khánh Hà bật cười hào sảng:

- Nếu quà của Đào Cốc Chủ chính là thủ cấp của một người, ha… ha…, một lễ vật khác thường như thế này sao chúng ta không cùng bước ra ngoài để cùng thưởng lãm, xem đó là thủ cấp của ai mà người của Ngọa Long Cốc dám đề quyết đó là vật Lưu mỗ đang cần ! Đi nào !

Tiên chủ hậu khách, Lưu Khánh Hà vẫn tỏ rõ khí độ uy nghi của bậc tôn sư một phái, dù chỉ là gia phái nhưng nào ai dám phủ nhận thế lực của Lưu gia không thể sánh ngang bất kỳ phái nào trên giang hồ? Lưu Khánh Hà đi trước dẫn đường, Tư Mã Minh Chủ và nhiều tân khách khác nối bước theo sau.

Đứng đối diện với năm bảy gia nhân của Lưu gia là hai nhân vật Ngọa Long Cốc. Thái độ của song phương là đang ở thế đối đầu ngay trước lối dẫn vào gian thiết lễ đã chứa đầy đủ mọi loại lễ vật của tất cả tân khách.

Trên tay hai nhân vật nọ là hai hộp gỗ và một trong hai hộp đã được mở sẵn ra, mà lễ vật chứa trong hộp đó chắc chắn phải là vật đang làm cho mọi người quan tâm và cũng là nguyên do khiến người của Lưu gia cho đến giờ vẫn để lộ nét phẫn nộ trên mặt.

Lưu Khánh Hà chợt xua tay khi phát hiện bọn gia nhân định mở miệng bẩm báo, phân minh về diễn tiến khác thường này. Lưu Khánh Hà bảo:

- Tất cả hãy lui ra. Việc này đã có ta xử lý.

Và cũng với tư thái đĩnh đạc như thế, Lưu Khánh Hà hất hàm bảo nhân vật đang mang trên tay chiếc hộp gỗ được mở sẵn:

- Lưu mỗ và mọi người đây đang muốn nhìn qua lễ vật được các hạ nhọc công mang đến. Phiền các hạ mở rộng các thành gỗ ra cho !
Nhân vật nọ liền điểm một nụ cười lạnh lùng và y cứ giữ nụ cười như thế khi bắt đầu lấy tay gỡ bỏ từng thanh gỗ một…
Trong những tân khách đứng phía sau Lưu Khánh Hà chợt có tiếng một người xì xầm:
- Nếu đây là thủ đoạn trá nguỵ của Ngọa Long Cốc, mọi người cần phải đề phòng trong hộp gỗ có chứa hỏa dược.
Lưu Khánh Hà cũng điểm một nụ cười lạnh :
- Sẽ không bao giờ có chuyện đó. Vị Đoàn Cốc Chủ thừa biết đây là nơi nào, đồng thời cũng thừa hiểu vào thời điểm này có bao nhiêu cao thủ võ lâm ở đây. Đúng thế không, Đoàn Cốc Chủ?
Đoàn Mẫn Chung không đáp. Do y, cũng như nhiều nhân vật khác, vẫn đang chú mục nhìn vào cử chỉ của nhân vật nọ. Nhân vật đó cứ như người đang phải phô diễn một chiêu thức thượng thừa, y gỡ bỏ từng thành gỗ với một thái độ tự tin vừa rất thận trọng. Và như ý cố ý chừa thành gỗ đang quay về phía mọi người lại sau cùng. Y đã gỡ bỏ được ba thành gỗ, một ở phía hậu và hai ở hai bên thành tả hữu y.
Và sau khi y chạm vào thành gỗ sau cùng, Tư Mã Vương chợt lên tiếng:
- Chậm đã! Tất cả những chuyện này là thế nào? Sao Đoàn thế điệt không mau nói rõ cho mọi người nghe trước khi cho mọi người nhìn thấy món lễ vật bí hiểm đó? Và nhớ, nếu Đoàn thế điệt hoặc có hành phi mạo phạm hoặc cố ý hí lộng quần hùng thì đừng trách ta trong cương vị Minh chủ buộc phải có thái độ thích đáng với Ngọa Long Cốc.

Đoàn Mẫn Chung chợt thở ra một hơi dài nặng nhọc:
- Đa tạ Minh chủ đã có lời chỉ giáo, Đoàn Mẫn Chung này nào dám hí lộng hoặc có thủ đoạn mạo phạm đến quần hùng. Thế nhưng, vì đây là việc có liên quan đến cái chết thưở nào của tiên phụ, cũng là liên quan đến ngày vui mừng trọng đại của Đệ Tam Phủ Trung Nguyên nên Đoàn Mẫn Chung này buộc phải nhọc lòng chư vị đồng đạo giang hồ.
Lưu Ngọc Bội sau khi mục kích từng ấy việc đã bắt đầu tỏ ra phẫn nộ ! Nàng quắc mắt nhìn Đoàn Mẫn Chung :
- Các hạ cứ luôn miệng bảo hành vi kỳ quái của các hạ có liên quan đến ngày hỉ sự hôm nay của Lưu gia. Dường như các hạ cố ý ám chỉ cái chết của lệnh tôn cũng liên quan đến ngày vui mừng này. Tại sao chứ?
Đoàn Mẫn Chung cười nhẹ:
- Đa tạ Lưu tiểu thư nhắc nhở. Không sai, và đó chính là điều tại hạ định nói, định tỏ bày. Hai sự việc này quả là có liên quan và nếu Lưu tiểu thư và mọi người đều mong muốn tại hạ nêu ra bằng chứng thì tại sao chúng ta không thử nhìn qua phần lễ vật đặt trong hộp gỗ thứ hai đang do Tả hộ pháp của kẻ hèn này mang trên tay.
Và không chờ nhìn xem phản ứng của mọi người, Đoàn Mẫn Chung ra lệnh cho nhân vật vẫn cầm hộp gỗ thứ hai trên tay:
- Mở ra!
Không như nhân vật thứ nhất đã cố tình trùng trình việc mở hộp gỗ thứ nhất, nhân vật thứ hai vừa nghe Đoàn Mẫn Chung ra lệnh liền áp lòng bàn tay còn lại lên phần đỉnh của hộp gỗ. Tay trên đè xuống, tay dưới vận lực đẩy lên, cử chỉ của nhân vật này lập tức làm cho bản thân hộp gỗ phải kêu chuyển thành một tiếng khô khan.

Rắc…

Tiếng động này làm cho một vài người vì có tâm trạng quá khẩn trương phải hốt hoảng kêu lên:

- Đề phòng độc dược! Còn như không phải thì có lẽ chính là hỏa dược!

Đúng lúc đó hộp gỗ trên tay nhân vật nọ đã mở toang về tứ phía, những mảnh gỗ vỡ vụn liền rơi lả tả xuống ngay chân nhân vật nọ, chỉ chừa lại phần gỗ ở mặt dưới chiếc hộp là vẫn được nhân vật nọ nâng trên tay và trên mảnh gỗ đó chính là một viên minh châu sang long lánh ánh đỏ, hắt hỏa quang ra tứ phía và làm cho phần y phục phía trước thân nhân vật nọ như bị nhuộm đỏ, một màu đỏ bất thường và cũng là bất tường.

Có tiếng người trầm trồ:

- Xích Long Châu ? Đúng là Xích Long Châu, báu vật hãn thế đã thất tung khỏi võ lâm Trung Nguyên từ trăm năm nay.

Trong khi đó Lưu Khánh Hà tuy cũng chép miệng khen nhưng là khen ngợi thủ pháp mở chiếc hộp của nhân vật nọ vừa phô diễn:

- Trong cương có nhu, trong nhu có cương. Bản lĩnh của các hạ nếu Lưu mỗ nhận định không lầm thì chính là công phu Lưỡng Nghi từng được xem là thất truyền của Ngọa Long Cốc?

Lần đầu tiên nhân vật nọ lên tiếng kèm theo cái gật đầu tỏ ý khiêm tốn:

- Nhãn lực của Lưu đại hiệp quả tinh tường ! Vì để báo thù rửa hận cho Lão Cốc Chủ, bọn hạ nhân như tại hạ dù biết đó là hành vi dục tốc bất đạt sẽ đưa đến hậu quả khó lường nhưng vẫn phải miễn cưỡng khổ luyện. Cũng may, nhờ hồng phúc lưu lại của Lão Cốc Chủ, bọn tại hạ cũng không đến nỗi nhục mạng. Đã luyện xong công

phu Lưỡng Nghi, loại công phu chẳng bỏ làm trò cười cho Lưu đại hiệp và chư vị đây.
Tư Mã Vương thì không tỏ ra quan tâm đến công phu Lưỡng Nghi. Trái lại, vị Minh chủ võ lâm cứ nhìn mãi vào viên minh châu Xích Long Châu đang toát ra hào quang làm nhuộm đỏ khắp một vùng.
Tư Mã Vương chợt hắng giọng:
- Xích Long Châu là vật đã thất tung hàng trăm năm nay của võ lâm nhưng kỳ thực đã rơi vào tay Ngọa Long Cốc từ lúc nào không ai biết. Lấy Xích Long Châu làm lễ vật mừng cho Lưu đại hiệp, Ngọa Long Cốc của Đoàn thế điệt đã tỏ ra quá hào phóng thật đấy !
Đoàn Mẫn Chung bật cười:
- Mong Minh chủ và chư vị đừng vội ngộ nhận, Xích Long Châu nào phải vật do Ngọa Long Cốc sở hữu ? Tương tự, Xích Long Châu nào phải vật do Ngọa Long Cốc mang đến mừng cho Lưu đại hiệp?
- Vậy thì ai? Nếu không phải vật do Ngọa Long Cốc mang đến tiến lễ thì chủ nhân là ai? Sao không những không thấy nhân vật đó mà trái lại Xích Long Châu còn do người của Ngọa Long Cốc cầm trên tay?
Câu bật hỏi của Tư Mã Vương, Minh chủ võ lâm cũng là câu nghi vấn mà bao nhiêu người đương diện đều muốn hỏi.
Hiểu rõ như thế và biết chắc hiệu quả sẽ như thế nào, Đoàn Mẫn Chung đột ngột chỉ tay vào hộp gỗ thứ nhất, cho đến giờ vẫn còn bị che chắn bởi thành gỗ duy nhất ngay phía trước. Và Đoàn Mẫn Chung cất cao giọng nói dõng dạc:
- Người mang Xích Long Châu đến mừng Lưu đại hiệp cũng chính là người đã bị Ngọa Long Cốc hạ thủ. Còn y là hoặc chủ nhân của Xích Long Châu thật sự là ai, mời tất cả cùng ngắm nhìn thì rõ. Nào!
Sau cử chỉ và động thái của Đoàn Mẫn Chung, nhân vật đang cầm

hộp gỗ bí hiểm liền vận lực vào đầu một ngón tay, sau đó khẽ búng một chỉ cách không vào mảnh thành gỗ sau cùng.

Cạch !

Thành gỗ nọ vỡ đôi theo chiều dọc, rã làm hai mảnh và nhẹ nhàng rơi về hai phía, để lộ một thủ cấp với hai mắt vẫn mở trừng trừng như còn phẫn nộ vì gặp cái chết bất ngờ.

Nhiều tiếng hô hoán cùng vang lên, hoặc có chênh nhau tiếng trước tiếng sau thì khoảng cách là không đáng kể. Và như thế là đủ cho mọi người nghe, cho mọi người hiểu đó là những lời hô hoán có ý nghĩa gì :

- Là Đông Hải Môn môn hạ, lão tam trong Bát Tiên Đông Hải !

- Đông Hải Môn vốn là tử đối đầu với võ lâm Trung Nguyên cớ gì phải sai phái người mang lễ vật đến mừng cho Trung Nguyên Đệ Tam Phủ?

- Mà lễ vật đâu phải thứ tầm thường, là bảo vật chi bảo Xích Long Châu mới lạ ?

- Hừ ! Xem ra đây là chuyện đáng ngờ, biết đâu mười hai năm trước Đông Hải Môn không phải triệt thoái vì thất trận mà là do nguyên nhân uẩn khúc nào đó ?

Lưu Ngọc Bội tái mặt dần…

Xích Long Châu

Chương 2
Thảm Biến Lưu Gia

Gạt bỏ mọi lời xầm xì bàn tán gây náo loạn bên tai, Tư Mã Vương xạ mắt nhìn chằm chằm Đoàn Mẫn Chung:

- Chuyện xảy ra như thế nào? Đoàn thế điệt vì sao chạm mặt môn nhân Đông Hải Môn, sau đó còn biết rõ Xích Long Châu là lễ vật do Đông Hải Môn mang đến mừng cho Lưu gia?
Lưu Khánh Hà vẫn trầm tịnh như núi Thái:
- Phải đó! Đoàn Cốc Chủ cần phải có đủ chứng cớ, chứng minh Xích Long Châu là vật được Đông Hải Môn mang đến mừng cho Lưu mỗ. Và Đoàn Cốc Chủ đừng quên rằng giữa Lưu mỗ và Đông Hải Môn cho đến nay vẫn xem nhau là kẻ thù bất cộng đái thiên, đâu lẽ nào Đông Hải Môn lại quá đại lượng, sai thuộc hạ mang lễ mừng cho Lưu mỗ ?
Đoàn Mẫn Chung mỉm cười:
- Kẻ chết thì đã chết rồi, dù tại hạ có kể lại minh bạch sự việc đi chăng nữa, chỉ e Lưu đại hiệp lại cho đó là lời khẩu thuyết vô bằng, tự bịa đặt câu chuyện hòng làm hoen ố thanh danh về tài lẫn đức bấy lâu nay của Lưu đại hiệp. Vì thế, tại hạ chỉ có một lời duy nhất thôi, dù chỉ là nghi vấn nhưng vẫn có thể giải thích tất cả.
Lưu Khánh Hà thở ra nhè nhẹ:
- Nghi vấn như thế nào ?
Đoàn Mẫn Chung bảo:
- Đó là tại sao trong người của nhân vật này, lão bị bọn tại hạ lấy mạng chỉ cách nơi này chừng hai mươi dặm về phía Đông, lão có mang theo Xích Long Châu, một báu vật hãn thế đã từ lâu thất tung khỏi võ lâm Trung Nguyên.
Lưu Khánh Hà cau mặt:
- Chỉ cách Lưu gia hai mươi dặm ! Lại còn về phía Đông nữa ư ?
Lão nhân họ Bằng vụt lên tiếng:
- Từ Trung Nguyên Đệ Tam Phủ nếu đi mãi về phía Đông, chính là nơi toạ lạc của Đông Hải Môn. Rõ ràng Tam tiên lão nhi quả có ý tìm đến Đệ Tam Phủ Trung Nguyên rồi còn gì ?
Gia Cát Đại Mỹ, Cung Chủ Bách Hoa Cung chợt thở dài:
- Thật vô lý nếu bảo lão Tam trong Bát Tiên Đông Hải dám đơn thương độc mã mang trong mình một báu vật hãn thế, vượt ngàn dặm đến tận Lưu gia. Tư Mã Minh Chủ có lẽ cân nhắc thật kỹ chuyện tưởng chừng khó tin này.
Tư Mã Vương gật gù:
- Tư Mã mỗ cũng vừa nghĩ đến điểm kỳ quái này. Trừ phi Đông Hải Môn nghĩ hành sự của chúng là quá thần bí, sẽ không bị ai phát hiện nên mới tin tưởng sai lão Tam Tiên đơn độc tìm đến đây !
Đúng lúc này, mọi người cùng nghe ở phía ngoài gian đại sảnh bỗng có tiếng kêu thất thanh:

- Chuyện gì thế này? Sao có người đưa cả một cỗ áo quan đến đây?
Thật nhanh, Lưu Ngọc Bội bật tung người phi thân ra ngoài.
Vút !
Sau đó là tiếng hô hoán vừa sững sờ, vừa phẫn nộ của chính Lưu Ngọc Bội vang vào:
- Bọn Đông Hải Môn thật to gan, dám dùng thủ đoạn này định uy hiếp Trung Nguyên Đệ Tam Phủ chắc? Hừ !
Tiếp đó là một tiếng chấn kình.
Ầm !
Thất kinh, Lưu Khánh Hà lao vọt ra đủ làm cho mọi người cùng lao theo.
Vút !
Vút ! Vút !...
Và Lưu Khánh Hà kịp hô hoán khi phát hiện Lưu Ngọc Bội sắp sửa giáng thêm kình thứ hai vào một thi thể không đầu, có lẽ vừa văng bật ra từ cỗ áo quan hiện đã vỡ toang sau tiếng chấn kình lúc nãy ắt cũng do Lưu Ngọc Bội ra tay trong lúc phẫn nộ:
- Không được hồ đồ, Bội nhi, mau dừng lại !
Đoàn Mẫn Chung cũng vừa lao đến nơi, vụt tái mặt quát hỏi:
- Là thi thể cùa lão Tam Tiên? Tả hữu hộ pháp đâu? Bổn Cốc Chủ đã giao phó cho nhị vị việc an tang thi thể lão, cớ sao nó lại xuất hiện ở đây?
Tả hộ pháp là nhân vật vẫn còn giữ Xích Long Châu trên tay vội đáp:
- Bẩm Cốc Chủ, bọn thuộc hạ đã an tán lão chu tất. Sở dĩ thi thể lão tái hiện ở đây có lẽ cần xem xét lại nhận định của Gia Cát Cung Chủ và Tư Mã Minh Chủ, rằng Đông Hải Môn không chỉ có một mình lão Tam Tiên du nhập Trung Nguyên. Và vì thế từng động tĩnh của Ngọa Long Cốc chúng ta đã bị đồng bọn lão Tam Tiên giám sát.
Câu đáp của nhân vật Tả hộ pháp Ngọa Long Cốc có phần nào làm cho quần hùng rung động. Và đột nhiên có người lên tiếng hỏi:
- Nhưng tại sao Lưu tiểu thư vừa thoạt nhìn đã nhận ra cỗ áo quan đó là do Đông Hải Môn đưa đến?
Mọi ánh mắt đều đổ dồn về Lưu Ngọc Bội và ai ai cũng nhìn thấy nàng đang lúng túng nhìn vào mảnh hoa tiên trên tay !
Lưu Khánh Hà vụt kêu:
- Bội nhi ! Mau đưa vật đó cho ta !
Lưu Ngọc Bội bối rối nhìn thân phụ:
- Phụ thân… ! Chuyện này… chuyện này là có thật sao?
Lưu Khánh Hà dịch chân tiến về phía Lưu Ngọc Bội:
- Là chuyện gì chứ Bội nhi ? Hãy đưa phụ thân nào.

Lưu Khánh Hà nói như thế vì thấy Lưu Ngọc Bội vừa run rẩy, vừa tìm cách giấu cánh tay đang cầm mảnh hoa tiên ra phía sau. Đến giọng nói của Lưu Ngọc Bội cũng bắt đầu run rẩy:
- Nào là… Xích Long Châu, nào là tuyệt học Bách Cầm thân pháp của Bách Cầm lão nhân…, thêm nữa là bí kiếp thượng thừa Niêm Hoa Chỉ đã thất tung của Thiếu Lâm phái. Tất cả… tất cả đều do Đông Hải Môn trao cho phụ thân? Chuyện này là thật ư, thật ư…
Lưu Khánh Hà nóng nảy tung một thủ pháp nhẹ nhàng để chiếm đoạt mảnh hoa tiên đang do Lưu Ngọc Bội cố giấu.
Và khi nhìn thoáng qua mảnh hoa tiên, Lưu Khánh Hà vừa cười vừa vò nát mảnh hoa tiên vào giữa hai tay:
- Đúng là chuyện hoang đường! Đông Hải Môn có tư cách gì dám gọi Lưu Khánh Hà ta là bằng hữu? Chúng có tư cách gì dám đề quyết Bách Cầm lão nhân là do Lưu mỗ hãm hại để chiếm đoạt công phu? Đúng là một câu chuyện hoang đường. Ha… ha…, sẽ không một ai tin vào chuyện hoang đường như thế này. Ha… ha…
Lưu Khánh Hà cười càng lúc càng lớn, như thể Lưu Khánh Hà chưa từng gặp chuyện nào đáng để cười như thế này.
Đã thế, hành vi Lưu Khánh Hà chưa gì đã tùy tiện hủy bỏ mảnh hoa tiên ngay lập tức làm cho đa số nhân vật tỏ ra nghi kỵ !
Một tăng nhân chợt vận lực quát lên thật to:
- Mong Lưu thí chủ, Lưu đại hiệp, giải thích cho rõ, có phải tuyệt kỹ Niêm Hoa Chỉ của bổn phái hiện do Lưu đại hiệp thu giữ?
Tiếng quát tràn đầy nội lực của tăng nhân này làm cho không ít nhân vật võ lâm thay đổi hẳn sắc diện, đến nhịp hô hấp cũng phần nào trì trệ như những người bất ngờ bị hụt hơi. Và mọi người cùng hiểu đó là do vị tăng nhân đã thi triển công phu Sư Tử Hống vào tiếng quát.
Nhưng tiếng quát này như không gây tác động gì cho Lưu Khánh Hà. Nếu không muốn nói Lưu Khánh Hà dường như đang cười lớn hơn khi phát hiện tăng nhân nọ cố tình quát hỏi:
- Ha… ha…! Không lẽ trong chư vị lại có người tỏ ra tin vào những lời lẽ hoang đường này? Bí kiếp Niêm Hoa Chỉ? Ha… ha…! Bí kiếp Niêm Hoa Chỉ có gì lợi hại khiến Thiên Thủ Đại Lượng Lưu Khánh Hà này động tâm? Chỉ toàn là chuyện hoang đường. Ha… ha…!
Lưu Ngọc Bội không hiểu sao cứ lùi dần, như muốn tránh xa tiếng cười, tránh xa phụ thân. Nàng lắc đầu lẩm bẩm:
- Hài nhi không thể tin, tuyệt đối không thể nào tin thân phụ lại là người có quan hệ mật thiết với bọn Đông Hải Môn ác độc. Hài nhi không tin… hài nhi không tin…
Cách cười của Lưu Khánh Hà làm cho Tư Mã Vương lo ngại. Tư Mã

Vương khẽ khàng chạm tay vào đầu vai Lưu Khánh Hà:
- Lưu huynh sao lại…
Vẫn tiếp tục cười, Lưu Khánh Hà quắt mắt nhìn Tư Mã Vương:
- Minh chủ định làm gì Lưu mỗ? Hay đến Minh chủ cũng tin vào những lời lẽ hoang đường này? Nếu vậy, xin chớ trách Lưu mỗ phải thất lễ. Đỡ!
Vù…
Mọi diễn biến sau đó cứ thế tiếp tục và diễn ra theo chiều hướng tất yếu ngay sau một kình hoàn toàn thiếu hẳn tính kềm chế của Thiên Thủ Đại Lượng Lưu Khánh Hà, chủ nhân Trung Nguyên Đệ Tam Phủ, một trong Tam gia phái đứng đầu Trung Nguyên.
Chiêu xuất thủ của Lưu Khánh Hà là quá bất ngờ đối với Tư Mã Vương, Minh chủ võ lâm, người có thâm tình trọng hậu và có thể nói là quá am hiểu Lưu Khánh Hà. Đó là lý do khiến Tư Mã Vương phải hứng chịu một kích, vừa bị chấn lùi vừa bị thổ huyết, cho thấy Tư Mã Vương mang thương thế không nhẹ.
Kết quả này lẽ đương nhiên làm cho gần như hầu hết quần hùng đương diện bị khích nộ.
Có tiếng Bàng lão nhân thét vang:
- Lưu Khánh Hà quả nhiên đã bị Đông Hải Môn mua chuộc. Y cố sát Tư Mã Minh Chủ, đó chính là bằng chứng chẳng phải đã quá hiển nhiên rồi sao! Chúng ta còn chờ gì nữa mà còn chưa tiêu diệt y, trừ hại cho võ lâm!
Tiếng thét của Bàng lão lập tức được đại đa số quần hùng đáp ứng, phụ họa theo:
- Bàng chưởng môn nói rất đúng! Hãy tiêu diệt Lưu gia, trừ hại cho võ lâm!
- Diệt Lưu gia, diệt Đông Hải Môn, tiêu trừ đại họa cho võ lâm!
- Giết ! Giết hết những ai có liên quan đến Lưu gia !
- A di đà phật ! Để thu hồi bí kíp Niêm Hoa Chỉ, ngã phật từ bi, bần tăng Ngộ Nhân đành đại khai sát giới !
Đã có hiệu quả sau hành động gọi là nhất hô bá ứng, Bàng lão nhân cũng là nhân vật đầu tiên biến lời nói thành hiện thực. Bộ râu ba chòm của lão liền lất phất bay khi lão động thân lao vào Lưu Khánh Hà :
- Kẻ ngụy quân tử, ngụy đại hiệp như ngươi bấy lâu nay cứ che mắt giang hồ thì đừng trách Bàng Khiêm ta không thể tha thứ cho ngươi. Đỡ !
Ào…
Đã có một hai người phát chiêu thì liền ngay sau đó hầu như tất cả

đều xông ùa vào Lưu Khánh Hà, tạo một cục diện đã náo loạn càng thêm hỗn loạn.
Rõ nhất là tiếng gầm đầy phẫn hận của Cốc Chủ Ngọa Long Cốc Đoàn Mẫn Chung :
- Mượn tay công đạo để ngấm ngầm hạ thủ tiên phụ, hạng khẩu phật tâm xà như lão Lưu hôm nay dù có chết trăm lần cũng chưa phải là đền hết tội ! Hãy nhận một chưởng Lưỡng Nghi của ta !
Ầm !
Bung ! Bung !...
Trung Nguyên Đệ Tam Phủ vốn mở rộng cửa đón quần hùng đến chung vui cùng chủ nhân nhưng chỉ trong thoáng chốc niềm vui chưa được hưởng trọn đã biến thành thảm họa. Bao nhiêu gia nhân của Lưu gia vì cảm thấy không đủ sức chống trả lòng phẫn nộ của quần hùng đã bắt đầu tìm cách lẻn bỏ đi.
Nhưng hành vi này của họ lập tức bị hai nhân vật tả hữu hộ pháp Ngọa Long Cốc do cố ý dõi nhìn nên đã sớm phát hiện.
Tả hộ pháp liền thuận tay ném luôn Xích Long Châu vào một gia nhân của Lưu gia chỉ suýt nữa là đi khuất vào một cánh cửa nhỏ ở phía xa :
- Ngươi định chạy đi đâu ? Định đưa tin cho Đông Hải Môn đến cứu viện à? Đâu dễ như thế. Đỡ!
Vù…
Xích Long Châu bay đi tạo thành một vệt đỏ dài và lấp loáng ánh hỏa quang, thu hút bao nhiêu ánh mắt nhìn của những nhân vật còn lại chưa có dịp động thủ hoặc xuất chiêu.
Cũng cảm nhận có tiếng ám khí rít gió bám theo, gã gia nhân lập tức quay người lại, quật một kình vào ánh đỏ chính là Xích Long Châu đã đến khá gần :
- Người của Lưu gia sao phải cầu viện bọn Đông Hải Môn vốn là kẻ tử thù của võ lâm Trung Nguyên. Thủ đoạn của Ngọa Long Cốc của bọn ngươi dù có lừa được mọi người nhưng đừng mong lừa được ta. Đỡ!
Cùng với hành vi quật một kình vào Xích Long Châu của gã gia nhân, lúc này Lưu Ngọc Bội cũng tung chếch một chưởng vào Đoàn Mẫn Chung:
- Các hạ không được ngậm máu phun người. Gia phụ không phải hạng người như các hạ nói. Đỡ chiêu !
Bung ! Bung !
Xích Long Châu bị gã gia nhân quật tung bổng lên cao, tạo thành một ánh cầu vồng màu đỏ tựa máu.

Lão Bàng khiêm đến lúc này như mới nhìn thấy Xích Long Châu. Lão tung bắn người lên cao, đuổi theo như muốn chiếm đoạt Xích Long Châu, báu vật hãn thế!
Vút !
Và lão cười sằng sặc khi phát hiện chỉ một sát na nữa thôi Xích Long Châu sẽ thuộc về lão:
- Ha…ha…
Đúng lúc này Du Bạch Trường, chưởng môn Không Động phái vụt kêu thoảng thốt:
- Nhìn lão Lưu kìa, sao lão mặt đỏ tía tai như thể lão đang gặp phải cảnh chân khí nghịch hành ?
Lưu Ngọc Bội sau một chiêu tạm thời ngăn cản được Đoàn Mẫn Chung, tiếng kêu của Du Bạch Trường làm cho nàng phải đưa mắt nhìn lại thân phụ. Và nàng cũng phải kêu kinh hoảng:
- Thân phụ ! Chuyện gì đã xảy ra cho thân phụ ?
Diện mạo của Lưu Khánh Hà quả nhiên cứ ửng đỏ một cách kỳ quái, khiến bất kỳ ai thoạt nhìn đều phải liên tưởng đến ánh đỏ được xuất phát từ Xích Long Châu.
Và có lẽ chính Lưu Khánh Hà cũng nghĩ như vậy, lão chợt đưa tay chỉ vào Xích Long Châu đang sắp sửa lọt vào tay Bàng Khiêm:
- Xích Long Châu. Bội nhi, hãy mau hủy… hủy Xích Long Châu…
Lưu Ngọc Bội sững sờ:
- Hủy Xích Long Châu ư, phụ thân?
Xích Long Châu ngay khi còn trong gang tấc nữa là bị Bàng Khiêm chiếm đoạt, lão bỗng giật mình vì phát hiện có một dải lụa bất ngờ nhẹ nhàng len vào giữa bàn tay lão và Xích Long Châu.
Cùng xuất hiện với dải lụa là tiếng cười lanh lảnh của một nữ nhân:
- Xích Long Châu đâu phải vật để một mình phái Tuyết Sơn độc chiếm. Bàng chưởng môn xin chớ lấy làm phiền nếu bổn phái Côn Luân đành phải mượn tạm. Xem này ! Ha…ha…
Cũng nhẹ nhàng như lúc xuất hiện, dải lụa sau khi quấn quanh Xích Long Châu thành một vài vòng nhỏ, bỗng nhẹ nhàng bay đi khiến bàn tay của lão Bàng Khiêm khi cố vươn ra chộp vào chỉ chộp phải khoảng không.
Bàng Khiêm phẫn nộ:
- Tôn Nghi Phụng chưởng môn thật quá đáng, có phải muốn cùng bổn phái Tuyết Sơn đối đầu? Nếu thật sự là thế, hãy đỡ một chưởng của lão phu Bàng Khiêm.
Lão Bàng hạ người xuống, cuồng nộ quật vào Tôn Nghi Phụng, một nữ nhân đang chú tâm vào việc điều động một dải lụa thật linh hoạt

để hoàn thành hành vi chiếm giữ Xích Long Châu.
Vù…
Động thái của Bàng Khiêm làm cho Tôn Nghi Phụng đang cười đắc ý bỗng chốc biến thành nụ cười lạnh. Tả thủ của Tôn Nghi Phụng liền sau đó chợt thoáng ra một tia kiếm quang với tiếng thét căm phẫn :
- Chưởng của Bàng lão liệu có nhanh bằng chiêu kiếm Thiểm Điện của phái Côn Luân chăng? Đỡ !
Véo…
Dùng tả thủ để thi triển kiếm chiêu, trong khi dải lụa ở hữu thủ vẫn thản nhiên thu dần Xích Long Châu về. Thân thủ của chưởng môn Côn Luân phái Tôn Nghi Phụng càng khiến lão Bàng Khiêm phẫn nộ. Lão nhấn thêm kình lực vào ngọn chưởng, hi vọng phá vỡ ý đồ chiếm đoạt Xích Long Châu của Tôn Nghi Phụng.
Ào…
Tình thế lúc này của Tôn Nghi Phụng là tiến thoái lưỡng nan. Vì hễ giữ Xích Long Châu thì khó lòng đương nổi một kình tận lực của lão Bàng, còn như lo đối phó với lão Bàng thì dải lụa trên tay hữu đâu thể giữ mãi báu vật hãn thế Xích Long Châu.
Chợt Tôn Nghi Phụng buột miệng buông tiếng thở phào nhẹ nhõm, khi nghe một âm thanh kịp lúc vang lên:
- Đã có ta đây rồi, chưởng môn sư muội hãy yên tâm đối phó với lão thất phu !
Kèm theo câu nói đó là một bong nhân ảnh lao vút lên không, ung dung sớt ngang Xích Long Châu đang chực chờ rơi khỏi những vòng quấn từ dải lụa.
Vút !
Tôn Nghi Phụng lập tức thét vang và đẩy thật nhanh trường kiếm bên tay tả về phía lão Bàng Khiêm:
- Phu quân hành động rất hay ! Giờ thì lão Bàng phải chết ! Xem chiêu !
Véo…
Ánh kiếm vụt hóa thành ánh chớp, lao xuyên qua bóng chưởng của lão Bàng, làm lão Bàng phải nghiến chặt hai hàm răng vào nhau và bật thốt lên tiếng rít lạnh như tiếng kim thiết :
- Muốn ta chết đâu phải dễ ! Hừ !
Và…
Ầm !
Kiếm trong tay Tôn Nghi Phụng chợt run lên bần bật và đến lượt Tôn Nghi Phụng bật lên tiếng rít đau đớn xen lẫn căm hờn :
- Độc Tuyết Phi Trảo ? Lão Bàng ngươi thật độc ác. Ta…

Cùng lúc đó, nhân vật vừa chộp vào Xích Long Châu cũng bật lên tiếng thét chói tai :
- Lưu Khánh Hà, ngươi thật sự muốn lấy mạng ta sao? Ối… Thiên Thủ Tuyệt Mệnh chiêu !
Bùng !
Một ánh đỏ chợt bay bổng lên cao, tạo thành một mống cầu vồng đỏ đầy huyết hoặc hừng hừng tử khí.
Và liền theo sau ánh đỏ là một bóng nhân ảnh lao bám theo với khinh thân pháp bất phàm.
Tiếp đó là hàng loạt những tiếng trầm trồ thán phục xen lẫn với những thanh âm chép miệng tiếc nuối :
- Ồ… ! Xích Long Châu lại biến thành vật vô chủ nữa kìa !
- Sai rồi ! Lão tặc Lưu với Bách Cầm thân pháp trước sau gì cũng lấy được Xích Long Châu thôi !
- Sao chúng ta cứ đứng yên chỗ thế này ? Lão tặc Lưu vốn là người Đông Hải Môn, lẽ nào chúng ta để lão toại nguyện ?
- Nhưng công phu của lão…
- Lo gì chứ, chúng ta rất đông người, không lẽ không làm gì được lão ?
- Phải đó. Đánh !
Lưu Ngọc Bội thất kinh, vụt gào toáng lên:
- Phụ thân hãy cẩn trọng ! Tốt hơn hết phụ thân hãy lo chạy lấy thân, đừng vì Xích Long Châu mà mất mạng.
Lưu Ngọc Bội kêu đã quá trễ. Khi bóng nhân ảnh của Lưu Khánh Hà rốt cuộc cũng đuổi kịp và thu hồi Xích Long Châu thì từ phía dưới hất tạt lên trên chính là một vùng trời toàn ảnh chưởng, tạo thành thiên la địa võng bủa vây hoàn toàn sinh mạng Lưu Khánh Hà.
Đó là những luồng chưởng lực do rất nhiều nhân vật cùng hiệp lực hất lên.
Ào…! Ào… ! Ào… !
Ầm !
Lưu Khánh Hà lảo đảo rơi xuống một tay ôm ngực, và một tay vẫn cố gắng nắm giữ Xích Long Châu.
Hự !
Đoàn Mẫn Chung từ ngoài lao nhanh vào với tiếng quát tử thần:
- Mạng của lão thất phu ngươi e không thể còn, trông mong gì việc giữ Xích Long Châu báu vật. Đỡ !
Đoàn Mẫn Chung hất một kình thần tốc và Lưu Khánh Hà vẫn đang đỏ mặt tía tai và vẫn tiếp tục thổ huyết với hai mắt đã có những cái nhìn lờ đờ.

Ào…
Lưu Ngọc Bội vội lao đến chận ngang, miệng thét thất thanh :
- Đoàn Mẫn Chung ngươi dám ! Phụ thân, mau chạy đi !
Một lần nữa Lưu Ngọc Bội có hành vi can thiệp quá trễ. Kình của Đoàn Mẫn Chung đã xô ập vào Lưu Khánh Hà.
Bùng !
Ánh đỏ một lần nữa bật chớp lên không, chứng tỏ ngọn kình của Đoàn Mẫn Chung nếu chưa lấy được mạng Lưu Khánh Hà thì cũng có tác dụng làm cho Xích Long Châu rời khỏi bàn tay cố nắm giữ cũng của Lưu Khánh Hà.
Lập tức có hai ba bóng người cũng bật lao theo đường di chuyển của Xích Long Châu.
Vút ! Vút !...
Trong khi đó cũng có đôi ba bóng người cùng lao ập vào Lưu Khánh Hà đang nhuộm ướt phía trước ngực toàn là máu huyết do chính Lưu Khánh Hà cứ thổ r a lai láng từ cửa miệng.
- Lão tặc Lưu phải chết !
- Kẻ nào có liên quan đến Đông Hải Môn, kẻ đó phải mất mạng ! Đỡ !
- Hãy nạp mạng mau !
Ầm ! Ầm !...
Lưu Khánh Hà gục xuống.
Oa !
Một lần nữa Lưu Ngọc Bội xuất hiện quá trễ. Và nàng chỉ có thể bật thành tiếng gào thảm thiết :
- Phụ thân… !
Nàng không kêu nhiều, không gào nhiều như đáng lẽ phải gào. Và chỉ sau một tiếng kêu duy nhất đó nàng chợt nhấc thân hình bất động của phụ thân lên. Với hai hàm răng nghiến chặt và ánh mắt cứ toát lên lửa căm thù, Lưu Ngọc Bội chợt quay ngoắt người, dùng khinh thân pháp đưa thi thể phụ thân chạy đi.
Vút !
Cuộc tranh giành báu vật Xích Long Châu tuy vẫn tiếp tục tiếp diễn nhưng động thái bỏ đi của Lưu Ngọc Bội cũng bị không ít người phát hiện. Những người này liền lặng lẽ bám theo.
Vút ! Vút !
Vượt qua khu trang viên rộng lớn, với cảm nhận có người bám đuổi theo, Lưu Ngọc Bội đảo người dừng lại, diện đối diện với Đoàn Mẫn Chung là một trong những người vẫn cứ dai dẳng bám theo nàng.
Nàng nhìn họ:
- Gia phụ đã chết rồi, chư vị còn chưa hài lòng sao? Hay chư vị định

trảm chảo trừ căn, là hành vi khó thể chấp nhận ở chư vị vốn là những người tự xưng là danh môn chánh phái !
Đoàn Mẫn Chung cười nhẹ :
- Bọn tại hạ nếu cần vẫn có thể hành động như lời Lưu tiểu thư vừa nói. Nhưng việc đó cũng có thể không xảy ra nếu Lưu tiểu thư vui lòng chỉ điểm cho mọi người biết chỗ lệnh tôn đang cất giữ Bách Cầm bí phổ của Bách Cầm lão nhân và…
Ngộ Nhân phương trượng phái Thiếu Lâm vội tiếp lời Đoàn Mẫn Chung :
- Cả bí kíp Niêm Hoa Chỉ của bổn phái Thiếu Lâm nữa. Nếu được như vậy, a di đà phật, bần tăng xin hứa sẽ không làm gì Lưu tiểu thư, kể cả lệnh đệ vốn là đứa bé sơ sinh vô tội !
Lưu Ngọc Bội bật cười giận dữ :
- Lời của chư vị liệu có gì làm bằng chứng ? Chẳng phải mới lúc nãy gia phụ từng nói, những chuyện chư vị vừa đề cập chỉ là những chuyện hoang đường sao? Nếu đến tận lúc này chư vị vẫn không tin, hừ, thì đó, toàn bộ Lưu gia đang ở trước mắt chư vị, sao chư vị không tự ý đi tìm? Phần tiểu nữ, mong chư vị lượng thứ cho, tiểu nữ còn có bổn phận lo lắng hậu sự cho gia phụ, cũng là bảo toàn tánh mạng cho gia mẫu và ấu đệ. Cáo biệt !
Nhưng Lưu Ngọc Bội chưa kịp bước đi thì nghe Tịnh Như sư thái quát ngăn lại:
- Mong tiểu thư dừng bước cho, bằng không, nam mô a di đà phật, nếu tiểu thư vẫn cố chấp bỏ đi, bần ni thì không nói làm gì, nhưng giả như tiểu thư vô tình chạm trán những đệ tử vô dụng và kém hiểu biết của các phái thì e sinh mạng của tiểu thư khó bảo toàn. Lưu tiểu thư xin cân nhắc kỹ cho.
Nàng phẫn nộ :
- Chư vị nói như thế là có ý gì? Định câu lưu tiểu nữ cho đến lúc chư vị đạt được ý đồ ư ? Đừng hy vọng hảo. Cáo biệt !
Vút !
Thái độ của Lưu Ngọc Bội làm cho Tịnh Như sư thái tuy là đệ tử phật môn cũng phải căm giận, Tịnh Như sư thái vội đuổi theo :
- Tiểu thư định khích nộ mọi người ư ? Hay đúng như người của Ngọa Long Cốc từng đoán, tiểu thư cứ khăng khăng bỏ đi là để gọi bọn Đông Hải Môn đến cứu viện ?
Bị Tịnh Như sư thái bất ngờ ngăn lối, Lưu Ngọc Bội chợt có một hành vi mà Tịnh Như sư thái và mọi người đều ngỡ ngàng ! Nàng ném thi thể của Lưu Khánh Hà vào vị chưởng môn phái Nga Mi, là Tịnh Như sư thái:

- Rốt cuộc chư vị cũng để lộ tâm địa hạ lưu bỉ ổi, hãy giữ lấy này !
Đoạn nàng quay người, tiếp tục bỏ chạy, miệng thì gào bi thảm :
- Phụ thân xin chớ trách hài nhi ! Vì lo cho gia mẫu và ấu đệ, hài nhi đành mang tội bất hiếu với phụ thân !
Vút !
Buộc phải đón nhận thi thể của Lưu Khánh Hà, Tịnh Như sư thái dù thế nào đi nữa cũng để lộ tâm địa thật như Lưu Ngọc Bội vừa nói. Đó là Tịnh Như sư thái lẹ tay luồn vào bọc áo của Lưu Khánh Hà. Để sau đó, khi thu tay về, Tịnh Như sư thái giận dữ vất bỏ thi thể Lưu Khánh Hà qua một bên :
- Lão tặc không mang bên người. Nhất định lão đã cất giấu, và chỗ cất giấu đó là…
Đạo nhân Phương Thiện, chưởng môn Võ Đang phái vội tung người bám theo Lưu Ngọc Bội, miệng bật lên tiếng hối thúc khẩn trương :
- Nhất định chỗ đó là nơi ả Lưu Ngọc Bội kia đang tìm đến. Đuổi theo mau !
Vút ! Vút !...
Có một người do đi sau cùng, vì chậm chân hơn nên phẫn hận trút vào thi thể Lưu Khánh Hà một kình bực tức.
- Bọn Lưu gia của lão tặc ngươi đến lúc chết vẫn còn mãi ương bướng. Vậy thì đừng trách phái Hoa Sơn chúng ta bất cận nhân tình !
Ầm !
Lưu Khánh Hà vậy là phải chết hai lần và với lần này thi thể Lưu Khánh Hà hoàn toàn vỡ vụn.
Chưởng độc ác của nhân vật này bị Tôn Nghi Phụng vừa chạy đến phát hiện. Tôn Nghi Phụng kêu lên hỏi:
- Hoàng Nhất Trụ chưởng môn mọi người đâu cả rồi?
Nhân vật nọ lúng túng nhìn Tôn Nghi Phụng :
- Tôn chưởng môn muốn ám chỉ ai ? Ả Lưu Ngọc Bội ư ? Ả đã…, vậy còn Tôn chưởng môn và lệnh phu quân. Chuyện gì đã xảy ra cho Xích Long Châu rồi?
Tôn Nghi Phụng nửa ngượng ngùng nửa giận dữ rít qua kẽ răng :
- Xích Long Châu lúc này đã biến thành vật bất tường. Hễ ai có may mắn chạm tay vào liền trở thành đối tượng bất hạnh cho quần hùng cùng nhắm vào phanh thây xẻ thịt. Chuyết phu vì thế mà mất mạng, hiện thi thể đang nằm cạnh báu vật Xích Long Châu.
Và sự giận dữ của Tôn Nghi Phụng chợt biến thành nỗi căm thù khó thể nguôi ngoai. Tôn Nghi Phụng đành phải trút cơn giận vào thi thể hầu như đã nát bét của Lưu Khánh Hà :

- Lão tặc này cũng đâu thể chết toàn thây trong khi phu quân của Tôn Nghi Phụng ta lại tử vô địa táng !
Ầm !
Nhìn cử chỉ của Tôn Nghi Phụng, Hoàng Nhất Trụ cười khanh khách :
- Đến lúc này Hoàng mỗ hiểu rồi. Có phải Tôn chưởng môn đang muốn biết Bách Cầm bí phổ và bí kíp Niêm Hoa Chỉ hạ lạc như thế nào ? Vậy hãy theo Hoàng mỗ ! Ha… ha…
Cả hai đều lập tức bỏ đi và đương nhiên cả hai đều chạy theo hướng Lưu Ngọc Bội vừa bỏ chạy.
Dọc đường đi, dù muốn dù không cả hai đều nhìn thấy cảnh đập phá tan hoang đã xảy ra cho khắp mọi vật dụng của Lưu gia. Đủ hiểu những ai đã đuổi theo Lưu Ngọc Bội đều thả sức truy tìm nơi cất giấu bí phổ Bách Cầm và bí kíp Niêm Hoa Chỉ vốn của Thiếu Lâm.
Sợ chậm chân e lại mất cơ hội tranh đoạt bí kíp, Tôn Nghi Phụng và Hoàng Nhất Trụ cứ dựa theo dấu vết phá hủy mà tăng nhanh cước lực chạy đi vội hơn !
Được một lúc, cả hai dừng phắt lại. Trước mắt họ là thi thể ngập ngụa máu huyết của một đứa bé sơ sinh.
Tôn Nghi Phụng dù sao vẫn là nữ nhân nên thoáng bang hoàng trước cái chết thảm của đứa bé :
- Ôi chao ! Vậy là hậu nhân nối dõi tông đường của Lưu gia cũng không được buông tha !
Hoàng Nhất Trụ khẽ quay đầu, nhổ bắn một bãi nước bọt ra xa :
- Giết hại một đứa trẻ vô tội, hành vi của lão Bàng Khiêm thật quá nhẫn tâm.
Vút !
Một bóng người xuất hiện.
Và người này lập tức khom người, dùng tay thăm dò kinh mạch của đứa trẻ sơ sinh :
- Chết rồi ! Là Độc Tuyết Phi Trảo của lão Bàng Khiêm. Hừ !
Tôn Nghi Phụng nhìn người đó :
- Gia Cát Tiên Tử như cũng muốn tìm bí phổ Bách Cầm ? Vậy còn Xích Long Châu thì sao?
Người vừa đến chính là Cung Chủ Bách Hoa Cung Gia Cát Đại Mỹ, Gia Cát Tiên Tử. Tiên Tử bĩu môi nhìn Tôn Nghi Phụng và Hoàng Nhất Trụ :
- Bổn cung chủ đâu phải hạng thừa nước đục thả câu. Còn Tôn chưởng môn, nếu thật sự Tôn chưởng môn quan tâm đến Xích Long Châu sao không lưu lại, mà nỡ để phu quân thây phơi mộ tràng ?

Riêng nhắc đến Xích Long Châu bổn cung chủ mới nhớ, hiện giờ vì mãi mê tranh giành báu vật nên đệ tử các phái, nhất là nhị phái Hoa Sơn – Côn Luân đã thảm tử không dưới hai mươi mạng. Nhị vị muốn biết rõ hơn sao không thử quay lại nhìn ? Hừ !
Sau tiếng hừ hàm ý khinh miệt, Gia Cát Đại Mỹ liền tung người bỏ đi.
Vút !
Đưa mắt nhìn theo, Hoàng Nhất Trụ hậm hực :
- Yêu nữ chỉ giỏi giả vờ ! Hừ ! Đừng tưởng Hoàng Nhất Trụ ta không biết hai mươi năm trước yêu nữ đã từng si mê đến phát ngây phát dại vì mã ngoài đẹp đẽ của Lưu Khánh Hà. Không biết chừng vì vẫn còn si mê họ Lưu nên lúc này yêu nữ cũng là người Đông Hải Môn như lão tặc Lưu đã chết !
Tôn Nghi Phụng kinh ngạc :
- Có chuyện này thật sao ? Hóa ra lúc nãy lão Bàng tuy chỉ nói mập mờ nhưng là muốn ám chỉ đoạn tình trái ngang này giữa yêu nữ và Lưu Khánh Hà ?
Hoàng Nhất Trụ cười lạt :
- Nếu muốn biết rõ hơn, hừ, Tôn chưởng môn hãy cùng Hoàng mỗ đuổi theo yêu nữ thì rõ. Nhất định yêu nữ thể nào cũng tìm cách giải nguy cho ả Lưu Ngọc Bội. Đi nào !
Tôn Nghi Phụng gật đầu :
- Bổn chưởng môn cũng muốn đòi lão Bàng một món nợ và quyết không để lão đắc thủ dù là bí phổ Bách Cầm hoặc bí kíp Niêm Hoa Chỉ ! Đi !
Vút ! Vút !
Cũng như lúc mới rồi, Tôn Nghi Phụng và Hoàng Nhất Trụ dễ dàng nhận định phương hướng Lưu Ngọc Bội đã bỏ chạy, đó là qua từng dấu vết phá hủy đã và đang xảy ra cho một nơi từng được xem là Trung Nguyên Đệ Nhất Tam Phủ võ lâm…

Xích Long Châu

Chương 3
Thoát Hiểm Trang Gang Tất

Lưu Ngọc Bội chầm chậm lui từng bước lùi, ánh mắt phẫn nộ thì xạ nhìn vào từng nhân vật đang có thái độ dồn ép nàng. Nàng xòa rộng hai bàn tay và chập chờn khoa qua khoa lại trước mặt:

- Gia phụ đã chết, gia mẫu chẳng còn, đến ấu đệ dù chỉ là một đứa bé vô tội vẫn không được chư vị buông tha. Nếu chư vị vẫn cứ tiếp tục dồn ép Lưu Ngọc Bội này thì đừng trách tiểu nữ vì chi trì sinh mạng buộc phải thi triển tuyệt kỹ tối hậu của gia sư là Ngũ Chỉ Bà Bà.
Lão Bàng Khiêm bừng bừng lửa giận :
- Lời hăm dọa đó, nếu do đích thân Ngũ Chỉ Bà Bà nói ra thì khả dĩ bọn ta có thể tin. Chứ bản thân ngươi có tư cách gì, có bản lĩnh gì để bảo là đã luyện qua Phi Chỉ Đoạt Mệnh công phu ! Tốt hơn hết, nếu ngươi muốn toàn mạng, hừ, hãy ngoan ngoãn giao nộp bí phổ Bách Cầm cho bọn ta, đồng thời giao hoàn bí kíp Niêm Hoa Chỉ cho Thiếu Lâm phái, thế nào ?
Lưu Ngọc Bội vẫn tiếp tục bước lùi và nàng dường như không hề biết ở phía sau nàng độ hai trượng đã là một miệng vực đen ngòm, rất có thể sẽ là nơi nàng táng thân nếu như nàng cứ tiếp tục lùi.
Nàng càng khoa nhanh hơn đôi bàn tay đang xòe rộng của nàng :
- Phi Chỉ Đoạt Mệnh chỉ là cách gọi khác của tuyệt kỹ Thiên Địa Đồng Thọ của gia sư. Nếu đích thân Bàng chưởng môn không tin, sap Bàng chưởng môn không thử tiến lên để xem lời của tiểu nữ là đúng hay là sai ?
Bàng Khiêm vờ như không nghe Lưu Ngọc Bội nói câu này, lão quay đầu nhìn lại phía sau và hất hàm hỏi Ngộ Nhân phương trượng :
- Phương trượng nghĩ thế nào ? Liệu có đúng không nếu bổn chưởng môn vì muốn đòi lại tuyệt kỹ của quý phái Thiếu Lâm mà có hành động gần như là trảm thảo trừ căn quá ư độc ác ?
Ngộ Nhân phương trượng khẽ cuối đầu :
- A di đà phật ! Bần tăng vốn là kẻ xuất gia, đương nhiên phải tuân thủ giữ đức hiếu sinh như lời phật tổ răn dạy. Huống chi qua thân thủ của Lưu tiểu thư nãy giờ, thiển nghĩ sở học của Lưu tiểu thư có thể nói là đã học hết chân truyền của Ngũ Chỉ Bà Bà, chỉ e Bàng chưởng môn dù muốn cũng không thể bắt ép Lưu tiểu thư giao nạp bí kíp.
Bị Ngộ Nhân đại sư nói khích, Bàng Khiêm giận dữ bật tung người lao thật nhanh về phía Lưu Ngọc Bội :
- Nhưng lưu ả tức là lưu đại họa về sau. Bàng mỗ không tin ả có đủ bản lĩnh đương đầu với…
Chợt có một ngọn kình từ một phía đẩy chếch vào lão Bàng :
- Dừng lại đã nào ! Sao Bàng tiền bối nỡ tuyệt tình, dồn kẻ cô thế vào tử địa !
Vù...
Bị ngọn kình bất ngờ ngăn cản, Bàng Khiêm phẫn nộ đảo người quay lại :

- Hừ ! Tưởng ai hóa ra là Gia Cát Tiên Tử. Có phải tiên tử vì vẫn còn nặng lòng với Lưu Khánh Hà nên cố tình bênh che cho nghiệt chủng Lưu gia ?
Gia Cát Đại Mỹ chợt đỏ mặt, nửa ngượng ngùng, nửa giận dữ :
- Những lời nhảm nhí này lại có thể thốt ra từ miệng Bàng lão được sao ? Vậy lão đừng trách bổn cung chủ vô tình. Đỡ !
Vù…
Bàng Khiêm cười đắc ý :
- Muốn động thủ ư ? Càng tốt, bởi lão phu vốn lâu nay vẫn bất phục cái gọi là Tam gia phái đệ nhất võ lâm. Nay quả là dịp để lão phu xin lãnh giáo tuyệt học. Đỡ ! Ha… ha…
Ào…
Đoàn Mẫn Chung như quá hiểu lão Bàng Khiêm sao lại cười đắc ý, y bảo :
- Bàng tiền bối sao lại dễ dàng bỏ gốc lấy ngọn ? Hóa ra Bàng tiền bối không muốn hỏi gì đến bí kíp Bách Cầm nữa ư ? Hay Bàn tiền bối vẫn ngấm ngầm khiếp sợ Phi Chỉ Đoạt Mệnh của Ngũ Chỉ Bà Bà ! Nếu là vậy, ha…ha…, tại hạ xin mạn phép ra tay, chỉ mong sau này Bàng tiền bối đừng trách tại hạ vì quá lỗ mãng nên có hành vi vượt quá phận. Lưu tiểu thư, đỡ !
Y lao đến thế chỗ Bàng Khiêm và quật một kình đầy uy lực vào Lưu Ngọc Bội.
Ào…
Lưu Ngọc Bội nãy giờ vẫn chầm chậm bước lùi, và đến lúc này, khi phát hiện ngọn kình của Đoàn Mẫn Chung là thật sự lợi hại, nàng lập tức co chân nhảy lùi về phía sau.
Vút !
Đến khi chính bản thân Lưu Ngọc Bội có cảm nhận đất ở dưới chân như không còn nữa thì nàng nghe cùng một lúc có hai tiếng hô hoán vang lên khá chậm so với hành động của nàng.
Tiếng hô hoán đầu tiên là của Gia Cát Đại Mỹ, cung chủ Bách Hoa Cung phát ra:
- Lưu Ngọc Bội cẩn trọng, đừng tự nhảy vào vực sâu… Ôi…
Và tiếng hô hoán thứ hai thì được xuất phát từ phía bên kia bờ vực. Tiếng đó kêu lên trong tâm trạng bang hoàng:
- Dừng lại nào, tỷ tỷ ! Chao ôi ! Đệ quay về muộn thế sao ? Tỷ tỷ, nếu tỷ chết thì đệ cũng nguyện chết theo tỷ !
Lúc này mọi người hầu như đều chững lại, ngỡ ngàng nhìn thân hình Lưu Ngọc Bội dần dần biến mất tăm vào miệng vực đen ngòm. Cũng xảy ra như thế, từ bờ vực bên kia cũng có một bóng nhân ảnh tự

tung người nhào xuống vực, như quyết chết leo Lưu Ngọc Bội vừa đúng với tiếng kêu bang hoàng mọi người vừa nghe.
Đoàn Mẫn Chung vụt chép miệng :
- Vậy là hết ! Lưu gia vậy là không còn bất kỳ ai, đến đệ tử duy nhất của lão thất phu Lưu Khánh Hà là Hà Thái Hoài cũng tự lao mình vào tử địa.
Tôn Nghi Phụng giật mình, vội chạy đến và khom người nhìn vào miệng vực đen ngòm :
- Đoàn Mẫn Chung ngươi vừa nhắc đến Hà Thái Hoài, phải chăng là tiểu quỷ có diện mạo xấu xa năm năm trước đã được lão tặc Lưu nhặt và thu nhận làm truyền nhân độc nhất của lão?
Đoàn Mẫn Chung gật đầu:
- Chính là hắn ! Cũng bởi hắn có diện mạo xấu xa nên bấy lâu nay lão tặc Lưu luôn bảo hắn phải tự tìm chỗ ẩn, kẻo sự xuất hiện của hắn sẽ làm nhiều người kinh hoàng. Hắn chết như thế đỡ cho chúng ta khỏi lo hậu họa về sau.
Bàng Khiêm cười khảy :
- Ngỡ là ai, chỉ là một tiểu oa nhi chưa đến tuổi thành nhân. Ta chỉ muốn hắn còn sống để tra hỏi, biết đâu hắn sẽ biết nơi Lưu Khánh Hà cất giữ bí kíp.
Đoàn Mẫn Chung cười nụ, đưa tay chỉ xuống đáy vực :
- Nếu vậy sao Bàng chưởng môn không thử một lần tìm xuống dưới đó ? Cũng có thể hoặc tiểu tử họ Hà hoặc nha đầu họ Lưu nhờ may mắn toàn mạng thì sao?
Bàng Khiêm quắt mắt nhìn Đoàn Mẫn Chung :
- Ngươi tuy có công cáo giác Lưu Khánh Hà là người của Đông Hải Môn nhưng đừng nghĩ vì thế mà ngươi có quyền vô lễ hoặc châm chọc lão phu. Hay ngươi nghĩ Lưỡng Nghi công phu gì đó của ngươi là lợi hại hơn Độc Tuyết Phi Trảo của lão phu ?
Đoàn Mẫn Chung chợt há miệng cười vang :
- Giang hồ thất phái, tam gia, đệ nhất bang. Trong đó không lấy nửa lời đề cập đến Ngọa Long bổn cốc, rồi sẽ có ngày, ha…ha…, đích thân mỗ sẽ xin lĩnh giáo tuyệt học của từng người trong chư vị, để thử xem câu ca đó có đổi thành Nhất Cốc, Nhất Bang, Nhị Gia phái và giang hồ thất đại phái không? Còn bây giờ, ha…ha…, xin hẹn gặp lại sau này ! Ha…ha..
Vừa cười vang Đoàn Mẫn Chung vừa cố tình bật thẳng người lên cao thật cao, khiến thân hình cứ như quả pháo thăng thiên. Sau đó, với một lượt lăng không chuyển mình, Đoàn Mẫn Chung ung dung lao qua đầu mọi người và phi thân mất dạng, chỉ để lại tràng cười dài

đầy ngông cuồng.
Vút !
Ha…ha…
Gia Cát Đại Mỹ càng nhìn theo Đoàn Mẫn Chung thì càng tái sắc.
Sau cùng, Gia Cát cung chủ chợt chép miệng than :
- Lưỡng Nghi du ảnh ? Đây chẳng phải là cảnh giới thượng thừa của công phu Lưỡng Nghi cứ ngỡ là đã thất truyền từ lâu rồi sao? Chao ôi, việc Ngọa Long Cốc sẽ đứng đầu võ lâm có lẽ sẽ là điều không tránh khỏi.
Có tiếng niệm phật vang lên tiếp nối lời của Gia Cát Đại Mỹ:
- Vô lượng thọ phật ! Lưỡng Nghi và Thái Cực vốn là hai công phu có cùng xuất xứ. Lời của tiên tử vừa cảnh báo, bần đạo e sẽ không sai mấy so với thân thủ thực sự của cốc chủ cốc Ngọa Long ngay lúc này !
Bàng Khiêm giật mình :
- Phương Thiện đạo trưởng như muốn nói tiểu tử họ Đoàn quả thật đã luyện đến cảnh giới cuối cùng của công phu Lưỡng Nghi nhị công là cương nhu cương hợp.
Ngộ Nhân phương trượng thở dài :
- Hậu sinh khả úy, hậu sinh luôn luôn khả úy ! Nếu thật sự Đoàn thí chủ đã luyện đến cảnh giới này thì Ngọa Long Cốc sắp dương danh thiên hạ chỉ là việc trong một sớm một chiều mà thôi.
Đoạn Ngộ Nhân phương trượng đưa mắt nhìn mọi người :
- A di đà phật ! Nếu tệ phái Thiếu Lâm và chư vị không muốn bị tụt hậu so với Ngọa Long Cốc cũng là đề phòng Đông Hải Môn tái nhập Trung Nguyên, gây họa như mười hai năm trước sao chúng ta không kíp quay về sơn môn, kịp thời khổ luyện thêm công phu trấn môn ?
Tôn Nghi Phụng thở dài :
- Liệu mọi người có can tâm bỏ đi ngay lúc này hay không nếu ai ai cũng phần nào tơ tưởng đến Xích Long Châu và bí phổ Bách Cầm chưa tìm thấy ?
Lời của Tôn Nghi Phụng vừa dứt liền có thanh âm chưa mấy hồi phục của Minh chủ võ lâm Tư Mã Vương từ xa xa vang đến :
- Xích Long Châu cũng như thi thể của khá nhiều đệ tử các phái, đều bị hủy nát thành trăm nghìn mảnh vụn rồi còn đâu. Xem ra lần diễn biến này có thể sẽ khơi mào cho một cơn đại họa thật sự ắt sẽ xảy đến cho võ lâm Trung Nguyên chúng ta. Sau chư vị không mau mau làm theo lời chỉ điểm thật đúng lúc của phương trượng Thiếu Lâm phái ?
Mọi người nhìn về phía phát thoại lập tức thấy Tư Mã Vương và thật

nhiều đệ tử các môn phái đang buồn bã kéo đến.
Và cứ qua đó thì biết quả nhiên Xích Long Châu dù có là báu vật hãn thế thì qua biết bao lần bị quần hùng các phái tranh giành lẽ đương nhiên vật đó khó có thể nguyên vẹn.
Chỉ khi bọn đệ tử các phái đến gần hơn thì mọi người mới nhìn rõ, hầu như trên tay người nào người nấy đều có cầm theo một mảnh nhỏ vốn có xuất xứ từ Xích Long Châu.
Xích Long Châu đã bị phá hủy.
Lưu gia Trung Nguyên đệ tam cũng bị tiêu hủy.
Một diễn biến thật là bất ngờ và ngoài sức tưởng tượng của võ lâm chỉ xảy ra chưa đầy một ngày và vốn là ngày vui mừng của Lưu gia. Nhưng tất cả đều thay đổi.

*

* *

Lưu Ngọc Bội cố vùng vẫy. Nàng muốn tránh thoát một vòng tay khỏe mạnh đang ôm và đỡ quanh thân nàng. Và nàng đành phải dừng lại hành động đó khi nghe bên tai nàng vang lên tiếng đề tỉnh :
- Tỷ tỷ đừng làm thế. Đệ biết lỗi vì lỡ mạo phạm nhưng tỷ đừng quên trên kia còn rất nhiều người. Tỷ gây kinh động, họ nghe được, e chúng ta nguy mất.
Lưu Ngọc Bội cố phát thoại thật khẽ :
- Nhưng ngươi cũng đừng ôm cứng ta. Thứ nhất, nam nữ thọ thọ bất tương thân. Thứ hai, ta cũng như ngươi, do vô tình chộp phải một sợi dây không hiểu do ai chăng sẵn dưới này. Ta đâu thể rơi đến tận đáy vực, việc gì ngươi phải ôm cứng ta như thể sợ ta không đủ lực chi trì ?
Thanh âm nọ lại thì thào vào tai Lưu Ngọc Bội :
- Có nghĩa là tỷ tỷ chưa nhìn vào sợi dây? Đệ đang sợ sợi dây do quá mong manh e khó chi trì nổi sức nặng của đệ và tỷ cùng một lúc đeo bám vào. Tỷ ngước nhìn thử xem. Mà nhớ, tỷ đừng khinh xuất cử động quá đột ngột, sợi dây sẽ đứt rời cho xem.
Lưu Ngọc Bội bèn ngước nhìn sợi dây. Đó là sợi dây không rõ đã được nhân vật nào chăng ngang từ lúc nào và hiện giờ do có hai người đeo bám cùng một lúc nên sợi dây đã võng xuống làm cho hai đầu dây cột ở hai bên miệng vực vì quá căng nên tạo cho Lưu Ngọc Bội cảm giác là sợi dây có thể bị đứt lìa bất cứ lúc nào.
Nàng tái mặt:

- Chỉ tại ngươi bỗng dưng lao theo ta. Nếu không có ngươi, một mình ta đương nhiên sẽ tha hồ đeo bám, đâu dễ gì làm cho sợi dây bị đứt lìa là chuyện trước sau gì cũng xảy ra.
Có tiếng chép miệng vang vào tai nàng:
- Đệ chỉ lo cho tỷ, nỡ nào bây giờ tỷ lại trách ngược đệ ? Chậc… mà bọn họ là ai, sao họ quá độc ác quyết dồn tỷ vào tử địa ?
Nàng nghiến răng ken két :
- Ngươi không biết họ là giang hồ thất phái, tam gia nhất bang sao ? Kể cả việc toàn bộ Lưu gia vừa bị họ thảm sát ngươi cũng không hay biết gì ư ?
- Toàn bộ Lưu gia bị thảm sát ? Ý tỷ muốn nói sư phụ, sư nương và cả tiểu đệ đệ mới sinh nữa…
Lưu Ngọc Bội tái mặt :
- Ngươi dặn ta đừng cử động mạnh sao chính ngươi lại làm cho sợi dây tung chuyển thế này ?
- Xin tỷ lượng thứ cho. Chỉ vì đệ quá bang hoàng khi nghe tỷ nói đến chuyện thảm sát. Sự thật là thế nào, tỷ ?
Nàng thở ra nhè nhẹ, miệng đáp và mắt thì cứ dõi nhìn chằm chằm vào sợi dây, là vật cứu tinh duy nhất lúc này của nàng và cũng là của gã sư đệ bất đắc dĩ của nàng : Hà Thái Hoài !
- Hôm nay là ngày Lưu gia mừng ấu đệ ta vừa tròn tháng, ngươi cũng biết rồi chứ ?
- Đệ biết ? Sao ?
- Ngoài Cái Bang không hiểu sao vẫn chưa thấy ai đến, các nhân vật còn lại đều có mặt đông đủ. Và họ bất ngờ bảo phụ thân ta là người của Đông Hải Môn. Thế là chuyện thảm sát diễn ra.
- Vô lý ! Sư phụ luôn xem Đông Hải Môn như kẻ thù, điều này đến đệ còn biết huống chi mọi người. Trừ khi họ có bằng chứng nói lên điều ngược lại.
Lưu Ngọc Bội thở dài:
- Bằng chứng là do cốc chủ Ngọa Long Cốc mang đến. Đó là…
- Tỷ muốn ám chỉ Đoàn Mẫn Chung, kẻ từng bị sư phụ nghi ngờ là người lòng lang dã sói, đang tâm hãm hại chính thân phụ để ung dung chiếm đoạt cương vị một cốc chủ ?
Nàng kinh ngạc :
- Ngươi cũng biết như thế ư? Là do phụ thân ta nói với ngươi ?
- Đương nhiên. Vì ngoài sư phụ và sư nương, ở Lưu gia này còn ai đoái hoài đến đệ vốn là một cô nhi lại còn mang diện mạo quá ư kỳ quái.
Nàng cười gượng :

- Ý ngươi cũng trách ta vô tình ?
- Đệ không có ý như thế. Huống chi đệ thừa hiểu, một nữ nhân xinh đẹp như tỷ dù muốn dù không cũng phải có một chút nào đó khó chịu nếu bất ngờ trông thấy diện mạo của đệ. Mà thôi, bỏ chuyện đó đi, gã cốc chủ Ngọa Long Cốc đã mang đến bằng chứng như thế nào ?
Nàng thuật lại tuần tự những gì đã xảy ra, và thi thoảng vẫn liếc nhìn sợi dây quá ư mỏng manh.
Và nàng vừa dứt lời, sư đệ nàng là Hà Thái Hoài liền nói :
- Nếu là vậy, đệ và tỷ không thể mãi đeo bám như thế này. Thù nhân có thể đến bất cứ lúc nào.
Nàng nghi ngại :
- Sao ngươi nghĩ như thế ?
- Vì sợi dây này đâu phải ngẫu nhiên được ai đó chăng sẵn ở đây, chỉ cách miệng vực chưa đến hai mươi trượng và lại cách đáy vực đến trăm trượng có dư. Và người nào có hành vi này nhất định phải có ý đồ mờ ám. Tỷ không nghĩ như thế sao ?
Nàng lo lắng đảo mắt nhìn cả hai đầu dây với cái nhìn lo ngại, sợ địch nhân sẽ xuất hiện bất kỳ lúc nào và ở bất kỳ đầu dây phía nào :
- Ngươi bảo thoát là thoát cách nào ?
- Tỷ hãy nhỉn đầu dây bên tả. Phía dưới đó một ít chẳng phải có một động khẩu là gì?
Nàng gật đầu :
- Ta thấy rồi. Nhưng liệu ta và ngươi được yên ổn nấp vào đó bao lâu? Ngươi tưởng đối phương không đủ thông tuệ để chui vào đó tìm ta và ngươi sao ?
- Đệ chỉ nghĩ chạy đến đâu hay đến đó. Còn hơn cứ đeo bám mãi chỗ này chờ chết.
Nàng lại gật đầu :
- Ngươi định di chuyển theo sợi dây để đi đến tận chỗ đó ?
- Di chuyển để làm gì nếu tỷ và đệ vừa cử động sẽ làm sợi dây đứt lìa. Chi bằng chúng ta cứ bứt ngang sợi dây ngay chỗ này, sau đó với đầu dây đã bám sẵn, chúng ta vẫn ung dung leo ngược lên đến chỗ có động khẩu. tuy cách này có phần mạo hiểm nhưng vẫn có lợi là nếu đối phương xuất hiện ở bờ vực bên kia sẽ vô phương thế tiếp tục đuổi theo chúng ta.
Nàng cười lạt :
- Ngộ nhỡ đối phương xuất hiện ở ngay bờ vực bên này thì sao ? Cách của ngươi có khác nào tự đưa thịt vào miệng hùm ?
- Nhưng tỷ không thể biết đối phương xuất hiện từ phía nào, đúng không? Vậy tỷ còn chần chờ gì nữa nếu tin rằng với cách của đệ,

chúng ta kể như đã loại bỏ đúng một nửa mối nguy hiểm. Còn hơn là cứ để nguyên sợi dây khiến nguyên vẹn bao nhiêu mối nguy hiểm đều đổ dồn vào chúng ta.
Nàng lại gật đầu :
- Nghĩ như ngươi cũng phải ! Ta có mang sẵn bên mình một thanh liễu đao. Để ta dùng nó cắt bỏ sợi dây như ngươi vừa nói.
- Đừng ! Trừ phi tỷ muốn lưu lại dấu vết cho ai đó biết cả tỷ và đệ đều còn sống. Hay hơn hết là cứ để sợi dây làm như bị đứt một cách ngẫu nhiên. Rất có thể họ sẽ đoán tỷ và đệ vì đeo bám quá mạnh vào sợi dây nên khi đứt cả hai ta đều tiếp tục rơi xuống đáy vực. Tỷ nghĩ sao ?
Nàng chép miệng :
- Tùy ngươi vậy. Ta chỉ biết giao phó sinh mạng ta cho ngươi.
Có tiếng cười hì hì vào tai nàng :
- Là tỷ nói đó nha. Chứ đệ vẫn luôn nghĩ, tỷ vừa lớn tuổi hơn đệ, vừa được Ngũ Chỉ Bà Bà truyền thụ toàn bộ công phu đương nhiên tỷ luôn nghĩ ngợi sâu xa và có bản lĩnh cao minh hơn đệ. Đệ nào dám so bì với tỷ. Bất quá đệ chỉ biết tuân mệnh lệnh của tỷ thôi. Còn bây giờ, tỷ chuẩn bị nha, đệ vận lực bức đứt sợi dây đây.
Dứt lời, thì
Phựt !
Sợi dây bị đứt ngang và thật không may Lưu Ngọc Bội và sư đệ bất đắc dĩ của nàng lại không được cùng nắm chung cùng một phần sợi dây ở về một phía. Lưu Ngọc Bội nắm phần sợi dây mé tả, còn gã kia thì ở phần ngược lại.
Tuy nhiên khi thân hình Lưu Ngọc Bội chưa kịp cùng sợi dây ở phía bên tả bật tung đi bao xa thì tai nàng nghe những tiếng kêu đứt đoạn :
- Nguy tai… ! Không khéo đệ lao không kịp mất… ! Tỷ hãy mau vươn hết tay về phía đệ nào… !
Nàng quay mặt nhìn lại phía sau và bồi hồi lo sợ khi phát hiện gã sư đệ bất đắc dĩ của nàng đã có hành vi quá ư mạo hiểm là dám buông bỏ đầu dây phía bên kia để cố thi triển khinh thân pháp lao về phía nàng.
Nàng thất kinh khi cố vươn tay ra dài thật dài nhưng có cảm tưởng không thể nào chạm đến tay cũng đang cố vươn tới của gã sư đệ :
- Sao ngươi liều lĩnh vậy ? Ta không thể chạm đến ngươi, làm sao bây giờ ?
Nói thì chậm nhưng diễn biến xảy ra lại quá nhanh, có thể hiểu là việc chỉ xảy ra trong vòng một hoặc hai ba lượt chớp mắt mà thôi.

Đó là lúc Lưu Ngọc Bội vừa dứt lời liền cảm nhận có một sức nặng chợt đeo bám và trì kéo ngay vào phần chân bên tả của chính nàng. Nàng định đưa mắt nhìn xuống thì…
Vút !
Sức nặng đó lập tức rời khỏi chân nàng và cũng lập tức nàng nhìn thấy bóng nhân ảnh mờ ảo lao vụt đi để liền ngay sau, cái bóng đó đã đeo bám thật vững chãi vào vách đá ở phía bên tả vực.
Cũng nhanh như thế, đến lượt thân hình nàng theo đà sợi dây đứt tung sắp sửa va mạnh cũng vào vách đá phía đó.
Nàng liền hít vào một hơi thật đầy, chờ sẵn sự va chạm chắc chắn phải xảy đến.
Bình !
Dù đã chuẩn bị sẵn nhưng lực va vào vẫn làm nàng tuột tay khỏi sợi dây. Nàng rơi xuống :
- A…a…
Thật kịp lúc, một vòng tay khỏe mạnh liền ôm cứng ngang thân nàng :
- Ổn rồi ! May mà đệ vừa đang bấu đúng vào nơi thật vững ! Ôi chao…
Rắc…
Mấu đá nơi gã sư đệ nàng vừa bấu vào cũng là nơi nàng vì quá cấp bách ngay khi được ứng cứu cũng bấu vào. Sức nặng của hai người cùng đeo bám đã làm cho mấu đá long ra, li khai khỏi vách đá. Kết quả cả hai cùng rơi xuống phìa dưới.
Vù…
Theo bản năng, nàng dụng lực vùng vẫy, như không muốn bản thân do bị gã sư đệ ôm cứng nên không thể có những phản ứng thoát hiểm cần thiết.
Đúng lúc này nàng nghe gã sư đệ hét vào tai :
- Đừng vùng vẫy nữa ! Hãy mau đưa hết chân khí lên thượng bàn. Đệ không để tỷ rơi xuống đâu mà lo ! Lên !
Tiếng thét của gã thật thần hiệu, làm cho thân hình nàng cảm thấy lâng lâng, nhẹ như nàng đang cỡi gió để bay ngược lên trên. Và cùng với cảm giác này nàng chợt nhìn thấy lối chui vào động khẩu ở phía vách đá cũng vừa loang loáng xuất hiện ngay bên cạnh. Nàng lập tức chuyển mình, lăng không đạp bộ chui tọt vào động khẩu đó.
Vút !
Theo sau nàng, gã sư đệ bất đắc dĩ của nàng cũng chui vào.
Vút !
Gã trút ra hơi thở phào nhẹ nhõm :

- Quả là họa vô đơn chí. Nếu đệ không luyện đến tinh thông Bách Cầm thân pháp có lẽ cả hai ta lúc này đã tan xác dưới đáy vực…
Nàng quay mặt nhìn gã :
- Phụ thân ta đã truyền cho ngươi thân pháp Bách Cầm ?
Sau cơn hoảng hốt, khuôn mặt gã dần trở lại màu vàng bệch xấu xa như từ thưở nào vẫn có. Gã đáp :
- Đệ không đủ tư chức để luyện các loại công phu đã thành danh của sư phụ. Vì thế, tuy miễn cưỡng nhưng sư phụ đành thuận ý cho đệ luyện Bách Cầm công phu. Cũng là may, đệ nhờ công phu này nên mới dám liều lĩnh bỏ sợi dây bên kia để lao theo tỷ qua bên này. Sau đó, cũng nhờ công phu Bách Cầm nên đệ chỉ cần mượn tạm một chân của tỷ để lấy đà, và thế là đệ an toàn bám vào vách đá. Và cuối cùng là..
Nàng bang hoàng ngắt lời gã :
- Cuối cùng cũng là nhờ Bách Cầm thân pháp nên ngươi mới mạo muội ném ngược ta lên trên, để sau đó tự một mình mượn lực ném và lao đuổi theo ta ?
Gã kinh ngạc :
- Như sư phụ bảo tỷ chưa bao giờ luyện qua Bách Cầm thân pháp, cớ sao tỷ am hiểu khá nhiều những cử động linh hoạt chỉ có ở Bách Cầm thân pháp ?
Nàng mắng gã :
- Ngươi quên rằng tiếng vẫn hằng ngày nhìn thấy phụ thân ta gắng công khổ luyện Bách Cầm thân pháp sao ? Cho dù ta không luyện, do môn qui khắc khe, thì chí ích ta cũng biết thân pháp đó lợi hại thế nào chứ ?
Gã chợt cười buồn :
- Nhắc đến sư phụ đệ cảm thấy nao lòng. Sư phụ giờ đã mất, chỉ còn lại tỷ và sư đệ, xem ra hai chúng ta sức đơn lực bạc e khó lòng báo thù cho sư phụ.
Lưu Ngọc Bội nghiến răng căm phẫn :
- Sao chưa gì ngươi đã vội nhụt chí ? Có phải ngươi sợ uổng mạng nếu cứ thế này tìm đến từng thù nhân để báo thù cho thân phụ ta ?
Gã gật đầu :
- Càng nghĩ đệ càng sợ. Như chuyện lúc nãy chẳng hạn, nếu đệ vì lo cho tỷ mà rơi luôn vào đáy vực thì sao ?
Lưu Ngọc Bội khinh thị nhìn gã :
- Phụ thân ta thật phí công khi thu nhận ngươi làm truyền nhân. Đến mối thù của sư phụ mà ngươi cũng sợ, không dám báo phục, liệu ngươi có đáng là truyền nhân của Thiên Hạ Thủ Đại Lượng Lưu

Khánh Hà không?
Gã thở dài :
- Tỷ hiểu sai ý đệ rồi. Là đệ muốn nói vì đệ không biết Lưu gia gặp cảnh thảm sát nên thoạt nhìn thấy tỷ rơi xuống vực đệ mới liều lĩnh lao theo. Bằng không…
Lưu Ngọc Bội phẫn nộ nhìn gã :
- Ngươi càng nói càng tỏ ra là con người bội bạc. Ý ngươi nói ngươi sẽ bỏ mặc ta nếu như biết rằng phụ mẫu ta đều đã bị thù nhân sát hại ?
Gã thản nhiên gật đầu :
- Tuy chẳng phải là bỏ mặc nhưng trước tiên đệ phải cân nhắc. Giả như cứu được tỷ mà mạng đệ chẳng còn, đệ sẽ không ngại chuyện liều thân. Ngược lại, nếu hành vi của đệ cuối cùng vẫn là cùng chết với tỷ thì đệ đâu ngu dại liều lĩnh? Đệ muốn nói, chí ít cũng phải có một người trong hai ta toàn mạng. Có như thế mới mong còn có người sau này lo báo thù cho Lưu gia. Đệ nghĩ thế nào nói thế ấy, mong tỷ hiểu cho.
Nàng cười lạt :
- Ngươi chỉ giỏi tài ngụy biện. Sao lúc nãy ngươi bảo ngươi lo sợ khi nghĩ đến việc báo thù ?
Gã trầm ngâm, khiến gương mặt gã đã vàng bệch lại càng thêm nghệch ra, trông thật xấu xa quá sức tưởng :
- Đương nhiên đệ phải sợ nếu biết rằng bản thân rồi sẽ phải đối đầu với hầu hết võ lâm Trung Nguyên. Trong khi bao nhiêu sở học của sư phụ, đệ thì chỉ luyện được Bách Cầm thân pháp, còn tỷ thì do câu nữ sanh ngoại tộc nên không hề được sư phụ chân truyền. Thử hỏi đệ và tỷ làm sao đảm đương nổi ?
Nàng long mắt lên phẫn uất :
- Ngươi đừng quên ta đã được truyền thụ hết chân truyền của gia sư là Ngũ Chỉ Bà Bà. Và trong Ngũ Kỳ Nhân Ngũ Tuyệt, chỉ pháp thì có ta, thân pháp thì có ngươi, nếu hai ta hợp lại cũng có nghĩa là nhị kỳ nhị tuyệt cùng hợp lại, lo gì không báo được thù ?
Gã ngước mặt ngơ ngắc nhìn Lưu Ngọc Bội :
- Ý tỷ muốn ngay bây giờ chạy đến chổ ẩn dật của lệnh sư, kêu cầu lệnh sư xuất thế, giúp chúng ta báo thù ?
Nàng thừ người ngẫm nghĩ một lúc mới nói :
- Ý của ngươi cũng là ý hay. Chỉ sợ ngay bây giờ ta và ngươi khó lòng bỏ đi mà không bị đối phương phát hiện.
Gã mỉm cười thần bí :
- Họ đi cả rồi. Họ sẽ không phát hiện nếu chúng ta cứ tìm đường

vắng mà đi.
Nàng kinh ngạc :
- Sao ngươi biết họ đã bỏ đi ?
Gã đáp :
- Lúc nãy tiếng tỷ kêu quá lớn, đệ chỉ sợ họ nghe thấy và lập tức truy tìm. Nào ngờ từ nãy giờ đệ vẫn không nghe bất kỳ động tĩnh nào, chứng tỏ họ đã bỏ đi từ rất lâu.
Nàng gật gù nhìn gã :
- Ngươi lập luận cũng đúng. Và rốt cuộc ta thật không hiểu ngươi là một gã ngờ nghệch hay quá thông tuệ nên đã giả vờ ngờ nghệch?
Gã chỉ cười, không đáp.

Chương 4
Huyết Ma Trảo

Giữa Lưu Ngọc Bội và gã sư đệ bất đắc dĩ không hiểu sao chợt có những trạng thái đối nghịch nhau. Như lúc vừa leo lên khỏi miệng vực để cùng nhau đi theo những đoạn đường vắng vẻ, gã sư đệ nếu lúc đó cứ tin tưởng rằng sẽ không bị ai phát hiện thì lúc này cứ luôn nôm nốp lo sợ. Trái lại, Lưu Ngọc Bội nếu lúc đầu cứ lo sợ người phát hiện hành tung thì lúc này nàng lại vững tâm rằng sẽ không một ai phát hiện được nàng.
Do đó, nàng càng lúc càng cáu bẳn khi cứ nghe gã sư đệ chốc chốc lạ hỏi:
- Sao đệ luôn có cảm giác đang bị ai đó bám theo. Tỷ không thấy như vậy sao ?
Nàng hít một hơi thật dài và từ từ dừng lại. Nàng bảo gã:
- Ngươi thử nhìn quanh xem. Đây là một nơi sơn đạo vắng vẻ, đến dấu chân người từng đi qua đây cũng không hề có. Phía trước là một ngọn núi cắt ngang lối đi, hai bên tả hữu đều là thâm sơn cùng cốc, có họa là thần tiên mới có thể bám sát chúng ta mà không bị chúng ta phát hiện trước. Nếu ngươi vẫn chư yên tâm thì cứ thử hô hoán lên xem, liệu có ai nghe thấy tiếng ngươi kêu không?
Gã gật gù sau một lúc đưa mắt nhìn quanh như Lưu Ngọc Bội vừa bảo. Tuy vậy, gã vẫn cứ bồn chồn ra mặt :
- Tỷ nói như thế là đối với những nhân vật có bản lĩnh tầm thường. Ngộ nhỡ kẻ ngấm ngầm bám theo chúng ta là cao thủ võ lâm thì sao? Người như họ đâu dễ gì bị chúng ta phát hiện?
Lưu Ngọc Bội bắt buộc phải đưa mắt nhìn quanh một lượt nữa, sau đó bảo:
- Ngươi đã theo phụ thân ta được năm năm, có nghĩa là công phu của ngươi đủ để phát hiện bất kỳ âm thanh khác lạ nào. Ngươi nói xem, ở phía nào là có động tĩnh khác lạ? Phía tả chăng ?
Thật lạ, Lưu Ngọc Bội vừa dứt lời thì chính ở bên tả, nơi có một lùm cây dài dày đặc nhất liền có âm thanh cất lên:
- Lưu tiểu thư quả không hổ danh đệ tử đích truyền của Ngũ Chỉ Bà Bà. Tại hạ đã bế kín hơi mà vẫn bị Lưu tiểu thư phát hiện. Bội phục,

bội phục !
Nàng thất sắc quát lớn :
- Là kẻ nào? Có đởm lược thì hãy hiện thân xem.
Vút !
Lùm cây xao động và để lộ ra một nhân vật với toàn thân y phục đều rách rưới. Nhân vật đó phì cười:
- Hóa ra Lưu tiểu thư nhờ tình cờ mà phát hiện đúng chỗ ẩn thân của tại hạ. Yên tâm đi, tại hạ chỉ là người được lệnh dò xét, xem Lưu tiểu thư sắp có hành động gì và tiểu thư sẽ đi về đâu. Tuyệt đối không gây hại gì cho tiểu thư.
Nàng lạnh lùng nhìn nhân vật nọ:
- Các hạ là đệ tử Cái Bang? Cho hỏi, tại sao Cái Bang cố tình cho các hạ đi dò xét tiểu nữ? Phải chăng quý bang cũng vì bí phổ Bách Cầm hoặc bí kíp Niêm Hoa Chỉ mà động tâm?
Nhân vật nọ chỉ thừa nhận có một nửa:
- Qua dáng vẻ bề ngoài thì tại hạ còn là ai khác nếu không là đệ tử Cái Bang. Còn về động tâm vì bí kíp, mong tiểu thư bỏ lỗi cho, đó là điều mãi đến sau cùng bổn bang mới tỏ ra quan tâm thôi.
Lưu Ngọc Bội lạnh giọng :
- Vậy điều gì khiến quý bang sai phái các hạ đi dò xét tiểu nữ?
Nhân vật nọ đáp:
- Vì đại cục võ lâm. Vì muốn minh bạch, xem Lưu gia liệu thật sự có liên quan đến Đông Hải Môn hay không?
Nàng chợt thở phào:
- Tưởng là chuyện gì. Nếu chỉ là chuyện đó thì cớ gì các hạ phải phí công bám theo. Tiểu nữ có thể đáp thẳng cho các hạ một lời !
Nhân vật nọ cũng thở phào:
- Nếu được vậy thì tốt. Hy vọng lời đáp thật của tiểu thư sẽ giúp tại hạ dễ dàng quay lại hồi bẩm.
Lưu Ngọc Bội chợt lia mắt nhìn quanh:
- Có còn ai đi theo các hạ chăng?
Nhân vật nọ cười gượng:
- Như tiểu huynh đệ đây vừa nói, bổn bang nếu phải cho người lẻn theo sau để dò xét tiểu thư thì cũng cần chọn người có khinh thân pháp tương đối lợi hại, miễn sao đừng để tiểu thư phát hiện. Do vậy, bổn bang đâu thể phái thêm ai khác ngoài một mình tại hạ vốn được mệnh danh là Tiểu Truy Phong Tiềm Tẩu.
Lưu Ngọc Bội lẩm nhẩm nhắc lại ngoại hiệu kỳ lạ của nhân vật kia:
- Tiểu Truy Phong Tiềm Tẩu? Có vẻ như các hạ có chỗ tự phụ về khinh công?

Tiểu Truy Phong Tiềm Tẩu càng thêm ngượng ngùng:
- Tại hạ nào dám, chỉ sợ làm bẩn tai tiểu thư với ngoại hiệu quá phô trương này.
Lưu Ngọc Bội gật đầu :
- Cũng có thể nói là phô trương, trừ phi các hạ có bản lĩnh khinh công thật sự lợi hại.
Câu nói của nàng khiến nhân vật Cái Bang có phần hoang mang:
- Ý tiểu thư muốn nói…
Lưu Ngọc Bội chợt quát thật to:
- Không sai. Ta muốn nói các hạ nếu có bản lãnh thì thử thoát một chiêu này xem sao. Đỡ!
Vù…
Hoàn toàn bất ngờ, Tiểu Truy Phong Tiềm Tẩu liền cố gắng dịch lùi, hy vọng thoát càng xa uy lực chưởng kình của Lưu Ngọc Bội càng tốt.
Chỉ tiếc thân pháp của y dù nhanh vẫn không nhanh bằng một chưởng xuất kỳ bất ý của Lưu Ngọc Bội.
Bùng !
Tiểu Truy Phong Tiềm Tẩu bị dư kình chấn lùi, và hai mắt y vụt long lên phẫn nộ khi phát hiện Lưu Ngọc Bội vẫn hung hăng lướt đến.
Nàng lại quát:
- Hóa ra Cái Bang cũng từ lâu có lòng đố kỵ Lưu gia. Nhất định chuyện đã xảy ra cho Lưu gia thế nào cũng có phần của Cái Bang. Còn không mau nạp mạng. Đỡ!
Ào…
Hành vi và lời nói của Lưu Ngọc Bội khiến gã sư đệ bất đắc dĩ của nàng phát hoảng. Gã hô lớn:
- Sao tỷ chưa gì đã đề quyết Cái Bang cũng là thù nhân của Lưu gia? Mong tỷ cẩn trọng, đừng tạo thêm thù oán không cần thiết !
Tiểu Truy Phong Tiềm Tẩu thì gần vang:
- Chính Lưu tiểu thư muốn kết thù, vậy đừng trách bổn bang phải ra mặt đối địch. Xem đây !
Y uốn cong nửa thân trên về phía sau, tạo thành tư thế Thiết Bản Kiều vừa ngoạn mục vừa lợi hại, đủ giúp y thoát khỏi ngọn kình của Lưu Ngọc Bội trong gang tấc.
Vù…
Bị hụt chiêu, bao nhiêu phẫn nộ sau thời gian dài dồn nén liền được Lưu Ngọc Bội trút cả vào tiếng thét lanh lảnh:
- Thử thoát một chiêu nữa xem nào. Đỡ !
Hữu thủ của nàng vụt xòe rộng, sau đó vừa cong khoằm năm đầu

ngón tay nàng vừa chộp mạnh vào tâm thất đối phương.
Vù…
Tiểu Truy Phong Tiềm Tẩu chưa kịp đứng bật người trở lại phải vội chùi ngược người ra phía hậu với hai chân đạp thoăn thoắt xuống nền đất và vừa la toáng lên:
- Ngũ Chỉ Phi Kình? Lưu tiểu thư nhất quyết đoạt mạng tại hạ thế sao?
Vụt ! Vụt !
Đối phương nhờ đẩy mạnh liên tiếp hai chân nên càng thoái hậu bao nhiêu thì Lưu Ngọc Bội càng hậm hực lướt áp đến và đuổi theo bấy nhiêu. Trong khi đó tuyệt chiêu Ngũ Chỉ Phi Kình vẫn cứ lơ lửng cách vùng tâm thất của đối phương trong gang tấc. Nàng còn rít qua kẽ răng sít chặt:
- Thử xem các hạ còn lùi như thế được bao lâu mới cam tâm nạp mạng. Hừ !
Kẻ lùi người đuổi, diễn biến lại diễn ra ở một nơi không phải là có địa thế bằng phẳng. Vì thế, đó là lý do khiến gã sư đệ của Lưu Ngọc Bội ở bên ngoài nhìn vào chợt kêu ầm lên:
- Đừng dồn đuổi nữa. Không khéo cả hai vấp phải vào đá dưới chân kìa.
Gã chỉ kịp kêu dứt lời thì Tiểu Truy Phong Tiềm Tẩu liền vấp cả hai gót chân vào một mô đá bất ngờ nhô cao. Y khuỵu xuống.
Hự !
Đó là cơ hội cho Ngũ Chỉ Phi Kình của Lưu Ngọc Bội chộp thẳng vào tâm thất kẻ thù.
- Nạp mạng !
Vù…
Nào ngờ cái vấp chân đó lại là cơ hội cho Tiểu Truy Phong Tiềm Tẩu có dịp thi triển khinh thân pháp lợi hại. Y đạp mạnh cả hai chân vào mô đá, nhân đó bật thoát người về phía hậu và thần tốc thoát chiêu Ngũ Chỉ Phi Kình của Lưu Ngọc Bội, chỉ để cho nàng cào năm ngón tay vào phần y phục vốn đã rách của y.
Soạt !
Không ngờ đối phương lại thoát, Lưu Ngọc Bội phẫn nộ chồm người và cũng cố vươn luôn Ngũ Chỉ Phi Kình về phía đối phương.
Thế nhưng, đến lượt Lưu Ngọc Bội vấp vào mô đá nọ. Nàng ngã chồm về phía trước.
Hự !
Thật nhanh, gã sư đệ bất đắc dĩ đã kịp thời xuất hiện, đưa một tay nắm lấy tay nàng. Sau đó, gã vừa lôi nàng chạy vừa bảo một cách

khẩn trương:
- Chạy nhanh nào, tỷ !
Lưu Ngọc Bội cưỡng lại và quay qua mắng gã:
- Sao ngươi lại bảo ta chạy ? Y là kẻ thù, ta phải…
Nhưng gã vẫn lôi nàng đi, lần này bằng khinh thân pháp Bách Cầm nàng từng biết. Gã còn nói như rót vào tai nàng:
- Nếu y thật sự là kẻ thù thì kẻ thù sẽ đến nhiều hơn. Vì đệ vừa thấy y đặt một ống trúc nhỏ trên môi, nhất định là vật dùng để báo tin cho đồng bọn y kéo đến.
Đúng lúc này chính Lưu Ngọc Bội cũng nghe chuỗi thanh âm ra rả như tiếng côn trùng kêu mỗi khi chiều tối sắp về. Chỉ tiếc, vào thời điểm này trong ngày hãy còn lâu lắm mới đến lúc chiều tối. Có nghĩa là chuỗi âm nọ không phải tiếng côn trùng mà là tiếng còi cầu viện như gã sư đệ nàng vừa nhận định.
Vậy là nàng phải chạy. Không cần gã sư đệ lôi kéo nữa.
Vút ! Vút !
Cả hai chạy mãi cho đến lúc bầu trời hầu như đã chập choạng, làm cho cảnh núi rừng thêm tối sẫm khiến mục quang cả hai dễ dàng lầm lẫn, càng khó phân biệt lối đi.
Gã cũng dừng lại theo nàng và gã hỏi nàng:
- Tỷ định nghỉ qua đêm ở đây? Cảnh hoang vắng này không làm tỷ lo lắng?
Lưu Ngọc Bội khinh khỉnh nhìn gã :
- Sao ta phải lo lắng, trừ phi chính ngươi tuy mang thân phận nam nhi nhưng lại nhát đảm và sợ cảnh hoang vắng này.
Gã rùn vai đảo mắt nhìn quanh:
- Đệ chỉ sợ bọn Cái Bang vẫn gắng sức đuổi theo. Và nếu chưa gì tỷ đã dừng lại thế này, có thể chúng ta đang rơi vào chỗ họ mai phục.
Lưu Ngọc Bội cũng quét mắt nhìn khắp lượt, sau đó hít một hơi vào thật sâu:
- Ngươi chỉ giỏi mường tượng hảo. Giờ thì thế này, nếu thực sự ngươi không sợ cảnh hoang vắng, tạm thời ngươi cứ ở đây chờ ta. Ta sẽ quay lại ngay.
Gã hốt hoảng:
- Tỷ định đi đâu?
- Hừ ! Thế ngươi không hiểu là ta cần phải đi thám thính khắp lượt sao? Hơn nữa, không lẽ ngươi không cảm thấy đói sau một ngày đã cùng ra chạy cật lực khắp nơi?
Chợt đổi giọng, nàng trấn an gã:
- Ngươi là nam nhi đại trượng phu, ngươi lo lắng cho sinh mạng ta,

đó là điều ta thật sự cảm kích. Trái lại, vì ta là nữ nhân nên ta cũng phải có bổn phận lo từng miếng ăn thức uống cho ngươi. Đó là điều rất ư công bằng. Ngươi không cảm thấy như thế sao?
Lời của nàng khiến gã yên tâm dần:
- Đệ hiểu rồi ! Nhưng tỷ có đi xin nhớ cẩn trọng. Và đừng đi quá lâu khiến đệ phải lo lắng.
Nàng đáp ứng:
- Được rồi, ta tự biết lo liệu mà. Thế nha, ta sẽ quay lại thật nhanh nếu có thể. Hẹn gặp lại.
Vút !
Lưu Ngọc Bội thản nhiên bỏ đi, tạo cho gã sư đệ một cảm tưởng là nàng quả nhiên không hổ danh là ái nữ của vị chủ nhân Trung Nguyên Đệ Tam Phủ. Nàng rất kiên cường, không nhút nhát e lệ như những nữ nhân khác. Và nàng thật đáng là bậc nữ lưu hào kiệt, đồng thời việc báo thù rửa hận cho Lưu gia chắc nàng sẽ cán đáng nổi…
Nghĩ như thế và xem đó là niềm khích lệ cho bản thân, gã cảm thấy yên tâm và sẵn sang chờ Lưu Ngọc Bội quay lại.
Chợt,
Soạt !
Gã quay người nhìn vào chỗ thật sự tối đen, nơi vừa phát ra tiếng động khẽ:
- Là tỷ đó ư? Sao tỷ không lên tiếng báo cho đệ biết trước là tỷ sắp quay lại?
Đáp lời gã là một bóng nhân ảnh vừa từ chỗ tối xuất hiện, một nhân dáng hoàn toàn khác với nhân dáng thật sự của Lưu Ngọc Bội.
Đã thế, khi lên tiếng, thanh âm của nhân vật ốm cao đó cũng khác với thanh âm trong trẻo của Lưu Ngọc Bội. Và câu hỏi dành cho gã là:
- Ngươi là Hà Thái Hoài, một đệ tử chẳng ra đệ tử của gã thất phu Lưu Khánh Hà?
Bỗng dưng gã tự bước lùi về phía sau một bước. Sau đó, như nghĩ đó là hành vi tự mình phơi bày sự nhát đảm cho đối phương nhìn thấy, gã bèn bước trở lại nguyên vị:
- Tôn giá là ai? Sao dám gọi gia sư một cách hỗn xược như thế?
Nhân vật ốm cao vụt cười sùng sục trong miệng:
- Gọi lão Lưu là gia sư, vậy ngươi tự thú nhận ngươi là tiểu tạp chủng Hà Thái Hoài?
Gã nổi giận:
- Không được hàm hồ. Bổn thiếu gia đây đường đường cũng có nhân sinh phụ mẫu như mọi người và họ Hà của bổn thiếu gia chính

là bằng chứng. Nếu tôn giá dám bảo bổn thiếu gia đây là tiểu nghiệt chủng thì chính tôn giá cũng là hạng tạp chủng tương tự thôi.
Gã nổi giận một thì nhân vật ốm cao nọ lại giận dữ đến mười. Điều này được chứng tỏ qua tiếng gầm gừ phẫn nộ của nhân vật nọ:
- Ngươi thật sự hết muốn sống rồi. Và lời vừa rồi của ngươi đã tự đào mồ cho ngươi. Nạp mạng mau!
Như bóng cây cao chợt nghiêng phần trên xuống, nhân vật ốm cao bỗng quật thẳng một kình vào gã.
Ào…
Tuy không lường trước đối phương chỉ sau một đôi lời phát thoại chưa ngã ngũ vào đâu là sẽ phát kình nhưng gã vẫn kịp dịch người tránh chiêu.
Vút !
Gã còn kêu:
- Chưa gì đã động thủ, sao tôn giá không nói rõ nguyên do?
Nhân vật ốm cao bật rít:
- Quả nhiên là Bách Cầm thân pháp. Và đó chính là nguyên do khiến ta không thể không giết ngươi. Trúng !
Không như lần vừa rồi, nhân vật ốm cao đã quật một kình từ trên xuống như thể muốn đè bẹp gã, lần này đối phương vừa phát chiêu vừa rùn bộ, khiến chiêu chưởng cứ thần tốc lao thẳng vào vùng tâm thất Hà Thái Hoài.
Ào…
Gã quắt mắt cố nhìn cho rõ phương vị phát chiêu và phạm vi uy lực của chiêu chưởng đang do đối phương quật ra. Sau đó gã bật bổng người lên cao.
Vút !
Và gã nghe tiếng đối phương cười đắc ý :
- Ngươi di chuyển thật đúng ý ta. Vậy là chiêu này chắc chắn phải trúng ! Ha…ha…
Bung !
Gã bị hất bay, đó là do đà nhảy lên của gã cộng thêm vào là chưởng kình chấn mạnh vào đúng người gã.
Như cánh chim bằng sớt mồi, nhân vật ốm cao nọ nhẹ nhàng lao theo gã, vươn một tay chụp bổ vào đầu gã:
- Ngươi thử thoát xem, với thân pháp Bách Cầm của ngươi. Bằng không, hãy ngoan ngoãn xuống cửu tuyền mà gặp lão thất phu họ Lưu, sư phụ xấu số của ngươi vậy. Ha…ha…
Ào…
Toàn thân đang chao đảo khí huyết, lại vẫn đang lơ lửng trên không,

cái chộp của đối phương tuy chưa chạm đến gã nhưng tiếng rít vu vu của gió kình đang hiển hiện cũng đủ làm cho toàn thân gã tê cứng, đến thần trí gã cũng tê dại đi phần nào. Và đó là dấu hiệu báo cho gã biết bọn phán quan, thuộc hạ lão Diêm Vương đã đến quá gần và đang chực chờ thu hồn gã.
Chợt có một đám lá cây lào xào quét qua người gã.
Thần trí gã lai tỉnh, gã kêu thầm:
"Đây rồi, có cứu tinh rồi !"
Bất kể đám lá cây đó dày hoặc thưa, bất kể nhánh cây, nơi xuất phát đám lá cây là to hay nhỏ, ngay khi đám lá cây quét qua thân rồi chạm đến mặt, gã lập tức chộp cả hai tay vào đám lá, túm thật gọn vào hai lòng bàn tay nắm chặt và gã bật thét :
- Đi !
Mục lực của nhân vật nọ cũng thật lợi hại, do thấy cử chỉ của Hà Thái Hoài, đối phương cũng quát đúng vào lúc Hà Thái Hoài vừa thét :
- Ngươi muốn chạy à? Đâu có dễ ?
Và bàn tay đang chộp đến của đối phương liền chạm khẽ vào lượt da đầu Hà Thái Hoài.
Tuy nhiên đối phương đã đoán sai ý đồ của Hà Thái Hoài. Gã nắm chắc vào đám lá cây không phải để nương đà lao đi mà để lao thốc ngược về phía sau.
Vì thế,
Soạt !
Đầu của Hà Thái Hoài nhanh tốc trượt qua bàn tay đang chộp vào phần y phục trước ngực gã. Y phục gã rách toạc. Đổi lại, do đầu gã thốc ngược quá mạnh quá nhanh nên lao đúng vào ngực đối phương.
Bung !
Đối phương loạng choạng rơi xuống, miệng lầm thầm rủa :
- Tiểu súc sinh khốn khiếp. Ta…
Đà bay ngược của Hà Thái Hoài đến đây chưa phải là hết. Lúc phần đầu và phần thân của gã đã lao vượt qua ngay trên đầu đối phương thì đến lượt hai chân gã lao qua. Vậy là cả hai gót chân của Hà Thái Hoài liền liên tục nện mạnh vào mặt đối phương.
Bộp ! Bộp !
Đó là nguyên do khiến đối phương đang há miệng rủa và thóa mạ phải ngưng bặt giữa chừng.
Trong khi đó, Hà Thái Hoài cũng bị lực ở hai chân chạm vào mặt đối phương làm cho đà bay ngược khựng lại. Đến lượt gã rơi xuống.
Huỵch !

Thân thủ đối phương nhanh vô tưởng. Hà Thái Hoài vừa rơi xuống liền mơ hồ nhìn thấy đối phương quay phắt lại và quật bổ vào Hà Thái Hoài một kình tận lực:
- Lần này đố ngươi thoát ! Đỡ !
Ào…
Đây là diễn biến từng xảy ra cho Tiểu Truy Phong Tiềm Tẩu lúc bị Lưu Ngọc Bội bức dồn, Hà Thái Hoài vì kịp nhớ lại nên nhanh nhẹn đạp mạnh cả hai chân vào nền đất, giúp cho thân hình gã thần tốc chuồi ngược lên trên, tránh thoát chưởng kình nọ trong gang tấc.
Bùng !
Chưởng quật vào nền đất, tạo dư kình làm cho Hà Thái Hoài đang chuồi ngược càng chuồi nhanh hơn.
Đó là một cơ hội hiếm có, Hà Thái Hoài liền nhân đó mượn lực làm đà, bật ngược thân hình lên cao, sau đó khẩn trương lao vào những lùm tối mất dạng.
Vút !
Và đương trường chỉ còn lại một mình nhân vật ốm cao nọ đang ngơ ngác:
- Úy ! Tiểu tư nhanh đến thế sao? Thật là, hừ…
Vụt đổi giọng, nhân vật nọ quát ầm lên, tiếng quát làm cho cả núi rừng xao động:
- Ngươi chạy đi đâu tiểu quỷ ? Tiểu tạp chủng hèn hạ, ngươi đừng mong chạy thoát tay ta !... Ngươi đang ở đâu, hãy mau lên tiếng đi… lên tiếng đi…
Trong khi đó Hà Thái Hoài tuy vẫn tiếp tục tháo chạy nhưng gã vẫn cố chạy thật êm, chạy xuyên qua xuyên lại giữa những thân cây rừng và hễ cần gã liền ẩn mình vào giữa những bụi lùm tình cờ xuất hiện ở bên cạnh.
Đang chạy, gã bỗng giật thót mình và sắp sửa va vào một bóng đen cũng đang lom khom di chuyển như gã.
Chính bóng đen nọ cũng giật mình tương tự, đến phải buộc miệng:
- Ngươi là…
Thật nhanh, dã chồm đến, vừa dùng tay bịt vào miệng bóng đen nọ vừa thì thào vào tai bóng đen :
- Là đệ đây ! Tỷ đừng gây kinh động ! Chạy theo đệ nào !
Và gã lôi bóng đen nọ chạy đi vẫn bằng cung cách chạy nhẹ nhàng như nãy giờ. Bóng đen nọ buộc phải chạy theo, vừa chạy vừa lên tiếng hỏi gã :
- Chuyện gì đã xảy ra ? Ta nghe như có tiếng người quát tháo ? Cớ sao ngươi lại lôi ta bỏ chạy ?

Gã suýt suýt liên hồi :
- Đã bảo tỷ đừng gây kinh động mà. Người quát tháo là người định hạ sát đệ. Nhưng ngay lúc này không phải đệ sợ người đó, mà là sợ bọn Cái Bang vì nghe động thế nào cũng khẩn trương truy tìm chúng ta. Tỷ cần phải chạy nhanh lên mới được.
Chạy được một lúc, với cảm nhận bóng đen nọ như không muốn tiếp tục chạy nữa, gã ngừng lại:
- Xét lại, dường như đệ không có nhiều dũng lược bằng tỷ. Nhưng đệ đâu còn cách nào khác nếu muốn cả hai ta cùng toàn mạng hầu sau này lo việc báo thù cho Lưu gia, mong tỷ đừng trách đệ.
Bóng đen nọ thở ra nhè nhẹ:
- Quả thật ngươi đã làm ta sợ lây. Vì ở quanh đây, như ta vừa đi một vòng thám thính, làm gì có đệ tử Cái Bang nào xuất hiện?
Bóng đen nọ vừa dứt lời thì ở cách đó không xa chợt có thanh âm vang lên:
- Lưu tiểu thư nhận định sai rồi. Người của bổn bang vẫn luôn quanh quẩn bên nhị vị. Và đó là lý do khiến bổn bang vừa mất đi hai sinh mạng một cách oan uổng !
Lưu Ngọc Bội, chính là bóng đen vừa cùng Hà Thái Hoài bỏ chạy, chợt lao về phía có tiếng phát thoại mới vang ra:
- Lại là bọn ngươi ? Sao bọn ngươi cứ mãi bám theo ta ? Đỡ !
Nơi Lưu Ngọc Bội đang lao đến để phát kình liền xuất hiện ba bốn nhân vật. Một trong số đó liền khoa tay hóa giải chưởng kình của Lưu Ngọc Bội vừa cất giọng trầm ổn kêu lên:
- Lưu tiểu thư xin hãy mau bình tâm. Bổn bang đối với lệnh tôn chỉ có ân chứ không có oán. Và bọn ta bám theo tiểu thư là để bảo vệ tiểu thư mà thôi !
Bị hóa giải một chiêu chưởng quá dễ dàng. Lưu Ngọc Bội há hốc mồm nhìn nhân vật vừa ra tay hóa giải :
- Cầm Nã Triệt Hồi Thức ? Sao tôn giá am hiểu công phu này vốn là sở học của gia cửu đã quá vãng là Đàm Thiết Khoa ?
Xoạch !
Một tia lửa chợt nhoáng lên từ một ngọn hỏa tập, đủ để xua tan bóng đêm và khi tia lửa phụt tắt thì thời gian tia lửa tồn tại cũng quá đủ cho song phương nhìn rõ mặt nhau, kể cả gã Hà Thái Hoài cũng kịp nhìn thấy gương mặt đầy vết sẹo dọc của nhân vật vừa ra tay hóa giải chiêu thức của Lưu Ngọc Bội.
Đó là lúc nhân vật nọ lên tiếng đáp lời Lưu Ngọc Bội:
- Ta là Đàm Thất Khoa đây. Bất đắc dĩ ta mới chịu để lộ tính danh như thế này. Hóa ra Bội nhi vẫn còn nhớ công phu Cầm Nã Triệt Hồi

Thức của ta, vốn là kẻ đã cố tình ẩn mặt suốt mười hai năm qua sao?
Lưu Ngọc Bội chợt rung mình bước lùi :
- Cửu cửu vẫn còn sống ? Sao bấy lâu nay Bội nhi không hề nghe song thân nhắc gì đến cửu cửu ? Và vì sao cửu cửu phải ẩn mặt suốt mười hai năm dài ? Có phải vì diện mạo của cửu cửu…
Nhân vật quái diện nọ bật hừ lạnh :
- Cứ hiểu ta phải ẩn mặt vì diện mạo kỳ quái này như Bội nhi vừa nói cũng không hẳn là sai. Còn việc tại sao song thân Bội nhi không nhắc gì đến ta, để sau này ta sẽ giải thích. Vì trước tiên ta muốn Bội nhi sẽ có hành động như thế nào để truy tìm kẻ chủ mưu đã gây nên thảm sát Lưu gia.
Như nhận rõ thanh âm nọ chính là thanh âm của bị cửu cửu độ nào, sau mười hai năm xa cách, tánh mềm yếu của Lưu Ngọc Bội vốn là nữ nhân liền trỗi dậy.
Nàng ngã ập vào người Đàm Thất Khoa :
- Cửu cửu ! Cửu cửu hãy giúp Bội nhi báo thù cho song thân và cho ấu đệ đã phải chết lúc còn quá bé bỏng. Thù gia chính là giang hồ thất phái, nhị gia và nhất…
Đàm Thất Khoa xô bật nàng ra:
- Không được hồ đồ ! Bang chủ Cái Bang đã vì nể ta nên đang tung toàn bộ nhân mã hầu giúp tìm Bội nhi và thay Bội nhi truy tìm kẻ thù đích thực. Tương tự, nhị gia phái Tư Mã và Gia Cát đối với song thân bội nhi cho dù không có ân thì cũng không có bất kỳ hiềm khích nào dù nhỏ. Do vậy, Bội nhi không được gộp nhất đại bang và nhị gia vào hàng kẻ thù. Riêng thất đại phái…
Giọng của Đàm Thất Khoa chợt chùng lại :
- Đối với tam gia phái đệ nhất võ lâm, ta biết, thất đại phái tuy ngoài mặt ngưỡng mộ nhưng lòng họ vẫn ngấm ngầm bất phục. Tuy thế, nếu chưa có bằng cớ xác đáng mà quy kết họ là kẻ thù, ta e chưa ổn.
Lưu Ngọc Bội chợt đùng đùng nổi giận :
- Chính lời của cửu cửu mới làm cho Bội nhi đây bất phục. Vì đâu phải đích thân cửu cửu nhìn thấy song thân Bội nhi bị chính những người đang được cửu cửu bênh vực ra tay sát hại. Mà là Bội nhi nhìn thấy, chính mắt Bội nhi mục kích tường tận. Do đó, bất luận cửu cửu nói thế nào đi nữa, đối với Bội nhi toàn thể võ lâm đều là kẻ thù. Và chưa hẳn Cái Bang là không dự phần vào mưu toan hãm hại Lưu gia như cửu cửu vừa nói đâu.
Đàm Thất Khoa bối rối:

- Có nghĩa Bội nhi không tin ta ? Cũng không tin ta vào lúc này còn toàn mạng là do Cái Bang cưu mang chu toàn ? Kể cả việc Cái Bang đang dốc sức giúp Bội nhi truy tìm kẻ chủ mưu Bội nhi cũng không tin ?
Lưu Ngọc Bội bước lùi từng bước :
- Cửu cửu muốn nói gì thì nói Bội nhi chỉ có thể tin cửu cửu chứ không thể tin bất kỳ ai. Kể cả Cái Bang cũng vậy.
Và đến lúc này, như Hà Thái Hoài đang chú mục nhìn, gã thấy sau cái gật đầu làm hiệu của Đàm Thất Khoa liền có một nhân vật đứng phía sau chợt dịch chân bước ra trước. Tiếp đó, nhân vật này sau một lượt khom người liền bước lùi lại, để bật một ngọn hỏa tập cho cháy lên.
Xoạch !
Hà Thái Hoài liền sau đó mới hiểu hành vi của nhân vật nọ là có ý gì. Ở mặt đất, nơi có khoảng trống giữa Đàm Thất Khoa và Lưu Ngọc Bội hiện đang có hai thi thể nằm bất động, chứng tỏ cử động của nhân vật nọ vừa rồi là để tiến ra đặt lại hai thi thể, sau đó mới bước lùi và bật hỏa tập lên.
Hà Thái Hoài nhìn thấy thì đương nhiên Lưu Ngọc Bội cũng nhìn thấy hai thi thể nọ. Nàng hất hàm:
- Họ là đệ tử Cái Bang, Bội nhi nhìn ra rồi. Và đó có phải là hai nhân vật đã uổng mạng như cửu cửu vừa nói ?
Đàm Thất Khoa gật đầu và giọng nói trở nên buồn bã:
- Cả hai đều là phần tử tinh nhuệ của Trung Phong Đường, do trưởng lão Cái Bang Truy Phong Tẩu kiêm nhiệm cương vị Đường chủ. Họ vì giúp Bội nhi, giúp Lưu gia mà uổng mạng !
Lưu Ngọc Bội lạnh lùng lắc đầu :
- Họ vì Lưu gia thì đúng, nhưng là vì bp Bách Cầm, vì bí kíp Niêm Hoa Chỉ chứ không phải vì muốn báo thù cho Lưu gia. Lời của cửu cửu chưa đủ để thuyết phục Bội nhi !
Gương mặt sứt sẹo của Đàm Thất Khoa chợt đanh lại :
- Bội nhi có nhìn thấy thủ pháp đã làm cả hai uổng mạng. Bội nhi có biết đó là thủ pháp gì không ?
Hà Thái Hoài nghiêng đầu ngó nhìn và thấy vết thương chí mạng còn lưu lại trên hình hài hai thi thể đó chính là một ngọn trảo đã khoét sâu vào ngũ tạng của cả hai, máu từ năm lỗ thủng vẫn tiếp tục ri rỉ chảy.
Lưu Ngọc Bội đáp khẽ :
- Có vẻ như Huyết Ma Trảo đã thất truyền từ lâu !
Đàm Thất Khoa có phần ngỡ ngàng :
- Chính là Huyết Ma Trảo ? Nhưng sao Bội nhi biết ?

Lưu Ngọc Bội lắc đầu :
- Là ai nói thì Bội nhi quên rồi. Nhưng có lẽ không ai khác ngoài song thân hoặc chính gia sư Ngũ Chỉ Bà Bà lúc lâm trận đã có nhắc qua.
Đàm Thất Khoa cũng lắc đầu:
- Chỉ nội trong hai ngày qua khắp võ lâm đã có không dưới hai mươi người uổng mạng vì chính thủ pháp này. Và bang chủ bổn bang phải nhờ vào văn thư lưu trữ mới biết đích xác đó là thủ pháp tà độc Huyết Ma Trảo. Song thân của Bội nhi đương nhiên không thể biết đến thủ pháp này.
Lưu Ngọc Bội chợt hít vào một hơi thật dài :
- Vậy thì do gia sư từng nói và Bội nhi đã từng nghe. Bởi cửu cửu đừng quên trong năm nhân vật Ngũ Kỳ Ngũ Tuyệt chỉ có gia sư Ngũ Chỉ Bà Bà và Bách Cầm lão nhân là có niên kỷ ngoại thất tuần. Nếu Bách Cầm lão nhân đã quy tiên thì còn có gia sư là người duy nhất có thể am hiểu.
Đàm Thất Khoa thở dài :
- Ý ta không muốn cùng Bội nhi tranh luận điều này. Ta chỉ muốn nói rất có thể kẻ đã dùng thủ pháp này chính là kẻ chủ mưu gây ra thảm họa cho Lưu gia.
Lưu Ngọc Bội cười lạt :
- Họ chết lúc nào ? Ý Bội nhi muốn hỏi, nếu Cái Bang thật sự muốn giúp Lưu gia thì tại sao lại để hai đệ tử Truy Phong Đường thiệt mạng ? Họ kém bản lãnh như thế thì làm sao đảm đương nổi nhiệm vụ giúp Bội nhi truy tìm kẻ thù ?
Đàm Thất Khoa thừa hiểu Lưu Ngọc Bội muốn nói gì nên chợt nở một nụ cười ngạo mạn :
- Hung thủ đã ra tay rất nhanh, tuy vậy, hai nhân vật uổng mạng lại là hai đệ tử có bản lãnh kém nhất ở Truy Phong Đường. Đã lỡ xảy ra sự biến này, Bội nhi đừng lo, từ bây giờ trở đi người của bổn bang được lệnh bám theo Bội nhi sẽ là những cao thủ có tài truy phong kiệt xuất. Nhất định bổn bang sẽ phát hiện hung thủ là ai.
Lưu Ngọc Bội vụt quay ngoắt người lại :
- Đó là điều trước nhất mà Bội nhi không cần. Đa tạ cửu cửu đã quan tâm. Xin thứ lỗi Bội nhi có việc cần phải đi ngay ! Cáo biệt !
Đàm Thất Khoa giật mình vì không tưởng Lưu Ngọc Bội lại bỗng có thái độ này.
Hà Thái Hoài cũng có cảm nghĩ tương tự nên vội kêu Lưu Ngọc Bội lại :
- Sao tỷ cứ luôn nghi kỵ người của Cái Bang. Vì theo đệ thấy…
Lưu Ngọc Bội quắc mắt nhìn gã sư đệ bất đắc dĩ :

- Ta cũng không cần ngươi theo ta ! Nếu ngươi tin họ thì cứ đi theo họ ! Còn ta, hừ, ta tự biết lo liệu !
Vút !
Hà Thái Hoài thất đảm, vội chạy theo Lưu Ngọc Bội :
- Đệ sẽ không lìa xa tỷ ! Chờ đệ với !
Đưa mắt nhìn theo, Đàm Thất Khoa sau đó lẳng lặng ra hiệu cho những người đứng cạnh.
Phụt !
Ngọn hỏa tập tắt ngấm và nhờ bóng đêm che phủ, mọi hành vi của đệ tử Cái Bang sau đó như được che kín hoàn toàn.

Xích Long Châu

Chương 5
Tín Phù Cái Bang

- Tỷ không giận đệ đấy chứ ?
Hà Thái Hoài cứ lải nhải hỏi mãi, làm cho Lưu Ngọc Bội dù không muốn đáp cũng phải đáp một lần cho xong. Nàng hậm hực nhìn gã :
- Ta đang thầm tự hỏi, không biết ngươi có thật lòng muốn báo thù cho Lưu gia hay không ?
Gã nhanh nhảu đáp :
- Sao đệ lại không…
Nàng nạt gã :
- Câm ! Ngươi chỉ nên nghe ta nói thì hơn. Vì sao, ngươi có biết không ? Vì ta nghĩ rất có thể ngươi chưa bao giờ xem phụ thân ta là sư phụ ngươi ! Ngươi đừng hòng chối cãi. Vì một lẽ đương nhiên là phụ thân ta cũng chưa bao giờ nhận ngươi là truyền nhân của người. Ngươi muốn nghe bằng chứng ư ? Thì đây, ngươi thử nghĩ xem, ngươi đâu phải là kẻ kém bề tư chất ? Vậy tại sao phụ thân ta cứ khăng khăng không chịu truyền thụ sở học Lưu gia cho ngươi ? Trái lại chỉ truyền cho ngươi thân pháp Bách Cầm là loại công phu mà theo phụ thân ta từng giải thích thì là thứ công phu người ngẫu nhiên có được. Và nếu nói theo bọn giang hồ đang đồn đại thì đó là thứ công phu do phụ thân ta lẻn lấy của lão nhân Bách Cầm. Mà thôi, giải thích theo cách nào cũng được, miễn sao ngươi có thể tự hiểu những gì do phụ thân ta truyền cho ngươi đều là sở học ngoại nhân, hoàn toàn không có liên quan gì đến Lưu gia. Tóm lại, đó là tất cả

mọi nguyên do khiến cho ta hiểu rằng tại sao ngươi dường như không mấy thiết tha đến việc cùng ta lo báo thù cho Lưu gia. Ngươi rõ chưa ?
Hà Thái Hoài vẫn thản nhiên như không :
- Tỷ nói hết chưa ? Nếu đã hết, đến lượt đệ nói !
Nàng cười lạt :
- Nghĩa là ngươi thừa nhận ?
Gã cười :
- Mười phần đệ chỉ thừa nhận có chín phần. Và tỷ nói đúng khi bảo lệnh tôn đã tìm đủ mọi lý do để lẩn tránh việc truyền thụ sở học Lưu gia cho đệ. Tuy vậy, đối với đệ thì khác, nhất tự vi sư, bán tự vi sư, đệ là một cô nhi lại có diện mạo xấu xa từ bé và đệ lại được ân sư nhận về, yêu thương bảo bọc, ban cho được hưởng thụ những năm năm ân tình sư đồ gần như là tình phụ tử. Do đó, bất kể tỷ nghĩ gì, nói gì, bất chấp ân sư vì nguyên nhân nào đó đã khhông truyền thụ sở học Lưu gia cho đệ, đệ vẫn xem người là ân sư. Vì thế, mối sư thù đệ phải báo. Đó là lời duy nhất đệ muốn nói cho tỷ minh bạch.
Nàng phẫn nộ :
- Vậy tại sao ngươi cứ mấy lần trái lời ta ? Sao ngươi cứ muốn khuyên ta phải tin vào bọn Cái Bang đang tìm cách ngăn cản ta báo thù ?
- Lưu tiểu thư nói sai rồi ! Bổn bang nào có ý đồ ngăn cản Lưu tiểu thư báo thù ?
Vút !
Một đệ tử Cái Bang lại xuất hiện. Và lập tức Lưu Ngọc Bội, cũng như Hà Thái Hoài nhận ra nhân vật đó.
Lưu Ngọc Bội bật kêu :
- Lại là ngươi, Tiểu Truy Phong Tiềm Tẩu ?
Đệ tử Cái Bang mỉm cười :
- Gọi là Truy Phong vì tại hạ là nhân vật đầu lãnh của Truy Phong Đường gồm mười tám huynh đệ, Còn Tiềm Tẩu, ha…ha…, mong Lưu tiểu thư lượng thứ cho, đó là do tại hạ bịa ra, dựa vào bản tính vốn nhút nhát của tại hạ, hễ thấy nguy là tẩu, kỳ thực tính danh của tại hạ là…
Lưu Ngọc Bội thét lanh lảnh :
- Ta không cần nghe biết tính danh của ngươi. Ta cũng không muốn nhìn thấy ngươi nữa ! Ngươi đi đi, kể cả bọn huynh đệ của ngươi cũng vậy, hãy bảo bọn họ đi đi, đừng bám mãi theo ta như âm hồn bất tán nữa !
Tiểu Truy Phong Tiềm Tẩu liền sa sầm nét mặt :

- Được thôi, vì Lưu tiểu thư đã quá nặng lời, kể từ nay trở đi tại hạ quyết không chường mặt cho Lưu tiểu thư nhìn thấy. Chỉ có điều…
Nàng lại quát :
- Vậy ngươi còn đứng đó làm gì ? Đi đi !
Tiểu Truy Phong Tiềm Tẩu cười lạt :
- Tại hạ chưa đi vì muốn báo Lưu tiểu thư một tin. Đó là người của Ngọa Long Cốc đã có dấu hiệu xuất hiện ở trước đây không xa. Nếu Lưu tiểu thư không ngại thì bổn bang nguyện giúp lần cuối, đó là sẽ tìm cách đánh lạc hướng bọn họ, trong khi đó Lưu tiểu thư có thể ung dung đi theo hướng khác ? Thế nào ?
Nàng hoang mang :
- Là Đoàn Mẫn Chung ư ? Sao y biết ta đi theo lối này mà xuất hiện ngăn chặn ?
- Lưu tiểu thư vẫn chưa đáp lời tại hạ.
Nàng bèn gật đầu :
- Nếu đây là lần cuối như các hạ vừa nói, được, phiền quý bang giúp cho. Nhưng nhớ, đừng bao giờ bám theo tiểu nữ nữa. Nếu không, ngộ nhỡ bị tiểu nữ phát hiện, thì đừng trách tiểu nữ sao không kể ân oán phải rat ay đối phó ngay ! Thế nào ?
Tiểu Truy Phong Tiềm Tẩu liền há miệng cười vang :
- Đó là những gí tại hạ vẫn thật tâm muốn nghe chính miệng Lưu tiểu thư nói. Vì rằng tại hạ đã chán lắm rồi việc phải lẳng lặng bám theo tiểu thư nhưng lại bị tiểu thư xem như là âm hồn bất tán. Hay lắm, tại hạ xin cứ thế thi hành. Cáo biệt ! Ha…ha…
Vút !
Nhìn y bỏ đi, Hà Thái Hoài chợt hít hà :
- Quả không hổ danh Tiểu Truy Phong thân pháp. Thân pháp của y so ra còn lợi hại hơn Bách Cầm thân pháp của đệ !
Lưu Ngọc Bội lườm nguýt gã :
- Ngươi nói đủ chưa ? Nếu đủ rồi thì đi theo ta. Còn như chưa đủ, hừ…
Vút !
Nàng lao đi mà không chịu nói dứt lời, làm cho Hà Thái Hoài vì cuống cuồng phải vội đuổi theo.
Vút !
Qua hành động này của Lưu Ngọc Bội, có hai nhận định mà Hà Thái Hoài dù có là kẻ kém tư chất đến mấy cũng phải nhận ra. Thứ nhất, một thân pháp có lợi hại hay không thì không chỉ phụ thuộc vào bản chất của loại thân pháp đó. Hoặc nói cách khác thì khinh thân pháp càng thêm lợi hại thêm cao minh còn dựa vào mức độ nội công của

người luyện khinh thân pháp. Như nhân vật Tiểu Truy Phong Tiềm Tẩu của Cái Bang chẳng hạn, khinh thân pháp của y nhất định không đủ cao minh bằng Bách Cầm thân pháp, do thân pháp Bách Cầm là sở học thượng thừa đã tạo nên danh tiếng nhất tuyệt của chủ nhân cho môn công phu này là Bách Cầm lão nhân. Nhưng do nội công của Tiểu Truy Phong Tiềm Tẩu là thâm hậu hơn Hà Thái Hoài nên thoạt nhìn qua khinh thân pháp của nhân vật Cái Bang đó Hà Thái Hoài phải nhìn nhận bản thân còn kém. Tương tự, Lưu Ngọc Bội nhất định có nội lực cao minh hơn Hà Thái Hoài, nên lúc này dù Hà Thái Hoài cố cật lực bám đuổi vẫn thủy chung cách nàng một khoảng cách nhất định.

Và nhận định thứ hai cũng vừa đến với Hà Thái Hoài là Lưu Ngọc Bội bên ngoài tỏ ra cương cường bao nhiêu thì bản chất bên trong nàng càng bị dễ tổn thương bấy nhiêu.

Không phải thế sao nếu đến cửu cửu của nàng là Đàm Thất Khoa chỉ cần có những lời không phù hợp với nhận định của nàng là lập tức nàng nổi giận và đùng đùng bỏ đi, như Hà Thái Hoài đã tận mắt mục kích. Tương tự, chính bản thân Hà Thái Hoài vừa lấp lửng có lời hàm ý bênh vực những hành vi của Cái Bang, nàng cũng giận dữ, cũng tung người bỏ chạy và cho đến lúc này vẫn cứ vờ như không biết có Hà Thái Hoài đang cố tận lực đuổi theo sau !

Nghĩ như thế nên Hà Thái Hoài tự nhủ :từ nay về sau nếu Hà Thái Hoài muốn cùng nàng lo chuyện báo thù rửa hận cho Lưu gia thì tốt hơn hết Hà Thái Hoài đừng có bất kỳ cử chỉ hoặc lời nói nào ngược lại với ý muốn của nàng. Vì rằng nàng rất dễ bị tổn thương mà hễ bị tổn thương thì nàng rất dễ sanh giận và đã giận thì dễ có những hành vi xốc nổi có thể dẫn đến nhiều hậu quả khó lường.

Với ý niệm vừa có, Hà Thái Hoài đang chạy đuổi liền giả vờ vấp ngã và kêu lên :

- Ôi…

Miệng tuy kêu nhưng mắt thì vẫn cứ nhìn về phía sau lưng nàng và Hà Thái Hoài thầm mừng khi phát hiện nàng tuy vẫn tiếp tục chạy nhưng cước lực đã có phần nào chậm lại.

Không bỏ lỡ cơ hội, gã kêu tiếp :

- Đã gần hai ngày chưa được ăn uống gì, đệ đói quá, có lẽ không thể tiếp tục chạy được nữa !

Nàng dừng lại nhưng vẫn quay lưng về phía gã :

- Là ngươi nhắc nhở hay trách khéo ta vậy ?

Nàng đã chịu lên tiếng ? Thế là tốt, Hà Thái Hoài tuy thầm hớn hở nhưng ngoài miệng vẫn giả vờ kêu :

- Đệ thật không ngờ tỷ lại là người đa nghi đến vậy ! Mà cho dù đệ có trách tỷ thì đã sao ? Chẳng phải đêm qua, trước lúc tỷ bỏ đi tỷ có hứa là sẽ tìm vật thực về cho đệ đó sao ? Vậy vật thực đó đâu rồi ? Trừ phi tỷ chỉ tìm để cho riêng tỷ và không đoái hoài gì đến đệ.
Lưu Ngọc Bội quay người lại, cho Hà Thái Hoài nhìn thấy vẻ mặt nửa giận nửa cợt nhạo của nàng :
- Ta đa nghi nhưng ta không phải hạng bội tín. Ngươi dám có ý nghĩ là ta chỉ tìm đủ cho riêng ta thôi ư ? Vậy thì tốt, chỗ vật thực này…
Vừa nói nàng vừa cho tay vào bo áo và lấy ra một gói được chằng buộc khá kỹ :
- Vì theo ngươi nói là ta đã dành riêng cho ta nên giờ đây nhỡ ta có ném đi thì ngươi cũng không có quyền trách. Xem đây !
Vụt !
Nàng ném đi thật mà nào phải nàng ném gần cho cam. Nàng ném thật xa, đủ cho Hà Thái Hoài biết một lần nữa gã có lời làm tổn thương đến nàng.
Gã thật sự ân hận, không phải ân hận vì mất mẩu thức ăn đang cần, mà ân hận vì thái độ vừa rồi của gã.
Gã đứng lên :
- Đệ thật có lỗi ! Nhưng chẳng qua đó chỉ là cách đệ gọi tỷ dừng lại ! Và vì đệ không biết giữ mồm giữ miệng nên đã làm tỷ giận. Một lần nữa xin tỷ lượng thứ.
Nàng kinh ngạc nhìn gã :
- Ngươi chỉ muốn gọi ta lại thôi ư ? Nguơi không tiếc vì không còn thức cho ngươi ?
Gã cười gượng :
- Đệ vẫn thường nhịn đói đôi ngày, có lẽ đó là điều mà tỷ cần biết. Vì năm năm qua đâu phải lúc nào ân sư cũng mỗi ngày mỗi đưa thức cho đệ ? Và mỗi khi ân sư có việc cần phải đi, nếu dăm ba ngày thì ân sư trù bị sẵn đủ số lương khô cho đệ. Nhưng có khi ân sư do gặp những việc khẩn nên không về kịp, dù đệ có dè xẻn đến mấy thì cũng phải nhịn đói đôi ba ngày. Thật tâm đệ chỉ muốn kêu tỷ.
Nàng ngỡ ngàng nhìn gã :
- Phụ thân ta rất ít khi đả động đến ngươi. Đó là nguyên nhân khiến ta và mọi người ở Lưu gia hầu như không thể biết ngươi đã phải sinh sống ra sao trong những lần phụ thân ta có chuyện phải bôn tẩu giang hồ. Vậy ngươi không giận phụ thân ta ?
Gã bước đến gần Lưu Ngọc Bội :
- Một cô nhi như đệ nếu được ân sư chăm sóc đến thế là quá nhiều. Đệ có dám đòi hỏi gì hơn, nói gì đến việc để tâm giận ân sư chỉ vì đôi

ba ngày đói khát.
Nàng gật gù với gã :
- Rõ rồi, hóa ra tự thâm tâm ngươi vẫn luôn cảm kích phụ thân ta và xem người như là đại ân nhân ? Và mối thù này ngươi quyết tâm báo phục.
Gã khẳng khái gật đầu :
- Trừ phi đệ yểu mạng, gặp cái chết bất đắc kỳ tử, bằng không, dù còn một hơi thở đệ cũng quyết dùng hơi thở đó để báo thù cho Lưu gia. Và tốt hơn hết là được cùng tỷ chăm lo việc báo thù !
Lưu Ngọc Bội thở ra nhè nhẹ :
- Được như thế là tốt ! Còn phần ta, ta hứa, ta sẽ giúp ngươi hoàn thành tâm nguyện. Và bây giờ thì đi !
Chợt Lưu Ngọc Bội giật mình vì nghe một tràng cười sang sảnh vọng đến :
- Đến lúc này mà bọn oa nhi các ngươi còn mơ mộng hão đến chuyện báo thù ư ? Nha đầu kia, ngươi hứa giúp gã sư đệ ngươi hoàn thành tâm nguyện thì ai sẽ giúp ngươi hoàn thành tâm nguyện của chính ngươi ? Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn giao ra bí phổ Bách Cầm, ta hứa ta sẽ giúp bọn ngươi báo thù. Ha…ha…
Lưu Ngọc Bội tái mặt, bước lùi lại :
- Đó là lão Bàng Khiêm, chưởng môn phái Tuyết Sơn. Lão xuất hiện ở đây đích thị là do người của Cái Bang cố tình để lộ tin. Ngươi chớ vội có hành động dại dột, mà nhất nhất phải tuân theo từng chỉ điểm của ta. Rõ chưa ?
Đó là điều Hà Thái Hoài vừa tâm niệm. Gã gật đầu :
- Đệ rõ rồi. Mà sao chúng ta không chạy, tẩu vi thượng sách ?
Nàng lắc đầu :
- Ngươi đừngq quá ấu trĩ. Vì chắc gì lão họ Bàng chỉ đến có một mình ?
- Không sai ! Côn Luân, Hoa Sơn và Tuyết Sơn đều đến cả. Việc bọn ngươi vờ nhảy xuống vực để trá tử đâu thể lừa được bọn ta !
Vút ! Vút ! Vút !
Ba nhân vật xuất hiện đứng theo thế ỷ giốc, đủ cho Lưu Ngọc Bội biết phen này dù có chấp thêm đôi cánh cũng không thể thoát.
Ý nghĩ của nàng đã bị chính ánh mắt nàng cáo giác. Nữ nhân duy nhất trong ba nhân vật kia nhẹ giọng bảo :
- Thức thời vụ giả vi tuấn kiệt, Lưu tiểu thư vốn là bậc nữ lưu anh hào, bổn chưởng môn thường nghe chính miệng lệnh tôn thưở sinh thời thường nói câu này. Hy vọng Lưu tiểu thư chớ tự làm khó cho bổn chưởng môn khi phải trở mặt đối phó.

Lưu Ngọc Bội chợt hít mạnh một hơi, đoạn hất hàm bảo Hà Thái Hoài :
- Nếu chư vị muốn tìm bí phổ Bách Cầm, được, hãy giao cho họ đi, sư đệ !
Lập tức ba đôi mắt nọ liền nhìn trừng trừng vào Hà Thái Hoài.
Hà Thái Hoài cũng sửng sốt không kém, và hỏi ngược lại Lưu Ngọc Bội :
- Giao vật gì cho họ, tỷ ?
Lão Bàng Khiêm là nhân vật cao niên nhất trong ba nhân vật kia liền cười lạnh :
- Lưu tiểu thư đột nhiên trở nên quá ngoan ngoãn, khiến Bàng Khiêm lão phu cảm thấy khó tin bí phổ Bách Cầm là do tiểu oa nhi xấu xa kia cất giữ. Trừ phi đây là kế trá ngụy được nha đầu ngươi cấp thời nghĩ ra.
Chợt tỉnh ngộ, Hà Thái Hoài vụt thét :
- Phải chăng lão không tin ta đây tinh thông thân pháp Bách Cầm ? Vậy thì xem đây !
Vút !
Khoản cách giữa Hà Thái Hoài và ba nhân vật nọ chỉ là nửa trượng, và khoảng cách giữa ba nhân vật nọ với nhau cũng chỉ bằng thế, nếu không muốn nói là hẹp hơn. Vậy mà Hà Thái Hoài chỉ cần bật tung người một lượt là đã ung dung lao qua giữa họ.
Lão Bàng Khiêm lập tức có phản ứng tuy phần nào chậm :
- Tiểu oa nhi, ngươi chạy đi đâu ? Đỡ !
Lão phát kình,
Vù…
Hai nhân vật còn lại cũng vội vàng động thân truy cản, quyết không cho Hà Thái Hoài có cơ hội bỏ chạy xa hơn.
Vẫn liếc nhìn về phía họ, thấy họ có động thái như thế, Hà Thái Hoài liền cả tiếng kêu Lưu Ngọc Bội :
- Có cơ hội rồi, tỷ mau chạy đi ! Nhanh nào !
Đó cũng là lúc Lưu Ngọc Bội đang bật tung người lao về phía khác và nàng còn cố ném lại một câu cho Hà Thái Hoài :
- Chúng ta hãy tạm thời phân khai. Đệ còn nhớ nơi ta đã điểm chỉ cho đệ không ? Hãy đến đó gặp ta !
Vút !

Hành vi của Lưu Ngọc Bội khiến ba nhân vật nọ lâm thế lưỡng lự, chẳng biết nên đuổi theo Lưu Ngọc Bội ngay hay tạm thời cứ lo khống chế Hà Thái Hoài.

Thái độ của họ vô tình giúp cho Hà Thái Hoài cơ hội hãn hữu. Gã lại bật tung người, lao qua giữa họ :
- Muốn chiếm đoạt bí phổ Bách Cầm hãy đuổi theo bổn thiếu gia ! Vút !
Bàng Khiêm vụt cười ha hả :
- Bọn ta đuổi theo tiểu oa nhi ngươi để làm gì, một khi đã biết một cách chắc chắn bí phổ là do nha đầu kia cất giữ. Đi nào ! Ha…ha…
Có người xướng thì tất phải có người phụ họa, hai nhân vật còn lại lập tức theo gương Bàng Khiêm, cùng hăm hở đuổi theo Lưu Ngọc Bội.
Phát hiện điều này, Hà Thái Hoài hốt hoảng, cũng chạy theo họ :
- Bí phổ đang do ta cất giữ, sao mọi người cứ mãi đuổi theo tỷ tỷ ta ? Hãy quay lại nào !
Bách Cầm thân pháp tuy lợi hại đến mấy nhưng do nội lực còn quá nông cạn cho nên chẳng mấy nỗi Hà Thái Hoài đã bị bọn họ bỏ rơi. Lo sợ cho tỷ tỷ, Hà Thái Hoài một lần nữa định cật lực đuổi theo thì nghe có tiếng người gọi :
- Chậm đã nào, tiểu huynh đệ ! Hy vọng ngươi vẫn nhận ra thanh âm của ta !
Hà Thái Hoài tức thì dừng lại, cấp bách gọi nhân vật vừa mới xuất đầu lộ diện :
- Đương nhiên tiểu điệt phải nhận ra Đàm cửu cửu. Ái nữ của gia sư gặp nguy rồi. Đàm cửu cửu hãy mau cho người đuổi theo giải nguy cho…
Đàm Thất Khoa ung dung mỉm cười, làm cho gương mặt đầy sẹo của lão có phần nào bớt đi vẻ ghê sợ :
- Ngọc Bội vốn gọi ta là cửu cửu, lẽ nào ta nhắm mắt làm ngơ, không lo nghĩ cách giải nguy cho tiểu liễu đầu ? Nhưng ngươi chớ quá lo, vì ngay khi được tin bọn thất phái xuất hiện, người của bổn bang đã bố trí đâu vào đó rồi, nhất định sẽ không có chuyện gì bất ổn xảy đến cho tỷ tỷ ngươi.
Hà Thái Hoài nhẹ thở phào, sau đó áy náy nhìn Đàm Thất Khoa :
- Sau những gì tiểu điệt đã gây ra, có vẻ như Đàm cửu cửu không vì thế mà giận ?
Đàm Thất Khoa nghiêm mặt :
- Nếu ta giận ta đâu phí công xuất hiện ? Mà ngươi cũng đừng gọi ta là cửu cửu, nghe không thuận tai lắm đâu. Tốt hơn hết hãy gọi ta là tiền bối, trừ khi sau này có chuyển biến gì khác ngươi có thay đổi cách xưng hô cũng chưa muộn.
Hà Thái Hoài giật mình :

- Có chuyển biến gì khác là thế nào ? Và sao tiểu điệt không thể gọi người là cửu cửu trong khi người và sư nương của tiểu điệt vốn là thâm tình cốt nhục ?
Đàm Thất Khoa nhăn mặt :
- Ngươi không thể gọi vì thứ nhất, như những gì ta đã lẻn nghe ngươi và Bội nhi đàm đạo, ngươi hầu như chưa phải là truyền nhân của phụ thân Bội nhi, cũng là tỷ phu của ta. Thứ hai, cho dù ngươi có là truyền nhân thực thụ đi nữa thì sư nương ngươi là sư nương ngươi, còn ta là ta, giữa ta và ngươi nếu cần phân biệt bối phận thì chỉ nên dùng hai chữ tiền bối với vãn bối là đủ rồi. Đừng có lầm lẫn như thế !
Hà Thái Hoài nóng nảy gật bừa :
- Sao cũng được ! Vậy tiền bối gọi vãn bối lại để làm gì ? Nếu như không có gì cần thì xin cho phép vãn bối cáo lui.
- Ngươi định đi đâu ?
- Đương nhiên là chạy đuổi theo Ngọc Bội tỷ.
- Hừ ! Vậy ngươi đã biết tiểu liễu đầu sẽ chạy đến địa điểm nào ?
Hà Thái Hoài ngơ ngác :
- Cần gì phải biết địa điểm ? Không lẽ vãn bối không thể chạy đuổi theo Ngọc Bội tỷ ?
- Đương nhiên là không được. Vì ngươi đã biết rồi đó, một đằng là chạy chết, còn một đằng là cố tình truy đuổi, tiểu liễu đầu đương nhiên không thể một hướng mà chạy. Trái lại, hễ gặp lối là chạy và là chạy bất kể phương hướng.
Hà Thái Hoài càng nghe càng lo lắng :
- Vậy tiền bối nói có cách ứng cứu là thế nào ?
Đàm Thất Khoa cười bí ẩn :
- Vẫn dùng cách cũ thôi. Cứ đánh lạc hướng bọn họ thế là xong. Và chờ khi yên ổn, cũng là biết đích xác tiểu liễu đầu đang ở địa điểm nào, tất sẽ có người đưa tin đến cho ta. Lúc đó ngươi có muốn đi cũng đâu muộn.
Vỡ lẽ, Hà Thái Hoài phì cười :
- Vẫn là kế Truy Phong Tiềm Tẩu ! Hễ thấy nguy là chạy !
Đàm Thất Khoa bật cười :
- Ngươi chớ nghe Hàn Thuyết nói nhảm. Vì nếu chuyện gì đối với ngươi là nguy thì đối với gã chỉ là chuyện gió thoảng qua tai mà thôi.
Hà Thái Hoài cau mặt :
- Y có tên là Hàn Thuyết ? Còn chuyện gió thoảng qua tai là thế nào ?
- Nghĩa là trong một tương lai gần gã sẽ là Đường chủ Truy Phong

Đường. Và một Đưởng chủ như gã, có bối phận ngang bằng bậc trưởng lão bảy túi của bổn bang, thì theo ngươi gã phải có thân thủ như thế nào ?
- Phải ngang thân thủ một trưởng lão !
- Đúng vậy, nhưng thân thủ như trưởng lão là thế nào ngươi có mường tượng được không ?
- Là thế nào ?
Đàm Thất Khoa thở dài :
- Xem ra ngươi vẫn chưa có bao nhiêu kiến văn về những nhân vật giang hồ !
Hà Thái Hoài đỏ mặt, đó là nói theo gương mặt vàng bệch của gã có phần đổi thần sắc :
- Vãn bối cũng ít có dịp gần gũi ân sư nên dĩ nhiên chưa nhận được nhiều lời chỉ giáo quý báu.
- Ngươi được tỷ phu ta thu nhận từ lúc nào ?
- Đã năm năm.
- Lúc đó ngươi bao nhiêu tuổi ?
- Mười hai.
- Mười hai – và Đàm Thất Khoa gật gù khi hỏi tiếp – trong năm năm ngươi chỉ được truyền thụ mỗi một thân pháp Bách Cầm ?
- Theo ân sư nói đó là do vãn bối có khiếm khuyết về tư chất.
- Nhưng theo Ngọc Bội nói thì không phải ?
Hà Thái Hoài thở dài :
- Phải hay không thì vãn bối cũng phải cam chịu. Vì dù thế nào đi nữa thì đó cũng lả thuận theo ý ân sư.
- Trung hậu như ngươi kể cũng tốt. Vậy ngươi định bằng cách nào để trả thù cho tỷ phu ta ?
Hà Thái Hoài cười buồn :
- Vãn bối đâu thể nói trước là sẽ thực hiện bằng cách nào ? Huống chi sở học của vãn bối…
- Ngươi không định tìm cao nhân nào khác để bái sư luyện công, một phương cách dễ nhất giúp ngươi tự tạo cơ hội báo thù ?
- Vãn bối đã có sư phụ rồi. Đâu thể bái thêm vị sư phụ thứ hai.
- Vẫn có thể. Thứ nhất, vì tỷ phu ta đã mệnh chung bất ngờ. Thứ hai, vị tất tỷ phu ta đã xem ngươi là truyền nhân, do chưa truyền cho ngươi sở học Lưu gia. Và sau cùng là nếu nhân vật ngươi định bái làm sư phụ chấp thuận ngươi đã có một lần bái sư.
- Cao nhân thì có nhiều nhưng vãn bối biết ai là người chịu thông cảm cho việc vãn bối đã có một lần bái sư ?
- Có đấy ! Như ta chẳng hạn !

Hà Thái Hoài giật mình :
- Tiền bối sẵn lòng thu nhận vãn bối làm đệ tử ?
Đàm Thất Khoa mỉm cười :
- Đâu có gì đáng ngạc nhiên trong việc ta hoặc ai khác thu nhận ngươi làm đệ tử ? Trừ phi ngươi không thích phải suốt đời ăn vận lam lũ rách rưới như ta. Thế nào ?
Hà Thái Hoài nhìn sững vào gương mặt đầy những vết sẹo của Đàm Thất Khoa :
- Đây là ý của tiền bối khi lúc nãy bảo sẽ thay đổi lối xưng hô nếu sau này có chuyển biến gì khác?
- Không sai ! Hay ngươi đã định sẵn một cao nhân nào khác với mong muốn là sẽ bái cao nhân đó làm sư phụ ?
Hà Thái Hoài chợt tươi cười :
- Còn có cao nhân nào khác nếu chính tiền bối đã nói vãn bối chưa có bao nhiêu kiến văn về giới giang hồ ? Tuy nhiên, việc bái sư ngay lúc này so ra chưa gấp bằng việc lo cho sự an toàn của Ngọc Bội tỷ. Vãn bối đề xuất thế này, sao tiền bối không cho vãn bối cơ hội ngẫm nghĩ, cũng có thể là cần hỏi qua ý của Ngọc Bội tỷ vốn là hậu nhân duy nhất còn lại của Lưu gia, sau đó sẽ ưng nhận lời thu nhận của tiền bối.
Đàm Thất Khoa nhìn gã :
- Không phải ngươi đang tìm cách từ chối đấy chứ ?
- Không hề ! Vì nếu Hàn Thuyết thật sự có thân thủ như tiền bối vừa nói, là ngang bằng trưởng lão bảy túi của Cái Bang, mà y còn phải tuân nghe mệnh lệnh của tiền bối, đủ hiểu thân thủ của tiền bối phải cao minh hơn y và hơn những trưởng lão bội phần. Vậy nếu được tiền bối thu nhận làm truyền nhân thì vãn bối còn phúc phận nào bằng ?
Đàm Thất Khoa thoáng giật mình :
- Dám suy luận một cách liều lĩnh như ngươi nào ai dám bảo ngươi là kẻ kém tư chất ? Hãy nói thật đi, vì sao tỷ phu ta không truyền thụ bất kỳ sở học nào khác cho ngươi ?
Hà Thái Hoài hoang mang :
- Ý tiền bối bảo tư chất của vãn bối không hề kém ?
Đàm Thất Khoa thở dài và chợt xua tay :
- Ta thấy rồi, có hỏi thêm ngươi cũng vô ích. Vì dường như ngươi hoàn toàn không biết chút gì về ý nghĩ có thể bảo là kỳ quặc của tỷ phu ta. Đây ! Ta cho ngươi vật này !
Hà Thái Hoài ngơ ngác khi đưa tay đón nhận một thẻ bài được làm bằng một đoạn nứa ngắn và đã được gọt đẽo cho vuông vắn, chỉ

bằng nửa lòng bàn tay. Một thẻ bài đã ố vàng và trên mặt có chạm trỗ hình một thanh gậy trúc có tất cả chín long. Gã hỏi :
- Vật này có tác dụng gì ?
Đàm Thất Khoa trầm giọng :
- Trước hết ngươi cứ cất cho thật kỹ, đừng để ai nhìn thấy cũng đừng mở miệng nói cho ai biết về tín phù này ! Đó là tín phù tối thượng của bổn bang, đến bang chủ khi nhìn thấy nó cũng phải cúi đầu tuân nghe lệnh dụ.
Hà Thái Hoài thất kinh, giao trả cho Đàm Thất Khoa:
- Nếu là vậy, vãn bối làm gì có tư cách cất giữ ?
- Có ! Đối với bổn bang thì có hai hạng người là đủ tư cách thu giữ vật này. Thứ nhất, đó là nhân vật đã từng có đại ân với bổn bang. Và điều này đã từng xảy ra, đồng thời chính ta là một trong những nhân vật này.
Hà Thái Hoài càng cố nhấn mảnh tre vào tay Đàm Thất Khoa :
- Hóa ra tiền bối từng là đại ân nhân của Cái Bang, vật này do tiền bối cất giữ thì đúng hơn là do vãn bối !
Đàm Thất Khoa tiếp lời :
- Hạng thứ hai là người trước sau gì cũng trở thành nhân vật thật sự hữu dụng cho Cái Bang.
- Thế nào là hữu dụng ?
Đàm Thất Khoa mỉm cười :
- Giả như ngươi sắp được ta chọn làm truyền nhân. Ta là đại ân nhân của Cái Bang thì truyền nhân của ta cũng phải là hạng người như thế. Đó là lý do khiến ta muốn ngươi thay ta giữ vật này ! Thế nào ?
Lỡ khóc lỡ cười, Hà Thái Hoài đành tìm cách từ chối khéo :
- Vãn bối sẽ thu giữ vào đúng ngày vãn bối thật sự bái tiền bối làm sư phụ.
- Sớm hay muộn thì có gì khác nhau ? Ngươi cứ tạm thời thu giữ, đợi cho đến lúc vì lý do nào đó ngươi không thích bái ta làm sư phụ, lúc đó hãy giao trả cho ta. Huống chi, ta vẫn chưa cho ngươi biết lợi ích của tín phù này.
Miễn cưỡng, Hà Thái Hoài cất manh thẻ tre vào bọc áo :
- Lợi ích như thế nào ?
- Đến lúc thật cần thiết, giả như ngươi bị những nhân vật thuộc danh môn chánh phái gây khó dễ mà không còn cách nào tự thoát nguy, hãy trưng tín phù này cho họ thấy. Nguy sẽ chuyển thành an.
Hà Thái Hoài trố mắt :
- Lợi hại đến thế sao ?

- Chưa hết ! Giả như ngươi có chuyện gì cần đến sự ứng cứu hoặc giúp đỡ của đệ tử bổn bang. Tính phù này đủ để ngươi ra mọi mệnh lệnh cho họ. Kẻ nào bất tuân, chết !
Hà Thái Hoài thật sự giật mình :
- Kể cả bang chủ cũng phải tuân nghe mệnh lệnh từ tín phù này ?
Đàm Thất Khoa chợt cười lạnh :
- Đương nhiên ! Nhưng ngươi nên nhớ phàm việc gì cũng có mức giới hạn. Ngươi càng trân trọng tín phù bao nhiêu, mệnh lệnh ngươi ban ra càng có nhiều uy lực bấy nhiêu. Trái lại, nếu ngươi quá lạm dụng, hừ, chính ta là người đầu tiên sẽ thay Cái Bang khu xử ngươi !
Đàm Thất Khoa đổi giọng :
- Thôi, ngươi chỉ cần ghi nhớ bao nhiêu đó là đủ rồi ! Hàn Thuyết đã quay lại kìa, có lẽ đã có tin của Ngọc Bội.
Hà Thái Hoài thật sự thán phục bản lãnh quá đỗi cao minh của Đàm Thất Khoa, vì mãi sau đó Hàn Thuyết mới có dấu hiệu xuất hiện.
Từ xa y đã reo lên :
- Chúng thuộc hạ đã hoàn thành sứ mệnh, Lưu tiểu thư hiện ở…
Y bỗng dừng lời vì nhìn thấy Hà Thái Hoài.
Nhưng y chưa kịp hỏi thì nghe Đàm Thất Khoa hắng giọng :
- Cả hai từng biết nhau rồi, phải không? Y chính là Hàn Thuyết ta vừa đề cập. Còn đây hiện là ký danh đệ tử của ta, ngươi phải biết xưng hô thế nào chứ, Hàn Thuyết ?
Hàn Thuyết lập tức vòng tay thi lễ :
- Tại hạ là Hàn Thuyết, hy vọng sẽ cùng tiểu huynh đệ sẽ thành hảo bằng hữu sau này !
Hà Thái Hoài đáp lễ :
- Đệ là Hà Thái Hoài, chỉ mong được Hàn huynh chỉ giáo nhiều cho !
Đàm Thất Khoa chợt hất hàm :
- Ngươi hãy thay ta đưa Thái Hoài đến chỗ Ngọc Bội. Và nhớ, đừng để tiểu liễu đầu biết chuyện bổn bang vẫn xen vào, vẫn ngấm ngầm ám trợ. Đi đi !
Hàn Thuyết mỉm cười, cầm tay Hà Thái Hoài :
- Tiểu huynh đệ không ngại chứ ?
Hà Thái Hoài chưa kịp đáp lời thì Hàn Thuyết đã tung người đưa gã cùng đi

Xích Long Châu

Chương 6
Huyết Ma Sứ Giả

Hà Thái Hoài vờ thở hào hển khi cố sức chạy về phía Lưu Ngọc Bội :
- Rốt cuộc cũng tìm thấy tỷ. Đệ chỉ sợ mãi mãi thất lạc tỷ !
Lưu Ngọc Bội ngao ngán nhìn gã :
- Sao mãi đến bây giờ ngươi mới tới ? Hay Bách Cầm thân pháp ngươi chưa đủ tinh thông ?
Hà Thái Hoài gượng cười :
- Đó là điều đệ định giải bày. Có vẻ như nội lực của đệ quá non kém, khiến thân pháp có lợi hại cũng hóa thành vụng về.
Lưu Ngọc Bội như ngồi chờ cũng đã lâu, nàng đứng bật dậy :
- Ta cũng nghĩ như thế. Và để giúp ngươi có đủ bản lãnh cùng ta lo chuyện báo thù, có lẽ ngươi phải đi theo ta đến một nơi.
Hà Thái Hoài chậm chân đi theo sau :
- Là nơi nào ?
Nàng đi nhanh dần :
- Cứ đi theo ta sẽ rõ. Đừng có lắm lời ! Nào !
Và nàng thi triển khinh thân pháp lao đi, khiến Hà Thái Hoài cũng phải dùng Bách Cầm thân pháp để cố bám theo.
Vút ! Vút !
Lần này cách di chuyển của Lưu Ngọc Bội thật lạ lùng. Cứ đi nhanh một quãng thì nàng đi chậm một quãng. Hoặc giả đang đi thẳng nàng lại đột ngột rẽ ngoặc về một phía bất kỳ. Cũng có khi nàng đang chạy thật nhanh bỗng dừng phắt lại, sau đó cứ đứng yên mãi một lúc thật lâu mới tiếp tục lên đường. Cách đi của nàng dù Hà Thái Hoài thấy lạ nhưng cũng không một lần mở miệng hỏi. Vả lại, Hà Thái Hoài hỏi làm gì một khi đã biết khá rõ dụng ý của Lưu Ngọc Bội.
Sau hơn ba ngày di chuyển bằng cung cách như thế, Lưu Ngọc Bội chợt dừng lại đúng vào lúc chập choạng hoàng hôn. Nàng mỉm cười :
- Dù có là Đường chủ Truy Phong Đường của Cái Bang đích thân đuổi bám theo ta cũng phải mất dấu.
Hà Thái Hoài vờ kinh ngạc :
- Hóa ra suốt mấy ngày qua tỷ đã tìm đủ cách để làm lạc hướng những nhân vật đuổi bám theo chúng ta. Tỷ tin chắc đã thành công chứ ?
Lưu Ngọc Bội tự tin quả quyết :
- Nếu không tin chắc làm sao ta dám đưa ngươi đến tận đây ?

Lần này thì Hà Thái Hoài thật sự kinh ngạc. Gã đưa mắt nhìn xung quanh, sau đó hoang mang:
- Đây là địa phương nào ? Nhìn khung cảnh có vẻ như là một tuyệt lộ, xung quanh chỉ toàn là những hẻm vực hoang vu, một tình thế mà chúng ta chỉ cần sơ tâm một chút thôi cũng đủ làm chúng ta mất mạng. Là nơi nào thế tỷ ?
Lưu Ngọc Bội thu nụ cười về :
- Ngươi đừng quá lo lắng. Vì đây là nơi lưu ngụ của sư phụ ta kể từ lúc tuyên cáo thoái ẩn giang hồ. Và kể từ lúc này trở đi ngươi phải nhất nhất tuân theo mọi sắp xếp của ta. Có như thế người hưởng lợi trước tiên chính là ngươi, hiểu chưa ?
Hà Thái Hoài tỉnh ngộ :
- Như tỷ muốn cầu khẩn lệnh sư thu nhận thêm đệ ?
Và không chờ bất kỳ lời thừa nhận nào của Lưu Ngọc Bội. Hà Thái Hoài vì quá cảm kích nên cứ lắp bắp mãi mà không thể nói hết những gì định nói, định giải bày :
- Đệ thật không ngờ… tỷ vì lo cho đệ mà bấy lâu nay… bấy lâu nay luôn nghĩ cách thành toàn cho đệ. Trong khi đó, đệ lại sợ… sợ không biết phải quyết định như thế nào để có thể có cơ hội bái sư luyện tuyệt nghệ. Chính vì thế…
Chỉ suýt nữa là Hà Thái Hoài đã nói ra chuyện Đàm Thất Khoa thu nhận gã làm môn đồ, nếu như Lưu Ngọc Bội không bất ngờ lên tiếng cắt ngang :
- Ngươi chớ vui mừng quá sớm. Sư phụ ta vì đã cao niên nên tính khí thường hỉ nộ khác thường. Do đó, trước mặt sư phụ ta ngươi không được lắm lời, mọi chuyện đã có ta lo liệu. Đi nào !
Đường đi càng lúc càng cao dần và dọc theo lối đi, nếu như không có Lưu Ngọc Bội do thông thuộc địa hình nên đưa Hà Thái Hoài đi một cách bình ổn, có lẽ Hà Thái Hoài đã phải rơi vào từng hẻm vực nhỏ hoặc một vực sâu thăm thẳm nào đó cứ bất chợt xuất hiện.
Không những thế, nơi Lưu Ngọc Bội đưa Hà Thái Hoài đến còn là nơi mà địa hình có thể nói là hiểm trở độc nhất vô nhị, một tuyệt địa võ lâm mà có lẽ suốt đời Hà Thái Hoài không thể nào gặp cảnh thứ hai tương tự.
Tự bản thân Hà Thái Hoài chợt cảm thấy rợn người. Đến cả khi Hà Thái Hoài lên tiếng, thanh âm gã cũng tự run lên cầm cập :
- Sao… lệnh sư lại chọn nơi… nơi khủng khiếp này làm chỗ… chỗ ẩn thân ?
Hà Thái Hoài vừa dứt lời liền nhìn thấy ánh mắt nghiêm khắc của Lưu Ngọc Bội xạ vào gã :

- Sư phụ ta thính lực rất tinh tường. Giả như người nghe lời bình phẩm này của ngươi, ta e chuyện dẫn tiến ngươi đến bái sư sẽ bất thành.
Nói đến đây Lưu Ngọc Bội chợt đổi giọng, vừa nhỏ nhẹ vừa hòa hoãn hơn, để giải thích cho Hà Thái Hoài hiểu điều mà gã nghi vấn :
- Tính khí của gia sư vốn vậy. Vì sợ bọn người nhiễu sự đến quấy rầy, thi thoảng người có thay đổi chỗ ẩn cư. Tuyệt Minh Cốc này là một trong những chỗ sư phụ ta ưa thích. Đi tiếp nào !
Tuyệt Minh Cốc, một danh xưng hoàn toàn lạ tai đối với Hà Thái Hoài, vì thế gã vừa đi theo Lưu Ngọc Bội vừa lưu tâm quan sát địa hình.
Cả hai đang cẩn trọng hoặc nhảy hoặc bước đi trên từng đỉnh đá một, mà giữa những đỉnh đá bất ngờ nhô lên đó chính là những dòng nước có lẽ rất nóng vừa bốc lên những làn hơi nghi ngút nóng vừa cuồng nộ len lỏi qua bất kỳ khe đá nào chợt có trên đường chảy của nó.
Hơi nóng bốc lên càng lúc càng mịt mù khiến hai mắt Hà Thái Hoài như mờ đi, khó thể nhìn thấy nhân dạng của Lưu Ngọc Bội chỉ đi phía trước, cách Hà Thái Hoài không quá nửa trượng.
Tuy vậy, Hà Thái Hoài vẫn phần nào yên tâm vì thi thoảng vẫn được Lưu Ngọc Bội nhắc nhở hoặc dừng lại chờ gã :
- Chỗ chúng ta đang đi tuy không phải trận đồ nhưng sự hung hiểm của nó chỉ có thể hơn chứ không hề kém bất kỳ trận đồ lợi hại nào khác. Ngươi phải cẩn trọng đó, ở chếch bên tả ngươi có một chỗ đặt chân. Nhớ đừng để chân chạm vào làn nước nóng. Bằng không da thịt ngươi lập tức rửa ra do không chịu được sức nóng của nước.
Hà Thái Hoài từ từ hít vào một hơi thật dài, chủ ý là tự làm tăng thêm đởm lược cho bản thân mà thôi… Vì Lưu Ngọc Bội là nữ nhân mà còn không sợ, lẽ nào một nam nhi đại trượng phu như gã lại chịu kém ? Gã chú tâm thêm vào việc di chuyển.
Đột nhiên Lưu Ngọc Bội dừng lại :
- Đến rồi !
Đoạn Lưu Ngọc Bội cất cao giọng gọi vọng vào trong cốc khẩu âm u ngay trước mặt nàng :
- Sư phụ ! Đồ nhi đã quay về ! Xin có lời vấn an sư phụ !
Sau một lúc tương đối lâu vẫn không có thanh âm nào hồi đáp, nàng quay nhìn Hà Thái Hoài với nụ cười gượng gạo :
- Hy vọng rằng sư phụ ta chỉ đang bế quan luyện công. Còn như không phải, chậc… có lẽ tự ta phải đi vào trong tìm kiếm người. Vì rất có thể sư phụ ta đã bỏ đi nhưng chưa có dịp cho ta hay !

Và nàng lại gọi :
- Sư phụ ! Đồ nhi Lưu Ngọc Bội xin vấn an sư phụ lão nhân gia !
Vẫn là quãng thời gian tĩnh lặng đáng ngờ, khiến Lưu Ngọc Bội phải quay lại căn dặn Hà Thái Hoài :
- Trước khi biết rõ thực hư, tạm thời ngươi cứ ở đây chờ ta. Đừng đi loạn, hiểu không ?
Hà Thái Hoài cũng khẽ dặn :
- Tỷ cũng nên cẩn trọng. Vì vị tất cách di chuyển của tỷ đủ để đánh lạc hướng bọn người bám theo, nhất là nhân vật thất phái.
Nàng đã quá bồn chồn lo lắng :
- Ta biết rồi, không cần ngươi phải lo cho ta, ta đi đây !
Vút !
Dòng nước nóng vẫn cuồn cuộn chuyển động quanh chỗ Hà Thái Hoài đứng, nó lượn qua ngay phía trước Cốc Tuyệt Minh và sau đó vượt qua từng chướng ngại, chảy mãi ra phía ngoài, nơi Hà Thái Hoài từng được Lưu Ngọc Bội đưa đi qua.
Thật lâu sau đó, do không thấy bất kỳ dấu hiệu nào cho biết Lưu Ngọc Bội sắp quay lại, miễn cưỡng, Hà Thái Hoài gọi :
- Ngọc Bội tỷ !
Vừa gọi xong là Hà Thái Hoài lập tức kinh nghi. Bởi cũng từng gọi như thế nhưng chưa lần nào tiếng gọi của Lưu Ngọc Bội lại vang dội về như lần này Hà Thái Hoài vừa gọi !
Hà Thái Hoài thử một lần nữa :
- Ngọc Bội tỷ…
Hồi âm dội về rất rõ :
“Ngọc Bội tỷ… Ngọc Bội tỷ…”
Hà Thái Hoài lặng người, có hồi âm có nghĩa là tiếng gọi của Hà Thái Hoài đã xô vào vật cản và chính vật cản này sau đó hất tiếng gọi của Hà Thái Hoài văng bật trở ra. Nhưng vật cản này trước đó không có, vì nếu có thì tiếng gọi đôi ba lượt của Lưu Ngọc Bội đã tạo thành những lượt hồi âm. Nghĩa là vật cản này chỉ xuất hiện mới đây thôi. Và nếu Hà Thái Hoài đoán không lầm thì vật cản chỉ xuất hiện ngay sau khi Lưu Ngọc Bội chui vào Tuyệt Minh Cốc.
“Ai đã tạo ra vật cản ? Là Ngọc Bội tỷ ư ? Vô lý, vì nếu là thế thì làm sao Ngọc Bội tỷ còn có thể quay lại với ta ? Nguy tai, không lẽ chuyến đi này của bọn ta đã bị thù nhân phát hiện ? Họ đã đoán biết nơi Ngọc Bội tỷ sắp đưa ta đến. Và họ đã đến trước, đã lập kế phương hại Ngũ Chỉ Bà Bà là sư phụ của Ngọc Bội tỷ, và vừa rồi là đến lượt Ngọc Bội tỷ rơi vào tay họ. Nếu là vậy, ôi chao, ta phải làm gì bây giờ ? Bỏ chạy hay phải nghĩ cách giải nguy cho Ngọc Bội tỷ ?

Tự thống trách là đã không chịu đi theo Lưu Ngọc Bội ngay từ đầu, Hà Thái Hoài càng nghĩ càng lo giận, sau cùng Hà Thái Hoài tìm cách quay lui.
Vừa quay lui, Hà Thái Hoài suýt kêu hoảng khi lờ mờ nhìn thấy một bóng nhân ảnh ốm cao đã lẳng lặng đứng một chỗ từ lúc nào.
Và bóng nhân ảnh đó lên tiếng :
- Ngươi định bỏ đi ? Sao bảo ngươi rất sẳn sang cùng Lưu Ngọc Bội chung lo việc báo thù ? Vậy mà khi tỷ tỷ ngươi đi vào Tuyệt Minh Cốc chưa được bao lâu, ngươi đã có ý định bỏ chạy. Không mảy may lo lắng gì cho tỷ tỷ ?
Hà Thái Hoài càng nghe càng căm phẫn và chưa lúc nào Hà Thái Hoài căm phẫn như lúc này. Hà Thái Hoài trầm giọng :
- Như giữa ta và các hạ đã một lần chạm nhau. Các hạ vẫn âm thầm bám theo bổn thiếu gia ?
Nhân vật ốm cao cười khùng khục :
- Sao ngươi lại bảo là âm thầm bám theo ? Ngươi phải hiểu cho đúng hơn là từng động tĩnh của bọn ngươi đều không qua khỏi sự giám sát của bổn cung !
Hà Thái Hoài cảm nhận một mối bất an chưa từng có :
- Các hạ xưng là bổn cung ?
- Ha…ha… ! Ngươi dù sao cũng là kẻ sắp chết, ta không ngại cho ngươi biết bổn cung Huyết Ma rồi đây sẽ ung dung độc bá quần hùng ! Ha…ha…
- Huyết Ma Cung ? Có nghĩa là Huyết Ma Trảo…
- Không sai ! Và ngươi sẽ là người kế tiếp được bổn sứ giả dùng Huyết Ma Trảo tiễn đưa về chín suối.
Sứ giả Huyết Ma Cung liền sau đó vụt hất một kình vào Hà Thái Hoài.
Ào…
Hà Thái Hoài vội tung người thoái hậu, yên tâm đặt chân đúng vị trí mà nãy giờ Hà Thái Hoài đã có dịp quan sát.
Nhân vật nọ lướt đến :
- Sao ngươi không thử bỏ chạy xem ? Chẳng phải đó là ý của ngươi lúc nãy sao ? Đỡ !
Vù…
Hà Thái Hoài lại nhảy lùi và cố tình cười cợt, cho biết gã không việc gì phải sợ :
- Quân tử báo thù mười năm cũng chưa muộn. Yên tâm đi, bổn thiếu gia đương nhiên phải giữ gìn tính mạng, chí ít cũng còn một người hầu sau này lo báo thù cho Lưu gia. Xem đây !

Vút !
Vừa đặt chân lên đầu một đỉnh đá, Hà Thái Hoài liền nhanh tốc thi triển thân pháp Bách Cầm để lao vượt qua đầu nhân vật ốm cao vừa tự nhận là sứ giả Huyết Ma Cung.
Phản ứng của Hà Thái Hoài có phần làm cho đối phương bất ngờ. Và để ngăn cản ý đồ tháo chạy của Hà Thái Hoài, đối phương quật với theo một ngọn trảo :
- Ngươi chạy đi đâu cho thoát Huyết Ma Trảo của ta, trúng !
Bộp !
Thân thủ đối phương quá nhanh khiến Hà Thái Hoài không thể không nhận một trảo vào phần hạ bàn. Hà Thái Hoài rơi xuống.
Và làn nước nóng phía dưới vậy là được dịp ập lên, chuẩn bị đón chờ thân hình Hà Thái Hoài rơi xuống.
“Đừng chạm vào đấy, nếu không làn nước nóng sẽ làm cho da thịt ngươi rữa ra”
Lời căn dặn của Lưu Ngọc Bội đã đúng lúc hiển hiện trở lại trong tâm trí Hà Thái Hoài. Gã hốt hoảng, cố tìm mọi cách hạ một trong hai chân vào chỗ nào bất kỳ, miễn sao đừng để thân hình rơi vào làn nước nóng.
Sứ giả Huyết Ma Cung cười ầm lên :
- Ngươi đừng quá lo lắng nếu để chạm vào làn nước nóng. Vì tự thân Huyết Ma Trảo của ta cũng đủ làm ngươi lâm vào tử cảnh rồi, ngay cả trước khi ngươi bị làn nước nóng lấy mạng ! Hãy xem đây !
Ha…ha…
Một ngọn trảo nữa lại được đối phương quật thẳng vào Hà Thái Hoài.
Vù…
Hà Thái Hoài tuyệt vọng. Vậy là Hà Thái Hoài chắc chắn phải chết, nếu không vì Huyết Ma Trảo thì cũng vì làn nước nóng đang cuồn cuộn chảy kia.
Tuy nhiên, một thảm cảnh chợt đến với tâm trí Hà Thái Hoài, đó là cái chết vì Huyết Ma Trảo của hai đệ tử Cái Bang. Và Hà Thái Hoài bỗng có một sự chọn lựa.
Nếu để Huyết Ma Trảo quật vào, Hà Thái Hoài chắc chắn phải chết. Còn nếu để rơi vào làn nước nóng, chậc…, cái chết nếu có đến thì ắt phải chậm hơn, chí ít cũng là đủ thời gian cho Hà Thái Hoài có một hành động cuối cùng nào đó, như báo thù kẻ đang cố ý hạ thủ Hà Thái Hoài chẳng hạn.
Ùm !
Hà Thái Hoài cố tình gieo thẳng thân mình vào làn nước nóng. Làm

cho ngọn trảo của đối phương hoàn toàn rơi vào khoảng không.
Và lập tức sức nóng kinh hồn của làn nước cuồn cuộn chảy làm cho toàn thân Hà Thái Hoài co rúm lại.
Tuy nhiên, Hà Thái Hoài chợt động tâm khi nghe từ miệng đối phương bỗng vang lên một tiếng thét :
- Ôi chao!... Tiểu oa nhi này muốn chết thì cứ chết, lại còn làm cho khắp người ta phải bỏng lên vì bị nước bắn vào. Phù…phù…
Không chậm và cũng không còn cơ hội nào khác, Hà Thái Hoài cố nghiến răng chịu đựng sức nóng đang ập vào quanh thân để dùng cả hai tay hất tạt từng bụm nước nóng vào đối phương.
Rào…rào…
Đối phương phát hiện có phần chậm :
- Ôi…ôi… ! Ngươi…ngươi… ! Tiểu tử thật to gan, ta quyết cùng ngươi liều một phen. Đỡ, đỡ, đỡ!
Ầm ! Ầm ! Ầm !
Nếu Hà Thái Hoài cứ cuống cuồng hất từng bụm nước nóng giãy vào đối phương thì đối phương cũng cuồng nộ quật hết kình này đến kình khác vào Hà Thái Hoài.
Những loạt kình của đối phương cứ tha hồ nhấn Hà Thái Hoài ngập chìm hoàn toàn vào làn nước, sau đó lại hất Hà Thái Hoài bay lên để rồi lại rơi vào đoạn khác cũng của làn nước nóng cuồn cuộn chảy.
Đã nóng càng nóng thêm, lại bị bao nhiêu lượt chấn kình làm cho toàn thân khí huyết chao đảo nhộn nhạo, Hà Thái Hoài vừa thổ huyết lai láng vừa cuống cuồng tìm cách giảm thiểu số chấn kình đang bị quật vào người.
Cứ thế, Hà Thái Hoài đã tự di chuyển về phía Tuyệt Minh Cốc từ lúc nào chẳng hay. Mãi cho đến khi nghe đối phương bật cười sặc sụa, Hà Thái Hoài có nhận ra thì đã muộn. Đối phương quật một kình tối hậu vào thân hình loạng choạng của Hà Thái Hoài:
- Thêm ngươi nữa là có hai oan hồn uổng tử phải bị giam hãm mãi mãi ở Tuyệt Minh Cốc, đến việc siêu thoát cũng không thể nào xảy ra. Ha…ha…
Ầm !
Hà Thái Hoài bị hất bay vào tận bên trong Tuyệt Minh Cốc. Bóng đêm liền bao phủ quanh Hà Thái Hoài, cũng là lúc thần trí của Hà Thái Hoài bị một làn đêm đen vĩnh hằng phủ kín.
Tuy vậy, trước lúc ngất lịm hoàn toàn, Hà Thái Hoài còn kịp nghe tiếng đối phương nửa gào nửa quát :
- Tuyệt Minh Cốc sẽ mãi mãi là nơi ngươi táng thân. Chỉ tiếc là ta không thể lột bỏ da thịt ngươi để đắp vào những chỗ ngươi đã làm ta

bỏng đến cháy da. A…a…
Hà Thái Hoài cười thầm lần cuối cùng :
“Y đã bị bỏng khắp người ? Ha…ha… ! Vậy là ta cũng đã phần nào báo được thù, ha…ha…”

Xích Long Châu

Chương 7
Tuyệt Minh Cốc

Hà Thái Hoài vẫn còn sống. Đó là điều đầu tiên đang gây kinh ngạc cho chính bản thân Hà Thái Hoài.
Tiếp đó, khi Hà Thái Hoài tự ngồi bật dậy, do xung quanh chỉ là bóng đêm đen dày đặc nên Hà Thái Hoài chỉ có thể dùng tay sờ soạn khắp người. Thì điều thứ hai đang gây kinh ngạc cho Hà Thái Hoài là khắp thân gã tuy vẫn đau như dần nhưng dường như tất cả đều nguyên vẹn. Chứng tỏ cái đau đang âm ỉ đến với Hà Thái Hoài chỉ là nỗi đau do bị nhân vật sứ giả Huyết Ma Cung quật quá nhiều kình vào chứ không phải do làn nước nóng từng làm bỏng da thịt Hà Thái Hoài gây ra.
Chưa hết, khi Hà Thái Hoài tự tay khe khẽ chạm vào từng lớp da bên ngoài thì một sự thật hiển nhiên khác mới làm cho bản thân Hà Thái Hoài kinh ngạc tột cùng. Đó là da dẻ toàn thân Hà Thái Hoài vẫn mịn màng ở những chỗ cần phải mịn màng và phẳng phiu ở những vị trí từng có lớp da phẳng phiu.
“Quái lạ, không lẽ việc ta rơi vào làn nước nóng lại không gây chút hậu quả nào cho ta ?”
Khó tin đây là sự thật, Hà Thái Hoài chầm chậm đứng lên và quay đầu nhìn quanh.
Mọi chỗ Hà Thái Hoài vừa đưa mắt nhìn đều tối đen, khiến Hà Thái Hoài có cảm giác bản thân gã đang ở một nơi nào khác chứ không phải đang ở Tuyệt Minh Cốc. Vì rằng nếu đây là Tuyệt Minh Cốc thì chí ít gã cũng nhìn thấy động khẩu, chỗ mà gã từng nhìn thấy nhiều loạt chưởng kình của nhân vật sứ giả Huyết Ma Cung quật bay vào. Đằng này, đến một mẩu ánh sang nhỏ cũng không hề có, tợ như gã đang rơi vào một cõi y minh, một nơi hoàn toàn tối tăm và là nơi có những u hồn vất vưởng mới được quyền lưu ngụ mà thôi.
“Hay là ta đã chết mà vì mơ tưởng hão huyền nên mới nghĩ là ta vẫn

còn sống?”
Sợ đó là sự thật, Hà Thái Hoài tự giẫm mạnh chân vào nền đá dưới chân.
Soạt !
Tiếng động chạm vang lên thật khác lạ khiến Hà Thái Hoài trân cứng người. Phải một lúc lâu sau đó, Hà Thái Hoài mới dám thu hết đởm lược để ngồi xuống và dừng tay sờ tìm xem vật gì vừa dẫm đã tạo ra thanh âm kỳ lạ.
“Một bộ y phục?”
Hà Thái Hoài chỉ dám kêu thầm như thế. Và khi biết chắc đó là bộ y phục, một bộ y phục vẫn còn bền chắc, Hà Thái Hoài vụt thất kinh vì không thể không nghĩ đến đó là bộ y phục, di vật còn lại duy nhất của Lưu Ngọc Bội, người đã từng đi vào Tuyệt Minh Cốc trước lúc Hà Thái Hoài bị đẩy bay vào.
Hà Thái Hoài run bắn cả hai tay khi chầm chậm mò tìm từng điểm quen thuộc trên bộ y phục này.
Và Hà Thái Hoài nhận ra đó chính là bộ xiêm y chỉ có nữ nhân mới sử dụng. Tiếp đó, một dải thắt lưng khổ nhỏ, đúng là vật chỉ có nữ nhân mới dùng. Sau cùng, ở bên trong bọc áo của bộ xiêm y có một ngọn liễu đao.
“Không thể nào nhầm lẫn được nữa, đây chính là y phục của Ngọc Bội tỷ. Vậy là Ngọc Bội tỷ đã mất mạng ? Bọn Huyết Ma Cung đã chờ sẵn ở đây, chúng đã sát hại Ngọc Bội tỷ bằng cách xô tỷ ngã vào làn nước nóng. Chỉ có xiêm y của Ngọc Bội tỷ là còn tồn tại. A…! Bọn chúng thật độc ác. Chính chúng là hung thủ hãm hại Lưu gia, chúng cũng giết luôn Ngọc Bội tỷ vốn là hậu nhân duy nhất của Lưu gia. Ngọc Bội tỷ ! Ân sư ! Hà Thái Hoài này quyết báo thù cho tất cả ! A…a…”
Trong cơn phẫn nộ. Hà Thái Hoài dường như quên mất bản thân đang ở đâu, gã cắm đầu chạy loạn.
Cộp !
Đầu va khá mạnh vào vách đá, cái đau không giúp gã hồi tỉnh, trái lại càng khiến gã chạy loạn hơn !
Cộp ! Cộp !
Phải va thêm một đôi lần nữa Hà Thái Hoài mới thức tỉnh. Nhưng nguyên nhân khiến gã thức tỉnh không phải vì đau, mà vì gã nhân ra rằng như gã đang lọt vào nơi nào đó khá giống một bí động, chứ không phải một cốc núi như Tuyệt Minh Cốc chẳng hạn. Và điều đó thêm được chứng minh khi gã vừa chạm tay vào vách đá vừa chậm chậm di chuyển về một phía.

Gã tự đánh dấu sự khởi đầu bằng cách cố ghi nhớ thật chuẩn xác vị trí của một mẩu đá nhỏ chợt nhô ra từ vách đá. Đó là một mẩu đá nằm hơi cao, ngang bằng tầm tay với của gã. Sau đó, vẫn di chuyển về phía tay hữu, cứ đi được một đoạn chừng non trượng gã lại đưa tay sờ tìm xem đã gặp lại mẩu đá đó chưa. Cứ thế, đến khi tay gạ thật sự chạm phải mẩu đá lúc đầu, gã di chuyển theo một vòng tròn với một đoạn đường là năm trượng có lẻ, gã nhận chân một sự thật rằng quả nhiên gã đang hiện diện tại một bí động với phạm vi quanh gã là bốn hoặc năm trượng vuông.
Một nghi vấn liền đến với gã, đấy là địa hình thật sự của Tuyệt Minh Cốc hay lúc gã bị chấn bay vào Tuyệt Minh Cốc đã vô tình lọt vào một bí động lạ lùng ?
Và gã tự băn khoăn :
“Nếu ta tình cờ lọt vào bí động thì chỗ nào là nơi ta lọt vào ? Một động khẩu hay một ngách đá nào đó chẳng hạn?”
Để tìm câu trả lời gã lại chậm chậm di chuyển theo hình vòng như lúc nãy. Có khác chăng là lần này gã không chỉ dùng tay sờ soạng đâu đó phía trênn đầu, trái lại gã đã sờ tìm hầu như toàn bộ vách đá, bất kỳ chỗ nào mà gã có thể dùng tay chạm đến.
Và gã chợt lặng người khi tay gã vừa chạm vào một bề mặt tương đối phẳng của vách đá với một đặc điểm khác lạ là như ở vị trí này mặt đá có phần nhám nhúa hơn so với bất kỳ chỗ nào khác. Nhưng không phải là sự nhám nhúa bình thường do mặt đá vốn vậy. Mà như gã vừa nhận ra mặt đá bị nhám là do có khá nhiều tự dạng được ai đó cố tình chạm khắc vào mặt đá.
Không thể là bút tích của Lưu Ngọc Bội, Hà Thái Hoài tin chắc như vậy ngay khi phát hiện mặt đá ở vị trí này cũng như bao vị trí khác đều bị một lớp rong rêu khô ráp phủ kín lên trên. Có nghĩa là tự dạng đã tồn tại như thế này khá lâu, khác với bút tích nếu mới được chạm khắc ắt sẽ không có lớp rêu bao phủ.
Gã lần theo từng tự dạng. Và khi đã phát hiện đâu là chỗ khởi đầu của bức di thư, cứ nghĩ là bức di thư thì hơn, gã buộc phải ngồi bệch xuống, bởi toàn bộ bức di thư được chạm khắc lên vách đá chỉ chiếm một chiều cao khiêm tốn là độ chừng một thước mộc trở lại, nghĩa là không cao hơn đầu vai của gã là bao nhiêu khi gã đã ngồi.
Gã gật gù với gã :
“Hiểu rồi ! Người lưu tự đã thực hiện việc này với tư thế ngồi !”
Tuy nhiên, do mường tượng đó là bức di thư của chủ nhân để lại với tư thế ngồi, dù gã đã chạm tay vào từng tự dạng một. Thế nhưng gã mò mẫm mãi vẫn không đọc được dù chỉ là một chữ.

“Không phải ngôn ngữ Trung Nguyên chăng? Mà là tự dạng được viết theo ngôn ngữ của một bộ tộc nào đó mà ta chưa từng biết?”
Thất vọng vì nhận định này, gã giải sầu bằng cách xoa cả hai lòng bàn tay lên phần mặt đá có lưu lại nhiều tự dạng. Xoa như thế được một lúc gã chợt giật mình. Vì nếu gã vừa mường tượng không lầm thì dường như có một tay nào đó của gã chạm vào một tự dạng có ý nghĩa tương tự như chữ Nhất. Không chữ nào dễ nhận ra bằng chữ Nhất, do chữ Nhất có một nét duy nhất và được vạch theo chiều nằm ngang. Gã để yên hai bàn tay và chầm chậm mò lại từng tay một. Mặt gã quay vào vách đá, và tay phía bên tả của gã chính là bàn tay đang chạm vào chữ Nhất (-). Chỉ có điều, chữ Nhất ở đây được viết theo chiều thẳng tiếng đứng, không phải nằm ngang như bao chữ Nhất khác.
“Có lẽ là sự trùng hợp ngẫu nhiên, một loại ngôn ngữ nào đó đã có một chữ với cách viết tương tự như chữ Nhất của Trung Nguyên. Chỉ có khác lá nét chữ này được viết sổ thay vì vạch ngang như chữ Nhất”.
Gã định dừng lại với ý nghĩ vừa có. Nhưng do tình cờ cũng có, do hiếu kỳ cũng có, gã lại dùng tay tả mò tìm một vài tự dạng được chạm khắc rất gần với tự dạng tương tự chữ Nhất vừa rồi.
Để rồi gã chợt nghe khắp người như nổi gai khi gã phát hiện một sự thật, và sự thật đó là :
“Khoan đã, cứ chầm chậm đọc lại lần nữa nào. Chữ giống chữ Nhất được đặt trên một chữ và là dưới ba chữ khác. Mà chữ trên cùng của ba chữ này nếu được ta đặt theo tư thế nằm ngang thì là chữ Thiên. Phải rồi, chữ Thiên ! Chà… Chà…, Và cứ theo tư thế nằm ngang mà đọc tiếp tục thì sau chữ Thiên chính là chữ Hạ. Kế đó là chữ Đệ… ! Đệ Nhất ? Đúng rồi ! Ta hiểu rồi ! Ha…ha… ! Thiên Hạ Đệ Nhất Tăng. Ha…ha…! Có nghĩa là toàn bộ bức di thư này được chủ nhân vừa nằm vừa chạm khắc từng chữ vào đá. Cũng lạ thật, vị tăng nhân nào lười biếng thế không biết. Vừa nằm vừa viết ? Quái lạ thật ! Trừ phi người này chỉ lưu tự cho vui, không phải lưu tự cho người khác xem. Vậy thì lưu tự làm gì cho phí công? Để xem nào, nhân vật nào dám ngông nghênh tự xưng là Thiên Hạ Đệ Nhất Tăng nào?”
Cuối cùng là Hà Thái Hoài phải nằm hẳn lên nền đá, mặt quay nghiêng vào vách đá, hai tay thoăn thoắt vừa sờ tìm vừa lẩm nhẩm đọc đi đọc lại toàn bộ bức di thư. Và dĩ nhiên đó là bức di thư chạm khắc theo tự dạng chữ Trung Nguyên, tuy rằng cách lưu tự có phần kỳ quặc cũng vào hàng đệ nhất.
“Lão nạp không biết than trời cũng không thể kêu đất, chỉ biết tự

trách bản thân mà thôi.
Vì sinh linh quyết tiêu trừ Ma Vương, lão nạp không từ nan vào tận long đàm hổ huyệt của Huyết Ma Chi Vương. Chỉ tiếc lão nạp do sơ tâm nhất thời lầm tiểu kế kẻ địch. Tuyệt Minh Cốc không chấp nhận bất kỳ loại ánh sáng nào. Và chỉ một đốm sáng nhỏ thôi là đủ làm lão nạp mù cả hai mắt.
Tuy Ma Vương đã chết nhưng thân lão nạp phải tạm gởi nơi đây. Chỉ ân hận là không còn đủ lực để hô hoán cáo bạch cùng quần hùng. Để đừng ai vì mong tìm di học tà ma ở Huyết Ma Phủ mà đem ánh sáng rọi vào Cốc Tuyệt Minh. Thật khó mong chút di tự này chợt được phép màu hóa thành tiếng chuông cảnh tỉnh mọi người.
Đáng tiếc thay !
Thiên Hạ Đệ Nhất Tăng”
Hà Thái Hoài lặng khắp người. Có nhiều điều trong di tự của Thiên Hạ Đệ Nhất Tăng làm cho Hà Thái Hoài tỉnh ngộ.
Thứ nhất, Tuyệt Minh Cốc cùng với địa hình quanh đây chính là long đàm hổ huyệt của một nhân vật từng được gọi là Huyết Ma Chi Vương hoặc gọi là Ma Vương như Thiên Hạ Đệ Nhất Tăng lưu tự. Và chữ Huyết Ma này nếu như không phải giống mười phần thì chí ít cũng là nơi xuất xứ của Huyết Ma Cung hiện nay với công phu tà đạo là Huyết Ma Trảo. Cứ thế mà nghĩ thì Lưu Ngọc Bội và Hà Thái Hoài đã chạy đâu không chạy lại chạy ngay vào trú sở của bọn Huyết Ma Cung đã từng nhăm nhe suýt lấy mạng Hà Thái Hoài. Đồng thời, như lời nhân vật sứ giả Huyết Ma Cung từng thú nhận thì Huyết Ma Cung có lẽ đã và đang có mưu đồ độc bá võ lâm. Và khởi biến của mọi sự biến có thể chính là trận thảm họa đã xảy ra cho Lưu gia, Trung Nguyên Đệ Tam Phủ.
Thứ hai, Ngũ Chỉ Bà Bà từng chọn nơi này để lưu ngụ. Vậy có thể hiểu vì Ngũ Chỉ Bà Bà vì tham vọng muốn kiếm tìm di học tà ma của của Ma Vương ở Huyết Ma Phủ nên đã ngụ cư ở đây, hoặc hiểu Ngũ Chỉ Bà Bà, cũng như Lưu Ngọc Bội và Hà Thái Hoài, vì lầm lẫn đặt chân đến chỗ trú sở của Huyết Ma Cung nên đã bị Huyết Ma Cung sát hại.
“Điều này rồi đây ta sẽ minh bạch nếu có ngày ta thoát thân và bỏ công truy tìm tung tích của Ngũ Chỉ Bà Bà. Nếu Bà Bà đã thất tung hoàn toàn, ta có thể hiểu Bà Bà vậy là đã bị Huyết Ma Cung sát hại. Còn như Bà Bà còn tại thế, hừ, chính mụ Bà Bà này vì đã tiếp nhận toàn bộ di học của Huyết Ma Chi Vương nên Huyết Ma Cung là do mụ Bà Bà lập ra. Cứ tạm lập luận và ghi nhận như thế là đủ.”
Kế đó Hà Thái Hoài nghĩ đến một điểm mấu chốt đã được Thiên Hạ

Đệ Nhất Tăng vô tình gợi ý trong lúc lưu tự. Là nếu Thiên Hạ Đệ Nhất Tăng có thể lớn tiếng hô hoán nhằm cáo bạch cho quần hùng thì Hà Thái Hoài cũng có thể hiểu rằng từ bí động này vẫn còn chỗ thông đến địa điểm khác, nhất là thông đến Tuyệt Minh Cốc.
Hà Thái Hoài tự gật gù :
"Ta bị chấn bay vào Tuyệt Minh Cốc, đến khi tỉnh lại thì hiện hữu ở đây. Tương tự, Thiên Hạ Đệ Nhất Tăng cũng hiện hữu ở đây sau khi bị mù cả đôi mắt ở chính Tuyệt Minh Cốc. Ta đã sờ tìm khắp lượt nhưng cũng không phát hiện bất kỳ chỗ nào có thể từ đây xuất nhập. Vậy còn ở bên trên thì sao? Sao ta không nghĩ ta đã rơi vào một huyệt động, khá sâu bên dưới và lại còn tứ bề kín như bưng bởi những vách đá."
Hà Thái Hoài vội vã đứng lên, tiện tay nhặt lấy một mảnh đá vụng vừa vô tình chạm phải.
Khắp người tuy vẫn đau như dần nhưng để ném một mảnh đá bay ngược lên trên thì đó đâu là điều Hà Thái Hoài không thể thực hiện ?
Hà Thái Hoài ném thật !
Cạch…cạch…cạch…
Mảnh đá sau một lúc chạm nãy vào chỗ nào đó ở bên trên rốt cuộc cũng dừng lại và im bặt.
"Rõ rồi ! Đây chỉ là một huyệt động. Nếu ta có thể leo lên trên có nghĩa là thoát !"
Nghĩ như thế, Hà Thái Hoài hăm hở mò tìm trở lại khắp vách đá.
Đây rồi, mẩu đá nhô ra lúc nãy đây rồi, Hà Thái Hoài vừa kêu thầm vừa vội vàng bấu mạnh cả hai tay vào mẩu đá. Đu người lên chịu sức nặng toàn thân vào một tay và tỳ vào mẫu đá, Hà Thái Hoài dùng tay còn lại để quờ tìm mọi chỗ quanh đó. Khá lắm, ở đây có một chỗ khuyết vào khá sâu, để cho Hà Thái Hoài chịu nguyên bàn tay vào để tiếp tục đu thêm người lên cao. Cứ thế, tuy là mò mẫm nhưng Hà Thái Hoài cũng leo lên được một đoạn khá cao. Chỉ cần vách đá cứ luôn lồi lõm thế này thì Hà Thái Hoài lo gì không leo lên khỏi tuyệt động.
Tuy nhiên, Hà Thái Hoài chợt lâm vào tình cảnh bối rối, nơi Hà Thái Hoài đang bám vào nhưng không còn chỗ nào để Hà Thái Hoài tiếp tục bấu víu để leo lên. Bên hữu không có, bên tả không có, cả ở bên trên cũng không có, chỉ ở phía dưới mới có chỗ bấu víu. Không lẽ Hà Thái Hoài lại leo trở xuống ?
Không cam tâm, Hà Thái Hoài cố với thật xa về bên tả, không có gì.
Hà Thái Hoài lại cố với về bên hữu.
Đây rồi, một mẩu đá nhô ra, tuy chỉ là một mẩu đá nhưng vẫn đủ cho

Hà Thái Hoài nuôi một chút hy vọng.
Hà Thái Hoài lần bàn tay hữu lên mẩu đá đó, từng chút một, sau cùng là nghiêng hết người về phía hữu.
Cẩn trọng, Hà Thái Hoài tự dặn như thế, không khéo sẽ bị tuột tay, vậy là bao công sức nãy giờ đều tan theo bọt bể.
Chợt…
Rắc…
Mẩu đá đó long ra làm Hà Thái Hoài chấp chới.
Kinh hoảng, Hà Thái Hoài vội thu người về.
Quá muộn, Hà Thái Hoài mất thăng bằng và thế là ngã.
Huỵch !
Cái ngã tuy không đau nhưng nhờ đó Hà Thái Hoài mới nhận ra bao công sức nãy giờ của bản thân chỉ giúp Hà Thái Hoài leo lên có lẽ chỉ đến một trượng là nhiều. Vậy thì cứ đà này, giả như huyệt động cao năm trượng đi, đến lúc nào Hà Thái Hoài mới lên đến bên trên để thi thoảng lại có một khoảng không hề có bất kỳ chỗ lồi lõm nào để bấu víu ?
Cách đó không ổn. Hà Thái Hoài thầm suy nghĩ, hy vọng sẽ tìm ra biện pháp khác khả thi.
“Có rồi !”
Hà Thái Hoài kêu thầm và vội vàng mò tìm lại bộ xiêm y của Lưu Ngọc Bội.
“Mong Ngọc Bội tỷ lượng thứ. Di vật duy nhất của tỷ, đệ đành phải hủy bỏ thôi. Nếu đệ thoát, đệ hứa, sẽ không bao giờ quên trách nhiệm của đệ là phải báo thù cho Lưu gia, trong đó có tỷ !”
Hà Thái Hoài cẩn trọng xé xiêm y đó thành nhiều giải nhỏ, cũng dài và nhỏ như dải lụa thắt lưng của Lưu Ngọc Bội.
Sau đó Hà Thái Hoài tự bện lại thành một dây dài. Một trượng, hai trượng,… năm trượng cuối cùng là sáu trượng có dư.
Hà Thái Hoài cột một mẩu đá vào đầu dây vải vừa bện và tận lực ném lên trên.
Vù… Bộp !
Cầm đầu dây vải còn lại Hà Thái Hoài thu dần về. Một trượng, hai trượng và hơn hai trượng một ít.
“Tốt. Huyệt động chỉ cao ba bốn trượng là nhiều. Mong sao chỗ mẩu đá bị mắc kẹt vào là đủ chắc chắn cho ta leo lên mà không bị rơi trở lại !”
Trước khi bám vào sợi dây vải để leo lên Hà Thái Hoài còn thử giật mạnh vài lượt.
Sợi dây có di chuyển đi một ít nhưng sau đó thì vững chắc hoàn

toàn, Hà Thái Hoài chầm chậm leo lên.
Để thật vững tâm, Hà Thái Hoài còn vừa leo vừa tìm thêm nhiều chỗ có thể đặt chân, chí ít là cũng làm giảm đi phần nào lực chịu nặng đang dồn cả vào sợi dây khó tin là thật sự vững chắc !
Và sau cùng,
- A… ! Thoát rồi ! Quả nhiên đây chính là Tuyệt Minh Cốc. Ở phía kia đang có chút ánh sáng lờ mờ chiếu vào. Đó chính là chỗ ta từng bị đối phương hất bay vào trong.

Tự kêu như thế và Hà Thái Hoài sau đó tự thầm nhắc nhở :
"Suỵt ! Đừng quên đây là trú sở của bọn Huyết Ma Cung. Ta gây kinh động lúc này là bất lợi. Vả lại, sao ta không đi sâu hơn nữa vào trong Tuyệt Minh Cốc? Quay lại chỗ cũ làm gì để sau đó nhỡ chạm phải bọn Huyết Ma Cung thì sao?
Hà Thái Hoài liền quay lưng về phía ánh sáng tờ mờ, đối mắt với cùng đêm đen dày đặc và thận trọng bước đi.
Càng đi Hà Thái Hoài càng hiểu rõ thêm về một nhận định vừa có :
"Tuyệt Minh Cốc không chấp nhận có bất kỳ ánh sáng nào tồn tại, điều này chỉ đúng đối với những ai có vị thế như ta lúc này. Còn ngược lại, giả như ta quay mặt ngược trở ra, và giả như bất kỳ một điểm sáng nào dù nhỏ cũng làm cho người nhìn phải mù đôi mắt thì tại sao ta đã nhìn thấy ánh sáng lờ mờ lúc nãy nhưng chuyện đó không xảy ra ? Chứng tỏ chuyện xảy ra độ nào cho Thiên Hạ Đệ Nhất Tăng chính là lão tăng đã bị Ma Vương dẫn dụ chạy vào Tuyệt Minh Cốc. Và trong tư thế rượt đuổi, lúc Ma Vương bất ngờ quay lại và bật hỏa tập lên, ánh hỏa quang xuất hiện chỉ làm cho hai mắt lão tăng bị mù. Riêng Ma Vương do quay mặt hướng ra ngoài nên vẫn an tường, không bị ánh hỏa quang làm mù đôi mắt. Có như thế Thiên Hạ Đệ Nhất Tăng mới lưu tự, bảo là đã lầm tiểu kế của Ma Vương".
Nghĩ đến đây Hà Thái Hoài chợt khựng lại và hoàn toàn bang hoàng khi một tia ý nghĩ bất ngờ xuất hiện trong tâm trí.
"Thiên Hạ Đệ Nhất Tăng đã lo sợ cho những ai nếu vì mong truy tìm di học tà ma ở Huyết Ma Phủ mà đi vào Tuyệt Minh Cốc tất sẽ lâm vào cảnh ngộ như lão tăng đã gặp. Có nghĩa là đường tiến vào Huyết Ma Phủ chính là con đường ta đang đi. Vậy thì có gì khác nếu ta tiến vào Huyết Ma Phủ là tự dẫn thân vào nạp mạng cho bọn Huyết Ma Cung ?"
Lo lắng tột cùng, Hà Thái Hoài đứng lặng một lúc lâu, hy vọng sẽ tìm được cách thoát ra Tuyệt Minh Cốc mà không bị bọn Huyết Ma Cung phát hiện.

Kế thì không có nhưng lại có tình huống bất ngờ xảy ra khiến Hà Thái Hoài đã bối rối càng thêm bối rối. Đó là Hà Thái Hoài trong lúc ngẫm nghĩ tìm kế đã không ít lần hết nhìn theo phía này lại quay thân nhìn theo phía khác và thời gian do cứ tiếp tục trôi nên màn đêm có lẽ đã buông xuống khiến chút ánh sáng lờ mờ đã từng giúp Hà Thái Hoài phân biệt đâu là lối dẫn vào Tuyệt Minh Cốc lúc này đã không còn nữa. Sự việc xảy ra làm cho Hà Thái Hoài ngay bây giờ cũng không thể biết bản thân hiện đang quay mặt về phía nào, phía có lối dẫn ra ngoài Tuyệt Minh Cốc hay là phía để đưa Hà Thái Hoài đi mãi vào trong sâu, có thể sẽ dẫn đến Huyết Ma Phủ?

“Nếu cứ đứng mãi ở đây để chờ đến khi trời sáng trở lại, năm canh dài đằng đẳng sẽ có biết bao chuyện bất ngờ xảy đến cho ta. Chi bằng ta cứ đi bừa về một phía, giả như đi nhầm thì vẫn kịp đi ngược về phía còn lại.”

Cho đó là thượng sách, Hà Thái Hoài thận trọng di chuyển về phía trước mặt.

Tuyệt Minh Cốc vẫn tối đen, không biết có phải do trời đã về đêm hay không mà Hà Thái Hoài có cảm nhận không khí xung quanh càng lúc càng trở lạnh, lạnh đến nỗi Hà Thái Hoài vừa đi vừa co ro, vô tình giúp Hà Thái Hoài di chuyển cẩn trọng hơn.

Vẫn không có động tĩnh gì cho biết sắp chạm mặt bọn Huyết Ma Cung. Và điều này khiến Hà Thái Hoài yên tâm hơn, là bản thân đã đi đúng hướng, không tiến thẳng vào Huyết Ma Phủ chắc chắn đang là trú sở của bọn Huyết Ma Cung.

Không gian xung quang như đang rộng mở dần, Hà Thái Hoài cảm nhận được điều này qua bầu khí xung quanh càng lúc càng khoáng đãng. Sự ngưng đọng đầy tử khí của Tuyệt Minh Cốc cũng bị đẩy lùi dần. Tuy vậy, do bầu tử khí dần mất đi đã khiến Hà Thái Hoài mơ hồ nhận ra bản thân như đã đi lầm đường.

“Chắc chắn là thế, vì nếu ta đã thoát khỏi Tuyệt Minh Cốc thì đáng lý ta phải cảm nhận sự ấm áp do làn nước nóng sục sôi bốc lên, đàng này xung quanh vẫn giá lạnh. Hừ, rốt cuộc ta đã đi sai đường ! Ta đã lầm phương hướng và kỳ thực ta đang tiến dần vào Huyết Ma Phủ. Nhưng dẫu sao, chậc, nếu đây mà là trú sở của bọn Huyết Ma Cung thì đâu dễ gì bầu không kí xung quanh ta lại tỏ ra tĩnh lặng và yên bình thế này ? Thôi thì, hà, cứ liều một chuyến xem sao. Biết đâu chính bọn Huyết Ma Cung do không biết điều bí ẩn nguy hiểm của Tuyệt Minh Cốc nên cho dù đã có lần đi vào Huyết Ma Phủ nhưng không hề nhận ra. Và chúng đã không chọn Huyết Ma Phủ làm chỗ lưu ngụ. Về phần ta, cũng rất có thể ta đi về hướng này là đúng và ta

sẽ thoát ra một cách an toàn.”
Khung cảnh xung quanh Hà Thái Hoài dù chưa biết là có hình thể như thế nào nhưng quả nhiên nó thật sự tĩnh lặng và bình yên một cách đáng ngạc nhiên. Một sự bình yên mà chỉ mới đây thôi, lúc Lưu gia chưa gặp thảm biến Hà Thái Hoài vẫn từng hưởng thụ. Và sự việc tuy chỉ mới xảy ra có đôi ba ngày nhưng đối với riêng Hà Thái Hoài thì có vẻ như chuyện đó đã xảy ra lâu lắm rồi. Đã lâu lắm Hà Thái Hoài chưa có cơ hội hưởng thụ cảnh bình yên như thế này.
Buông lỏng toàn thân, Hà Thái Hoài dừng lại, khoan khoái đưa mắt nhìn quanh và hai cánh mũi phập phồng tha hồ hít vào người từng luồng khí thanh bình vẫn đang hiện diện đầy quanh đây.
Nhờ đưa mắt nhìn quanh như thế, Hà Thái Hoài vô tình phát hiện như ở đâu đó thật xa phía bên tả vừa có đốm hỏa quang lờ mờ ẩn hiện.
Giật mình và căng mắt nhìn lại, Hà Thái Hoài hoang mang vì không còn nhìn thấy đốm hỏa quang đâu nữa.
Có người ? Lời cảnh báo đã vang lên trong tâm trí Hà Thái Hoài.
Có lo ngại và cũng có hiếu kỳ, Hà Thái Hoài phục người xuống, mặt vẫn hướng về phía tả, nơi chỉ mới đây thôi đã có đốm hỏa quang lờ mờ ẩn hiện, và nhẹ nhàng Hà Thái Hoài tiến dần về phía đó.
Sột… soạt…
Tự biết bản thân vừa vô tình di chuyển đúng theo một sạn đạo, một lối mòn mà chỉ những ai đã từng thông thạo địa hình mới có thể di chuyển đúng lối, Hà Thái Hoài cố di chuyển nhẹ nhàng hơn, không để cho những tiếng động sột soạt vang lên như vừa rồi nữa.
Năm trượng…
Mười trượng…
“Kia rồi, đốm hỏa quang lại xuất hiện ! Chà… hóa rat a chỉ nhìn thấy đốm hỏa quang qua một kẽ đá. Vậy thì sạn đạo này không dẫn ta đến chỗ thật sự có đốm hỏa quang. Nhân vật nào đó đã đi theo lối nào?”
Áp mặt vào một bờ đá chợt hiển hiện chắn ngang lối, Hà Thái Hoài đưa mắt nhìn xuyên qua kẽ đá.
Đốm hỏa quang không nhỏ như Hà Thái Hoài nãy giờ vẫn nghĩ. Mà đó là một ngọn đuốc được ai đó thắp lên và cắm vào một giá cắm có sẵn ở trên vách đá của thạch động.
Đúng là một thạch động, Hà Thái Hoài tin chắc vào nhận định này khi từ chỗ Hà Thái Hoài đứng nhìn rõ ba bề vách đá lừng lững cao với lớp trần động ám đầy muội khói.
“Mười phần đến chín thạch động này chính là Huyết Ma Phủ. Hừ, chỉ

có phủ đệ của loại tà ma mới như thế này, thay vì tòa ngang dãy dọc như ở Trung Nguyên Đệ Tam Phủ của ân sư mà ta đã nhìn thấy từ xa."
- Vô ích thôi, cung chủ !
Một thanh âm khàn khàn vang lên làm Hà Thái Hoài giật mình, không những thế, thanh âm được vang dội qua tứ bề vách đá đã làm biến dạng đi, khiến Hà Thái Hoài thoạt nghe cứ ngỡ là tiếng cõi u linh vọng về.
Thanh âm đó tiếp tục cất lên, giải thích rõ lý do khiến y vừa dùng hai chữ "vô ích".
- Huyết Ma tâm pháp đằng nào chúng ta cũng đã luyện, toàn bộ công phu Huyết Ma chúng ta hầu như đã luyện đến đắc thành, chỉ còn thiếu mỗi một bậc nữa là đạt đến hỏa hầu tối thượng. Thiển nghĩ phần cuối cùng này quá mơ hồ, và còn dặn là phải qua giai đoạn Độc Luyện, mới mong luyện đến mức tinh thông. Chi bằng cung chủ cứ tạm gác lại, hãy lo đại sự trước. Khẩu quyết vẫn còn đây, Tuyệt Minh Cốc lại là nơi chẳng có ai dám vào, chờ sau này nếu thật sự gặp phải đối thủ lợi hại, đây sẽ là nơi tạm dung thân cho chúng ta. Lúc đó, nếu cần phải mạo hiểm, tự dùng độc để luyện công, có lẽ chúng ta cũng phải mạo hiểm một phen.
Phụp !
Ánh đuốc vụt tắt ngấm và điều này xảy ra là do bàn tay trắng trẻo của ai đó vừa phất qua, tạo thành luồng gió đủ mạnh để làm tắt ngọn đuốc. Hà Thái Hoài lập tức ghi nhận hình ảnh của bàn tay vừa thoáng qua đó, cũng ghi nhận luôn thanh âm một nữ nhân phàn nàn:
- Huynh luôn là người cẩn trọng nhưng lại thiếu nhẫn nại, không như muội, muội không lo nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, chỉ e đến lúc chúng ta thật sự đối đầu với cường địch, dù có muốn quay lại tham luyện cũng đã muộn. Mà thôi, tùy huynh vậy. Muội biết nói gì hơn khi huynh đã quá nôn nóng, chỉ muốn mau chóng hoàn thành đại nghiệp.
Cũng như thanh âm lúc mới rồi, lần này giọng nói của nữ nhân đã bị biến dạng sau nhiều lần va đập vào tứ bề vách đá kín như bưng, khiến Hà Thái Hoài miễn cưỡng thừa nhận là không thể nào nhận ra thanh âm này nếu giả như sau này có cơ hội gặp lại.
Tuy nhiên, thanh âm của nữ nhân đó chợt để lộ một đặc điểm mà dù muốn dù không Hà Thái Hoài vẫn phải nghe và ghi nhận. Đó là lúc nữ nhân nọ bật ra tiếng gắt gỏng:
- Buông muội ra nào. Huynh lại định giở trò gì nữa đây?
Đáp lại thanh âm kia cười hềnh hệch:
- Muội thừa hiểu huynh đang muốn gì, phải không? Thế chẳng phải

muội cũng đang muốn huynh làm thế này với muội sao? Toàn thân muội đang nhũn ra kia kìa.
Giọng nữ nhân cười hinh hích:
- Huynh tham lam quá đấy thôi. Chẳng phải chỉ cách đây chưa đầy một canh giờ, muội đã chìu huynh đó sao? Ư… ư…
- Chỉ một lần nữa thôi, muội ! Vì từ nay về sau, huynh có thể đoan chắc hai chúng ta không còn dịp nào để tâm sự ở một nơi yên tĩnh như thế này. Nào, muội cũng thích như thế, phải không ! Hãy lưu lại chút nào hoài niệm cho nơi này lần cuối chứ ? Nào…nào…
Nữ nhân cười thích thú, đam mê và khoái lạc:
- Ừm, muốn lưu lại thì lưu ! Ư…ư… Ha…ha…
Hà Thái Hoài vẫn căng tai nghe từng thanh âm một, cho dù không hiểu họ bảo lưu lại chút hoài niệm là thế nào, cũng như không hiểu thế nào là tâm sự.
Những tiếng động nhỏ dần rồi im bặt, chỉ còn lại chút âm hưởng nặng nề là những nhịp hô hấp dồn dập. Sau đó, nhịp hô hấp kỳ quái đó cũng tan biến, thay thế bằng câu hỏi thì thào của nữ nhân:
- Huynh đã chuẩn bị tất cả rồi chứ ?
Hà Thái Hoài giật mình khi nghe có tiếng đáp rất rõ:
- Muội yên tâm. Huyết Ma Phủ này mãi mãi vẫn là điều bí ẩn chỉ riêng cho chúng ta. Sẽ không có ai vào mà không gặp phải hậu quả đáng nuối tiếc muôn đời cho kẻ đó.
Có tiếng chép miệng :
- Tầng cuối của Huyết Ma tâm pháp liệu chúng ta có nên lưu lại không? Nhỡ có ai đi vào đây…
- Sẽ không có ai biết lối để đi vào ngoài chúng ta. Còn việc hủy bỏ khẩu quyết của tầng cuối này, theo huynh là không nên. Vì biết đâu chúng ta tuy ghi nhớ chuẩn xác từng chữ một trong khẩu quyết nhưng nếu có dịp nhìn lại cũng có thể nhờ đó mà chúng ta khám phá thêm một đôi điều bí ẩn, những bí ẩn mà suốt thời gian qua do chúng ta chỉ lo mãi luyện công nên chưa có cơ hội khám phá !
- Chậc… ! Huynh nói cũng đúng thôi thì cứ tạm lưu lại vậy.
- Tốt ! Đi thôi !
Hà Thái Hoài vẫn cố ngồi yên bất động cho dù tiếng bước chân di chuyển của họ đã đi xa dần và mất hẳn.
Và đến lúc Hà Thái Hoài định đứng lên thì,
Ầ…m !
Đất dưới chân rung chuyển, làm Hà Thái Hoài lảo đảo.
Sau đó,
Bộp !

Một hòn đá khá to thì phải, không hiểu từ đâu rơi đúng vào đỉnh đầu Hà Thái Hoài…

Xích Long Châu

Chương 8
Huyết Ma Phủ

Khắp thân chợt bị cái nóng bất ngờ ập đến làm cho tỉnh lại và Hà Thái Hoài liền nhận ra nguyên nhân là do toàn thân hiện đang bị làn nước nóng sục sôi bao trùm.
Hà Thái Hoài vùng dậy thật nhanh và nhảy chồm lên.
“Nguy tai ! Không lẽ lúc ta bất tỉnh chúng đã phát hiện ra ta và kết quả là ta bị chúng ném vào làn nước nóng ở bên ngoài Tuyệt Minh Cốc?”
Nhưng, bốp, Hà Thái Hoài suýt bị ngất một lần nữa do vừa bị va khá mạnh vào vách đá.
Tuy nhiên nhờ bị va thế này Hà Thái Hoài mới tỉnh ngộ.
Không phải bản thân Hà Thái Hoài đang ở bên ngoài Tuyệt Minh Cốc, trái lại, Hà Thái Hoài vẫn ở nguyên vị, như lúc chưa bị hôn mê, vẫn ở cạnh vách đá mà qua đó đã phát hiện ánh hỏa quang của ngọn đuốc chiếu đến từ Huyết Ma Phủ. Bằng chứng là Hà Thái Hoài đã va vào chính vách đá đó. Nhưng làn nước nóng sao bỗng dưng xuất hiện ?
Trước khi có thời gian tìm hiểu nguyên nhân của nghi vấn này, để thoát khỏi làn nước nóng đang vây phủ, Hà Thái Hoài tận lực chộp vào vách đá và tìm cách leo lên.
Bõm…bõm…
Hàng loạt nhiều hòn đá long ra và rơi xuống, lọt tõm vào làn nước nóng. Tiếng đá rơi cho Hà Thái Hoài biết làn nước nóng tuy có xuất hiện nhưng thật sự chưa phải là nhiều nên làn nước bất quá chỉ nổi lấp xấp trên bề mặt của nền đá. Và tạm thời điều này giúp Hà Thái Hoài yên tâm, không phải bối rối như lúc mới tỉnh lại.
Cố trấn tỉnh Hà Thái Hoài mới nhận ra vách đá đang bám vào hóa ra chỉ là một vách đá hờ, do nhiều hòn đá to nhỏ đủ cỡ chất chồng lên nhau. Điều này tự nó đã giải thích cho Hà Thái Hoài biết tại sao có một hòn đá bỗng nhiên rơi đúng vào đầu Hà Thái Hoài lúc phát hiện nền đất dưới chân bị rung chuyển và tương tự việc Hà Thái Hoài vừa

đeo bám vào vách đá tại sao làm cho nhiều hòn đá tuần tự long ra.
“Ai đã tạo nên vách đá ngăn này? Nếu là bọn Huyết Ma Cung thì tại sao bọn người có nam có nữ lúc nãy đã không nhìn ngó gì về vách đá ngăn nên không thể phát hiện có ta ẩn bên cạnh ? Nhưng như vậy cũng tốt, ta có cơ hội để biết thế nào là Huyết Ma Phủ, nhân đó sẽ đi thoát lối này theo bọn họ đã thoát !”
Cố không để vách đá ngăn rơi thêm nữa, Hà Thái Hoài thận trọng chui người lách qua chỗ hở đã có di nhiều hòn đá lúc mới rồi đã rơi ra và bước qua khỏi vách đá.
Nơi Hà Thái Hoài đặt chân đến quả nhiên là một thạch động, qua cảm nhận không gian chợt có phần nào tù túng hơn.
Xung quanh vẫn tối đen nên Hà Thái Hoài đành áng chừng phương hướng, chầm chậm tiến về phía có cắm sẵn một ngọn đuốc.
Hà Thái Hoài nhận định không lầm, hay nói cách khác là Hà Thái Hoài đã gặp may, cạnh chỗ cắm sẵn ngọn đuốc quả nhiên có một mặt đá phẳng, vuông vức như một thạch bàn, bên trên có để một ngọn hỏa tập.
Xoạch !
Hà Thái Hoài bật hỏa tập lên, châm vào ngọn đuốc.
Dưới ánh hỏa quang vừa bùng cháy, Hà Thái Hoài chỉ suýt nữa là kêu thét lên khi phát hiện một quang cảnh kỳ lạ nếu không bảo là rợn người vừa lọt vào mục quang.
Và Hà Thái Hoài hiểu tại sao ngay lúc nhìn qua kẽ đá chỉ nghe tiếng người đối thoại chứ không thể nhìn thấy người.
Trước hết, nơi Hà Thái Hoài chân và cũng là nơi có cắm sẵn ngọn đuốc kỳ thực chỉ là phần bên ngoài của một thạch động kỳ bí. Phần còn lại của thạch động, chỗ Hà Thái Hoài đang giương to hai mắt nhìn một cách sợ hãi, mới thật sự là Huyết Ma Phủ : đó là một thạch phòng vuông vức, nếu có thể gọi là thạch phòng, với kiến tạo nửa như một ngôi từ đường và nửa như nơi để mọi người đến chiêm ngưỡng phục sự hiện hữu của một vị thần nhân.
Gọi như thế vì phần sâu nhất và to nhất của thạch phòng là một chiếc thạch kỷ (ghế bằng đá) với phần lưng có ghi rõ ba chữ Huyết Ma Ngai.
Thấp hơn một chút, ở hai bên có hai đôn đá nhỏ. Một cái dùng để bày biện một bộ văn phòng tứ bửu và cái còn lại thì hiện tuy không có sắp bày vật gì nhưng chắc chắn cũng là nơi dùng để đặt một vật gì đó luôn cần thiết cho nhân vật phải ngồi lên chiếc ngai Huyết Ma kia.
Chiếm một khoảng không gian rộng hơn và ngay phía trước Huyết

Ma Ngai là một mặt đá to lớn bằng phẳng và cũng là phần nền của thạch phòng. Và cứ theo cung cách sắp bày ở Huyết Ma Phủ mà đoán thì Hà Thái Hoài biết rằng mặt đá trống đó chính là nơi để nhân vật ngồi trên Huyết Ma Ngai tiếp nhận sự phủ phục của những kẻ dưới quyền.
Trên nền đá đang ướt sũng nước, chính là làn nước nóng từ chỗ nào đó tuôn chảy và sau khi làm ướt nền đá đã chảy đến tận chỗ có vách đá ngăn mà lúc nãy có làm cho Hà Thái Hoài bị nóng và hốt hoảng.
Nhìn nền đá ướt Hà Thái Hoài kinh nghi:
“Hai hoặc nhiều nhân vật lúc nãy nếu không bị ta nhìn thấy từ kẽ đá thì họ nhất định đã đứng trong phạm vi này. Nhưng nền đá lại bị làn nước nóng tuôn tràn thấm nhập, sao họ có thể đứng mà không bị nóng ? Trừ phi lúc họ đứng thì nền đá vẫn khô, chỉ khi có cơn địa chấn xuất hiện, cũng là lúc bọn họ đã bỏ đi, làn nước nóng mới xuất hiện. Và đó là lời giải thích sao mãi đến lúc sau này nước nóng mới thấm qua vách đá ngăn và chạm vào ta.”
Hà Thái Hoài tự gật đầu với nhận định này và lập tức đảo mắt kiếm tìm nơi xuất phát làn nước nóng,hy vọng đó cũng là lối bọn người nọ đã thoát đi.
Thạch phòng nọ chỉ có ba bề là vách đá, bề phía hậu thì bị Huyết Ma Ngai do được kiến tạo khá cao nên đã che kín gần hết, và hai vách đá ở hai bên tả hữu còn lại thì vẫn khô ráo, chứng tỏ không phải nơi xuất phát của làn nước nóng vẫn đang tuôn chảy.
Định tiến đến xem xét vách đá phía hậu Hà Thái Hoài chợt động tâm khi phát hiện ở hai vách đá hai bên như có nhiều dấu tích chứng tỏ có ai đó đã cố sức dùng vật cứng để đẽo gọt qua bề mặt của cả hai vách đá.
“Tầng cuối cùng của Huyết Hoa tâm pháp liệu chúng ta có nên lưu lại không…?” “Việc hủy bỏ khẩu quyết này theo huynh là không nên…”
“Sẽ có người vì mong tìm di học tà ma mà đi vào Tuyệt Minh Cốc…”
Hà Thái Hoài bang hoàng tỉnh ngộ ! Gã đang đứng ở Huyết Ma Phủ, vậy thì những dấu vết đẽo gọt kia chính là hành vi phá hủy nhiều tầng công phu của khẩu quyết Huyết Hoa tâm pháp, chứng tỏ ở cả hai bề vách đá của Huyết Ma Phủ đều là nơi có khắc lưu di học tà ma mà như Thiên Hạ Đệ Nhất Tăng lưu tự.
Tuy việc không tìm thấy di học tà ma không làm cho Hà Thái Hoài phiền muộn nhưng do nỗi háo hức bất ngờ ập đến nên Hà Thái Hoài vội chạy đến phần cách đá phía hậu.
Đúng như Hà Thái Hoài nghi ngờ, ở vách đá ngay phía sau Huyết Ma Ngai quả nhiên hãy còn nhiều tự dạng được lưu lại, phát hiện này

tạo cho Hà Thái Hoài nhiều nghi vấn.
Thứ nhất, trên vách đá tuy có tự dạng nhưng do Huyết Ma Ngai được kiến tạo quá gần vách đá, bọn người kia bằng cách nào có thể đọc rõ và đọc hết ngần ấy tự dạng ?
Để giải quyết vấn nạn này Hà Thái Hoài chợt dùng tay vừa lay vừa xô đẩy Huyết Ma Ngai.
Thật lạ, lực đẩy của Hà Thái Hoài tuy không mạnh nhưng vẫn đủ làm cho Huyết Ma Ngai dịch chuyển sang một bên.
"Có thế chứ ! Không còn bị Huyết Ma Ngai che khuất, tự dạng dĩ nhiên càng đọc dễ do được ánh hỏa quang từ ngọn dốc đằng kia chiếu rọi vào ! Uý ! Hóa ra nước nóng xuất phát từ chỗ này. Xem kỹ thí đó là một lỗ thủng nhỏ, lại ngay giữa chữ Ma trong bốn chữ Huyết Hoa tâm pháp ! Chậc… khoan nghĩ đến việc tìm lối thoát, vì nếu có cũng không liên quan gì đến lỗ thủng đang phún trào làn nước nóng này.Vì lỗ thủng thì quá nhỏ, huống chi đâu phải lúc nào ta cũng có dịp nhìn thấy cái gọi là khẩu quyết võ học ?"
Hà Thái Hoài mải mê đọc từng dòng và từng chữ của khẩu quyết, có lẽ chính là tầng cuối cùng của Huyết Hoa tâm pháp, không biết rằng làn nước nóng thay vì chảy tràn qua nền đá ở phía ngoài, đã ung dung chảy ngang vào chỗ trống vốn trước đó là vị trí của Huyết Ma Ngai vừa bị Hà Thái Hoài đẩy ra một bên.
Và Hà Thái Hoài cũng không nhận ra điều đó cho dù đã đọc đến phần cuối cùng của di học Huyết Hoa, phần đó ghi như sau :
"Huyết Hoa qua độc luyện
Tẩy cốt phải tịnh tâm
Ma Ngai trên hỏa tuyền
Ắt đắc thành sở học."
Hai chữ Độc Luyện này Hà Thái Hoài đã từng lẻn nghe, do đó câu "Huyết Hoa qua độc luyện" không hề gây chút nghi vấn nào như đã có ở hai câu kế tiếp.
"Tẩy cốt phải tịnh tâm" điều này thì ai cũng biết, nhưng tẩy cốt để làm gì và làm như thế nào để tẩy cốt, sao ở đây không có lời nào giải thích cho minh bạch ? Lại còn "Ma Ngai trên hỏa tuyền", hừ, Ma Ngai ta biết, hỏa tuyền ta cũng biết nếu như hỏa tuyền chính là dòng suối mang theo hơi nóng ngùn ngụt. Nhưng bảo Ma Ngai phải ở trên hỏa tuyền, lẽ nào có ý bảo ta phải dụng lực nhấc nguyên cái Ma Ngai này đến…"
Chỉ mới nghĩ đến đây Hà Thái Hoài chợt trân cứng người khi phát hiện có một chuyện kỳ lạ đang diễn ra ngay bên cạnh.
Huyết Ma Ngai đã bị Hà Thái Hoài đẩy qua một bên và để lộ một hốc

vuông ngay bên dưới. Và hốc vuông đó hiện đã ngập tràn làn nước nóng, là hiện trạng mà ngay lúc đầu Hà Thái Hoài vì mãi mê đọc khẩu quyết nên không nhận ra.
Vậy là rõ, Hà Thái Hoài hiểu rằng không cần đem Ma Ngai đi đến đâu vẫn có thể thực hiện đúng như câu "Ma Ngai trên hỏa tuyền".
Tuy nhiên, Hà Thái Hoài bỗng đâm ra do dự bất quyết, nửa muốn thử luyện Huyết Hoa tâm pháp dù chỉ là tầng cuối, nửa lại không dám luyện vì quá hiểu đây là thứ công phu tà ma không nên luyện.
Đang lúc chưa biết quyết định như thế nào thì làn nước nóng đã tràn đầy hốc vuông bỗng dưng sôi lên sùng sục, làm cho Hà Thái Hoài giật mình.
Kế đó, từ mặt nước đang sôi bỗng từ từ nhú lên một vài chồi non xanh biếc, càng làm cho Hà Thái Hoài giật mình nhiều hơn.
Chồi non nhô cao dần và bắt đầu lay động để tự phát ra những chiếc lá non. Lá cũng xanh biếc như màu của chồi non lúc nãy và từng chiếc lá cũng phát triển nhanh, lớn lên nhanh như chồi non từng lớn nhanh, phát triển nhanh ngay trước mắt Hà Thái Hoài.
Có mầm có lá tất phải có nụ, một nụ hoa kỳ dị đã từ từ hiển hiện như chuyện chỉ xảy ra trong truyền thuyết hoang đường khiến Hà Thái Hoài càng nhìn càng nghĩ bản thân đang nằm mơ.
Mãi đến lúc nụ hoa đã nở ra thật sự và tỏa lên mùi hương quyến rũ, Hà Thái Hoài mới sực tỉnh và không thể không buộc miệng kêu thành tiếng :
- Huyết Hoa ! Thì ra hai chữ Huyết Hoa là để ám chỉ đóa kỳ hoa này ! Còn độc luyện, ha…ha…, là Huyết Hoa chỉ xuất hiện, chỉ nở khi trải qua kỳ độc luyện, chứ không phải bản thân người luyện công phải mạo hiểm tự dùng độc cho bản thân. Ha…ha… đây quả là ý trời, cao xanh đã cố tình định rõ duyên kỳ ngộ này cho ta. Ha…ha…
Hà Thái Hoài hầu như không còn nhớ bản thân đang ở đâu. Gã ung dung cười và gã cứ cười như chưa bao giờ được cười, cũng như gã không hề ngại tiếng cười gây kinh động đến bọn Huyết Ma Cung chắc chắn đang lưu ngụ gần đây.
Cũng vậy, gã không những cứ cười nghiêng ngả mà gã còn khom đầu chun mũi như đang tận hưởng mùi hương hoa ngào ngạt quyến rũ càng lúc càng tỏa ra thật nhiều theo độ nở lớn của đóa Huyết Hoa, một đóa hoa có màu đỏ thắm một cách kỳ quặc.
Kế đó, khi đóa Huyết Hoa bắt đầu có dấu hiệu đã qua kỳ mãn khai, nghĩa là đóa hoa sắp tàn, gã ung dung há to miệng, ngoạm luôn đóa Huyết Hoa. Và gã nhai, gã nuốt, gã chép miệng vì khoan khoái.
Cuối cùng, như vẫn còn them thuồng, gã thò tay nhổ trọn vẹn cả thân

lẫn rễ của cây nọ và cho luôn vào miệng. Gã nhai và gã nhấm nháp từng chút một.
Chỉ đến khi những gì thuộc về đóa kỳ hoa đã được tọng hết vào miệng, cơn đói khát mấy ngày qua như đã được thỏa mãn, gã mới ngây người nhìn vào hốc vuông vẫn còn tràn đầy làn nước nóng trước mặt.
- Như ta vừa trải qua một cơn mê loạn thì phải ? Huyết Hoa ? Nếu ta nhớ không lầm thì từ chỗ này có mọc lên một thân cây lạ và cây đó có nở ra một đóa Huyết Hoa. Vậy thì cây đó và Huyết Hoa đâu rồi?
Gã đưa tay dụi hai mắt, sau đó vẫn phải ngây người nhìn vào hốc vuông không hề có bất kỳ cây lạ nào hiện hữu. Đến nỗi gã phải cười gượng :
- Chỉ là mơ mà thôi. Làm gì có chuyện một cây lạ mọc lên thật nhanh, sau đó lớn nhanh và chỉ thoáng chốc đã nở thành một đóa hoa có màu đỏ huyết ? Chỉ là mơ mà thôi !
Gã nhìn quanh chỗ gã ngồi, vẫn là vách đá với dòng lưu tự với tầng cuối cùng của Huyết Hoa tâm pháp, vẫn là Huyết Ma Ngai nếu được đẩy về nguyên vị tất sẽ phù hợp với câu “Ma Ngai trên hỏa tuyền”
Gã nhún vai:
“Chưa biết là thế nào nhưng nếu nhờ hiện tượng Ma Ngai trên hỏa tuyền có thể giúp ta tẩy cốt tịnh tâm thì ta sợ gì không thử? Miễn sao ta đừng luyện theo tâm pháp Huyết Hoa thì thôi, có gì đáng lo ngại chứ ?”
Gã đẩy Huyết Ma ngai về nguyên vị, sau đó vừa lo sợ vừa thử ngồi lên Ma Ngai. Mãi đến khi gã ngồi theo tư thế tọa công gã mới hoang mang tự hỏi:
“Ta làm gì có bất kỳ loại tâm pháp nào đó để luyện. Ân sư tuy có chỉ điểm cho ta thân pháp Bách Cầm nhưng nội lực là do ân sư trút truyền cho, ân sư đâu có chỉ điểm chota tâm pháp nội công?”
Huyết Ma Ngai do đặt ngay bên trên hốc vuông có chứa đầy nước nóng nên bắt đầu nóng dần lên. Và cùng với cái nóng bên ngoài này, gã cũng phát hiện có một luồng khí nóng kỳ lạ đang bừng bừng xông lên từ đại huyệt đan điền của gã. Gã lo lắng “Chuyện gì thế này, không lẽ cái nóng của Huyết Ma Ngai bắt đầu thấm nhập và sắp sửa thực hiện hộ ta cái gọi là tẩy cốt ? Để thử xem nào !”.
Không phải thử, mà gã cũng bắt đầu chìm vào vô thức. Hơi nóng lan tỏa làm xua tan bao mỏi mệt của gã mấy ngày qua, giúp gã dễ dàng chìm vào giấc ngủ sâu, đó là gã nghĩ như vậy.
Do đó, lúc tỉnh lại, cảm thấy rời bỏ một vị trí êm ái như thế này thật uổng phí, gã vẫn cứ ngồi và ung dung tận hưởng nỗi niềm sảng

khoái cứ xuất hiện từ Huyết Ma Ngai, khiến toàn thân gã cứ lâng lâng một cách huyền diệu.
Thời gian cứ thế trôi chẳng biết là bao lâu, cho đến lúc gã bật tung người nhảy khỏi Huyết Ma Ngai và quật bừa một kình vào vách đá vốn có lưu tự của khấu quyết Huyết Hoa tâm pháp.
Ầm !
Vách đá vỡ từng mảng to làm gã giật mình !
Sau đó gã nhảy lên mừng rỡ :
- Ta đã được tẩy cốt ! Ha…ha… quả là ý trời đã định, ta đã trải qua giai đoạn cần thiết nhất cho người muốn luyện thành công phu thượng thừa. Ha…ha… giờ thì phải nghĩ đến cách thoát. Chỉ cần thoát là tha hồ tìm cao nhân để bái sư luyện nghệ. Và bất luận là cao nhân nào nếu biết ta đã qua giai đoạn tẩy cốt tất sẽ không khước từ việc ta bái sư. Ha…ha…
Tuy nói như thế nhưng phải mất một thời gian khá lâu Hà Thái Hoài mới phát hiện lối thoát.
Đó là nhờ Hà Thái Hoài vô tình xoay và vỗ mạnh vài lượt vào Huyết Ma Ngai, chỉ do bực tức Hà Thái Hoài mới có thái độ thô lỗ như thế, vậy mà Huyết Ma Ngai đã xoay thật làm cho nền đá trống phía trước chợt dịch chuyển và để lộ ra một bí động tối om.
Không thể nghĩ cách giải thích nào khác ngoài việc phải thừa nhận đó là lối thoát thân, Hà Thái Hoài đành khom người chui vào bí đạo.
Bí đạo càng dài càng đem đến cho Hà Thái Hoài từng làn khí thông thoáng mát dịu và Hà Thái Hoài hiểu, lần này bản thân đã đi đúng hướng, chỉ cần đừng chạm mặt bọn Huyết Ma Cung là Hà Thái Hoài sẽ thoát.
Cuối cùng, Hà Thái Hoài thoát thật !
Bên ngoài bí đạo là cả một bầu trời sáng trong xanh, không có bất kỳ ai đứng chờ sẵn ở đó cả.
Mừng rỡ, Hà Thái Hoài thi triển thân pháp Bách Cầm lao đi.
Vút !

Xích Long Châu

Chương 9
Cái Bang Thoái Ẩn

Đó là một trấn thành sầm uất, đông đúc người qua lại và đương

nhiên cũng không thể không có nhiều người vì sanh ý buộc phải di chuyển tất bật làm cho cảnh phố phường càng thêm nhộn nhịp hoạt náo hơn.
Vào một lúc tương tự như thế bỗng có một thiếu gia môi son mặt trắng ngang nhiên tiến thẳng đến một tửu lầu sang trọng.
Nhìn bộ dạng của vị thiếu gia, cũng là lẽ tất yếu nếu bọn tửu bảo lập tức từ trong tửu lâu tiến ra, đon đả chào mời vị thiếu gia, hi vọng đó là vị thần tài kế tiếp đem tài lộc đến cho tửu lâu của họ.
Tuy nhiên, bọn tửu bảo chợt thất vọng ra mặt lúc phát hiện tay thiếu gia kia thay vì đi luôn vào tửu lâu lại ung dung lách người bước qua và không chút nề hà đi luôn đến chỗ bọn khất cái lúc nào cũng tụ năm tụ ba ngay phía trước bất kỳ tửu lâu nào.
Đón lầm thực khách, đó là điều vẫn thường xảy ra, cho nên bọn tửu lâu không lấy đó làm phiền muộn nhiều cho lắm, chỉ một thoáng rồi thôi, chúng nghĩ như vậy.
Tuy nhiên, cảnh một vị thiếu gia có dáng dấp bên ngoài đầy vẻ cao sang lại thản nhiên đi đến chỗ bọn nghèo hèn, tiếp đó vị thiếu gia còn dừng lại tựa hồ như muốn cùng bọn bần cùng đối thoại thì quả là cảnh chướng tai gai mắt, nhất là cho bọn tửu bảo vừa bị một vố lầm to. Vậy đó là nguyên do khiến bọn tửu bảo không thể không cùng nhau xầm xì bàn tán, hàm ý khinh miệt vị thiếu gia đã không có chút nào liêm sĩ dù chỉ là tối thiểu.
Chúng vẫn tiếp tục xầm xì chê bai, cho dù có đôi ba tên trong bọn chúng do nghe những vị thực khách nóng nảy đã và đang kêu réo chúng hãy mau mau đưa thức ăn thêm cho họ nên phải tản ra lo nhiệm vụ.
Trong số những vị thực khách nóng nảy có một lão nhân đã bắt đầu bực mình. Và tên tửu bảo đang chạy đến chỗ lão nhân quả là tên xấu số nhất.
Y vừa mở miệng hỏi lão nhân :
- Khách quan muốn kêu thêm rượu, kêu thêm thức nhắm hay đã dùng bữa xong và muốn tiểu nhân tính số ngân lượng cần phải thu ?
Lão nhân lập tức vỗ mạnh tay lên bàn, làm cho bát đũa trên đó khua vào nhau và thiếu điều nhảy cả ra khỏi bàn.
Lão nhân quát không nhân nhượng :
- Bọn ngươi tôn trọng thực khách như thế sao ? Lão phu có dùng xong bữa hay chưa, ngươi có mắt đương nhiên ngươi phải trông thấy chứ ? Hay ở tửu lâu này có thông lệ, lúc thực khách chưa bước vào thì đon đả chào mời khi thực khách chỉ mới bắt đầu thưởng thức bữa ăn thì bọn ngươi muốn tất cả hãy mau mau ăn cho xong, sau đó

cuốn xéo đi cho bọn ngươi đỡ phải vất vả vì cứ bị hết người này đến người kia réo gọi sai bảo ? Hử ?
Tên tửu bảo tái mặt,miệng cứ ấp a ấp úng :
- Mong khách quan chớ ngộ nhận ! Đó là vì, là vì…
Bốp !
Y chưa có đủ thời gian giãy bày thì bị lão nhân giang thẳng cánh tạt chéo vào một bên mặt y một cái đánh đau điếng.
Chưa hết, bên mặt còn lại của y ngay sau đó liền lãnh luôn một cái đánh như trời giáng nữa, và lần này là do người khác trừng phạt y, không phải lão nhân vừa rồi !
Chát !
Và hai tai y tuy đang lùng bùng nhưng y vẫn nghe một loạt phát thoại là những tiếng cười hề hề thi thoảng được chêm vào tỏ ý mơn trớn nhân vật đang được lời phát thoại nhắm vào. Giọng đó thật ngọt ngào :
- Bàng lão gia, mong Bàng lão gia bớt giận. Hề…hề… chúng chỉ là hạng đồ tử đồ tôn của lão gia mà thôi, hề hề, chúng sai, Bàng lão gia cứ dạy dỗ, giáo huấn chúng. Kể cả tiểu nhân đây rồi cũng phải dạy bảo bọn chúng lại. Hề…hề… chỉ mong Bàng lão gia đừng vì lỗi bọn chúng mà giận lây tiểu nhân, chẳng hóa ta tiểu nhân sẽ mãi mãi mất một thực khách quen biết và vui tính như Bàng lão gia sao ?
Chỉ cần nghe điệu bộ ngọt ngào đó là tên tửu bảo liền nhận ra kẻ phát thoại đó không phải là ai khác mà chính là chủ nhân của tửu lâu này và cũng chính là chủ nhân của y.
Sợ bị đuổi việc chỉ vì một lầm lỗi không đáng chút nào, tên tửu bảo vội đổi giận thành vui,tìm cách giải thích và không quên chêm vào một vài lời bình phẩm mỉa mai của chính y, hi vọng cũng làm cho vị thực khách họ Bàng kia cùng vui mà quên giận. Y đưa tay chỉ ra ngoài :
- Dạ, dạ Bàng lão gia, tất cả đều là lỗi của tiểu nhân. Nhưng chỉ vì tiểu nhân không thể không lấy làm kỳ quặc khi ở ngoài kia có một gã thiếu gia trông thật bảnh, mà lạ lắm, gã lại tỏ ra có quan hệ mật thiết với lũ ăn xin vẫn thường tụ tập ở ngoài kia. Đó là một cảnh quang thật nực cười, khiến tiểu nhân do mãi nhìn nên có phần chểnh mảng.
Lão nhân họ Bàng bỗng trố mắt nhìn y :
- Chuyện ngươi vừa nói là có thật ?
Đứng ngay bên cạnh tên tửu bảo chính là vị chủ nhân to béo của tửu lâu. Lão béo này liền quay sang quát như mắng vào mặt y:
- Ngươi còn dám đứng đây lảm nhảm nữa ư ? Còn không mau cút ! Hay ngươi cũng muốn ta đuổi thẳng cổ ra ngoài ? Đi !

Vừa quát lão béo vừa giang tay như muốn đánh thêm nữa vào mặt tên tửu bảo.
Chợt tay của lão béo bỗng bị tay của lão nhân họ Bàng chận lại :
- Đủ rồi ! Ngươi không phải đánh mắng y nữa ! Đây,hãy cầm lấy nén bạc này. Đó là tiền bữa ăn của ta. Có dư hãy thưởng cho y một khoảng nho nhỏ, gọi là bồi hoàn cho cái đánh lầm lẫn vừa rồi của ta. Rồi ta sẽ quay lại nữa. Cáo biệt !
Vút !
Ngỡ đã gặp phải thần nhân giáng hạ, lão béo và tên tửu bảo nhìn mãi vào nén bạc vẫn còn đó nhưng người vừa lưu nén bạc lại đã chẳng thấy đâu, cứ như vị lão nhân họ Bàng hoặc bay lên trời hoặc chạy chui vào chỗ nào đó mất dạng.
Tương tự, ở bàn ngoài cùng, chỉ cách lối ra vào tửu lâu độ một tầm tay, cũng có một thanh âm gấp rút vang lên nhưng khi lão béo quay đầu lại nhìn thì chẳng thấy tăm hơi của người vừa réo gọi đâu nữa.
Lão béo đưa mắt nhìn tên tửu bảo :
- Có phải ngươi cũng nghe vừa có người bảo ta đến nhận tiền ?
Tên tửu bảo ú ớ :
- Đúng là có. Và trên bàn kia… Quả nhiên có lưu lại một nén bạc, nhưng tiểu nhân như không thấy người đó đâu.
Lão béo dụi mắt :
- Đó là thanh âm của nữ nhân ? Ta nhớ rồi, ở bàn đó vốn có một bọn ba người, mà người ngồi chủ vị chính là một đại nương. Không lẽ hôm nay tửu lâu của ta có may mắn được tiên cô tiên trưởng giáng hạ ban thưởng?
Vị tiên cô, tiên trưởng mà lão béo đề cập kỳ thực chỉ là hai nhân vật võ lâm và cả hai lúc này chẳng ở đâu xa, họ đang ở ngay bên ngoài tửu lâu và chợt nhận ra ngay lúc cùng tra hỏi bọn khất cái vẫn đang ở đó.
Lão Bàng nháy mắt cùng đại nương nọ :
- Tôn chưởng môn cũng nghe về gã thiếu gia kỳ bí nào đó ?
Đại nương nọ gật đầu
- Không nhiều hơn cũng không kém hơn, kể từ lúc xảy ra thảm họa cho Lưu gia không hiểu sao c luôn tỏ ra thần bí và xa lánh các phái. Chuyện có một gã thiếu gia đột nhiên quan tâm đến Cái Bang quả là chuyện đáng ngờ.
Lão Bàng cũng gật gù :
- Đông Hải Môn đã có dấu hiệu tái hiện, kèm theo đó là chuyện đệ tử các phái cứ lần lượt thất tung, rất có thể có liên quan đến hành vi quá ư thần bí của Cái Bang. Bàng mỗ đang nghĩ, phải chăng gã thiếu gia

nọ là người của Đông Hải Môn, muốn tìm đến Cái Bang để có sự câu kết nào đó ?
Đại nương họ Tôn chợt cười lạt :
- Mọi chuyện rồi sẽ minh bạch thôi. Dường như đệ tử bổn phái đã tra hỏi được một điều gì đó thì phải ?
Đại nương vừa dứt lời thì có hai gã đại hán cùng hối hả chạy đến :
- chưởng môn, đệ tử đã tra xét được rồi. Gã thiếu gia nọ tự xưng là người họ Lưu và quả nhiên đã hỏi họn du thủ du thực kia về tung tích của nhân vật Cái Bang.
Gã thứ hai tiếp lời :
- Đệ tử cũng có hỏi và được biết gã thiếu gia họ Lưu không dò hỏi tung tích cụ thể của nhân vật nào ở Cái Bang. Tóm lại, ý của gã là muốn gặp nhân vật nào cũng được, miễn là người của Cái Bang mà thôi.
Lão Bàng chợt cau mày :
- Không tìm một nhân vật nào cụ thể ư ? Điều này càng thêm đáng ngờ nếu như gã nọ quả là người ở họ Lưu. Tôn chưởng môn nghĩ thế nào ?
Đại nương họ Tôn cười tự tin :
- Đó là nhân vật thuộc võ lâm Trung Nguyên thì ai cũng biết đích xác địa điểm cần phải tìm của phân đà Cái Bang ở đây. Gã họ Lưu đã tỏ ra không am hiểu, đủ biết gã không phải người võ lâm Trung Nguyên. Và bây giờ nếu chúng ta muốn tìm gã thì chỉ có một nơi duy nhất để tìm mà thôi.
Lão Bàng tươi cười :
- Không sai ! Đó chính là đệ nhất phân đà, ở cách đây không xa. Đi nào !
Tất cả đều xoay người, khẩn trương len qua từng dòng người tấp nập để đi đến nơi họ muốn đến. Và lẽ đương nhiên họ không dám thi triển khinh công ở đây, một nơi vừa đông người vừa đang lúc ánh dương quang vẫn còn chói chang cho một ngày đầy nắng !
Do vội nên họ không phát hiện ở một góc khuất đằng kia cũng có một nhân vật với y phục tơi tả rách bươm đang len lén đưa lên miệng một đoạn trúc nhỏ. Và ngay lúc đoán trúc được nhân vật nọ ngậm vào miệng liền có một chuỗi thanh âm te te vang lên như tiếng gà gáy giấc trưa.
Và hoàn toàn giống như tiếng gà gáy, cứ ở chỗ này có một con gà gáy thì ở chỗ khác cũng có đôi ba con gà gáy theo phụ họa, tạo thành những tiếng te te nối dài mãi đến tận xa thật xa.
Ở một nơi xa xa như thế, khi còn cách ngôi miếu hoang độ mười

trượng, một vị thiếu gia đang đi đều đặn bỗng dừng lại vì nghe có tiếng người gọi :
- Thiếu gia chính là người họ Lưu ?
Thiếu gia nghi ngại nhìn người đang tất tả chạy đến từ phía sau :
- Bổn thiếu gia ở họ Lưu thì đúng rồi, nhưng nhân huynh đây là ai, sao lại biết rõ đại tánh của bổn thiếu gia ?
- Người chạy đến là một nhân vật vận y phục khá tinh tươm, tuy không được dáng dấp cao sang bằng Lưu thiếu gia. Y vẫn thở hào hển, chứng tỏ vì lo chạy đuổi nên chưa có thời gian nghỉ chân:
- Tại hạ là ai, rồi Lưu thiếu gia sẽ biết. Tại hạ được người sai phái, chỉ mong được sáng tỏ một điều, có phải chính Lưu thiếu gia là người vừa ở trong thành đã dò hỏi nhiều về tung tích đệ tử Cái Bang?
Lưu thiếu gia liền cảnh giác :
- Hoặc túc hạ hoặc người sai phái túc hạ đã cố tình dò xét bổn thiếu gia?
Người nọ đã điều hòa nhịp thở, đang gượng cười thần bí :
- Lưu thiếu gia muốn nghĩ như thế nào cũng được, chỉ mong Lưu thiếu gia nói rõ nguyên nhân, muốn tìm người của Cái Bang để làm gì ?
Lưu thiếu gia chợt gật gù :
- Ra túc hạ cũng là người võ lâm ? Tốt thôi, bổn thiếu gia muốn tìm ai và tìm để làm gì, đó là chuyện của bổn thiếu gia. Túc hạ chớ hỏi quá nhiều, vì như thế chỉ e túc hạ phải tổn thọ.
Nhân vật nọ liền nhún vai :
- Được thôi, không hỏi thì không hỏi. Và nếu là vậy tại hạ cũng không cần cho Lưu thiếu gia biết là sẽ có điều hung hiểm sắp xảy đến cho Lưu thiếu gia.
Lưu thiếu gia vụt sa sầm nét mặt :
- Túc hạ dám đe dọa bổn thiếu gia. Và nếu là hàm ý muốn chỉ giáo cho bổn thiếu gia một đôi chiêu lợi hại ?
Nhân vật nọ bật cười, sau đó lắc đầu :
- Nếu vậy thì không phải. Nhân vật nhất định sẽ chỉ giáo cho Lưu thiếu gia chính là những kẻ đang đi đến kia kìa. Mong Lưu thiếu gia tự bảo trọng, phần việc của tại hạ thế là xong, cáo biệt!
Lưu thiếu gia ngay lập tức liếc nhìn quanh và sắc mặt của Lưu thiếu gia không thể không hầm hầm :
- Lại là họ, lão Bàng Khiêm ở Tuyết Sơn và mụ Tôn Nghi Phụng đầy tham vọng ở Côn Luân.
Nhân vật nọ định bỏ đi chợt dừng lại :

- Lưu thiếu gia nhận biết họ ? Tại sao ?
Lưu thiếu gia thở hắt ra:
- Có đốt họ ra tro bổn thiếu gia vẫn nhận ra như thường. Đúng là ngõ hẹp chạm oan gia !
Nhân vật nọ chợt liếc nhìn Lưu thiếu gia:
- Bảo họ là oan gia, có vẻ như Lưu thiếu gia không thích cùng họ chạm mặt ? Thế thì tại sao Lưu thiếu gia không đứng lại gần tại hạ ? Đừng xưng danh, đừng lên tiếng cũng đừng tỏ ra xa lạ với tại hạ. Hãy làm như hai chúng ta vốn là bằng hữu và đang lúc nhàn tản nên cùng đứng với nhau. Thế nào ?
Lưu thiếu gia gật đầu tuy ngoài miệng thì nói một cách tự tin :
- Họ đâu thể nhận ra bổn thiếu gia ? Mà cũng đúng thôi, trừ phi bổn thiếu gia đừng xưng danh.
Bàng Khiêm và Tôn Nghi Phụng đã đến. Cả hai đứng ngoài để cho hai gã đi theo mặc tình đi luôn vào bên trong ngôi miếu hoang.
Một lúc sau hai gã quay ra. Một gã lên tiếng :
- Không có người nào, cứ như ở đây chưa từng là đệ Thất phân đà của Cái Bang.
Gã thứ nhì thì lấm lét bình phẩm :
- Cũng giống như bất kỳ chỗ nào khác, hễ có người của các phái bất chợt tìm đến thì ngay lập tức bao đệ tử Cái Bang liền êm thấm bỏ đi. Họ không muốn mất thì giờ cùng các phái đối thoại.
Bàng Khiêm hậm hực :
- Lão họ Giả, bang chủ Cái Bang làm thế là có ý gì không biết. Không những lão đã im hơi lặng tiếng thì chớ, đệ tử của lão như cũng muốn lẫn tránh bọn ta. Không lẽ lão đối xử với bọn ta như thể bọn ta là bang môn tả đạo sao kìa ?
Tôn Nghi Phụng chợt liếc nhìn hai nhân vật nhàn tản đứng cạnh đó, để rồi chợt nở một nụ cười khinh miệt :
- Bàng chưởng môn có muốn đệ tử Cái Bang ra mặt tìm chúng ta ?
Bắt gặp cái liếc nhìn của Tôn Nghi Phụng vừa hướng vào đâu. Bàng Khiêm chợt gật đầu :
- Tôn chưởng môn như đã có cao kiến ? Bàng mỗ nguyện rửa tai lắng nghe !
Tôn Nghi Phụng cười khanh khách :
- Việc đó đâu có gì dễ bằng. Thạch Lâm, Vi Hạc, hai người hãy phá hủy ngôi miếu kia cho ta ! Thực hiện đi !
Hai gã nọ lập tức tuân lệnh và lại chui trở vào ngôi miếu đã có dấu hiệu hoang phế từ lâu nên hai gã chỉ cần vận lực tỳ mạnh tay vào các bức vách là tất cả đều rung chuyển đổ ụp xuống.

Bằng khóe mắt và bằng tai, nghe và thấy cảnh này, Lưu thiếu gia khe khẽ rít lên :
- Mụ kia thật vô sĩ và khiếm nhã. Nếu có cơ hội, bổn thiếu gia sẽ trị tội mụ một mẽ.
Nhân vật nọ nghe thế liền nhăn mặt :
- Tai vách mạch rừng. Lưu thiếu gia vậy là đã làm cho họ để mắt đến bọn ta rồi. Chúng ta nên bỏ đi thì hơn.
Dứt lời, cả hai cứ như hai nhân vật nhàn tản đang muốn lánh xa nơi chốn ồn ào và thị phi liền từ từ bỏ đi.
Bàng Khiêm vụt lao đến đón đầu :
- Lưu thiếu gia việc gì phải vội đi ? Hãy tạm dừng chân đã nào ?
Câu nói của Bàng Khiêm không ám chỉ vào ai cả, vì lão vừa nói vừa luân phiên đảo mắt hết nhìn người này đến nhìn người kia.
Và đó là nguyên nhân khiến Lưu thiếu gia vẫn cứ tỏ ra thản nhiên, trong khi nhân vật còn lại thì sững sốt, đưa mắt nhìn sang Lưu thiếu gia rồi nhìn sang lão họ Bàng :
- Lão nhân gia vừa gọi ai là Lưu thiếu gia ? Bản nhân thì ở họ Đường, bằng hữu của bản nhân đây thì ở họ Tra, đều là vương tôn công tử cả, không phải chỉ là thiếu gia suông.
Lão họ Bàng sợ sệt :
- Hóa ra Đường công tử là dòng dõi của Đường đại nhân, quan tri phủ sở tại. Thảo dân thật thất kính, thất kính.
Nhân vật nọ xua tay và mỉm cười :
- Lão nhân gia chớ quá lời, việc phá hủy ngôi miếu kia cũng là điều gia phụ từ lâu cũng muốn thực hiện, lão nhân gia và phu nhân vô tình đã làm hộ gia phụ, bản nhân còn chưa kịp cảm kích nữa là.
Lão họ Bàng len lén lùi lại :
- Đường công tử đã dạy thế, thảo dân càng thêm thẹn. Thật không dám quấy nhiễu nhã hứng của nhị vị công tử nữa, thảo dân xin được phép cáo lui.
Nhân vật nọ gật đầu, sau đó cùng Lưu thiếu gia bỏ đi, chỉ mong sao lão Bàng đừng vô tình nghe câu nói lầm bầm của Lưu thiếu gia đang nói qua hơi thở :
- Nhìn cung cách của lão Bàng càng lúc càng đáng ghét. Gió chiều nào che chiều ấy, hạng như lão cũng đáng bị trừng phạt !
Cũng may không ai nghe thấy câu nói này của Lưu thiếu gia. Và đợi khi đến một chỗ thật khuất, nhân vật kia mới lên tiếng hỏi :
- Lưu thiếu gia như rất tức giận khi thấy họ phá hủy đệ thất phân đà của Cái Bang?
Lưu thiếu gia cười lạt :

- Cũng phải kể đến họ còn là kẻ thù của bổn thiếu gia nữa!
- Nếu song phương vì có oán thù, sao họ không nhận ra Lưu thiếu gia ?
Lưu thiếu gia cười bí ẩn :
- Nào chỉ có riêng họ không nhận ra bổn thiếu gia. Đến những bằng hữu trước kia cũng e không thể nào nhận biết bổn thiếu gia là ai.
- Nói vậy, có phần nào đó ở Cái Bang cũng có một vài nhân vật từng là bằng hữu của Lưu thiếu gia?
Lưu thiếu gia liếc nhìn nhân vật nọ :
- Túc hạ đã tỏ ra quá quan tâm đến Cái Bang phải chăng cùng với việc Cái Bang đang cố tình lẩn tránh các phái, cách phục sức của túc hạ cũng là để che mắt mọi người ?
Nhân vật nọ vậy là có cơ hội cười bí ẩn, đáp lại cái cười vừa rồi của Lưu thiếu gia :
- Lưu thiếu gia như đang ám chỉ tại hạ chính là đệ tử Cái Bang đang lúc cải dạng ?
Lưu thiếu gia nhún vai :
- Phải hay không, bổn thiếu gia rồi sẽ minh bạch. Với một điều kiện là túc hạ hãy cho bổn thiếu gia biết vật này có chút ý nghĩa nào đối với túc hạ chăng?
Bằng một cử chỉ khéo léo, Lưu thiếu gia giơ cao ống tay áo vốn rộng, cho nhân vật kia nhìn thấy một vật đã được Lưu thiếu gia len lén đưa ra.
Nhìn thấy vật đó, nhân vật nọ lập tức khom đến cong nửa người :
- Hóa ra là tiểu trưởng lão quang lâm. Đệ tử là Tra Tử Thành chậm tiếp nghênh, mong tiểu trưởng lão đại xá.
Lưu thiếu gia thu vật nọ về, như chưa từng lấy ra :
- Tra Tử Thành túc hạ quả nhiên là đệ tử Cái Bang ?
Biết vật nọ đã được chủ nhân thu hồi, Tra Tử Thành đứng ngay người lên :
- Đệ tử cũng đang muốn hỏi tiểu trưởng lão vì sao dám nghĩ đệ tử là người Cái Bang?
- Cũng không phải dễ nếu bổn thiếu gia không nghĩ đến việc Tra túc hạ xuất hiện quá đúng lúc, và cũng đúng chỗ vốn là đệ thất phân đà Cái Bang. Kế đó, bổn thiếu gia càng thêm nghi ngờ khi phát giác Tra túc hạ tuy đã từng giả vờ là rất mệt khi phải tất tả chạy đến, nhưng sau đó lại phục hồi quá nhanh. Tất cả chỉ có như vậy.
Tra Tử Thành gật đầu :
- Tiểu trưởng lão nhận định rất đúng, điều này sẽ giúp đệ tử sau này sửa chữa lại, không để có những sơ hở như thế nữa. Như tiểu

trưởng lão đang có việc cần, xin cứ ra lệnh.
- Đương nhiên là có. Nhưng trước hết bổn thiếu gia có hai điều cần phải minh bạch. Điều thứ nhất, sao Tra túc hạ sớm biết bổn thiếu gia đã dò hỏi nhiều ở trong thành?
- Ở khắp nơi tuy có nhiều phần tử khất thực, với dáng vẻ bên ngoài cứ như là đệ tử bổn bang nhưng họ chỉ là hạng thường nhân mà thôi. Tuy vậy, họ thừa biết thế lực của bổn bang là thế nào, nên nếu xuất hiện có điều gì mà họ cho là quan trọng lập tức họ có cách cáo tri cho một đệ tử bổn bang. Vậy là có việc gì mà bổn bang không biết?
- Nhưng Tra túc hạ cũng sớm biết bọn Bàng Khiêm sẽ xuất hiện, nhất là xuất hiện với địch ý đối phó với bổn thiếu gia?
- Đó là nhờ biện pháp thông tin nhanh nhạy của bổn bang. Đây, tiểu trưởng lão cũng nên cần có một vật như thế này để khi cấp bách…
Nhìn thấy Tra Tử Thành đang đưa ra một đoạn trúc ngắn có một đầu rỗng có lẽ để thổi. Lưu thiếu gia xua tay:
- Bổn thiếu gia hiểu rồi và phải thừa nhận cách thông tin của quý bang vừa nhanh nhạy vừa hữu hiệu. Tuy vậy, bổn thiếu gia không dám nhận vật này nếu chưa cho Tra túc hạ biết việc thứ hai đang cần minh bạch. Đó là bổn thiếu gia không thể nhận ba chữ tiểu trưởng lão mà Tra túc hạ vẫn gọi. Vì tín vật kia nguyên là vật của người khác đã ủy thác cho bổn thiếu gia tạm thời sử dụng.
Tra Tử Thành gật gù :
- Có phải là của một nhân vật họ Hà, nguyên tên là Hà Thái Hoài ?
Lưu thiếu gia thoáng thở ra nhè nhẹ :
- Đến việc này Tra túc hạ cũng am tường, đủ hiểu Tra túc hạ phải là nhân vật thuộc Truy Phong Đường ?
Tra Tử Thành không để lộ chút nào sửng sốt :
- Biết rõ về Truy Phong Đường, chứng tỏ tiểu trưởng lão chính là nhân vật được Hà Thái Hoài tin cẩn. Và như vậy đệ tử sẽ mang tội bất kính nếu không gọi người đang cầm giữ tín phù kia là tiểu trưởng lão.
Miễn cưỡng, Lưu thiếu gia xua tay :
- Nếu đó là quy điều của bổn bang, thôi được, chuyện đó cứ tạm gác lại. Còn bây giờ…
Bây giờ thì xin tiểu trưởng lão nhận cho vật này, vì tình thế hiện nay hầu như đệ tử bổn bang đều có cách cải dạng muôn hình vạn trạng, nếu tiểu trưởng lão không có vật này thì e sẽ khó liên lạc với đệ tử bổn bang những lúc cấp bách.
Cũng miễn cưỡng, Lưu thiếu gia phải nhận chiếc còi trúc:

- Cách phát tín hiệu là thế nào?
Tra Tử Thành chỉ dẫn qua cho Lưu thiếu gia, sau đó bảo:
- Tiểu trưởng lão có việc gì cần sai khiến?
- Có ! Ngũ Kỳ Ngũ Tuyệt ngoài Bách Cầm lão nhân và Ngũ Chỉ Bà Bà thì còn lại ba nhân vật nào? Họ hiện lưu ngụ ở đâu ?
Tra Tử Thành nhăn mặt :
- Bách Cầm lão nhân thì đã mãn phần, Ngũ Chỉ Bà Bà thì nghe đã thất tung. Riêng ba nhân vật còn lại, gồm : chưởng, kiếm, đao tam tuyệt thì tung tích luôn như hạc nội mây ngàn, phận thấp hèn như đệ tử e không đủ kiến văn để đáp lời tiểu trưởng lão. Sao tiểu trưởng lão không cho đệ tử một địa điểm ước hẹn? Nhất định chỉ trong vòng ba ngày sẽ có người đến gặp và hồi bẩm tỏ tường mọi nghi vấn cho tiểu trưởng lão.
Lưu thiếu gia nghi hoặc :
- Có thật sự cần không ?
Tra Tử Thành quả quyết :
- Đệ tử chỉ là hạng ba túi, kiến văn có thể nói là chưa đủ uyên thâm. Nhưng với những nhân vật có bối phận cao hơn…
Lưu thiếu gia gật đầu:
- Được như vậy cũng tốt ! Hay thế này vậy, ba ngảy nữa cứ hẹn gặp lại ở đây. Thế nào?
Tra Tử Thành lập tức cáo biệt :
- Nhất định sẽ có tin cho tiểu trưởng lão. Cáo biệt !
Vút !

Xích Long Châu

Chương 10
Cái Bang Thất Lão Gia

Nhìn theo hướng Tra Tử Thành chỉ mới vừa bỏ đi, sắc mặt Lưu thiếu gia chợt đanh lại. Và từ miệng Lưu thiếu gia bỗng bật lên tiếng rít vừa nhỏ vừa sắt nhọn như tiếng kim thiết bất ngờ va vào vật khô cứng, chát chúa và rợn người :
- Là lũ khốn muốn chết !
Liền theo đó bóng nhân ảnh của Lưu thiếu gia vụt lao bắn đi như cơn lốc gió và nhẹ tợ bóng u linh.
Vút !

Rồi cũng nhanh và nhẹ nhàng khinh linh như vậy, ngay khi phát hiện Tra Tử Thành đang bị hai gã đệ tử của Tôn Nghi Phụng Côn Luân phái vây đánh, Lưu thiếu gia liền bất ngờ xuất hiện ngay bên cạnh với tả hữu nhị kình liền bất ngờ quật ra:
- C…h…ế…t… !
Oa ! Oa !
Huỵch ! Huỵch !
Nhanh và gọn, thủ pháp của Lưu thiếu gia nhanh đến nỗi Tra Tử Thành dù là người đương cuộc cũng không nhận ra. Và trong khi Tra Tử Thành sững người do mãi nhìn vào hai cái chết quá ư bất đắc kỳ tử của hai gã nọ thì bóng nhân ảnh Lưu thiếu gia vụt biến mất, như thể Lưu thiếu gia chưa hề hiện diện và dĩ nhiên như thể Lưu thiếu gia không có liên quan gì đến hai cái chết nọ.
Bàng hoàng như người gặp ma, Tra Tử Thành ngay khi choàng tỉnh liền hốt hoảng tung người tháo chạy, như sợ nếu chậm chân thì cái chết như hai gã nọ rồi cũng sẽ đến lượt xảy ra cho bản thân Tra Tử Thành.
Vút !
Tra Tử Thành vừa đi khuất, Lưu thiếu gia mới chầm chậm từ xa tiến lại.
Nhìn thấy hai thi thể nọ, Lưu thiếu gia chợt cau mày lẩm bẩm:
- Vẫn là những cái chết như hai gã này. Có vẻ như ta xuất hiện ở đâu thì hung thủ cứ như âm hồn bất tán cũng xuất hiện và rat ay ngay ở đó. Lạ thật ?
Vút ! Vút !
Sau hai lượt không khí chợt xao động cho biết có hai nhân vật vừa xuất hiện. Lưu thiếu gia vẫn nghe vang vang một câu quát hỏi :
- Cũng lạ thật đấy nếu đúng như tai ta vừa nghe hễ ngươi xuất hiện ở đâu thì những cái chết tương tự thế này cũng xuất hiện ở đó. Rốt cuộc ngươi là ai? Nhưng đừng nói với ta là ngươi ở họ Tra như gã lúc mới rồi rõ ràng là người của giới võ lâm nhưng lại tự nhận là người của họ Đường và là dòng dõi của Đường đại nhân quan tri phủ sở tại.
Lưu thiếu gia lo lắng quay mặt lại :
- Vẫn là Bàng lão nhân đó ư ? Dường như Bàng lão nhân gia và phu nhân có ý ám chỉ cái chết của hai nhân vật này là có liên quan đến bổn… bổn công tử?
Xuất hiện cạnh lão Bàng Khiêm là Tôn Nghi Phụng. Và tả kiếm của Tôn Nghi Phụng liền chớp động, bật một chiêu thật nhanh vào Lưu thiếu gia :

- Câm ngay, tiểu tử ngươi không phải vương tôn công tử và càng không phải kẻ có đủ bản lãnh đoạt mạng hai gã đồ đệ thân tín của ta, biết điều thì mau xưng danh, nếu không thì phải mất mạng.
Véo !
Lưu thiếu gia kinh hoảng vội bước lùi và quay nghiêng người như muốn bỏ chạy.
Bàng Khiêm lạnh lùng bước đến ngăn lối :
- Không xưng danh thì chí ít cũng báo rõ xuất sứ sư thừa, tiểu tử ngươi đừng vội như thế !
Vừa quát Bàng Khiêm vừa vươn tay, vờn qua vờn lại trước mặt Lưu thiếu gia, một thái độ rõ ràng là sẽ hạ thủ nếu Lưu thiếu gia chậm đáp lời hoặc bất ngờ tỏ ra ngu xuẩn dám xuất chiêu đối địch.
Biết là nguy nếu cứ tiếp tục giả vờ làm một vương tôn công tử, Lưu thiếu gia liền nhẹ nhàng thoái bộ, đủ để tránh chiêu chờn vờn của lão Bàng và cũng đủ làm cho chiêu kiếm của Tôn Nghi Phụng tạm thời chưa thể chạm đến thân.
Vụt !
Tôn Nghi Phụng lập tức xoay chuyển uyển mạch, làm cho chiêu kiếm khoái hoạt lập tức bám sát đối phương :
- Quả nhiên ngươi cũng là người thuộc giới võ lâm. Một chiêu này ta tin tưởng ngươi sẽ biểu lộ thân thủ và tiết lộ xuất xứ ! Đỡ !
Véo…
Lưu thiếu gia mỉm cười :
- Vậy thì chưa chắc ! Xem đây !
Với cước bộ khá linh hoạt, Lưu thiếu gia thay vì lùi như đã từng lùi thì lại ung dung tiến thẳng vào vùng kiếm quang của Tôn Nghi Phụng với song thủ cũng chờn vờn chớp động như lão Bàng Khiêm cho đến lúc này vẫn chờn vờn.
Thoạt nhìn thấy thủ pháp này, chính Bàng Khiêm là người kêu lên đầu tiên:
- Sao tiểu tử ngươi cũng am hiểu công phu Phi Trảo của bổn phái Tuyết Sơn? Ai đã chỉ điểm cho ngươi, nói ?
Trong khi đó Tôn Nghi Phụng chợt tái mặt và thu chiêu kiếm về, miệng the thé thét lên :
- Có phải đây là một trong nhiều thủ đoạn mờ ám của Bàng chưởng môn không vậy ? Hãy mau thú nhận đi kẻo lại trách bổn chưởng môn đây hạ thủ bất lưu tình.
Miệng tuy kêu như thế nhưng tả kiếm của Tôn Nghi Phụng lại tiếp tục quấn lấy bóng hình Lưu thiếu gia.
Đúng lúc này Bàng Khiêm vừa hoang mang vừa nghi ngờ vội xông

vào và vươn đủ song trảo để chộp thật mạnh vào Lưu thiếu gia :
- Cuối cùng tiểu tử ngươi có chịu nói rõ lai lịch không ? Hay phải đợi lúc ta lấy mạng thì dù có muốn nói cũng quá muộn ! Đỡ !
Vù…! Vù…!
Phát hiện chuyển biến bỗng đưa đến có phần thuận lợi, Lưu thiếu gia nhờ cước bộ linh hoạt chợt xoay người lách tránh song trảo đó chộp mạnh vào vùng kiếm quang của Tôn Nghi Phụng :
- Lai lịch của tại hạ chẳng phải đã lộ rõ qua những chiêu thức này sao ? Hãy xem lại một lần nữa nào !
Vù…! Vù…!
Thất sắc, Tôn Nghi Phụng vụt đẩy chiêu kiếm thật nhanh vào Lưu thiếu gia :
- Tiểu tử thật giỏi hí lộng, hãy nạp mạng mau !
Véo…
Bật cười, Lưu thiếu gia nhún người bật tung lên cao thật nhanh.
Ha…ha…
Vút !
Đó là lúc Bàng Khiêm vì thấy gã tiểu tử quả nhiên dám dùng công phu Phi Trảo của môn phái lão để đối phó với Tôn Nghi Phụng, nên giận dữ xông ào đến. Nào ngờ đối phương chợt mất hút làm cho lão họ Bàng phải đối mặt với chiêu kiếm lợi hại của Tôn Nghi Phụng.
Bàng Khiêm vội vàng hoành thân, và thuận tay phát chiêu ngăn kiếm :
- Là Bàng mỗ đây, Tôn chưởng môn hãy kíp kíp thu về.
Đáp lại lão là tiếng rít lanh lảnh của Tôn Nghi Phụng :
- Là lão thì càng tốt ! Lão đã muốn đùa thì Tôn Nghi Phụng ta cũng sẵn sang đùa ! Đỡ !
Véo…
Bàng Khiêm thất sắc :
- Tôn chưởng môn sao lại… ? Được, đánh thì đánh ! Tiếp chiêu !
Bùng !
Lưu thiếu gia hạ thân an toàn ở bên ngoài, miệng mỉm cười và mắt thì dõi nhìn chằm chằm vào trận tỷ đấu không ngờ đã thật sự xảy ra.
Tả kiếm bị chấn dội làm cho Tôn Nghi Phụng phẫn nộ :
- Phi Trảo của lão quả nhiên vẫn không kém lợi hại so với thuở nào. Khá lắm, càng tốt cho bổn chưởng môn thử nghiệm những chiêu thức mới ! Xem chiêu !
Véo…! Véo…!
Bị tấn công thật sự, Bàng Khiêm cười khành khạch :
- Thiểm điện kiếm của Tôn chưởng môn cũng đâu kém gì so với

trước. Tuy nhiên, nếu muốn báo phục một trảo độ nào của lão phu, thân thủ của Tôn Nghi Phụng thế này e chưa đủ. Đỡ này ! Ha…ha… Bùng ! Bùng !
Và Lưu thiếu gia vụt hiểu tất cả khi nghe Tôn Nghi Phụng cuồng nộ gào vang :
- Chớ đắc ý với lần tại Lưu gia lão nhờ may mới chiếm phần nào tiện nghi. Thù cũ, hận mới, phen này bổn chưởng môn sẽ hỏi lại cả vốn lẫn lời ! Xem đây !
Bởi có hiềm khích từ trước, như lời Tôn Nghi Phụng vừa để lộ, nên cả hai càng lúc càng xuất thủ lợi hại hơn, xem nhau như kẻ tử đối đầu và hoàn toàn quên sự hiện diện của Lưu thiếu gia là nhân vật vừa gây ra bao cớ sự này.
Và cũng nhờ đó, Lưu thiếu gia được dịp chiêm ngưỡng, ngắm nhìn và tiếp thụ không ích những điều bổ ích qua trận giao phong ở thế kẻ tám lạng người nửa cân như thế này.
Nhưng để đạt mức bình thủ, chí ít thì đó cũng là điểm khởi đầu cho việc đòi lại thù cũ, hận mới như Tôn Nghi Phụng vừa nói, như Lưu thiếu gia đang nhìn thấy thì Tôn Nghi Phụng ngoài trường kiếm bên tay tả đã phải vận dụng đến một dải lụa khá dài bên tay hữu. Và lập tức việc công thủ của Tôn Nghi Phụng đã tăng thêm lợi hại. Dải lụa tuy dài nhưng khi thu lại thì chỉ là một nắm nhỏ nằm gọn trong lòng bàn tay, cho nên khi Tôn Nghi Phụng xuất phát tả kiếm thiểm điện thì kiếm chiêu tuy công nhưng là công giả. Để khi cần thì chiêu kiếm từ công liền biến thành thủ và lúc dải lụa xuất hiện thì chính sự nhẹ nhàng khinh linh của dải lụa mới là chiêu số quyết định sự thắng bại cho chủ nhân của nó là Tôn Nghi Phụng trong loạt chiêu vừa đánh ra.
Có vẻ như quá am hiểu mọi chiêu thức công thủ của Tôn Nghi Phụng nên Bàng Khiêm cho đến tận lúc này vẫn tỏ ra ung dung. Và công phu Phi Trảo của lão vẫn kín như bưng, chưa để lộ điểm sơ hở nào cho Tôn Nghi Phụng phát chiêu đánh vào và chiếm tiện nghi. Lão ung dung đến độ dám cười châm chọc :
- Xem ra Tôn chưởng môn dù muốn đòi lại thù e cũng khó, nói gì đến việc giải quyết luôn hận mới chỉ với những chiêu thức như thế này. Ha…ha…
Tôn Nghi Phụng thì tỏ ra ung dung theo cách của mụ :
- Thật khó biết mèo nào sẽ cắn miễu nào, lão Bàng hãy đừng đắc ý vội. Vì những chiêu thức mới bổn chưởng môn vẫn chưa thi thố ngay lúc này đâu. Tạm thời hãy đỡ thêm một chiêu này đã.
Véo !

Bàng Khiêm chợt quát :
- Nhưng lão phu không thể đợi thêm ! Hãy xem Độc Tuyết Phi Trảo của lão phu !
Vù…! Vù…!
Lưu thiếu gia lập tức chú mục và liền nhìn thấy dải lụa trên tay Tôn Nghi Phụng đột ngột lao ra, nhanh như tên bắn. Có tiếng Tôn Nghi Phụng gầm rít :
- Lão sẽ không đợi lâu đâu. Và đây chính là tuyệt kỹ ta mới luyện. Trúng !
Véo…
Dải lụa nhẹ nhưng lao đi lại tạo thành tiếng rít gió kinh hồn bạt tụy, khiến Bàng Khiêm không thể không kêu :
- Trong Nhuyễn Ty Âm Dương của ngươi có ám tang vũ khí ?
Tôn Nghi Phụng cười hăng hắc :
- Đừng bảo như thế. Mà hãy bảo là trong nhu có cương, trong vật mềm còn có vật cứng ! Ha…ha…
Và kết quả là Bàng Khiêm phải bật kêu đau đớn :
- Trên vũ khí có tẩm độc. Được lắm, Tôn Nghi Phụng, ta sẽ đòi lại mối thù này.
Bàng Khiêm vừa quay người tháo chạy thì Tôn Nghi Phụng lại ném dải lụa ra :
- Lão đâu đi dễ như thế ? Vẫn còn hận mới chưa đòi mà ? Đỡ !
Véo…
Diễn biến sau đó như thế nào thì Lưu thiếu gia do không cần biết đến nữa nên đã lặng lẽ bỏ đi. Và suốt ba ngày liền Lưu thiếu gia đã tự giam mình trong tịnh phòng, một gian phòng yên tĩnh của một khách điếm nằm ở ngoại vi một tiểu trấn. Mọi thức ăn thức uống đều được bọn điềm nhị hầu hạ chu đáo ngay tại tịnh phòng.
Chỉ đến đêm của ngày thứ ba, Lưu thiếu gia mới xuất đầu lộ diện.

Vừa vượt qua khu mộ địa, bóng đen đang di chuyển với cước lực khá nhanh chợt tạt chếch người và vun vút lao đến một chỗ thật tối với tư thế cực kỳ ngoạn mục.
Vút !
Và từ chỗ tối, bóng đen bỗng cất tiếng quát :
- Chết…
Cũng lúc này, từ chỗ tối khác gần đó liền có một thanh âm cất lên :
- Chính là thân pháp Bách Cầm ! Người mới đến có phải là thiếu gia họ Lưu ? Hãy mau cho ta nhìn thấy tín vật !
Bóng đen nọ như bị khựng lại và đó là nguyên nhân khiến tiếng quát

lúc nãy cũng bị ngưng ngang.
Và khu mộ địa chợt sáng lòa với ít nhất là năm ngọn đuốc vừa bất ngờ phụ cháy lên, xua tan bóng đêm đen vốn đang ngự trị khắp nơi, kể cả khu mộ địa.
Dưới nhiều ánh đuốc bập bùng, gương mặt ngơ ngác của bóng đen nọ đương nhiên phải lộ rõ là diện mạo của Lưu thiếu gia.
Cũng tương tự như thế, nhưng nhân vật đang cầm đuốc sáng trên tay, kể cả một nhân vật trung niên với gương mặt đầy những vết sứt sẹo cũng để lộ sự ngơ ngác. Đến nỗi nhân vật trung niên đó phải buộc miệng kêu lên :
- Tra Tử Thành bẩm báo quả không lầm, diện mạo của tiểu tử ngươi hoàn toàn khác với diện mạo của Hà Thái Hoài, người từng quen biết ta. Sao ngươi vẫn chưa nói gì? Tín vật cần thiết đâu ?
Lưu thiếu gia lúc bấy giờ mới thôi ngơ ngác :
- Đàm tiền bối cũng đến ư ? Vãn bối…
Trung niên nọ vụt xua tay :
- Khẩu thuyết vô bằng, hãy cho ta xem tín vật trước đã.
Lưu thiếu gia vừa cho tay vào bọc áo thì một nhân vật cầm đuốc đứng cạnh đó chợt hô hoán :
- Thất lão gia xin đề phòng. Vì tiểu tử này nếu chính là họ Lưu thì lúc nãy y đâu phải cuồng nộ để suýt nữa là hạ thủ thuộc hạ. Cũng có thể đây chỉ là kế của đối phương…
Vị trung niên đã xua tay ngăn lại:
- Ta tự biết lo liệu !
Đoạn vị trung niên trầm giọng, nhìn Lưu thiếu gia :
- Hãy đưa ra tín vật nếu ngươi thật sự có !
Lưu thiếu gia đến lúc này mới từ từ lấy tay ra, sau đó thận trọng ném về phía nhân vật trung niên:
- Đàm tiền bối không nhận ra vãn bối cũng phải. Nhưng vật này thì nhất định không phải là giả rồi.
Nhân vật trung niên chộp giữ vật nọ và sau cái liếc nhìn, chỉ là nhìn liếc qua vật nọ, vị trung niên chợt cau mày ra lệnh :
- Tất cả hãy lui đi ! Và nhớ, cần phải tuần phòng nghiêm mật khắp khu vực này !
Nhưng khi những ngọn đuốc vừa tắt ngấm, một lần nữa mệnh lệnh của vị trung niên lại vang lên:
- Truy Phong Tiềm Tẩu hãy lưu lại một lúc chỉ thế thôi, số còn lại thì lui đi.
Chờ tiếng những bước chân đã đi xa, Lưu thiếu gia khẽ hắng giọng :
- Đàm tiền bối cẩn trọng như thế này chứng tỏ tình thế hiện nay đúng

như Tra Tử Thành từng nói… Có phải Đàm tiền bối nghi ngại, coi vãn bối là người của đối phương nên định lưu Hàn Thuyết huynh lại để cùng vãn bối đối chứng ?
Có tiếng nhân vật trung niên thở dài :
- Biết rõ ý của ta và còn biết tính danh của Truy Phong Tiềm Tẩu là Hàn Thuyết, ngươi chính là Hà Thái Hoài và Lưu thiếu gia chính là giả danh của ngươi ?
Lưu thiếu gia cũng thở dài:
- Vãn bối cũng không có ý định để lộ tính danh thật sớm thế này, nhưng do tiền bối xuất hiện quá bất ngờ khiến vãn bối vì quen miệng nên đã lỡ gọi đúng cách gọi đã từng gọi tiền bối. Hành vi của vãn bối hi vọng tiền bối sẽ không trách ?
Một thanh âm khác lạ chợt vang lên :
- Ta cũng nhận ra khẩu ngữ của Hà huynh đệ, nhưng có hai điều ta mong được Hà huynh đệ thành tâm đáp cho. Đó là…
Lưu thiếu gia phì cười :
- Hàn huynh định hỏi gì, đệ thừa biết. Đó là tại sao ngay khi gặp Tra Tử Thành đệ đã không báo rõ tính danh thật của đệ là Hà Thái Hoài ?
Vị trung niên họ Đàm lên tiếng :
- Tự ta cũng có thể hiểu điều này. Là ngươi ngại ta biết chuyện ngươi đang muốn tìm chưởng kiếm đao tam tuyệt. Và vì ngươi ngại nên ta biết ngươi chưa có ý định bái ta làm sư phụ, đúng thế không?
Lưu thiếu gia chính là Hà Thái Hoài, không thể giấu đi đâu được giọng nói lúng túng :
- Vãn bối chỉ nghĩ rằng, à…à… chỉ… muốn rằng…
Giọng nói của Hàn Thuyết Truy Phong Tiềm Tẩu bỗng vang lên gay gắt :
- Chỉ độ một tuần trăng xa cách, nay gặp lại thì bản lãnh của Hà huynh đệ đã thay đổi, cao minh hơn và cách xử sự cũng kỳ lạ hơn. Có phải đó là lý do khiến Hà huynh đệ cảm thấy ngượng nếu cứ tiếp tục giữ quan hệ với những kẻ bần cùng là bọn ta ?
Hà Thái Hoài cảm thấy khó đáp, khó giải thích nên đành giữ im lặng.
Hàn Thuyết và vị trung niên họ Đàm cùng yên lặng khiến bầu không khí giữa họ bỗng trở nên nặng nề.
Càng thêm khó chịu về thái độ này của họ, Hà Thái Hoài định lên tiếng, chí ít là nói điều gì đó để xua bớt tâm trạng nặng nề đang đè lên chính bản thân Hà Thái Hoài, nhưng vị trung niên họ Đàm chợt lên tiếng đúng lúc đó :
- Hàn Thuyết, ngươi đi được rồi. Hãy để ta ở đây một mình với Hà

tiểu huynh đệ !
Hậm hực, rõ ràng là Hàn Thuyết đang rất không hài lòng về Hà Thái Hoài, Hàn Thuyết bỏ đi bằng những bước chân cố tình dẫm mạnh. Vì thế, khi Hàn Thuyết không còn nữa, vị trung niên họ Đàm vụt phát ra tiếng thở dài :
- Người như Hàn Thuyết, trắng ra trắng và đen phải cho ra đen, hắc bạch rất phân minh. Vì thế ngươi đừng để tâm làm gì nếu y chợt có thái độ như vậy.
Với tâm trạng áy máy chiếm một nửa và nửa còn lại là bực tức Hà Thái Hoài sẵn giọng kêu lên :
- Nhưng vãn bối nào có lỗi gì với y ? Có chăng, chỉ là y không chịu hiểu cho vãn bối.
Vị trung niên họ Đàm bỗng lên tiếng bằng bằng giọng thật nghiêm nghị :
- Cũng có lẽ đúng như ngươi nói. Mà này, sao ngươi và ta không cùng ngồi lại, nhân đó ngươi kể cho ta những gì đã xảy ra. Ngươi không nói, không kể thì làm gì có người biết và hiểu cho ngươi. Thế nào?
Hà Thái Hoài hít vào một hơi thật sâu :
- Vãn bối cũng từng có ý nghĩ như thế. Vì có nhiều điều vãn bối rất muốn được tiền bối giải thích cho minh bạch.
Giữa đêm đen, Hà Thái Hoài lờ mờ nhìn thấy vị trung niên họ Đàm đang nhe nhàng di chuyển, đi về phía tả :
- Vậy là rõ, đêm nay ta và ngươi phải làm sáng tỏ tất cả, nhất là phải nói ra những gì mà mỗi người chúng ta đang chất chứa trong lòng. Hãy cùng ta đến một chỗ khác, thuận tiện hơn. Đi nào !
Theo chân vị trung niên họ Đàm lách qua từng hàng mộ địa câm lặng và là sự câm lặng của một nỗi cô độc tột cùng. Tựa như những người đã chết kia nếu có còn nhận thức ắt sẽ cảm nhận họ đang cô độc giữa cảnh trần gian đầy những người sống và không còn ai quan tâm gì đến họ nữa, Hà Thái Hoài cũng bị cảm giác đó đè trĩu chỉ đến khi nghe vị trung niên họ Đàm chợt lên tiếng nửa tán dương nửa bình phẩm :
- Ta không thể không nói một điều mà có lẽ dù ngươi nghe cũng vị tất chịu tin cho. Đó là ngươi thật sự là người đáng thương hơn đáng trách. Và tại sao ta dám nói như thế ? Vì ngươi khi đi theo ta đã không hề có bất kỳ biểu hiện nào đáng nghi. Chứng tỏ dù ngươi chưa hoàn toàn thành tâm với bổn bang thì chí ích cũng chưa có thái độ đối địch và có lẽ ngươi nói đúng, giữa bổnbang và ngươi chưa hoàn toàn hiểu rõ nhau. Đúng thế không?

Khi nói những lời này vị trung niên họ Đàm đã dừng lại. Đó là một khu mộ cổ, chỉ một nấm mộ thôi nhưng có lối kiến tạo chiếm cả một khu vực khá rộng lớn và là lối kiến tạo quá cổ, không còn giống với những ngôi mộ được tạo dựng trong khoảng thời gian gần đây.
- Đây là nơi táng thân của nhân vật nào? Xem ra quá phô trương, không phù hợp với nắm xương tàn đã hoặc đang thô rữa giữa lòng một ngôi mộ bề thế.
Vị trung niên họ Đàm tán đồng :
- Ngươi nhận định rất đúng. Ngôi mộ dù có bề thế đến đâu vẫn chứa bên dưới những gì xấu xa thối rữa. Tuy vậy, ngươi đã nghĩ sai một điểm, người đã chết thì không thể nào tự sống lại để xây cho chính họ một ngôi mộ bề thế. Mà đó là tấm lòng của những người còn sống giành cho người đã quá vãng. Và sự việc này đã nói lên một điều mà có lẽ ngươi chưa hiểu nhưng vẫn cần phải hiểu. Đó là khi sống ngươi phải sống như thế nào để đến khi ngươi mãn phần thì những người còn sống vì thương tiếc ngươi, mến mộ ngươi sẽ lo vun đắp cho ngươi một mộ phần, xứng đáng với những gì ngươi đã thực hiện lúc còn tại thế.
Hà Thái Hoài giật mình :
- Như tiền bối muốn trách vãn bối đã có những thái độ gì đó không đúng ?
- Đúng sai thế nào theo nhận định của mỗi người, nhất là của chính ngươi để có những hành vi nào đó. Ta khhông ám chỉ ngươi và ta cũng không có gì để trách ngươi. Mà trách làm sao được nếu ta vẫn chưa nghe ngươi nói gì hoặc giãi bày tận tường những gì thời gian qua ngươi đã trải qua. Thôi, hãy tạm ngồi đây đã nào !
Hà Thái Hoài ngồi xuống, thán phục nhìn vị trung niên họ Đàm, xuyên qua một màn đêm đen lờ mờ ngăn cách họ :
- Có lẽ vãn bối đã có phần nào ngộ nhận về tiền bối. Vì nếu tiền bối đúng là hạng người vãn bối đã nghĩ thì tiền bối làm gì có những lời lẽ như thế này ?
- Lời lẽ gì ?
- Những lời giáo huấn hoàn toàn đúng với cảm nghĩ của vãn bối. Những lời giáo huấn mà nếu tiền bối không là người từng thực hiện theo thì tiền bối không thể nào nói ra bằng một ngữ điệu đầy trân trọng như thế này.
- Nghĩa là ngươi từng nghĩ sai về ta ? Là chuyện gì ?
Hà Thái Hoài bộc bạch :
- Chuyện bái sư. Và ngay khi nghe tiền bối đề xuất chuyện này, tiền bối có biết vãn bối nghĩ như thế nào không? Là nghĩ tiền bối làm như

thế là có ý dòm ngó Bách Cầm bí phổ.
- Vậy thì sao ? Ngươi có giữ Bách Cầm bí phổ ?
- Không có ! Nhưng…
- Không có là tốt rồi. Và ta cũng biết chắc như thế, ngay cả trước khi có lời thu nhận ngươi làm truyền nhân.
Hà Thái Hoài kinh ngạc :
- Làm sao tiền bối biết ?
- Những chuyện ta biết thì nhiều lắm mà nếu một chuyện nhỏ như chuyện về Bách Cầm bí phổ chẳng hạn mà không biết thì đó mới là điều đáng cho ngươi ngạc nhiên.
- Vãn bối nên hiểu như thế nào đây ?
- Không chỉ hiểu mà thôi, trái lại ngươi còn cần phải hiểu cho thật minh bạch, rằng tỷ phu ta, Lưu Khánh Hà, chưa từng có Bách Cầm bí phổ nào cả. Và thật sự là Bách Cầm lão nhân vì không muốn công phu một đời của lão bị tuyệt truyền nên đã nguyện ý chỉ điểm Bách Cầm thân pháp cho tỷ phu ta. Hơn thế nữa, nếu ta đoán không lầm thì lúc tỷ phu ta tiếp nhận thân pháp này có lẽ chỉ là miễn cưỡng tiếp nhận. Để sau đó, khi truyền thụ thân pháp đó cho ngươi, có thể nói tỷ phu ta đã tìm ra biện pháp vẹn toàn là giữ cho sở học của Bách Cầm lão nhân không bị tuyệt truyền vì đã có người tiếp nhận, và người đó chính là ngươi.
Hà Thái Hoài thật sự hoang mang :
- Ý tiền bối muốn nói…
- Ta muốn nói rằng, mười phần có chín tỷ phu ta không hề xem ngươi là truyền nhân. Do đó tỷ phu ta không những không chỉ điểm sở học Lưu gia cho ngươi, mà đến cả việc truyền thụ Bách Cầm thân pháp cũng là truyền thụ thay cho lão nhân Bách Cầm. Tóm lại, giữa ngươi và tỷ phu ta hầu như không có danh phận sư đồ.
Hà Thái Hoài không tin :
- Nhưng nếu ân sư chỉ có ý như thế thì cần gì ân sư đưa vãn bối về cưu mang gần Lưu gia ? Hơn thế nữa, việc tìm người thay ân sư tiếp nhận thân pháp Bách Cầm đối với ân sư là quá dễ, ân sư cần gì phải nhọc công tìm vãn bối, một đứa bé cô nhi đến một mẩu võ công để phòng thân cũng chưa có ?
- Đó là điều đã và đang làm ta hoang mang. Vì đâu phải vô cớ hoặc ngẫu nhiên để tỷ phu ta chọn ngươi ? Tuy nhiên, hừ, việc ngươi không là truyền nhân của tỷ phu ta là một điều không còn gì để bàn cãi.
Hà Thái Hoài ngao ngán :
- Lại thêm một điều bí ẩn nữa chồng chất thêm vào những bí ẩn đã

có.
Vị trung niên họ Đàm giật mình :
- Còn những bí ẩn nữa ?
- Huyết Ma Cung !
- Huyết Ma Cung ? Ngươi từ đâu nghe thấy danh xưng này, loại danh xưng mà đến cả ta đến bây giờ mới được nghe lần đầu !
Hà Thái Hoài thuật cho vị trung niên họ Đàm nghe về chuyện đã xảy ra, không bỏ xót bất kỳ chi tiết nào, từ cái chết bất hạnh của Lưu Ngọc Bội - hậu nhân sau cùng của Lưu gia - đến những lưu tự của Thiên Hạ Đệ Nhất Tăng và phần khẩu quyết tầng cuối của thân pháp Huyết Hoa do Huyết Ma Chi Vương lưu lại.
Ngay khi Hà Thái Hoài kể xong, hàng loạt những câu nghi vấn liền được vị trung niên họ Đàm đặt ra cho Hà Thái Hoài. Đầu tiên là :
- Ngươi tin chắc Lưu Ngọc Bội đã bị sát hại ?
Hà Thái Hoài nhắc lại :
- Vãn bối đã tìm thấy xiêm y của Ngọc Bội tỷ, nếu không kể đến câu nói hàm ý của nhân vật sứ giả Huyết Ma Cung.
- Ngươi nói gã sứ giả Huyết Ma Cung là gã có vóc dáng ốm cao đã từng dùng công phu Huyết Ma Trảo sát hại hai đệ tử bổn bang độ nào?
- Chính vậy ! Đến vãn bối nếu không nhờ may có lẽ cũng bị Huyết Ma Trảo lấy mạng.
- Ngươi nói Lưu Ngọc Bội đã đưa ngươi đến Tuyệt Minh Cốc ?
- Đó là nơi Ngũ Chỉ Bà Bà từng lưu ngụ. Vì thế, vãn bối nghi Ngũ Chỉ Bà Bà chính là cung chủ Huyết Ma Cung.
- Nghi ngờ này e chưa đúng lắm nếu như ngươi kể đã xảy ra cuộc giao hoan giữa một nam một nữ.
- Giao hoan ? Là thế nào ?
- Chậc… ! Đó là chuyện… Hừ, ta không thể nói rõ hơn trừ một điều là chuyện đó không thể nào xảy ra cho Ngũ Chỉ Bà Bà là người đã có niên kỷ ngoại thất tuần. Tóm lại, chuyện giao hoan chỉ xảy ra cho một đôi nam nữ hãy còn trẻ, như ngươi hoặc như ta chẳng hạn.
- Nhưng vãn bối cũng đâu có nói Ngũ Chỉ Bà Bà là nữ nhân đã từng cùng một nam nhân gây ra trận giao hoan gì đó ?
- Hừ, giao hoan là giao hoan, đâu phải giao đấu mà ngươi gọi là trận ? Mà thôi, ngươi gọi thế nào cũng được. Nhưng sao ngươi bảo nữ nhân đó từ tự xưng là cung chủ ? Và nếu như thế, Ngũ Chỉ Bà Bà đâu thể là người đồng cung chủ với nữ nhân kia?
- Vãn bối cũng không bảo nữ nhân kia tự xưng là cung chủ, tiền bối hãy minh bạch thế này, ở đó vốn tối đen và vãn bối chỉ nghe nam

nhân gọi ai đó là cung chủ. Nhưng khi xảy ra trận giao hoan thì chỉ còn một nam một nữ, và họ xưng với nhau là huynh muội, tuyệt đối không còn nhắc gì nữa đến hai chữ cung chủ.
- Ừm… nói như ngươi thì ta phải hiểu trong Huyết Ma Phủ lúc đó phải có từ ba người trở lên. Một là cung chủ mà ngươi nghĩ là Ngũ Chỉ Bà Bà, hai còn lại thì là một nam một nữ đúng thế chứ?
- Đúng vậy !
- Kể cũng tạm đúng nếu ngươi nghi cung chủ Huyết Ma Cung là Ngũ Chỉ Bà Bà, và càng đúng hơn nếu xét đến việc hành tung của Ngũ Chỉ Bà Bà vào những lúc gần đây có thể bảo là rất kỳ lạ.
- Kỳ lạ thế nào ?
- Bặt vô âm tín. Khác với tam tuyệt tam kỳ còn lại thi thoảng bổn bang vẫn nhận được tin.
- Tam tuyệt đang lưu ngụ ở đâu ?
- Chậm đã, điều này ta sẽ nói sau. Và ta còn nhiều điều chưa hỏi ngươi xong.
- Là chuyện của Thiên Hạ Đệ Nhất Tăng ?
- Phải ! Vậy ngươi có muốn biết đó là nhân vật như thế nào không ?
- Tiền bối nói đi.
- Đó là nhân vật kiệt xuất nhất của đại phái Thiếu Lâm đã tại thế cách đây hai trăm năm dư. Và nhờ đó ngươi đọc thấy lưu tự này mà từ nay về sau sự thất tung bí ẩn của nhân vật đó kể như được sáng tỏ. Hóa ra, Thiên Hạ Đệ Nhất Tăng đã vì sinh linh, vì đại cục võ lâm mà đã thay mọi người diệt trừ đại họa Huyết Ma Vương vào thời điểm lúc đó. Còn như vào thời điểm lúc này, giả như chuyện Huyết Ma Cung và Huyết Hoa tâm pháp là có thật, nghĩa là sẽ lại có một Huyết Ma Vương xuất thế, ta thật sẽ không biết có thêm ai khác giống như Thiên Hạ Đệ Nhất Tăng để diệt trừ đại họa đó không?
- Có ! Đó là tam tuyệt !
- Hừ ! Nghĩ như ngươi thật quá ấu trĩ !
- Tại sao ?
- Vì công phu Huyết Ma Trảo hiện đang gây hoang mang và nao núng cho quần hùng, nói gì đến công phu Huyết Hoa ắt phải lợi hại hơn thập phần.
- Công phu tam tuyệt cũng không bằng ?
- Điều này quả khó nói, trừ phi tam tuyệt hợp làm một.
- Vậy thì ổn thôi. Vì để tiêu trừ đại họa, dĩ nhiên có liên quan đến an nguy của từng tuyệt, lẽ nào tam tuyệt không hợp lại chung lo đối phó ?
- Nói như ngươi thì giữa đao kiếm nhị tuyệt đâu mãi đời này đến đời

kia luôn đố kỵ lẫn nhau ?
- Đố kỵ ? Tại sao ?
- Nếu ngươi không tin, à, mà ngươi thật sự muốn biết chỗ tam tuyệt đang lưu ngụ để làm gì?
Hà Thái Hoài ngắc ngư, sau cùng cũng phải nói:
- Vãn bối nghĩ một trong số họ cũng có thể đáng cho vãn bối bái sư.
- Đó là vì ngươi nghi ta có ý đồ muốn chiếm đoạt Bách Cầm bí phổ ?
- Đúng vậy ! Và bây giờ…
- Bây giờ thì sao? Ngươi vẫn còn nghi hay nghĩ ta không xứng là sư phụ của ngươi ?
- Vãn bối xin nói thật, tuy đã hết nghi nhưng…
- Không hề gì, ta hiểu. Tất cả chỉ là vì kẻ thù của Lưu gia, theo ngươi nghĩ là quá lợi hại, nên ngươi ngại chỉ riêng sở học của ta là chưa đủ, cho dù ngươi đã may mắn, đã qua giai đoạn tẩy cốt ?
Hà Thái Hoài nghi ngờ :
- Theo tiền bối chuyện tẩy cốt là có thật ?
- Có thể là thật nếu so với những gì ngươi kể hoàn toàn đúng. Và ngươi sẽ hiểu rõ hơn nếu nghe ta đoán về nguyên nhân khiến ngươi đã thay hình đổi diện mạo.
- Là thế nào ?
- Trước hết, ngươi có còn nhớ vào lúc nào sắc mặt của ngươi bỗng trở nên vàng bệch bệnh hoạn không ?
Hà Thái Hoài thở dài và lắc đầu :
- Vãn bối không nhớ gì hết, ngoài việc cũng đã có lần Lưu ân sư mà không Lưu ân công từng hỏi như tiền bối vừa hỏi.
- Có nghĩa là tỷ phu ta cũng từng có ý nghĩ giống như ta. Là người không phải lúc sinh ra đã sẵn có diện mạo này. Mà vì ngươi có lẽ đã vô tình ăn phải một vật gì đó làm cho diện mạo biến đổi, hoặc có kẻ vì ác tâm đã cố tình cho ngươi dùng độc.
- Độc ?
- Phải ! Ngươi hãy nghe ta mường tượng như thế này. Hỏa Tuyền được xuất phát từ Huyết Ma Phủ, một nơi nhất định phải có chất độc tiềm tàng với mục đích là giúp người luyện công có dịp qua giai đoạn độc luyện. Do đó khi hỏa tuyền chảy lan mãi ra ngoài, ít nhiều gì nước của hỏa tuyền cũng có độc. Một loại độc chất có thể làm cho da thịt của bất kỳ ai xấu số chạm vào sẽ bị mục rữa. Phần ngươi, do đặc tính dĩ độc công độc, độc chất tiềm tàng trong người ngươi đã bị độc chất ở hỏa tuyền hóa giải. Đó là lý do không những giúp ngươi toàn mạng dù đã đẫm mình hoàn toàn vào dòng hỏa tuyền mà còn khiến ngươi khôi phục diện mạo sẵn có. Ngươi nghĩ có đúng không?

Hà Thái Hoài vỡ lẽ :
- Dù không đúng thì lời giải thích của tiền bối cũng rất minh bạch, khiến vãn bối không thể không phục.
- Như ngươi muốn nói ngươi chưa thể bái ta làm sư phụ ngay bây giờ?
Hà Thái Hoài lo ngại :
- Nếu đó là sự thật, tiền bối có trách và có xem vãn bối là người có quá nhiều đòi hỏi và không biết thức thời ?
- Nếu ta đáp là không thì chẳng hóa ra ta chỉ là người nói dối. Tuy nhiên, ta thật sự không thể trách ngươi một khi ta đã hiểu khá nhiều về ngươi.
Hà Thái Hoài liền vòng tay thi lễ :
- Đa tạ tiền bối đã cảm thông, vãn bối…
Trời đã tờ mờ sáng và Hà Thái Hoài nhìn thấy vị trung niên họ Đàm đang xua tay:
- Đừng quá khách sáo, vì Đàm Thất Khoa ta nếu dễ dàng với ngươi điều này thì cũng khó với ngươi về điều khác.
Hà Thái Hoài nghiêm giọng:
- Tiền bối muốn ám chỉ đến tín phù tiểu trưởng lão?
Đàm Thất Khoa lắc đầu :
- Không ! Tín phù đó ta đã trao cho ngươi và vì ta vẫn tin ngươi nên cũng sẽ giao trả cho ngươi. Ta muốn ám chỉ điều khác.
- Là điều gì, xin tiền bối cứ chỉ dạy !
Đàm Thất Khoa trầm giọng :
- Tại sao ngươi đã biết ngươi phải đến nơi này để hội diện với một nhân vật nào đó thuộc Cái Bang, như ngươi đã hẹn với Tra Tử Thành, vậy mà khi ngươi phát hiện đệ tử bổn bang gây tiếng động rất có thể là người cùng ngươi hẹn gặp?
Hà Thái Hoài ngơ ngác :
- Vãn bối không hề có ý sát nhân hại mạng. Bất quá… !
Thoáng thừ người một lúc Hà Thái Hoài mới nói tiếp :
- Vãn bối đâu phải chỉ phát hiện một tiếng động ? Có nhiều hơn là một. Do đó, vãn bối khó thể nghĩ đó là người Cái Bang.
Đàm Thất Khoa thật sự kinh ngạc :
- Ngoài gã đó nguyên là đệ tử năm túi, số còn lại đều là hàng sáu bảy túi trở lên, có nghĩa là thân thủ của họ chỉ có thể kém đôi chút so với những nhân vật chưởng môn các phái. Lẽ nào ngươi dễ dàng phát hiện ra họ, trừ phi ngươi phải có bản lĩnh cao minh hơn họ.
Hà Thái Hoài gượng cười :
- Vãn bối không thể giải thích rõ hơn nhưng thật sự họ đã bị vãn bối

phát hiện.
Rồi như nhớ lại, Hà Thái Hoài chợt nêu nghi vấn :
- Họ đều là đệ tử Cái Bang từ hàng sáu túi trở lên, vậy mà họ phải nhất nhất tuân lệnh tiền bối. Trong khi bang chủ Cái Bang là một nhân vật họ Giả, tiền bối có bối phận như thế nào trong Cái Bang?
Đàm Thất Khoa trố mắt nhìn Hà Thái Hoài:
- Sao ngươi biết bang chủ bổn bang ở họ Giả?
Hà Thái Hoài mỉm cười :
- Vãn bối và Tra Tử Thành có tình cờ chạm trán Bàng Khiêm và Tôn Nghi Phụng, chính họ đã nói rõ điều này.
- Ta cũng nghe Tra Tử Thành bẩm qua, mà thôi, cần gì ngươi phải hỏi đến bối phận của ta? Tốt hơn hết, ha…ha…, ngươi cũng có thể gọi ta là Thất lão gia như bọn họ đã gọi.
- Thất lão gia ? Thất là bảy, tiền bối hiện mang bảy túi, cũng là trưởng lão Cái Bang?
Đàm Thất Khoa lại cười :
- Ngươi muốn nghĩ thế nào cũng được, nhưng trước hết hãy cứ thu giữ tín phù này. Còn về nhị tuyệt kiếm, đao, ha…ha…, ngươi có thể tìm thấy cả hai ở quanh Hoàng Diệp Lâm, một nơi cận kề với dãy núi Thiên Phong Nhất Trụ.
Cảm nhận Đàm Thất Khoa sắp sửa bỏ đi, Hà Thái Hoài vội hỏi ;
- Vậy còn chưởng tuyệt ?
Đàm Thất Khoa đứng lên thật :
- Ngươi cứ đến chỗ Kiếm – Đao trước sau đó ta sẽ nói rõ hơn về Nhất Tuyệt còn lại. Bảo trọng nhe tiểu tử ! Ta đi đây !
- Chậm đã !
Nhưng mặc cho Hà Thái Hoài kêu, Đàm Thất Khoa chỉ còn là một bóng mờ và từ từ biệt dạng.
Hà Thái Hoài chợt thở dài :
- Hoàng Diệp Lâm, Thiên Phong Nhất Trụ Sơn ! Có lẽ ta phải đi đến đó thử một phen !

Xích Long Châu

Chương 11
Mê Hoa Ảo Tiên Bồng

- Đứng lại ! Nếu còn tiếp tục đi chớ trách bọn lão gia phải tiễn tiểu tử

ngươi lên đường về chầu diêm tổ !
Hà Thái Hoài dừng lại, lấy làm lạ vì tuy có nghe thanh âm phát ra nhưng đành chịu, không thể phát hiện thanh âm đó xuất phát từ đâu.
Hà Thái Hoài bèn đảo mắt nhìn quanh :
- Bổn thiếu gia đây có việc cần phải đi đến đỉnh núi phía trước, cho hỏi chư vị có phải là quan binh địa phương, có nhiệm vụ ngăn cản, không cho bất kỳ ai đi lại trên giang sơn vốn là của Hoàng đế?
Có tiếng cười đáp lại :
- Giang sơn là của Hoàng đế, ngươi cứ đem câu đó mà nói cho lão rùa Hoàng đế của ngươi nghe. Bọn lão gia đây chỉ biết lãnh địa này là do bọn lão gia tạm thời chiếm dụng. Giả như lão rùa Hoàng đế có đến đây cũng phải nhất nhất tuân nghe theo mệnh lệnh của bọn lão gia ! Ha…ha…
Tràng cười được xuất phát từ giữa một thân cây cao to, chẳng trách Hà Thái Hoài không thể phát hiện do tàng cây bên trên và lớp lá cây vàng khô bên dưới vẫn chưa hề gây thành tiếng động. Hà Thái Hoài cố tình giữ nguyên phương hướng đang nhìn, nghĩa là không nhìn gì đến cội cây cho dù đã biết kẻ phát thoại đang ẩn ngay phía sau cội cây :
- Bổn thiếu gia chưa thể quay lại nếu chưa tuân lệnh phụ thân, đi đến đỉnh núi phía trước.
- Phụ thân ngươi là ai ?
Hà Thái Hoài nhớ cách bịa chuyện của Tra Tử Thành :
- Gia phụ hiện là quan tri phủ trấn nhậm phủ huyện này.
Giọng cười được dịp vang lên :
- Hóa ra ngươi là vương tôn công tử? Bọn ngươi nghĩ thế nào ? Chẳng phải là mồi đã tự dâng đến miệng đó sao ? Ha…ha…
Ở một cội cây khác cạnh đó liền có tiếng đáp :
- Cung chủ chỉ dặn bọn ta là ngăn mọi người xuất nhập, đâu có cấm nếu bọn ta bỗng có cơ hội thu thêm ít ngân lượng từ trên trời rơi xuống !
Hà Thái Hoài giật mình. Tuy vậy, sau đó cố tỏ ra bình thản. Hà Thái Hoài lại nghe thanh âm thứ ba được phát ra một cội cây khác nữa :
- Thu nhập ngay hay bảo gã quay về và mang đến thêm thật nhiều ngân lượng ?
Thanh âm đầu tiên lại vang lên, sắp đặt :
- Đương nhiên phải bảo y mang thêm. Bằng không, ha…ha…, Ngũ Quái Mộc Tinh chúng ta đâu đủ ngân lượng để chia nhau ?
Và thanh âm đó bảo Hà Thái Hoài :
- Ngươi nghe rồi chứ, tiểu tử ? Hiện ngươi có mang theo bao nhiêu

ngân lượng ?
Hà Thái Hoài đã có chủ ý liền đáp :
- Hóa ra chư vị chỉ là cường sơn thảo khấu ? Bổn thiếu gia chỉ sợ dù có đưa ngân lượng ra chư vị cũng chẳng dám nhận.
Vút !
Một bóng nhân ảnh xuất hiện và lao ra từ một cội cây :
- Hảo tiểu tử ! Hạng công tử như ngươi đâu thể dọa Ngũ Quái Mộc Tinh chúng ta ! Hãy giao ra đây, cả ngân lượng và tính mạng ! Nào !
Với y phục nửa xanh nửa đỏ lòa loẹt nhân vật này thản nhiên vồ cả hai tay vào Hà Thái Hoài, một hành vi dường như muốn nói rằng Hà Thái Hoài vì là một công tử không biết võ công nên chỉ cần vồ như thế thôi là đủ khống chế hoặc làm cho Hà Thái Hoài vì quá sợ hãi nên không thể không nhũn ra tự nạp mạng.
Chợt hiểu như thế và không thể ngờ đối phương bỗng giúp cho bản thân một cơ hội không có gì thuận lợi hơn để tự giải thoát khỏi tình huống này mà không cần động thủ, Hà Thái Hoài lập tức tạo một vẻ mặt thất sắc với nét phẫn nộ giả vờ :
- Hạng cường sơn thảo khấu các ngươi thật to gan. Để bổn công tử dạy cho các ngươi một bài học. Xem đây !
Vừa rùn thấp người vừa chui thật nhanh qua một cánh tay đã đưa cao của đối phương, sau đó Hà Thái Hoài cười khanh khách.
- Ngươi lầm kế của bổn công tử rồi. Thôi nha, bổn công tử không cần đùa nữa. Cáo biệt ! Ha…ha…
Với tư thế đã đột ngột vòng ra phía sau lưng đối phương, lúc này Hà Thái Hoài mới thật sự vận dụng thân pháp Bách Cầm để lao đi biệt dạng.
Vút !
Và Hà Thái Hoài không thể không nghe những tiếng kêu í ới vẫn vang vọng mãi tận phía sau, chứng tỏ bọn Ngũ Quái Mộc Tinh gì đó nửa tin rằng bọn chúng đã gặp ma và nửa còn lại thì hồ nghi Hà Thái Hoài là cao nhân bất lộ tướng đã bất ngờ xuất hiện hí lộng bọn chúng.
Trải dài trước mặt Hà Thái Hoài lúc này là hình thể một dãy núi hoàn toàn không thấy ngọn. Điều đó khiến cho Hà Thái Hoài phải dừng lại và hoang mang nhìn quanh.
- Tiểu tử quả có thân thủ cao minh. Không những đã vượt qua đệ nhất quan Ngũ Quái Mộc Tinh mà còn đủ thính lực để nhận ra nơi bọn ta ẩn nấp chờ sẵn. Hãy báo danh xem nào.
Vút ! Vút !
Sáu nhân vật xuất hiện và y phục của họ không phải nửa đỏ nửa

xanh như Ngũ Quái Mộc Tinh mà là nửa vàng nửa đỏ.
Đành phải giả vờ là bản thân thật sự có bản lãnh cao minh như lời người nào đó trong sáu nhân vật này vừa nói, chứ ký thực Hà Thái Hoài tự biết rằng chuyện bản thân vừa tự ý dừng lại là hoàn toàn không có liên quan đến chuyện sáu nhân vật nọ có hay không có ẩn thân, Hà Thái Hoài cười lạt :
- Nhân số đã tăng thêm một nhưng không hiểu bọn ngươi có phải vì thế mà bản lãnh có phần nào đó khá hơn lũ Ngũ Quái Mộc Tinh hay không ? Hay rốt cuộc cũng là phường giá áo túi cơm, chưa đối phó xong một chiêu của bổn công tử đã cuốn vó chạy dài như lũ Ngũ Quái ?
Sáu nhân vật nọ càng thất sắc, cùng lùi lại và cùng đưa mắt nhìn nhau. Sau đó mới có một nhân vật trong bọn, có lẽ là đầu lãnh, phải cố lắm mới dám thốt ra câu huênh hoang nhưng vẫn là gượng gạo :
- Tôn giá là công tử hà phương hà xứ, xưng danh mau ? Vì bình sinh Lục Dục Thổ Tinh này chưa hề động thủ với hạng người vô danh.
"Thổ là đất, bọn này trong y phục có một nửa là mang màu vàng. Phải rồi, vậy Ngũ Quái vì là Mộc Tinh nên không thể không có một nửa y phục mang màu xanh. Quả nhiên tất cả đều chung một bọn !"
Hà Thái Hoài tuần tự lườm mắt nhìn từng người trong bọn Lục Dục Thổ Tinh:
- Lục Dục Thổ Tinh các ngươi có ý đồ gì khi đến Thiên Long Nhất Trụ Sơn này ?
Cái lườm mắt của Hà Thái Hoài thật sự có hiệu quả, làm bọn kia không thể không tin lũ Ngũ Quái Mộc Tinh chưa đối phó xong một chiêu đã cuốn vó chạy dài, như lời Hà Thái Hoài vừa nói quá rõ. Một tên trong bọn bắt đầu vươn cổ và nuốt nước bọt khan:
- Bọn ta đến để làm gì, tôn giá có tư cách gì để hỏi ? Trừ phi, ực, trừ phi…
Hà Thái Hoài vùng cười sặc sụa :
- Ý ngươi muốn tận mắt mục kích bản lãnh thần công của bổn công tử ? Dễ thôi, hãy xích lại gần nhau nào và hãy tận lực bình sinh mà tiếp nhận thử một chưởng của bổn công tử. Thực hiện đi chứ ! Ha…ha…
Một kẻ huênh hoang ắt không bao giờ dám có lời nói này, mà một khi đã dám nói thì kẻ đó ắt không phải hạng huênh hoang. Bọn Lục Dục Thổ Tinh vì quá hiểu như thế nên không đợi Hà Thái Hoài lập lại lần thứ hai đã vội vàng bỏ vị thế bao vây để vội vàng đứng tụm vào nhau về một phía.
Trong khi chờ bọn Lục Dục Thổ Tinh quá ngu xuẩn chuẩn bị xong,

Hà Thái Hoài còn điểm một nụ cười lạnh:
- Vậy mà còn bảo bình sinh chưa bao giờ động thủ với hạng vô danh ? Để xem đây là lời nói ngoa hay nói thật. Xong chưa?
Đã đứng lại gần nhau, nhân số đông có phần nào làm cho bọn Lục Dục Thổ Tinh tỉnh hồn, một tên nghiêm giọng bảo:
- Nói ngoa hay nói thật, điều đó sẽ được chứng minh ngay bây giờ. Chỉ sợ khi tôn giá hiểu rõ sự thật thì đã muộn. Mời !
Hà Thái Hoài vùng cười lên :
- Đúng là muộn thật đấy ! Và bổn công tử thật sự cảm kích vì được chư vị đột nhiên ban cho cơ hội vượt qua đệ nhị quan quá dễ dàng. Cáo biệt ! Ha…ha…
Vút !
Như cánh diều no gió, Hà Thái Hoài khẽ lạng người là dễ dàng vòng tránh bọn Lục Dục Thổ Tinh để bất ngờ lao đi mất dạng.
Cũng nghe tiếng bọn Lục Dục Thổ Tinh í ới huyên náo nhưng tịnh chẳng thấy một nhân vật nào đuổi theo, điều này khiến cho Hà Thái Hoài sinh nghi :
“Không lẽ đây là sự bố trí của Huyết Ma Cung qua hai chữ cung chủ mà bọn Ngũ Quái Mộc Tinh vô tình đề cập ? Có đệ nhất và đệ nhị quan ắt phải có đệ tam, tứ, ngũ, lục quan. Và vì có nhiều quan ải chốt chặn nên bọn ở quan ải này không những không dám mà cũng không màng quan tâm đến những quan ải còn lại ? Bọn chúng quá tự phụ, tin rằng người như ta dù có lọt qua quan ải này cũng bị quan ải kia ngăn lại, hay bọn chúng phải tuân thủ theo mệnh lệnh, cấm không được dời khỏi vị trí mà cung chủ đã giao phó ? Chậc… dù giải thích theo cách nào đi nữa thì vẫn phải thừa nhận bọn này có cách điều động thuộc hạ rất nghiêm minh, để khi lâm địch cũng không vì thế mà náo loạn. Chà ! Cũng may nhân vật lúc nãy đã hớ hênh, vô tình cho ta biết nơi này chính là Thiên Phong Nhất Trụ Sơn, bằng không ta vẫn ngỡ ta đã đi lầm đường. Vậy là rõ bọn này cố tình bố trí như thế là để đối phó với Kiếm – Đao nhị tuyệt. Tình thế vẫn chưa yên tĩnh, chứng tỏ chuyện tồi tệ nhất chưa xảy ra. Ta phải nhanh nhanh nghĩ cách và báo cho nhị tuyệt hay mới được.
Vì đã biết là đang đi đúng hướng nên hình thế của dãy núi phía trước dù vẫn không thấy ngọn ở đâu, mà ngọn nhất định phải là đỉnh Nhất Trụ, nhưng Hà Thái Hoài vẫn tự tin tiến bước.
Được một lúc, do phát hiện có một lối tắt, có thể bỏ phương hướng đang đi để tiến nhanh qua bên kia dãy núi mà không phải phí lực nhiều, Hà Thái Hoài liền đột ngột đổi phương, chạy theo lối mới phát hiện.

Vút !
Và thật bất ngờ, Hà Thái Hoài chợt nghe nhiều tiếng quát tháo vang lên, là những tiếng quát xuất phát từ phương hướng đáng lẽ Hà Thái Hoài phải chạy đến :
- Tiểu tử kia, mau dừng lại !
- Đuổi theo mau, chớ để cung chủ trách là Thất Tình Kim Tinh chúng ta không tuân thủ mệnh lệnh !
- Ôi…! Không biết tiểu tử là đệ tử cao nhân nào. Thân pháp y quá nhanh có lẽ vì thế mà y đã vượt qua lần lượt hai quan ải.
Những tiếng quát làm cho Hà Thái Hoài động tâm :
"Nếu bảo chúng bố trí thế này là để đối phó với Kiếm – Đao nhị tuyệt thì không lẽ lối mà ta đang chạy chỉ là tuyệt lộ ? Vì có là tuyệt lộ nên bọn chúng mới không cần bố trí người ngăn chận ? Làm thế nào bây giờ ? Quay lại hay cứ tiếp tục ?"
Tuy thầm hỏi như thế nhưng cước lực của Hà Thái Hoài vẫn không suy giảm. Nên chỉ thoáng chốc sau Hà Thái Hoài đã bắt đầu đặt chân vào một vùng kỳ quái.
Bảo là kỳ quái vì nơi mà Hà Thái Hoài từng ngỡ là có thể vượt qua bên kia dãy núi một cách dễ dàng thì đó lại là vùng có hoa cỏ sặc sỡ. Không những thế, còn có một ngọn suối thơ mộng đang lờ đờ uể oải chạy qua từng lạch đá, mang đến chút sức sống cho lũ hoa cỏ tuy mọc trên lớp sỏi đá khô cằn nhưng phải lúc tiết trời thích hợp cũng cố khoe sắc hương, làm chốn này vụt trở thành chốn bồng lai tiên cảnh.
Không để khung cảnh này mê hoặc, Hà Thái Hoài dừng lại.
Lập tức phía sau có tiếng người vang lên :
- Đủ lắm rồi, chúng ta không cần đuổi nữa, và đây là cơ hội cho chúng ta mục kích một cảnh độc nhất vô nhị sắp xảy đến cho tiểu tử. Ha…ha…
Hà Thái Hoài khẽ quay đầu nhìn lại, bọn Thất Tình Kim Tinh bảy người với y phục nửa trắng nửa đỏ quả nhiên đều dừng lại ở bên ngoài vùng hoa cỏ sặc sỡ. Họ cũng không dám đến gần, đâu như Hà Thái Hoài hầu như đang đứng ngay chính giữa khung cảnh có quá nhiều mê hoặc.
Một suối nước lờ đờ chảy trên một nền hầu như chỉ toàn là sỏi đá, quả là chuyện lạ. Còn lạ hơn là trên nền sỏi đá đó lại không có bất kỳ loại thảo mộc nào khác sinh trưởng, chỉ trừ loại hoa cỏ kỳ dị này mà thôi. Chúng sinh sống như thế nào nếu suối nước hầu như không đủ thấm đến từng chỗ chúng mọc ? Quả là lầm lẫn khi ta chưa gì đã chạy tọt vào đây. Mà tại sao bọn họ lại bảo nhau là hãy chờ xem một

cảnh tượng độc nhất vô nhị sắp xảy đến cho ta ? Là cảnh gì nếu không là…?”
Trong khi Hà Thái Hoài đến nghĩ còn chưa dám ngờ ngợ nghĩ đến thì tai liền nghe thanh âm của bọn Thất Tình Kim Tinh vọng đến :
- Không lẽ nào Mê Hoa Ảo Tiên Bồng đã không còn là tử địa võ lâm nữa rồi ? Sao tiểu tử vẫn chưa bị Độc Hoa sát hại ?
Đúng lúc này, như bọn Thất Tình Kim Tinh đều nhìn thấy, Hà Thái Hoài bỗng dưng bật nảy người lên cao, sau đó nặng nề rơi xuống, chìm mất hút vào giữa đám cỏ hoa sặc sỡ.
Huỵch !
- Có rồi ! Có rồi ! Chí ít phải như thế chứ ! Bằng không, sao lại gọi là Mê Hoa Ảo Tiên Bồng này là đệ nhất tử địa võ lâm. Ha…ha…
- Chúng ta quay lại thôi. Kẻo đúng lúc này nhỡ có ai xâm nhập hoặc hai lão quỷ đó thừa cơ hội tháo chạy, tội này không ai trong chúng ta đảm đương nổi đâu. Đi nào !
Đám cỏ hoa nơi Hà Thái Hoài vừa ngã xuống vốn đã đứng yên giờ đã lắc lư xao động.
Và như bị một luồng gió dị hoặc quét vào, đám cỏ hoa chỗ đó bỗng rung rinh dịch chuyển và vẹt về hai bên, cứ thế chúng vẹt mãi thành một luồng thẳng tắp, chỉ thi thoảng mới chệch về bên này một ít hoặc chệch sang bên kia cũng một ít. Tựu trung luồng gió dị hoặc này chỉ làm cho đám cỏ hoa ở gần đó dịch chuyển mà thôi, trong khi toàn bộ vùng cỏ hoa còn lại vẫn cứ đứng im phăng phắc. Tạo thành cảnh bình yên giả tạo hoặc gọi là một cảnh ảo tiên bồng.
Đám cỏ hoa bị dịch chuyển thành luồng này mãi đến khi chạm phải một khoảng trống nhỏ cận kề chân núi mới chịu dừng lại. Hay nói đúng hơn là vì không còn ngọn cỏ hoa nào mọc ở đó nữa nên luồng dịch chuyển nọ phải chấm dứt.
Thế chỗ cho đám cỏ hoa là một Hà Thái Hoài đang từ từ ngồi lên, tựa lưng vào một hòn đá, sau đó tự dưng ôm bụng cười ngặt nghẽo.
Đang cười, Hà Thái Hoài chỉ thiếu điều tự cắn răng vào lưỡi khi đột nhiên nghe chuỗi thanh âm khào khào bỗng dưng vang ngay bên tai:
- Đắc ý gì mà cười, tiểu tử ? Vì ngươi tuy nhờ kế trá ngụy mà thoát chúng một lần nhưng nỗi nhục bại phải trốn chui trốn nhủi như ngươi vừa rồi suốt kiếp này không thể nào rửa được. Hừ, là nam nhi đại trượng phu, nếu ngươi đúng là nam nhi đại trượng phu chứ không phải bậc quần thoa cải dạng nam trang, đáng lý ra ngươi phải nên tự vẫn mà chết đi cho rồi, thay vì cười như dạng tiểu nhân chỉ biết co đầu rúc cổ như loài rùa đen !
Hà Thái Hoài đứng bật dậy, quắc mắt nhìn vào một động khẩu loang

lổ cạnh đó, nghiến răng ken két với lão quái nhân đang ngồi trong đó nhìn ra:
- Lão thử lập lại một lần nữa xem ? Ta bảo lão lập lại một lần nữa xem !
Lão quái nhân nhìn Hà Thái Hoài qua lớp tóc rũ rượi, bạc phơ và nhơ bẩn đang che khuất phần nào diện mạo lão :
- Thế nào ? Sao lúc nãy ngươi không dùng đởm lược này của ngươi để đối phó với lũ người đã chạy đuổi ngươi ?
Hà Thái Hoài như biến thành người khác hẳn. Y bật rít lên và rít chỉ mỗi một tiếng vỏn vẹn :
- C…h…ế…t…
Và cùng với tiếng rít, y lao như cơn gió lốc vào lão quái nhân để quật ra cũng đúng một kình duy nhất.
Ào…
Khí thế của y, không, phải nói là sát khí của y ngay lập tức làm cho lão quái nhân bàng hoàng. Tuy vậy, lão quái nhân chợt để lộ một bản lãnh thượng thừa bằng cách kịp phát ra một tiếng gầm trầm trọng:
- Khá lắm, tiểu tử. Đây là cơ hội duy nhất mà mười sáu năm qua lão phu vẫn từng trông đợi. Hãy cẩn trọng. Đỡ !
Và lão quái nhân cũng phát kình kịp lúc.
Ầm !
Tiếng chấn kình quá to và kết quả cũng quá bất ngờ.
Hà Thái Hoài khựng lại, tay ôm ngực và miệng thì liên tiếp hết thổ búng huyết này đến búng huyết khác.
Trong khi đó lão quái nhân đang ngồi cũng giật nãy người và đứng thẳng lên. Sau đó cũng từ từ ôm ngực, rồi từ từ lảo đảo.
Sau cùng, không hẹn mà đồng cả hai cùng một lúc khuỵu xuống, chìm vào vô thức, trả lại cho nơi này một cảnh bình yên giả tạo và được gọi là Mê Hoa Ảo Tiên Bồng.

Xích Long Châu

Chương 12
Tiếp Nhận Công Phu

Tỉnh lại và ngơ ngác nhìn quanh, sau đó Hà Thái Hoài vội vã đứng lên khi phát hiện không chỉ có một mình Hà Thái Hoài ở đây.
Tuy nhiên, Hà Thái Hoài vừa mới đứng lên bỗng tự đưa tay ôm ngực

lảo đảo :
- Ôi chao ! Sao khắp thân thể ta đau đớn thế này ?
Chưa hết, mắt vừa nhìn thấy vũng huyết tuy đã khô nhưng vẫn hiển hiện ngay bên chân, Hà Thái Hoài vụt trợn mắt :
- Là máu huyết của ai ? Nếu là của ta thì tại sao ta chợt thổ huyết ? Hay là…
Hà Thái Hoài đưa ánh mắt nghi ngờ nhìn vào lòng động khẩu, nơi đang có nhân vật thứ hai tình cờ cũng hiện diện ở một nơi đáng lẽ không có ai khác ngoài Hà Thái Hoài là có quyền hiện diện. Hà Thái Hoài lẩm nhẩm :
- Nếu bảo là do lão trượng đó đã bất ngờ hạ thủ ta thì tại sao lão vẫn bình yên ngủ, không chút lo ngại nào, rằng ta do chưa chết nên có thể tỉnh lại bất kỳ lúc nào để tha hồ lập lại điều lão đã gây ra cho ta ?
Nhặt một hòn sỏi, Hà Thái Hoài gắng gượng ném vào lòng động khẩu :
- Này, có phải lão vừa bất ngờ…
Hà Thái Hoài chợt dừng lời, vì nhận ra cách nằm quá ư kỳ lạ của nhân vật nọ.
“Lão như đang bị trọng thương ? Hơi thở lão quá mong manh, chắc chắn là đã bị nội thương nghiêm trọng. Là ai hạ thủ lão sau khi hoặc trước khi hạ thủ ta. Không lẽ vẫn có lối khác để tiến vào đây mà chẳng cần vượt qua Mê Hoa Ảo Tiên Bồng?”
Lo lắng tột cùng, Hà Thái Hoài ngồi phục xuống và dáo dác nhìn quanh.
Mãi một lúc lâu vẫn không phát hiện động tĩnh gì gọi là khả nghi, Hà Thái Hoài vừa ngồi vừa di chuyển thật khẽ về phía động khẩu.
Tất cả vẫn yên tĩnh cho dù Hà Thái Hoài đã chui vào lòng động khẩu.
Đưa tay chạm vào uyển mạch tay của lão trượng ốm yếu nọ, Hà Thái Hoài nhẹ thở phào khi phát hiện mạch của lão trượng vẫn còn tương đối đều đặn.
Lay lay lão trượng, Hà Thái Hoài gọi :
- Lão trượng, lão trượng !
Đầu tóc nhơ bẩn và bạc phơ của lão trượng rốt cuộc cũng lay động :
- Nước… nước…
Không thể tìm nước ở đâu ra một khi trong lòng động khẩu hầu như trống rỗng, Hà Thái Hoài vội vã chạy thậm thịch về phía có dòng suối lờ đờ chảy.
Định nhúng ống tay áo xuống nước, Hà Thái Hoài chợt dừng lại.
“Hoa ở đây có độc thì nước ở đây cũng nhiễm độc. Ta không thể yên tâm, đẩy lão trượng này vào chỗ phải chết thảm”

Hà Thái Hoài một lần nữa lại chạy thậm thịch ngược theo dòng nước. Đến một chỗ có thể gọi là nguồn, Hà Thái Hoài định nhúng ống tay áo xuống nước thì nghe một thanh âm khào khào vang lên:
- Đến việc đi lấy nước mà ngươi cũng chậm thế sao, tiểu tử?
Hà Thái Hoài kinh ngạc khi nhìn thấy lão trượng nọ tuy vẫn ốm yếu mệt nhọc nhưng rõ ràng là đang ngồi cạnh dòng suối nước, chỉ cách Hà Thái Hoài hai trượng và là chỗ kề cận với đám cỏ hoa sặc sỡ.
Đang lúc Hà Thái Hoài kinh ngạc nhìn, lão trượng nọ đã trước sau hai lần khom đầu cho chạm vào dòng nước, sau đó ngẩn lên với miệng cũng hai lần căng phồng vì ngậm đầy nước suối, nơi mà Hà Thái Hoài tin chắc là nước phải bị nhiễm độc.
Và Hà Thái Hoài đã phải kinh ngạc tột cùng khi thấy lão trượng nọ thản nhiên dùng tay vơ lấy một nắm hoa sặc sỡ. Không những thế lão trượng còn hỏi Hà Thái Hoài, trước khi cho nắm hoa đó vào miệng :
- Ngươi có muốn ăn không ? Ở đây, ngoài loại hoa độc này và nguồn nước suối cũng bị nhiễm độc kia, chẳng bao giờ ngươi tìm thấy bất kỳ vật thực nào khác. Cứ xem ta ăn đây thì biết !
Nhìn lão trượng nhai ngồm ngoàm và nuốt một cách ngon lành, Hà Thái Hoài không thể không buộc miệng hỏi:
- Lão trượng không ngại độc ?
Lão trượng đó vơ thêm một nắm hoa khác :
- Thì cũng như ngươi vậy ! Có khác chăng là ta buộc phải không ngại độc, không phải như ngươi là kẻ thật sự không ngại độc.
Trong lúc chờ lão trượng nhai xong nắm hoa thứ hai, Hà Thái Hoài lết dần lại gần :
- Buộc phải không ngại độc, lời này là có ý gì ?
- Muốn dùng bữa, ta phải ăn nhiều hơn nãy giờ mười lần. Sẽ là lâu nếu ngươi chờ đến lúc ta ăn xong, tại sao ngươi không cùng dùng bữa với ta cho vui?
Hà Thái Hoài lắc đầu:
- E không đủ thời gian cho lão trượng dùng xong bữa đâu. Vì kẻ đã lén hạ thủ vãn bối và lão trượng rất có thể sẽ xuất hiện bất kỳ lúc nào.
Lão trượng nọ suýt sặc vì nghẹn:
- Kẻ nào chứ ?
Hà Thái Hoài thở ra:
- Hóa ra lão trượng cho đến giờ vẫn chưa biết là bản thân đã bị địch nhân lẻn hạ thủ. Cũng như vãn bối vậy, vãn bối mãi đến lúc tỉnh dậy mới biết đã bị người đánh trọng thương.

Lão trượng nọ liếc nhìn Hà Thái Hoài, sau đó vừa ném từng đóa hoa một vào miệng vừa nhẩn nha hỏi Hà Thái Hoài :
- Ngươi vẫn tỉnh táo đó chứ ?
Hà Thái Hoài cười gượng :
- Thì vãn bối cũng vừa nói đó thôi, vãn bối chỉ mới tỉnh chưa được bao lâu.
Lão trượng nhâm nhi từng đóa hoa một :
- Không phải ! Là ta muốn biết ngươi có thật sự tỉnh táo hay không ? Hoặc giả ngươi vẫn thường lâm vào cảnh mê loạn ?
Hà Thái Hoài tức bực :
- Ý nói lão trượng nói vì vãn bối mê nên mới tự bịa ra chuyện đã có người lén hạ thủ cả hai chúng ta ?
- Điều đó thì cần phải hỏi lại ngươi, thế này vậy, ngươi có tính danh là gì? Hy vọng ngươi đừng bao giờ bảo là ngươi đã quên.
- Là Hà Thái Hoài. Sao ? Vãn bối không đến nỗi quên cả tính danh chứ ?
- Từ từ đã ! Còn sư thừa thì sao ?
- Chưa bái sư ! Kể như chưa có sư thừa !
- Tốt ! Vậy võ học của ngươi là do ai truyền thụ ? Đừng bảo với ta là ngươi tự nghĩ ra, ta không tin đâu.
- Vãn bối cũng đâu có bản lãnh để tự nghĩ ra.Chỗ sở học tầm thường của vãn bối là do một người, có thể bảo là ân công cũng được, ân công đã truyền thụ.
Lão trượng ngừng ngay, bĩu môi nhìn Hà Thái Hoài :
- Nếu bảo sở học của ngươi là tầm thường thì ta e rằng cái lũ người tự xưng là cái gì Ngũ Kỳ với Ngũ Tuyệt, sở học của họ cũng là tầm thường nốt. Hừ ! Cả khối người có lẽ vẫn ước ao làm sao có được cái gọi là sở học tầm thường của ngươi đó. Phì…
Lão phun một bãi nước bọt, sau đó khinh khỉnh bảo :
- Ta thấy ngươi thật lòng lo lắng cho ta, sợ ta uống nước nhiễm độc không tốt nên ngươi phải tìm chỗ có nước mà ngươi nghĩ rằng chưa bị nhiễm độc, nên ta mới chịu phí lời với ngươi từ nãy giờ. Hóa ra ngươi chỉ là kẻ chỉ quen nói dối và thích làm như thế để dối lừa mọi người. Thảo nào ngươi đã tỏ ra đắc ý khi phát hiện bọn người lúc nãy bị ngươi lừa !
Hà Thái Hoài hoang mang, sau đó cứ ngơ ngơ ngác ngác hỏi :
- Vãn bối đã nói dối ? Vãn bối là người thích dối lừa ? Vãn bối đã tỏ ra đắc ý ?
Và tiếp đó, tự Hà Thái Hoài kêu lên :
- Vãn bối nhớ ra rồi. Đúng là vãn bối có đắc ý, và đang lúc vãn bối

cười vì đã từng dùng quỷ kế thoát khỏi sự truy đuổi của bọn Thất Tình Kim Tinh, như vãn bối có nghe ai đó chê bai, bảo vãn bối là kẻ bị nhục mà còn cười đắc ý. Có phải là lão trượng không?
Định nhai tiếp một đóa hoa vừa ném tọt vào miệng, lão trượng nọ đã bất ngờ quay mặt, phun mạnh qua một bên :
- Đúng là ta đã nói ! Sao ? Như ngươi không nhớ chút gì những gì sau đó ngươi đã hành động ?
Hà Thái Hoài hoang mang :
- Sau đó ư ? Sau đó vãn bối đã có những hành động gì ? Chẳng phải vãn bối đã bị ai đó lẻn hạ thủ, rồi thì là…
Lão trượng nọ ngưng việc ăn hoàn toàn :
- Này, tuy ta chưa dám chắc là ngươi đã trải qua một cơn mê loạn nhưng cứ như thế này thì hơn, ngươi có dám cho ta điểm huyệt, tạm thời chế ngự ngươi ?
Hà Thái Hoài thất kinh :
- Không được ! Vãn bối tuy không biết lão trượng là ai nhưng đây là lần đầu gặp mặt vãn bối đâu thể khinh xuất tự giao sinh mạng cho lão trượng ?
Lão trượng nọ thở dài :
- Vậy thì ta chịu, không còn cách nào thử nghiệm lại điều ta đã nghi ngờ.
- Lão trượng nghi ngờ điều gì ? Về ai ?
- Ngươi !
- Vãn bối ? Hừ ! Vãn bối đã không nghi ngờ lão trượng thì thôi, cớ gì lão trượng lại nghi ngờ vãn bối ?
Lão trượng nọ bĩu môi :
- Người tuổi trẻ thường hay hồ đồ, sau đó là nóng vội. Ngươi đã không muốn nghe thì thôi, đỡ cho ta khỏi phải phí lời. Đã đến lúc ta đi ngủ đây, ngươi có muốn đi hay ở thì tùy.
Hà Thái Hoài sửng sốt :
- Ngủ ? Vậy thương thế của lão trượng thì sao ? Đã hồi phục rồi ư?
Lão bật cười :
- Thương thế ? Ha…ha…! Nếu ngươi muốn biết thêm thì nghe đây, ta thật sự đã hồi phục, cho dù ngươi có muốn cùng ta động thủ như chuyện đã xảy ra thì so với ta, ngươi vì chưa hồi phục nên lần này e phải mất mạng thật đó. Ha…ha…
Hà Thái Hoài giật thót người :
- Sao chứ ? Vãn bối đã cùng lão trượng động thủ ? Là lão trượng đả thương vãn bối ? Cũng như thương thế của lão trượng là do vãn bối gây ra ? Không thể có chuyện này. Vì có, ắt vãn bối phải nhớ, đằng

này… Hự !
Thật bất ngờ, lão trượng nọ đã đột ngột điểm huyệt chế trụ Hà Thái Hoài. Sau đó lão khinh khỉnh điểm tay vào mặt, vào trán Hà Thái Hoài:
- Ngươi đừng trách lão phu ác độc. Chỉ tại ngươi tự dẫn xác đến nạp mạng, chứ chẳng phải ta là người thích chuyện sát nhân hại mạng ! Ngươi còn lời gì để nói nữa không ?
Hà Thái Hoài thất kinh, trố mắt nhìn người đối diện lúc này mới thật sự là một quái nhân với gương mặt độc ác, tỏ ý chỉ muốn ăn tươi nuốt sống kẻ thù mà thôi. Hà Thái Hoài run giọng :
- Ta và lão, thù không có oán cũng không và chỉ gặp nhau lần này là lần đầu, sao lão lại muốn lấy mạng ta ? Hay ta đã mạo phạm gì đến lão ?
Lão quái nhân vẫn nhìn Hà Thái Hoài như thế một lúc lâu, để sau cùng hoàn toàn ngoài ý nghĩ của Hà Thái Hoài, vẻ độc ác trên gương mặt lão chợt biến mất, như thể vẻ mặt đó chưa hề tồn tại. Đồng thời, lão thở dài đánh sượt và vươn tay giải khai toàn bộ huyệt đạo cho Hà Thái Hoài :
- Ngươi chỉ sợ hãi thế thôi ư, tiểu tử ? Ngươi không phẫn nộ chút nào sao ?
Hà Thái Hoài cảnh giác, dịch lùi theo tư thế ngồi về phía sau một ít :
- Việc này là thế nào đây ? Rốt cuộc lão muốn đối phó với tại hạ như thế nào ?
Lão đứng dậy, chậm rãi đi trở lại động khẩu lúc nãy :
- Ta cũng đang tự hỏi như thế, phải đối phó với ngươi như thế nào đây, một kẻ mà lúc thường thì đầy vẻ trung hậu và sẵn sàng nhũn như con chi chi do tự nghĩ võ công là quá tầm thường, nhưng khi thật sự cần thiết lại biến thành một nhân vật hoàn toàn khác, nghĩa là ngươi có thể hạ thủ bất kỳ ai nếu người đó vô tình chạm đến lòng phẫn nộ của ngươi ! A… ngươi là hạng người như thế đó !
Lão đã chui vào động khẩu mất dạng, để lại Hà Thái Hoài một mình trầm lặng với nhiều điều hoang mang, nhiều nghi vấn trùng trùng.
Vừa tọa công xong, nhìn bề ngoài thì có vẻ như thế, lão nhân mở mắt ra và có phần lo ngại khi phát hiện Hà Thái Hoài đang đứng nhìn lão từ bên ngoài động khẩu, lão cẩn trọng vận lực sẵn vào song thủ, cất giọng khào khào thường nhật để hỏi Hà Thái Hoài :
- Ngươi nhìn ta như thế là có ý gì ? Muốn động thủ ư ?
Hà Thái Hoài nghiêm mặt lẫn nghiêm giọng :
- Nếu không phải lão trượng đang giả vờ thì chuyện vãn bối đã cùng lão trượng động thủ là chuyện có thật ?

Lão có vẻ lơi lỏng việc vận công, Hà Thái Hoài đang nhìn thấy như thế, và lão hỏi :
- Ngươi vẫn đang tỉnh táo đó chứ ?
Hà Thái Hoài mỉm cười, một nụ cười đủ để xua tan mọi cảnh giác của lão trượng nọ :
- Vãn bối là Hà Thái Hoài, không sư phụ và chỉ có một ít sở học tầm thường. Vãn bối nói thế này là tỉnh hay mê, theo nhận định của lão trượng ?
Lão thở phào nhẹ nhõm :
- Ngươi đứng nhìn ta như thế có lẽ đã lâu ?
Hà Thái Hoài chậm rãi tiến vào động khẩu :
- Khá lâu, đủ biết lão trượng như vẫn xem vãn bối là người vô hại và cũng cho vãn bối biết rằng quanh đây hoàn toàn không có bất kỳ sự hung hiểm nào khiến cho lão trượng quan tâm lo lắng. Đúng thế chưa ?
Lão ngồi dịch qua một bên và đưa tay chỉ cho Hà Thái Hoài khoảng trống ngay trước mặt lão :
- Suốt mười sáu năm ta tự giam mình ở đây, ngươi là nhân vật đầu tiên và có thể cũng là nhân vật sau cùng ta được dịp hội diện ở đây. Ngồi xuống nào !
Hà Thái Hoài ngồi xuống, hít vào một hơi thật dài :
- Vãn bối có một chuyện không thể không thỉnh giáo lão trượng lại cho tỏ.
Lão gật đầu:
- Ta cũng đoán vậy. Là thế này…
Chờ lão thuật xong chuyện đã xảy ra, Hà Thái Hoài trầm giọng cất hỏi :
- Sở học của vãn bối lúc đó là thế nào ?
Lão đáp một cách tự phụ :
- Nếu không phải là ta mà là bất kỳ một ai khác, kể cả lũ Ngũ Kỳ Ngũ Tuyệt gì cũng vậy, có lẽ kẻ đó phải táng mạng ngay đương trường dưới một chưởng quá xuất kỳ bất ý của ngươi.
Hà Thái Hoài gật gù, nhưng vẫn hỏi :
- Nội lực thì sao ?
Lão trầm ngâm :
- Chỉ kém ta đôi chút, độ khoảng bốn mươi hoặc năm mươi năm công phu tu vi gì đó.
Thái độ Hà Thái Hoài bắt đầu thay đổi, không trầm tĩnh được nữa dù đã cố. Và Hà Thái Hoài nôn nóng hỏi lão :
- Lúc đó sắc mặt của vãn bối là thế nào ?

- Độc ác !
- Độc ác ? Thật chứ ? Độc đến mức độ nào ?
- Đến mức độ nào ư ? Thật khó diễn tả và ta chỉ có thể nói với ngươi một câu như thế này, là ta luôn cầu mong sao cho ta hoặc những người mà ta quen biết đừng bao giờ chạm mặt ngươi vào những lúc như thế. Bằng không, hà…
Lão thở dài thay cho phần đang nói dang dở và đủ cho Hà Thái Hoài chấn động :
- Ý lão trượng muốn nói vãn bối vào những lúc như thế hầu như không còn phân biệt thù nhân hay bằng hữu, ai ai cũng bị vãn bối xem là kẻ thù ?
- Ngươi hiểu rất đúng, ý ta là như vậy !
Hà Thái Hoài vừa nghe xong lời thừa nhận của lão trượng liền tỏ ra sợ hãi, sau đó bật ngã người, chán nản ngồi tựa lưng vào vách đá và ngao ngán thở dài :
- Tại sao lại xảy ra chuyện này ? Và xảy ra để làm gì kia chứ khi vãn bối hầu như không cần những chuyện như thế xảy ra !
Lão nhân cười khinh khỉnh :
- Sao ? Đã có chuyện gì xảy ra rồi phải không ? Dường như mãi đến bây giờ ngươi mới nhận ra là đã có một hoặc vài bằng hữu từng bị ngươi lỡ tay sát hại ?
Hà Thái Hoài ngước mắt nhìn lên trần động, thở dài và lắc đầu :
- Giết bằng hữu thì chưa có, nhưng những kẻ khác, thù nhân và có kẻ chưa từng biết mặt cũng có, đã có ít lắm vài ba mạng như thế từng bị vãn bối sát hại.
Lão nhân tỏ ra thích thú :
- Chuyện là thế nào ?
Hà Thái Hoài hạ mắt xuống nhìn lão :
- Cũng như lão trượng đã mục kích đó thôi. Vãn bối hoàn toàn không có chút nhận thức nào về hành vi bản thân từng thực hiện. Chỉ đến khi sự việc xảy ra xong xuôi, nghĩa là lúc vãn bối tỉnh khỏi cơn mê loạn, mới thấy rằng đã có người táng mạng, và những lúc như thế vãn bối luôn tự hỏi kẻ nào đã ngấm ngầm bám theo, để hễ vãn bối xuất hiện ở đâu thì kẻ đó liền ra tay hạ thủ, như muốn gây khiếp đảm cho vãn bối.
Lão nhân phì cười :
- Quả nhiên đó là tình huống đã xảy ra cho ngươi. Và may mắn thay, ta nhờ có bản lãnh cao minh nên chưa đến nỗi bị ngươi lấy mạng. Mà này, ngươi cũng có kẻ thù ư ? Với niên kỷ chỉ mới như ngươi ?
Hà Thái Hoài lại thở dài :

- Có rất nhiều. Tuy nhiên, có cũng như không có, vì những lúc như thế vãn bối đâu có phân biệt kẻ mà vãn bối phải hạ thủ là kẻ thù hay bằng hữu?
Lão nhân quan tâm theo chiều hướng khác :
- Ngươi bảo ngươi không có sư phụ, ắt hẳn kẻ thù của ngươi phải là gia thù ?
- Trái lại thì có, đó là sư thù ?
Lão bực mình và có phần nào bực tức :
- Đã không có sư phụ thì làm gì có sư thù ? Chỉ trừ phi ngươi đã nói dối ta.
Hà Thái Hoài cười gượng :
- Được rồi, vì tiền bối đã tự giam thân mãi ở đây suốt mười sáu năm qua, kể như tiền bối không liên quan gì đến cái chết của người mà vãn bối vẫn xem là sư phụ, nên vãn bối có thể kể cho tiền bối nghe câu chuyện này.
Và Hà Thái Hoài bắt đầu như sau :
- Vãn bối nguyên là một cô nhi, không hề rõ thân sinh phụ mẫu, và đến khi vãn bối được chừng mười hai tuổi thì có một nhân vật vì lòng từ tâm đã nhận cưu mang vãn bối. Khi chuyện đó kéo dài được năm năm thì toàn gia của nhân vật nọ đã gặp thảm họa. Tất cả đã chết và chuyện này chỉ xảy ra cách đây chưa lâu.
- Thù nhân là ai ?
- Đủ cả ! Trừ Cái Bang và hai nhân vật được xem là đứng đầu hai trong tam gia phái.
Lão có vẻ giật mình :
- Vậy ta phải hiểu nhân vật đã cưu mang ngươi chính là một trong tam gia phái.
- Đúng vậy !
- Là ai ? Đệ Nhất Thần Trang, Bách Hoa Cung hay Trung Nguyên Đệ Tam Phủ ?
- Gia phái cuối cùng !
- Là Lưu Khánh Hà ?
- Chính thế !
Lão trợn to hai mắt :
- Lưu Khánh Hà đã chết ? Và là chết toàn gia ?
Hà Thái Hoài nghi ngại :
- Tiền bối có quen biết Lưu Khánh Hà ân công ?
Lão chộp vào hai đầu vai Hà Thái Hoài :
- Ngươi phải đáp lời ta đã. Toàn gia của Lưu Khánh Hà thì gồm những ai ?

Miễn cưỡng Hà Thái Hoài đáp :
- Là Lưu phu phụ, một ái nữ và một đứa bé nam. Nếu không kể đến toàn bộ gia nhân có lẽ cũng chung số phận.
- Một bé nam ? Phải chăng đứa bé đó niên kỷ chừng mười sáu mười bảy ?
- Không phải ! Đó là một đứa bé sơ sinh !
Lão rùng mình :
- Chỉ là đứa bé sơ sinh thôi sao ? Không lẽ nào ở Lưu gia lại không có thêm một đứa bé với niên kỷ như ta vừa nói ?
Hà Thái Hoài cố tình phì cười, hi vọng sẽ giúp lão vượt qua tâm trạng kích động :
- Điều này thì có nếu tính luôn vãn bối. Chỉ tiếc vãn bối không phải ở họ Lưu và đến việc xem vãn bối là truyền nhân thực thụ, như Lưu ân công cũng không hề nghĩ như vậy.
Lão liếc nhìn Hà Thái Hoài :
- Đương nhiên ta không kể đến ngươi rồi. Nhưng ngươi chắc chắn về chuyện đứa bé chứ ?
Hà Thái Hoài cố nhẫn nại, lập lại một lần nữa :
- Hôm đó là ngày Lưu gia mừng đứa bé sơ sinh vừa tròn tháng. Ở Lưu gia làm gì còn hậu nhân nào khác ngoài một thiên kim tiểu thư là Lưu Ngọc Bội và đứa bé sơ sinh ?
Lão thu hai tay về thừ người lẩm bẩm :
- Có nghĩa là y vẫn chưa tìm thấy đứa bé kia ? Ngoại điệt ta thế là hỏng mất, thật sự hỏng mất !
Hà Thái Hoài chạm vào lão :
- Đứa bé nào thế, tiền bối ? Có phải mà đứa bé mà tiền bối vừa đề cập ?
Lão như người choàng tỉnh, bực bội hất tay Hà Thái Hoài ra :
- Không việc gì đến ngươi, đừng hỏi nhiều !
Hà Thái Hoài thu tay lại giận dỗi :
- Không hỏi thì không hỏi ! Việc gì tiền bối phải giận dữ ?
Chợt nhận ra thái độ vô lý vừa rồi của bản thân, lão cười cười :
- Thôi nào, tiểu huynh đệ. Nào phải ta bực tức ngươi. Là ta chỉ bực với Lưu Khánh Hà thôi. Đừng trách ta nhé. Tiểu huynh đệ.
Hà Thái Hoài liền nhân đó hỏi :
- Sao tiền bối lại bực tức với Lưu Khánh Hà ?
Lão lại nhìn Hà Thái Hoài, lần này là cái nhìn dò xét hẳn hoi, sau đó lão đột ngột hỏi :
- Sao ngươi lại có tấm thân bách độc bất xâm ?
Hà Thái Hoài nhún vai :

- Vãn bối không biết. Hoặc có biết thì chỉ là biết một cách mơ hồ.
Lão gật gù :
- Ta cũng nghĩ như thế. Bằng chứng là ta có nhìn thấy ngươi đã tỏ ra rất hoảng loạn lúc nhận ra ngươi đã lỡ chạy vào Mê Hoa Ảo Tiên Bồng này. Nhưng ngươi không biết cũng không sao, vì ta chỉ cần biết ngươi có tấm thân bách độc bất xâm là đủ rồi.
Hà Thái Hoài mỉm cười :
- Như tiền bối đang có ý định gì đó với vãn bối ?
Lão thừa nhận :
- Có đấy ! Nhưng không phải nhờ suông, mà sẽ cùng ngươi trao đổi !
- Trao đổi thế nào ?
Lão chợt hít vài một hơi thật dài :
- Ta muốn truyền thụ toàn bộ sở học của ta cho ngươi. Đổi lại…
Hà Thái Hoài xua tay :
- Không ổn rồi. Vì vãn bối đã hứa với một người và sẽ nhận người đó là sư phụ.
Lão thở ra phì phì :
- Sao lại không ổn chứ ? Ta đâu buộc ngươi phải nhận ta làm sư phụ ? Huống chi, niên kỷ của ngươi bất quá chỉ bằng niên kỷ của ngoại điệt ta, nếu ta nhận ngươi làm truyền nhân thì có khác nào ta tự giảm đi một tầng bối phận ? Tóm lại, ta chỉ truyền thụ võ học cho ngươi mà không đòi hỏi danh phận sư đồ ! Thế nào ?
Hà Thái Hoài phấn khích :
- Tiền bối vừa có nhắc đến chuyện trao đổi. Vãn bối muốn biết việc tiền bối định nhờ, trước khi có lời ưng thuận hoặc khước từ hảo ý của tiền bối.
Lão tự hạ thấp giọng :
- Ngươi phải đến Đông Hải Môn một chuyến.
Hà Thái Hoài giật mình :
- Để làm gì ?
Lão nhăn nhó :
- Thay ta cứu một người. Đó chính là ái nữ của ta hiện bị Đông Hải Môn giam giữ.
Hà Thái Hoài sau một lúc ngẫm nghĩ mới đáp ứng :
- Để cứu người thì được, vãn bối chấp nhận !
Lão xoa hai tay vào nhau :
- Ngươi hứa rồi đấy nha !
Hà Thái Hoài trịnh trọng gật đầu :
- Quân tử nhất ngôn mà ! Chỉ cần tiền bối thực hiện xong phần việc của tiền bối mà thôi, là kể như chuyện trao đổi của tiền bối đã hoàn

tất.
Lão cũng nghiêm giọng :
- Ta nhất định sẽ hoàn tất phần việc của ta có lẽ chỉ trong đôi ba ngày là cùng.
Hà Thái Hoài giật mình :
- Chỉ đôi ba ngày thôi sao ? Sao bảo sở học của tiền bối rất cao minh, chỉ đôi ba ngày làm sao truyền thụ hết ?
- Ta bảo hết là hết. Và muốn thế thì phải bắt đầu ngay bây giờ. Trước tiên là khinh thân pháp.
Hà Thái Hoài ngắt lời :
- Khinh thân pháp thì không cần. Vì vãn bối đã luyện khá tinh thông thân pháp nhất tuyệt gọi là Bách Cầm thân pháp.
Lão thoáng sững sờ nhưng sau đó gật đầu :
- Đã có Bách Cầm thân pháp của lão Bách Cầm thì tốt, ta và ngươi vậy là đã phí đi nửa ngày. Kế tiếp là kiếm thuật.
Định chối từ vì biết bản thân sắp phải tìm gặp Kiếm – Đao nhị tuyệt để làm gì, nhưng Hà Thái Hoài kịp nghĩ lại, vị tất nhị tuyệt Kiếm – Đao chịu thu nhận bản thân làm truyền nhân, nên gật gù chấp nhận :
- Vãn bối chưa biết tí gì về kiếm thuật, chỉ e việc truyền thụ có phần lâu.
Lão bảo :
- Có lâu gì thì chỉ trong nửa ngày là cùng ngươi cũng phải thuộc hết toàn bộ kiếm quyết do ta truyền thụ. Chỉ học thuộc không thôi, lẻ nào ngươi cũng không học nổi ! Nghe này…
Lão đọc đi đọc lại cho Hà Thái Hoài nghe toàn bộ kiếm quyết, sau đó dùng một ngón tay thay cho kiếm, lão vừa khua động vừa giải thích :
- Tuy kiếm pháp chỉ có tam chiêu nhưng cứ mỗi chiêu lại có ba thức biến hóa, vị chi thành chín chiêu, gọi là Tam Chiêu Cửu Thức Thuận Nghịch Chuyển Liên Hoàn. Xem đây.
Có nhìn lão khua động ngón tay Hà Thái Hoài mới càng dễ nhập tâm kiếm quyết. Và khi đã nhập tâm, một ngón tay của Hà Thái Hoài cũng giương ra và bắt đầu khua động theo lão từ lúc nào cũng chẳng rõ.
Chỉ biết sai đó lão vừa thu ngón tay về vừa gật gù :
- Ngươi cũng không đến nỗi ngu muội lắm đâu. Việc ngươi chậm tiếp thu chỉ vì ngươi chưa từng được ai khai tâm đó thôi. Còn bây giờ thì chú tâm đây, bảo Thuận Nghịch Chuyển Liên Hoàn là thế này.
Tuy lão máy động mỗi một ngón tay thôi nhưng với cái nhìn của Hà Thái Hoài thì một ngón tay của lão có khi biến thành ba ngón, khi sáu ngón và khi chín ngón.
Đang định lên tiếng tán dương lão, Hà Thái Hoài chợt giật mình vì

nghe lão bật quát :
- Ta bảo ngươi phải chú tâm sao ngươi dám bất tuân, hử?
Thấy lão dừng lại và thần sắc thì đầy mệt mỏi, Hà Thái Hoài lo sợ :
- Mong tiền bối bỏ lỗi cho. Nhưng tiền bối cần gì phải tỏ ra quá tận lực trong lúc này, chỉ là thi triển để truyền thụ.
Lão cười héo hắt :
- Nếu ta không tận lực thì bảo sao ngươi am hiểu đến thấu triệt thế nào là Thuận Nghịch Chuyển Liên Hoàn ? Hãy nghe đây, ta thì không có nhiều thời gian, mà Thuận Nghịch Chuyển Liên Hoàn là động thái cần phải có để tạo cho kiếm pháp Tam Chiêu Cửu Thức đạt mức lợi hại tối thiểu. Ngươi phải cố hiểu chứ. Là thế này…
Lão lại giải thích, lần này có lẽ vì mệt nên lão không cần dùng ngón tay thay kiếm để minh họa.
Dần dà Hà Thái Hoài cũng hiểu. Cũng sử dụng một ngón tay, Hà Thái Hoài vừa máy động vừa hỏi :
- Gọi là Liên Hoàn vì chiêu phải nối chiêu, thức nối thức ?
- Đúng vậy ! Ngươi hiểu rồi đó !
Hà Thái Hoài lại hỏi :
- Còn bảo Thuận Nghịch Chuyển là chiêu nào nối tiếp chiêu nào cũng được, thuận thế nào nối thế ấy, không cần tuân thủ đúng chiêu thức trước sau ?
- Rất đúng !
- Hay phải gọi là tùy cơ ứng biến, bất cần qui củ, thuận thế nào đánh thế ấy, miễn sao không có sơ hở là được. Cảnh giới cao nhất của động thái này được gọi là thu phát tùy âm. Ngươi cần phải luyện đến cảnh giới đó mới mong hoàn thành nhiệm vụ được ta ủy thác.
Hà Thái Hoài tiếp tục luyện, như không nghe thấy câu nói cuối cùng của lão.
Và đến khi Hà Thái Hoài thu tay về, lão nhân đang nhâm nhi nhai từng đóa hoa sặc sỡ mà lão bảo đó chính là thức ăn của lão.
Cũng cảm thấy đói, Hà Thái Hoài miễn cưỡng dùng thứ vật thực duy nhất đó.
- Tiền bối bảo là buộc phải không ngại độc, đó là ý gì ?
Lão vừa nhai vừa giải thích :
- Mười sáu năm trước, trong một nổ lực hoàn toàn tuyệt vọng để chi trì sinh mệnh cho ngoại điệt của ta vốn chỉ mới lên một, ta đã bị hung đồ dùng độc hạ thủ. Sau đó, khi biết ngoại điệt ta đã bị hung đồ bắt giữ, ta vì muốn tự thân tìm lại ngoại điệt nên đã cố hết sức truy tìm, và kết quả, hà… ta chỉ gặp một người mà ta thật tâm chẳng muốn gặp, đó chính là Lưu Khánh Hà.

Huyết Hoa kinh nghi :
- Và Lưu Khánh Hà có hứa giúp tiền bối tìm lại ngoại điệt ?
Lão tỏ ra phiền muộn :
- Đúng là y có hứa và cũng chính y đưa ta đến đây, bảo với ta rằng Mê Hoa Ảo Tiên Bồng là nơi duy nhất vừa giúp ta chi trì sinh mạng, chờ y tìm lại ngoại điệt cho ta, vừa có thể giúp ta hóa giải loại độc chất ta đã nhiễm là Ngọa Tiên Lâu. Hóa ra y chỉ nói đúng có mỗi một ý.
- Ý nào đúng ?
- Là ta đã nhờ liệu pháp dĩ độc công độc nên vẫn chi trì sinh mạng đến tận lúc này. Còn hai ý kia hoàn toàn sai.
Hà Thái Hoài hoang mang :
- Một ý là hứa tìm đứa bé, Lưu Khánh Hà kể như chưa thực hiện, có thể bảo đó là chuyện lực bất tong tâm. Còn ý cuối cùng là…
- Là hóa giải chất độc Ngọa Tiên Lâu. Hừ ! Loại độc chất này quả nhiên không dễ hóa giải. Và mười sáu năm phải chịu chôn chân ở đây chính là bằng chứng cho lời nói này của ta.
Hà Thái Hoài chợt căm phẫn :
- Hung đồ đó là ai ? Vãn bối hứa sẽ thay tiền bối báo thù.
- Là cốc chủ Ngọa Long Cốc, nơi duy nhất có sử dụng chất độc Ngọa Tiên Lâu.
Hà Thái Hoài gật gù :
- Vãn bối ghi nhớ rồi, Ngọa Long Cốc, tốt, cũng là nhất cử lưỡng tiện, vừa báo thù cho tiền bối, vừa phục thù luôn cho Lưu gia.
Lão giật mình :
- Thảm họa cho Lưu gia cũng có phần của Ngọa Long Cốc nữa sao ?
- Có !
Lão chép miệng :
- Vậy thì không ổn rồi ! Có lẽ nào Ngọa Long Cốc đã biết một tự sự có thể bảo là bí ẩn của Lưu Khánh Hà ?
- Là tự sự gì ?
Lão xua tay :
- Không có liên quan đến ngươi. Bỏ đi. Giờ thì tiếp tục việc luyện công, lần này là đao pháp.
Tuần tự cứ như thế cho đến ngày thứ ba, lão bảo :
- Kiếm, đao, chưởng, chỉ và nội công tâm pháp đó là những gì thuộc về sở học của ta và ta cũng đã truyền thụ cho ngươi xong. Đồng thời, thời gian ba ngày như hạn định đã mãn, ta hi vọng ngươi đã ghi nhớ tất cả ?

Hà Thái Hoài gật đầu :
- Tiền bối đã tận lực lẫn tận tâm trong việc điểm hóa võ học, vãn bối đương nhiên phải ghi nhớ tất cả và rất là cảm kích.
Lão xua tay :
- Ngươi không cần cảm kích, chỉ cần ngươi diễn luyện tất cả cho ta xem một lần nữa là đủ. Bắt đầu đi.
Diễn thì diễn, Hà Thái Hoài tuần tự đọc lại từng thứ khẩu quyết và đọc đến đâu diễn luyện đến đó. Xong phần kiếm, đao, chưởng và chỉ. Hà Thái Hoài mới đọc đến khẩu quyết nội công.
Lão ngăn lại :
- Ngươi cũng phải diễn luyện cách tu luyện nội công. Nào, ngồi theo tư thế tọa công đi !
Hà Thái Hoài làm theo, vừa lẩm nhẩm đọc khẩu quyết vừa làm như thực hành theo tâm pháp.
Một lúc sau, chợt Hà Thái Hoài thấy xuất hiện ở huyệt đan điền một luồng khí nóng, và luồng khí nóng đó như còn được xuất phát ở đại huyệt Linh Đài nữa. Phấn khích về điều này, Hà Thái Hoài liền chiếu theo tâm pháp, cho hai luồng khí nóng dẫn lưu khắp các kinh mạch, theo từng vòng tiểu châu thiên và cứ lặp đi lặp lại mãi cho đến lúc thần trí chìm hoàn toàn vào vô thức.
…xả công, Hà Thái Hoài gọi :
- Tiền bối ! Vãn bối diễn luyện như thế đã đúng chưa ?
Không nghe tiếng đáp, Hà Thái Hoài cười thầm :
“Lão đã bỏ ra ngoài, có lẽ lão đang dùng bữa!”
Đứng lên, Hà Thái Hoài định ra ngoài tìm lão thì bất ngờ ở phía sau lưng Hà Thái Hoài chợt vang lên một tiếng động nặng nề.
Huỵch !
Quay lại và Hà Thái Hoài thất kinh :
- Tiền bối !
Tiếng động vừa vang lên là do lão nhân nọ vẫn đang trong tư thế ngồi ngã sập mặt xuống.
Hà Thái Hoài vội đỡ lão dậy và nhận ra thân hình lão đã cứng đờ.
“Sao lão chết ? Lão chết từ lúc nào ? Và tại sao tay của lão vẫn cứ đưa ra phía trước. Như lão đã từng chụi tay vào ta. Lão bị choáng ngất và định chạm vào để gọi ta tỉnh lại ? Sao ta cứ mãi tọa công và không nhận biết cử chỉ của lão ? Ôi… lão chết là vì ta. Chính là vì ta!”
Hà Thái Hoài thật sự đau đớn và cứ ngồi ôm thi thể lão mãi. Cho đến khi mục quang Hà Thái Hoài chợt chạm vào từng nét chữ lờ mờ, có lẽ được lão cố gắng lưu lại vào lúc cuối đời.
Hà Thái Hoài đưa mắt đọc qua. Và càng đọc Hà Thái Hoài càng bàng

hoàng, cũng là vỡ lẽ nhiều điều nếu không được lão lưu tự giải thích có thể Hà Thái Hoài không bao giờ hiểu.
Hít vào một hơi thật dài và thật sâu để lấy lại tâm khí bình lặng, Hà Thái Hoài chậm rãi lo an táng lão…

Xích Long Châu

Chương 13
HOÀNG DIỆP LÂM

Vượt qua vùng bình yên giả tạo là Mê Hoa Ảo Tiên Bồng, Hà Thái Hoài không cần cố gắng lắm cũng tạo cho bản thân tâm trạng phẫn nộ.
Và điều đó không hề vô ích khi Hà Thái Hoài rốt cuộc cũng nghe lại những tràng cười hô hố :
- Chà, chà, thật không ngờ tiểu tử ngươi cho đến lúc này vẫn an nhiên vô sự cho dù đã đi vào Mê Hoa Ảo Tiên Bồng. Và ngươi cương quyết đến đây nạp mạng cho bổn cung ?
Hà Thái Hoài liếc nhìn bảy nhân vật được gọi là Thất Tình Kim Tinh với y phục vừa trắng vừa đỏ:
- Sao không nghe nói ngược lại, là chư vị cho đến giờ vẫn lưu lại đây chờ bổn thiếu gia đến thu thập tính mạng ?
Bọn chúng cười :
- Thu thập ? Có phải theo cách ngươi đã từng thu thập Ngũ Quái Mộc Tinh và Lục Dục Thổ Tinh không ? Ha..ha…
Hà Thái Hoài nhìn từng tên trong bọn đang tỏ ra cao ngạo :
- Phải hay không, chư vị rồi sẽ biết. Mau nói đi, chư vị là thuộc hạ Huyết Ma Cung ?
Bọn chúng giật mình :
- Sao tiểu tử ngươi biết ? Có phải ngươi được lão thất phu Chưởng tuyệt sai đến đây để giúp hai lão Kiếm – Đao thoát nạn ?
Hà Thái Hoài trầm giọng :
- Chư vị thừa nhận là người của Huyết Ma Cung ?
Bọn chúng xông đến :
- Phải thì sao ? Hãy mau nạp mạng nào, tiểu tử ngu xuẩn !
Lời thóa mạ miệt thị của chúng ngay lập tức biến Hà Thái Hoài thành người hoàn toàn khác.
Hà Thái Hoài chợt há miệng, cười độc ác:

- Vậy là bọn ngươi phải chết ! Ha…ha…
Như một tia khói mờ vụt xẹt đi. Hà Thái Hoài thần tốc lao vào giữa bọn xấu số gồm đủ bảy người.
Và,
Ầm ! Ầm ! Ầm !
Bảy tiếng chấn kình đanh và gọn, sau đó tất cả đều chìm vào tĩnh lặng, chỉ lưu lại tại đương trường đúng bảy thi thể và một mình Hà Thái Hoài đang từ từ choàng tỉnh.
Nhìn quanh, Hà Thái Hoài thở dài :
- Khúc lão nhân nhận định quả không sai. Ta đã biến thành một người hoàn toàn khác, là một ác nhân không ngại chuyện nhúng tay nhuộm máu người.
Đoạn, Hà Thái Hoài vừa tiếp tục lao đi vừa trấn an :
- Mà chúng có chết cũng là đáng. Ai bảo chúng là người của Huyết Ma Cung, lại còn dám mắng ta là một tiểu tử ngu xuẩn. Chúng thật đáng chết.
Đột nhiên, ở chòm rừng trước mặt bỗng có một câu hỏi vang lên :
- Súc sinh ngươi vừa bảo ai đáng chết, hử ?
Theo câu hỏi là ba nhân vật cùng một lúc xuất hiện.
Vút ! Vút ! Vút !
Hà Thái Hoài dù không muốn nhìn cũng phải thấy ba nhân vật đó có y phục nửa đỏ nửa lam. Hà Thái Hoài hất hàm :
- Huyết Ma Cung môn hạ ?
Ba nhân vật nọ cùng cười lên và lao vun vút vào Hà Thái Hoài :
- Huyết Ma Hộ Cung, Tam Nhân Thủy Tinh ! Còn ngươi, một súc sinh đáng chết ! Ha…ha…
Hà Thái Hoài ghi nhận rất rõ, hai chữ súc sinh vừa nghe đã làm cho Hà Thái Hoài vụt phẫn nộ tột cùng, và sau đó là tâm trí hoàn toàn mờ đi để miệng bật thét lên mỗi một chữ vỏn vẹn :
- C…h…ế…t…!
Tiếng thét là dấu hiệu duy nhất cho biết Hà Thái Hoài đã biến thành một người hoàn toàn khác. Và điều tất yếu đã xảy ra là thân hình Hà Thái Hoài liền quấn vào ba bóng nhân ảnh nửa đỏ nửa lam của ba nhân vật kia.
Ầm ! Ầm !...
Ào…
Vù… Ầm !
Một vài loạt chấn kình đầu tiên thì không sao, nhưng ở những loạt chấn kình càng về sau thì Hà Thái Hoài càng cười sặc sụa :
- Bọn ngươi vẫn chưa nạp mạng ư ? Hãy đỡ thêm một chưởng xem

sao ? Ha…ha… Đỡ này ! Ha...ha…
Ầm ! Ầm !
Ào…
Vù… Ầm !
… trận chiến đã kéo dài bao lâu và tình thế thật sự đã xảy ra như thế nào Hà Thái Hoài hầu như không còn nhớ gì nữa. Thực tại chỉ trở lại với bản thân Hà Thái Hoài, kèm theo đó là nhận thức, khi có một luồng chấn kình cực mạnh bỗng giáng vào toàn bộ kinh mạch làm cho thần tình Hà Thái Hoài kinh động.
Bùng…!
Chưa kịp nhìn quanh cục diện cũng chưa kịp tìm hiểu xem điều gì đã xảy ra, Hà Thái Hoài chợt nghe một thanh âm quát hỏi :
- Ngươi thật sự là ai ? Sao lại am hiểu thân pháp Bách Cầm, thứ thân pháp chỉ còn mỗi Hà Thái Hoài là am hiểu và gã đã chết !
Nghe nhắc đến tính danh, Hà Thái Hoài rùng mình khắp lượt và giương mắt nhìn vào nhân vật vừa quát hỏi.
Đó là một huyết y nhân và ba nhân vật Hà Thái Hoài từng biết là Tam Nhân Thủy Tinh với y phục nửa lam nửa đỏ.
Cái lướt nhìn của Hà Thái Hoài làm cho huyết y nhân đứng đầu phải bật tiếng cười lạt qua lớp lụa cũng màu đỏ huyết vốn che kín toàn bộ diện mạo y :
- Hừ ! Ngươi đừng mong kéo dài thêm thời gian để chờ đợi nguyên khí khôi phục. Dưới chưởng Huyết Hoa của bản nhân cho đến tận lúc này dường như chưa còn người nào sống sót, đương nhiên phải kể cả ngươi.
Hà Thái Hoài vụt chớp mắt vài lượt, sau đó ung dung gật đầu :
- Huyết Hoa chưởng, Huyết Hoa tâm pháp, nếu ta đoán không lầm thì các hạ đang đề cập đến sở học tà ma của Huyết Ma Chi Vương ?
Đôi mắt của Huyết y nhân đó vụt bắn xạ hai tia nhìn nghi ngại, nếu không muốn nói là y có phần rúng động khiến cho lớp lụa che kín diện mạo y cũng thoáng rung lên :
- Dường như ngươi quá am hiểu nội tình bổn cung, một sự am hiểu mà ngay đến thuộc hạ thân tín nhất của bản nhân cũng không thể am hiểu. Ngươi thật sự là ai ?
Hà Thái Hoài chợt rùng mình chấn động. Sau đó, với vẻ mặt làm như đang cố kềm chế sự chấn động ngoài ý muốn, Hà Thái Hoài bỗng bật cười :
- Ngươi thật sự muốn biết ta là ai ư ? Vậy trước hết hãy nói xem điều gì đã khiến cho hai trăm năm trước Huyết Ma Chi Vương phải mất mạng ? Hãy nói xem nào ? Ha…ha…

Đang cười, Hà Thái Hoài vụt ôm ngực lảo đảo, tuy thế miệng vẫn tiếp tục cười, dù chỉ còn là những tiếng cười đầy vẻ miễn cưỡng.
Huyết y nhân nọ chợt thở ra nhẹ nhẹ và dịch người bước lùi về phía sau. Nhân đó y phát thoại ra lệnh :
- Huyết Hoa chưởng của bản nhân sắp đến thời điểm phát tác, sẽ làm cho tiểu tử sôi bùng huyết quản mà mất mạng. Phiền nhị ma Hỏa Tinh Huyết Hộ Pháp Tả Hữu thay bản nhân tạm giữ mạng sống tiểu tử lại. Cần phải đưa tiểu tử về cho cung chủ tra hỏi một đôi điều cần yếu.
Hóa ra Nhị Ma Hỏa Tinh Huyết Hộ Pháp Tả Hữu là hai huyết y nhân nãy giờ vẫn đứng sau lưng huyết y nhân nọ. Đó là hai nhân vật tuy cũng vận huyết y như nhân vật kia nhưng thay vì che kín diện mạo thì lại để lộ diện mạo thật, một sự khác biệt quá nhỏ nếu căn cứ vào đó để nhận biết ai là nhân vật có bối phận thấp hơn, được gọi là Tả Hữu Huyết Hộ Pháp.
Tả Hữu Huyết Hộ Pháp quả nhiên có bối phận thấp hơn và bằng chứng là cả hai cùng gật nhẹ đầu, lãnh lệnh và hùng hổ tiến về phía Hà Thái Hoài :
- Tuân lệnh Hộ Giá Cung Chủ.
Nhìn Tả Hữu Huyết Hộ Pháp đang đi đến, Hà Thái Hoài đang lảo đảo chợt trụ bộ đứng yên. Sau đó, Hà Thái Hoài đã gây bỡ ngỡ cho bọn Huyết Ma Cung khi bất thần cười vang và bật tung người lao đi.
- Đa tạ đã quan hoài, bổn thiếu gia không cần ai lo lắng vẫn tự chi trì cho sinh mạng bản thân. Cáo biệt ! Ha…ha…
Vút !
- Hóa ra ngươi chỉ giả vờ trúng độc chưởng ? Ngươi chạy đâu cho thoát ?
Vút !
Hà Thái Hoài có giả vờ hay không và giả vờ như thế nào thì có lẽ chỉ có bản thân Hà Thái Hoài là biết rõ hơn ai hết. Và vì biết như thế nên Hà Thái Hoài một khi đã có cơ hội tháo chạy liền tận lực bình sinh vào việc thi triển khinh thân pháp Bách Cầm.
Vút !
Chợt trước mặt Hà Thái Hoài bỗng hiển hiện một khu rừng với toàn bộ đều là một thảm lá vàng ảm đạm.
Hà Thái Hoài càng thêm phấn khích, lao nhanh hơn nữa đến chỗ có thảm vàng.
Vút !
Một ánh chớp đỏ bỗng lao từ đâu đến, chắn ngang trước lối chạy của Hà Thái Hoài :

- Đứng lại ! Ngươi là…
Tiếng hô hoán của Hộ Giá Cung Chủ huyết y nhân đang cố bám theo sau Hà Thái Hoài chợt khẩn trương vang lên :
- Cung chủ hãy mau mau thu thập tiểu tử. Y chính là, có lẽ là truyền nhân di mệnh của Thiên Hạ Đệ Nhất Tăng, một trở ngại cho chúng ta sau này.
Đó là lúc Hà Thái Hoài như cũng đang cố tình lao thẳng vào bóng nhân ảnh đỏ huyết vừa xuất hiện chắn lối.
- Huyết Hoa Chưởng gì của ngươi đâu ? Hãy mau đem ra đón đỡ thử một kình lợi hại của ta. Xem đây !
Hà Thái Hoài xuất phát một ngọn kình làm cho bóng nhân ảnh chắn lối phải hốt hoảng nhảy loạn qua một bên.
Vụt !
Nhân đó, Hà Thái Hoài lao luôn vào khu rừng có một thảm lá vàng ảm đạm, tai vẫn nghe phía sau có tiếng nhân vật Hộ Giá Cung Chủ bực tức :
- Tiểu tử chỉ vờ vĩnh thế thôi. Cung chủ nhảy tránh đúng là hợp ý tiểu tử. Giờ thì vô phương bắt giữ y, ngoại trừ biện pháp tối hậu là phóng hỏa thiêu rụi cả khu Hoàng Diệp Lâm này.
Tai của Hà Thái Hoài chỉ nghe đến đó là hết, khí huyết vụt sôi trào và Hà Thái Hoài nghiêng người thổ huyết. Sau một lúc cố chi trì nhưng vô hiệu, Hà Thái Hoài khụy xuống và hôn mê hoàn toàn.

****

Có người lay lay và chạm vào Hà Thái Hoài. Để sau đó Hà Thái Hoài nghe một giọng nam trầm trầm vang lên:
- Nhân huynh cảm thấy thế nào? Hoàng Diệp Lâm không phải nơi nhân huynh có thể lưu lại lâu.
Dù Hà Thái Hoài đã cố chớp mắt để xua đi phần nào ảo giác nhưng thủy chung vẫn chỉ nhìn thấy một gương mặt lung linh nhòe nhoẹt đang chao qua chao lại trước mặt :
- Đúng rồi ! Hoàng Diệp Lâm đúng là nơi không thể lưu lại lâu. Huynh đài hãy mau đi đi, kẻo bọn Huyết Ma Cung sắp sửa phóng hỏa, thiêu rụi toàn bộ Hoàng Diệp Lâm này.
Và Hà Thái Hoài thất vọng khi thấy gương mặt đó vẫn cứ chao chao lung linh như trước. Vì đến Hà Thái Hoài còn không nghe rõ những gì bản thân vừa nói thì tránh sao được chủ nhân của gương mặt nhòe nhoẹt đó cũng không nghe rõ lời đề tỉnh của Hà Thái Hoài. Nhưng dù sao cũng phải tận lực và Hà Thái Hoài cố lập lại một lần

nữa :
- Huynh đài chưa nghe gì ư ? Hãy mau chạy đi, đừng để đến lúc Hoàng Diệp Lâm bị thiêu rụi thì có chạy cũng đã muộn. Chạy đi !
Hà Thái Hoài lại ngất. Nhưng lạ kỳ, dù đang trong tình trạng ngất lịm Hà Thái Hoài vẫn cảm nhận gương mặt nhòe nhoẹt đó như cứ tồn tại mãi ngay bên cạnh Hà Thái Hoài.
Và cảm nhận đó không hề dối lừa Hà Thái Hoài, khi sự thật là một giọng nam trầm trầm đó lại vang lên ngay bên cạnh Hà Thái Hoài :
- Muội đừng hỏi gì vội, chỉ cần trao cho huynh một hoàn linh đan. Huynh muốn chúng ta phải cứu y.
Tiếp đó là giọng một nữ nhân :
- Y là ai ? Huynh đưa y vào tận đây, không sợ gia mẫu hoặc lệnh tôn mắng sao ?
- Huynh chưa biết y là ai, chỉ biết y am hiểu Bách Cầm thân pháp và vừa bị bọn người tự xưng là Huyết Ma Cung truy sát.
- Y am hiểu Bách Cầm thân pháp thật sao ? Huynh không lầm chứ ? Với niên kỷ như y, tính ra y khó có thể là truyền nhân của Bách Cầm lão bá.
- Huynh chưa biết đúng sai thế nào. Nhưng nếu y có cơ hội hồi tỉnh nhất định chúng ta sẽ rõ thực hư.
- Nói như vậy, được, muội tin huynh, linh đan đây này.
Ngay sau đó Hà Thái Hoài thật sự nhận biết có người vừa nạp vào miệng Hà Thái Hoài một hoàn linh đan. Và khi hoàn linh đan tan vào miệng, thấm qua cổ, và ngấm vào lục phủ ngũ tạng, Hà Thái Hoài liền thở hắt ra, cũng là lên tiếng phát thoại :
- Nhị vị là ai? Sao lại gọi Bách Cầm lão nhân là lão bá ?
Gương mặt nghi ngại của một nữ nhân liền hiển hiện ngay trước mặt Hà Thái Hoài :
- Cách xưng hô này của y chứng tỏ y không phải truyền nhân của Bách Cầm lão bá.
Có người tìm cách truyền lực vào nội thể Hà Thái Hoài, và khi người đó phát thoại Hà Thái Hoài liền nhận ra thanh âm nam trầm đã từng nghe:
- Cứ để huynh truyền cho y một ít chân lực, muội cứ từ từ hỏi rõ y.
Cùng với việc tiếp nhận chân lực do nam nhân truyền qua, mục quang của Hà Thái Hoài cũng rõ dần.
Một gương mặt nữ nhân với niên kỷ chỉ xấp xỉ Lưu Ngọc Bội vẫn đang nhìn Hà Thái Hoài từ bên trên, vì Hà Thái Hoài đang nằm. Và nữ nhân hỏi:
- Các hạ đã ổn chưa? Nếu ổn hãy cho bọn ta biết vì sao các hạ am

hiểu thân pháp Bách Cầm?
Hà Thái Hoài nhấp nháy mắt :
- Tại hạ nhất định sẽ nói, nhưng không phải lúc này.Vì bọn Huyết Ma Cung…
Giọng nam trầm vang lên cắt ngang câu nói của Hà Thái Hoài :
- Điều đó thì huynh đệ yên tâm. Hoàng Diệp Lâm không thể nào bị thiêu rụi và bọn chúng cũng không thể vượt qua Hoàng Diệp Lâm để vào đến tận Thiên Phong Nhất Trụ Sơn này.
Hà Thái Hoài cố ngồi bật dậy, diện đối diện với cả hai nhân vật, một nam một nữ và đang ở hai bên tả hữu Hà Thái Hoài :
- Hóa ra tại hạ đã được huynh đài đưa từ Hoàng Diệp Lâm vào đến tận đây, nơi được gọi là Thiên Phong Nhất Trụ Sơn, có phải nhị vị đây là…
Cả hai cùng cảnh giác nhìn Hà Thái Hoài tuy chỉ có một mình nữ nhân lên tiếng :
- Sao các hạ ngừng lời ? Ý các hạ muốn bảo bọn ta là ai ?
Hà Thái Hoài thở dài, sau đó chầm chậm nhìn cả hai :
- Với niên kỷ như nhị vị thật khó tin nhị vị là hai nhân vật tại hạ định đề cập. Nên tại hạ thà không nói còn hơn.
Nữ nhân cười lạt :
- Nhưng ta muốn các hạ phải nói. Và nhớ, một khi các hạ đã vào đến đây thì nói hay không nói không còn là quyền của các hạ nữa rồi. Thiết nghĩ các hạ nên nói thì tốt cho các hạ hơn.
Hà Thái Hoài nhún vai :
- Nói thì nói, nhưng nếu có sai thì xin nhị vị đừng trách. Tại hạ đã định nói nhị vị là Nhị Tuyệt Đao Kiếm, nhưng xem ra không phải.
Không thể im lặng mãi, nam nhân lên tiếng :
- Sao huynh đệ nghĩ bọn ta là Nhị Tuyệt Kiếm Đao, sau đó lại bảo là không phải ?
Hà Thái Hoài như có thiện cảm nhiều hơn với nam nhân, so với nữ nhân nọ nên vui vẻ giải thích:
- Vì có người chỉ điểm cho tại hạ biết phải vào tận Thiên Phong Nhất Trụ Sơn này mới mong tìm gặp Đao Kiếm Nhị Tuyệt. Còn bảo nhị vị không phải thì vì là niên kỷ và một phần nữa là không thấy nhị vị mang theo hoặc kiếm hoặc đao.
Nữ nhân hỏi chen vào :
- Các hạ muốn tìm Đao Kiếm Nhị Tuyệt để làm gì ?
Hà Thái Hoài nhún vai :
- Tại hạ không ngại phải nói thật, đầu tiên là để bái sư học nghệ nhưng sau đó thì…

Nữ nhân cười khảy :
- Sau đó thì thế nào ?
Hà Thái Hoài cười lạt :
- Nói ra tại hạ thêm ngượng. Vì khi tại hạ tình cờ phát hiện bọn Huyết Ma Cung có ý đồ đối phó với hai nhân vật tại hạ cần tìm, tại hạ định bụng là phải tìm cách báo cho họ hay để tránh chuyện vạn nhất. Nhưng hóa ra bọn Huyết Ma Cung đã bị Hoàng Diệp Lâm gây trở ngại, thế mới biết tại hạ chỉ lo sợ hão.
Nữ nhân bĩu môi :
- Vị tất một người nhiều miệng lưỡi như các hạ lại có hảo ý tốt đẹp như thế này. Ta…
Nam nhân chợt ngắt lời :
- Muội chớ vội võ đoán như thế, phần huynh có thể tin lời vị huynh đệ này. Vì lúc huynh phát hiện, huynh đệ này dù đã kiệt lực vẫn cứ lo lắng chuyện Hoàng Diệp Lâm sắp bị phóng hỏa thay vì lo cho sinh mạng bản thân.
Nói xong, bất chấp phản ứng của nữ nhân là thế nào, nam nhân quay qua hỏi Hà Thái Hoài :
- Ai đã chỉ điểm cho huynh đài đến nơi này tìm nhị tuyệt ?
Hà Thái Hoài nhẹ giọng đáp :
- Một nhân vật Cái Bang, ở họ Đàm.
Nam nhân nọ tỏ vẻ nhận biết :
- Có phải là Đàm Thất Khoa? Huynh đệ có quan hệ thế nào với nhân vật này ?
Hà Thái Hoài cười gượng :
- Cũng có đôi chút quan hệ. Nhưng phần thì quá mơ hồ, phần khác thì chỉ là lời hứa và chưa trở thành hiện thực.
Nữ nhân lại lên tiếng :
- Các hạ không thể giải thích rõ hơn sao ? Có quan hệ là có, sao lại bảo nào là mơ hồ, nào chỉ là lời hứa ?
Hà Thái Hoài tỏ ra không chút nhân nhượng, nhất là đối với nữ nhân này :
- Tại hạ chưa thể giải thích, nhất là khi chưa rõ nhị vị là ai, sao lại gọi Bách Cầm lão nhân là lão bá một cách thân thuộc ?
Nữ nhân vặc lại :
- Ta cũng không thể đáp nếu các hạ chưa nói rõ vì sao các hạ am tường Bách Cầm thân pháp. Và các hạ đừng quên ở một nơi như nơi này các hạ…
Hà Thái Hoài thản nhiên ngắt lời :
- Là tại hạ không có quyền làm chủ bản thân chứ gì ? Những lời hăm

dọa tương tự như thế này tại hạ đã từng nghe nhiều lắm rồi. Và nếu cô nương nghĩ tại hạ vì thế mà khiếp sợ thì đó là cô nương đã nghĩ lầm. Bất quá vào lúc này tại hạ đã kiệt sức, vô tình khiến cô nương có cơ hội lên mặt thế thôi. Nếu như không phải thế…
Nữ nhân nọ tái mặt :
- Được ! Ta sẽ cho các hạ một cơ hội. Hãy tọa công điều nguyên đi, sau đó sẽ biết Uyên Uyên có hay không có bản lãnh cho các hạ một bài học về sự lễ độ.
Nam nhân nọ bối rối :
- Kìa, Uyên Uyên, muội, huynh,…
Nữ nhân đã tự xưng là Uyên Uyên vụt đứng lên :
- Mong huynh chớ xem vào. Muội là muội, muội không phải hạng người cả tin như huynh. Chính vì huynh cả tin nên muội buộc phải tạo cơ hội cho y được cùng muội công bằng quyết đấu. Chứ nếu là muội, ngay khi muội phát hiện y cố tình xâm nhập Hoàng Diệp Lâm thì hậu quả phải là y đã chết, đâu còn phí thời gian phải nghe y cứ luôn miệng quanh co giấu diếm ?
Và Uyên Uyên khinh khỉnh lập lại lời đã bảo Hà Thái Hoài :
- Hi vọng một canh giờ là đủ cho các hạ tạm thời phục nguyên. Chớ để phí thời gian nữa, hãy tọa công đi thôi. Hừ !
Vẫn chú mục quan sát và Hà Thái Hoài thấy buồn cười nhiều hơn là giận dữ. Vì trong khi đôi nam nữ nọ xưng hô với nhau là huynh muội thì lúc nữ nhân luôn tỏ ra lấn lướt, nam nhân lại tỏ ra luôn nhân nhượng, đến nỗi chuyện phải cũng nhân nhượng mà chuyện không phải cũng nhân nhượng nốt.
Phát hiện Hà Thái Hoài thay vì tọa công thì lại tủm tỉm cười, Uyên Uyên phẫn nộ :
- Các hạ cố tình kéo dài thời gian ư ? Hay các hạ có ý khinh thị, cho đao pháp họ Thẩm do Uyên Uyên này thi triển sẽ không đủ uy lực lấy mạng các hạ ?
Bất chợt Hà Thái Hoài cảm thấy cần phải lòng dặn lòng :
“Ngươi thấy chưa, Hà Thái Hoài ? Phẫn nộ là điều không nên có. Càng phẫn nộ càng dễ biểu lộ nhiều sơ hở mà ngươi thường khi không muốn để lộ ra. Thế nha, hãy cố đừng bao giờ phẫn nộ nữa.”
Thái độ cứ lẳng lặng của Hà Thái Hoài càng làm cho Uyên Uyên điên tiết hơn. Nhưng may thay, trước khhi Uyên Uyên kịp phát tác thì Hà Thái Hoài đã nhanh miệng bảo :
- Được rồi, tại hạ nguyện ý tự giải thích, bất tất phải động thủ làm gì kẻo mất đi hòa khí.
Nam nhân nọ vội chộp lấy cơ hội :

- Huynh đệ chịu giải thích thật ư ?
Hà Thái Hoài cảm thông nhìn y :
- Đệ không phải hạng người vô ân, một hoàn linh đan của lệnh muội, một thái độ quan tâm lo lắng của huynh đài, bấy nhiêu đó là đủ cho đệ cảm thấy có bổn phận phải nói.
Và Hà Thái Hoài nhìn Uyên Uyên :
- Như Uyên Uyên tỷ phải nghe ai đó đề cập đến Trung Nguyên Đệ Tam Phủ chí ít là một lần ?
Uyên Uyên vẫn hậm hực :
- Biết thì sao, không biết thì sao ?
Hà Thái Hoài cười nhẹ :
- Bách Cầm lão nhân từng trao truyền thân pháp Bách Cầm cho Lưu Khánh Hà. Đệ là người từng được Lưu ân công cưu mang những năm năm, đó là nguyên nhân khiến đệ am hiểu thân pháp Bách Cầm. Còn về mối quan hệ với Đàm tiền bối…
Nam nhân nọ vọt miệng bảo :
- Ta biết rồi. Đàm Lưu vốn có quan hệ thông gia. Đàm Thất Khoa vốn là bào đệ của Lưu phu nhân, gọi Lưu Khánh Hà là tỷ phu. Vì thế huynh đệ mới bảo đó là mối quan hệ có phần mơ hồ ?
Hà Thái Hoài gật đầu :
- Đó là chưa nói đến việc Đàm tiền bối có ý định thu nhận đệ làm truyền nhân. Nhưng chỉ tiếc là đệ quá ngu muội nên vẫn chưa ưng thuận.
Uyên Uyên trố mắt nhìn Hà Thái Hoài :
- Các hạ nói thật chứ ? Và thay vì nhận lời Đàm Thất Khoa, các hạ lại có ý định tìm Nhị Tuyệt Kiếm Đao để bái sư ? Một chuyện thật khó tin nếu không muốn nói là các hạ quá ư…
Phất tay cho những lời nói sau cùng, thái độ của Uyên Uyên làm cho Hà Thái Hoài hiểu. Hà Thái Hoài phì cười :
- Là tỷ muốn nói đệ quá ư ngu muội chứ gì ? Đó chẳng phải là điều vừa lúc nãy đệ đã tự thú nhận sao ? Cũng may đệ vẫn còn giữ vật này, và chưa phải là muộn nếu đệ thay đổi ý định nhận Đàm tiền bối làm sư phụ.
Hà Thái Hoài cố tình để lộ ra cho cả hai xem qua mảnh tre vuông vức, chính là tín phù tối thượng của Cái Bang.
Chờ họ xem xong và tỏ ra đã nhận biết đó là vật gì, Hà Thái Hoài chợt đứng lên :
- Không dám làm phiền Uyên Uyên tỷ và lệnh huynh nữa, đệ xin cáo biệt.
Vờ bỏ đi rồi quay người lại, Hà Thái Hoài chép miệng :

- Đệ tệ thật. Nhân đây, xin Uyên Uyên tỷ và lệnh huynh chuyển lời hộ đệ, vấn an nhị vị tiền bối, Nhị Tuyệt Kiếm Đao. Cáo biệt !
Lập tức…
Vút !
Uyên Uyên xuất hiện ngăn lối Hà Thái Hoài :
- Các hạ chưa thể đi. Hãy nói xem, nhờ đâu hay từ lúc nào các hạ biết bọn ta có liên quan đến Nhị Tuyệt Kiếm Đao ?
Hà Thái Hoài chờ nam nhân lên tiếng nhưng có vẻ như nam nhân không muốn lên tiếng một khi muội muội của y là Uyên Uyên đã lên tiếng. Hà Thái Hoài đành nhún vai đáp lời :
- Là Uyên Uyên tỷ đã tự miệng nói ra chứ đâu phải ai khác. Và tỷ từng giận dữ kêu lên, bảo đao pháp gì gì đó của Thẩm gia đó thôi.
Uyên Uyên ngớ người :
- Hoá ra chỉ vì ta lỡ lời và các hạ vì biết rõ lai lịch của bọn ta nên mới hủy bỏ chuyện động thủ ?
Hà Thái Hoài mỉm cười :
- Đã biết rõ không là thù nhân và việc đối phó với Huyết Ma Cung tỷ và nhân huynh đã có chuẩn bị trước, đệ còn động thủ làm gì, vừa mất hòa khí vừa làm cho tỷ phần nào tổn hao chân lực. Cứ dĩ hòa vi quý thế thì hơn.
Uyên Uyên chợt gật gù, thán phục nhìn Hà Thái Hoài :
- Các hạ quả là người có tâm cơ mẫm tiệp. Xem ra những gì các hạ vừa nói là có thể tin.
Như chỉ chờ có thế, nam nhân nọ chợt bảo :
- Muội nghĩ sao ? Chúng ta có nên nhờ huynh đệ này vào việc đang gây khó khăn cho chúng ta ?
Uyên Uyên lắc đầu :
- Có lẽ không nên. Vì y hầu như không có chút quan hệ cần thiết nào với Bách Cầm lão bá hoặc nhân vật họ Đàm. Vị tất gia mẫu và lệnh tôn chịu nghe cho.
Hà Thái Hoài động tâm :
- Tỷ đang đề cập đến chuyện gì ? Có phải là chuyện Nhị Tuyệt Kiếm Đao cho đến tận lúc này vẫn còn thích hơn thua với nhau, như Đàm tiền bối từng nói cho đệ nghe ?
Uyên Uyên nhăn mặt :
- Các hạ cũng nghe biết chuyện này ư ? Chậc… nhân vật họ Đàm này quả là đa sự.
Hà Thái Hoài quay lại nhìn nam nhân nọ :
- Nghĩa là đệ đoán đúng ? Thế nào, chuyện đó đã gây khó khăn gì cho nhân huynh và lệnh muội?

Y nhăn nhó :
- Nói tóm lại là nhị vị lão nhân gia vì chưa phân biệt hơn kém nên vẫn chưa chấp thuận việc tác hợp ta và Uyên Uyên kết thành phu phụ. Phải chi có ai đó khuyên giải nhị vị lão nhân gia một lời...
Vỡ lẽ, Hà Thái Hoài bảo :
- Đệ hiểu rồi, nhị vị xưng hô huynh muội là vì nguyên do này mà không vì thâm tình cốt nhục hoặc sư huynh muội đồng môn ?
Nam nhân giải thích và chốc chốc lại buông ra những tiếng thở dài :
- Dù có hiểu là đồng môn sư huynh muội cũng không sai lắm so với sự thật. Vì gia phụ và mẫu thân của Uyên Uyên trước kia vốn là huynh muội đồng môn và cả hai suýt thành phu phụ với nhau nếu như không bất ngờ được Nhị Tuyệt Kiếm Đao cùng một lúc thu cả hai làm ký danh đệ tử. Và thật bất hạnh, tuyệt kỹ Hải Yên Đao và Quang Minh Kiếm đã làm cả hai càng lúc càng tỏ ra lạnh nhạt với nhau, sau nữa là tánh cương cường háo thắng của nhị vị lão nhân gia đã làm cho họ trở mặt, thề không nhìn nhau nếu việc tỷ đấu chưa phân thắng phụ. Bọn ta đã từng hết lời khuyên giải, kể cả việc tỏ bày rằng bọn ta đã phải lòng nhau, rất cần sự hợp tác của nhị vị lão nhân gia vẫn không có dấu hiệu nào là chịu nhân nhượng lẫn nhau. Sau cùng, đó là nguyên nhân khiến bọn ta dù đã học hết chân truyền vẫn chưa có cơ hội thể hiện bản lãnh.
Uyên Uyên cũng thở dài :
- Hà… Nếu tình thế này cứ mãi kéo dài hoặc bọn ta đành mang tội bất hiếu cứ lẳng lặng bỏ đi hoặc phải chấp nhận chôn thân mãi ở nơi thâm sơn cùng cốc này, chịu mai một vĩnh viễn.
Hà Thái Hoài cảm thông và lo ngại cho cả hai :
- Bách tính hiếu vi tiên, đệ nghĩ việc lẳng lặng bỏ đi là không nên.
Uyên Uyên gật đầu thừa nhận :
- Bọn ta cũng nghĩ như thế nên dù có nghĩ đến nhưng vẫn không dám thực hiện. Phải chi có một trong tam tuyệt còn lại tìm cách khuyên giải thì hay biết mấy.
Hà Thái Hoài hoang mang :
- Đó là nguyên nhân khiến nhị vị có phần nào đặt niềm tin vào đệ ?
Nam nhân bảo :
- Phải có người khuyên giải, hoặc chí ít là đả bại nhị vị lão nhân gia một lần về phương diện nào của võ học cũng được. Vì thế, khi phát hiện huynh đệ am hiểu thân pháp Bách Cầm, ta đã có ý nhờ huynh đệ giúp cho. Chỉ tiếc, huynh đệ lại không phải truyền nhân của Bách Cầm lão bá, việc khuyên giải hoặc tỷ đấu khinh công cùng nhị vị lão nhân gia kể như bất thành.

- Tuy đệ cũng không có ý nghĩ ngạo mạn là cùng Nhị Tuyệt tỷ đấu nhưng tại sao việc đó lại bất thành ? Đệ tự đến để khuyên giải không được sao ?
Uyên Uyên đáp ngay :
- Đương nhiên là không được. Vì từ khi chọn nơi này làm chỗ lưu ngụ cho đến nay nhị vị lão nhân gia đã nói rất minh bạch, chỉ có những nhân vật trong Ngũ Kỳ Ngũ Tuyệt mới có đủ tư cách đến gặp và trò chuyện cùng nhị vị lão nhân gia mà thôi. Kỳ dư ai khác nếu bất kỳ tìm đến thì lỡ xảy ra hậu quả gì cũng không thể trách nhị vị lão nhân gia.
Hà Thái Hoài phì cười :
- Hóa ra Nhị Tuyệt này lại là hạng quá ư kiêu kỳ, nếu không nói là họ có thái độ gần như là mục hạ vô nhân.
Nam nhân nọ lên tiếng tán thành lời bình phẩm của Hà Thái Hoài :
- Chẳng phải ta đã nói nhị vị lão nhân gia đều là hạng cương cường háo thắng sao ? Bởi thế, bọn Huyết Ma Cung thoạt đầu xuất hiện tuy đã theo lễ và xin được bái phỏng nhị vị lão nhân gia nhưng do không ai trong họ là người của Ngũ Tuyệt hoặc chí ít là truyền nhân của Ngũ Tuyệt nên nhị vị lão nhân gia đương nhiên đã cự tuyệt.
Hà Thái Hoài chợt bảo :
- Hay là thế này, đệ tạm thời nhận là truyền nhân của Bách Cầm đệ nhất tuyệt thân pháp tìm đến xin bái phỏng và vấn an nhị tuyệt ? Và sau đó cứ tùy theo tình hình thực tế, đệ sẽ lựa lời giải thích ?
Uyên Uyên lo ngại nói, sau một thoáng ngập ngừng :
- Nhưng bọn ta phải bẩm báo trước, các hạ có được phép đến gặp hay không vẫn còn tùy vào quyết định của nhị vị lão nhân gia.
Hà Thái Hoài lắc đầu thở dài :
- Ngộ nhỡ họ không cho đệ gặp thì sao ? Và việc của nhị vị cứ khó khăn lại hoàn khó khăn. Đệ đường đột tìm đến không được à ?
Cả hai cùng kêu lên phản bác :
- Không được.
- Tuyệt đối là không được. Không ai có thể đến mà không được sự chấp thuận của nhị vị lão nhân gia.
Hà Thái Hoài cau mặt :
- Khó thế này thì biết làm thế nào ? Ý đệ muốn hỏi nhị vị tiền bối vào những lúc như thế này thường đang làm gì ? Tỷ đấu hay đang nghiền ngẫm công phu ?
Nam nhân nọ cười gượng :
- Đã mười năm rồi có lúc nào mà họ không tỷ đấu ? Và để tiện cho đôi bên, hiện họ vẫn chiếm ngụ hai động khẩu ở hai bên đỉnh Thiên

Phong Nhất Trụ. Chỉ cần một trong hai người nếu chợt nghĩ ra một chiêu thức nào đó mà họ tin là có thể đả bại người còn lại, người này chỉ việc từ động khẩu chui ra và tiến lên đỉnh Thiên Trụ thì người còn lại vì hiểu nên tự khắc chui ra tiếp chiêu.
Hà Thái Hoài bàng hoàng :
- Thế còn việc ăn uống sinh hoạt thì sao ?
- Đã có bọn ta chu cấp mỗi ngày. Bằng không, dù phải nhịn đói để tiếp tục tỷ đấu có lẽ họ cũng sẵn sàng.
- Lúc ở trong động khẩu thì họ làm gì ? Ý đệ muốn biết là phải chăng họ cùng lo nghiền ngẫm chiêu thức mới vào những lúc không ai trong họ xuất hiện trên đỉnh để tiến chiêu ?
- Đương nhiên phải như thế thôi. Và việc nghiền ngẫm công phu có thể nói là chiếm hầu hết thời gian của họ. Giả như lúc này, cả hai đã cùng nghiền ngẫm có lẽ đã đến ngày thứ năm mươi mấy rồi thì phải.
Uyên Uyên nói rõ hơn :
- Tính luôn hôm nay thì đã là ngày thứ năm mươi lăm.
Đột nhiên Hà Thái Hoài mỉm cười :
- Đệ chợt nghĩ ra một cách. Tuy chưa biết kết quả như thế nào nhưng theo đệ nghĩ thì chí ít việc đệ đường đột xuất hiện có lẽ vẫn được nhị vị tiền bối chấp nhận.
Nam nhân tỏ ý nghi ngờ:
- Huynh đệ phải cân nhắc thật kỹ, bằng không hậu quả sẽ khó lường.
Hà Thái Hoài thầm thì giải thích cho cả hai nghe ý đồ vừa nảy ra.
Mãi sau đó, do Hà Thái Hoài gắng thuyết phục, cả hai dù muốn hay không cũng phải tiếp tục chấp nhận.
Sau đó để chuẩn bị cho ý đồ, Hà Thái Hoài nhắm mắt tọa công.
Nửa canh giờ sau, Hà Thái Hoài mỉm cười mở mắt :
- Cũng tạm ổn cho đệ thi triển thân pháp Bách Cầm. Nhị vị chuẩn bị cả chưa ? Và nhớ, cả hai phải tận lực đuổi theo đệ mới mong kịp đó. Bắt đầu nào !
Và Hà Thái Hoài chạy đi, tạo tình thế như đang bị đôi nam nữ nọ truy đuổi.
Vút !

Xích Long Châu

Chương 14
Thiên Phong Nhất Trụ Sơn

Đúng như kế đã bàn, Uyên Uyên vừa thấy Hà Thái Hoài sắp chạy đến nơi cần đến liền vờ lên tiếng quát nạt :
- Cuồng đồ mau đứng lại ! Nếu không, chớ trách bổn cô nương đây vô tình !
Còn cách đỉnh Thiên Trụ những hai mươi trượng và trước đó là một mặt bằng nhỏ, cho Hà Thái Hoài biết đó có thể là một khu biệt lập chỉ dành cho Nhị Tuyệt tiếp nghinh những nhân vật mà họ cho là đủ tư cách để họ tiếp nghinh. Tiếng quát nạt của Uyên Uyên cũng là một lối báo hiệu cho Hà Thái Hoài biết như thế. Và lập tức Hà Thái Hoài gào toáng lên :
- Nhị vị tiền bối Nhị Tuyệt Kiếm Đao hiện đang ở đâu ? Hãy mau mau tiếp cứu vãn bối, đừng để bọn Huyết Ma Cung lấy mạng vãn bối.
Vút !
Bằng một cố gắng tột cùng, Hà Thái Hoài chợt phô diễn một lối khinh thân pháp phi phàm, dùng thân pháp Bách Cầm để lăng không lao qua một khoảng cách có đến bảy tám trượng là ít. Vậy là đủ cho Hà Thái Hoài cùng nghe hai thanh âm như cùng một lúc phát ra:
- Uyên Uyên mau dừng lại ! Đừng đuổi y nữa !
- Đó là Bách Cầm thân pháp, y không phải là người ngoài, Quang Minh cũng đừng đuổi y !
Để cho kế không dễ bại lộ, Hà Thái Hoài vờ chạy thêm một đoạn nữa mới dừng lại :
- Những lời này phải hiểu như thế nào đây ? Hóa ra hai kẻ đang đuổi theo vãn bối chính là…
Cũng có hai thanh âm cùng phát lên, và như Hà Thái Hoài lần này do đến khá gần đỉnh nên nhận ra đó là hai thanh âm được xuất phát từ hai động khẩu nằm về hai phương khác biệt.
Thanh âm ở động khẩu bên tả thì nói :
- Tiểu tử kia chính là tệ nhi, đương kim truyền nhân của Tuyệt Kiếm, Trần Quang Minh.
Và thanh âm ở động khẩu mé hữu thì cũng không kém phần tự hào :
- Đó là Thẩm Uyên Uyên, hậu nhân duy nhất của Thẩm gia đệ nhất đao, Hải Uyên Đao nhất tuyệt.
Hà Thái Hoài liền quay đầu nhìn lại và thấy Thẩm Uyên Uyên và Trác Quang Minh cũng đang cố nén cười để cùng chạy vào hai động khẩu nọ. Hà Thái Hoài nghe tiếng nói của Thẩm Uyên Uyên phụng phịu vọng ra :
- Mẫu thân, hóa ra đó là thân pháp Bách Cầm của Bách Cầm lão bá đó sao ? Thảo nào hài nhi dù đã cố đuổi theo vẫn không tài nào đuổi

kịp y.
Trác Quang Minh thì lại hạ thấp giọng, có phần nào cảnh giác :
- Phụ thân, nếu y là truyền nhân của Bách Cầm lão bá thì sao y vừa gặp bọn hài nhi đã đề quyết bọn hài nhi là người của Huyết Ma Cung ? Có thể nào y chỉ giả vờ, tìm cớ lọt vào đây nhằm thực hiện mưu đồ bất lợi cho chúng ta ?
Phụ thân của Trác Quang Minh liền cười hào sảng, thốt lên những lời thật là tự phụ :
- Tại Minh nhi không biết đấy thôi, tiểu tử kia dù muốn giả thế nào cũng được nhưng tuyệt đối không thể giả tạo thân pháp Bách Cầm. Tuy vậy, Bách Cầm thân pháp của y tuy là thật nhưng ngoài thân pháp đó ra y đâu còn bản lãnh gì để gọi là có mưu đồ bất lợi, nhất là với Quang Minh Tuyệt Kiếm của thân phụ ?
Mẫu thân của Thẩm Uyên Uyên ở động khẩu phía bên kia cũng tìm cơ hội phô trương :
- Chẳng cần đề cập đến Quang Minh kiếm pháp làm gì, chỉ cần tiểu tử kia nếu quả thật y có mưu đồ bất lợi, Hải Uyên đao pháp của ta chỉ trong vòng một chiêu duy nhất là đủ lấy mạng y.
Thủy chung hai nhân vật được xem là nhị tuyệt kia vẫn không chịu xuất đầu lộ diện, Hà Thái Hoài thầm lo ngại. Vì cứ thế này Hà Thái Hoài làm gì có cơ hội khuyên giải hay thuyết phục họ ?
Chợt Hà Thái Hoài nghe Tuyệt Kiếm lên tiếng :
- Nếu Hải Uyên Đao phải cần đến một chiêu thì Quang Minh tuyệt kiếm chỉ cần đến nửa thức là đủ.
Lời nói quá cao ngạo này làm cho Hà Thái Hoài thật sự bất phục. Và hoàn toàn ngoài dự kiến, Hà Thái Hoài chợt bật cười :
- Bình sinh vãn bối tuy rất ngưỡng mộ và khâm phục Tuyệt Kiếm, Tuyệt Đao, nhưng nếu bảo chỉ cần một chiêu hay nửa thức là có thể lấy mạng thì ở đây là điều vãn bối không thể nào tin.
Tuyệt Đao cười lạnh :
- Ngươi không tin cũng phải vì Tuyệt Đao hay Tuyệt Kiếm đâu thể làm gì ngươi nếu ngươi vì nhờ thân pháp Bách Cầm mà kịp thời cao bay xa chạy ?
Tuyệt Kiếm đế thêm vào :
- Hoặc giả Bách Cầm thân pháp sẽ giúp ngươi lẩn tránh từng chiêu kiếm của ta.
Chợt nảy một ý, Hà Thái Hoài cười nụ :
- Vãn bối tuy không cần thân pháp Bách Cầm và tuy chỉ am hiểu đôi chút về đao pháp lẫn kiếm pháp nhưng nếu nhị vị tiền bối chẳng ngại thì sao không cùng vãn bối đánh cuộc một phen ?

Tuyệt Đao bật cười :
- Ý ngươi muốn dùng những hiểu biết của ngươi về đao pháp để tỷ đấu với Hải Uyên Đao của ta? Ngươi quá tự phụ hay đang cố tình hạ thấp uy danh của ta vậy ? Không hay chút nào đâu. Ha…ha…
Hà Thái Hoài thản nhiên bảo :
- Vãn bối biết lấy đao đấu với đao thì chẳng khác nào lấy trứng chọi với đá. Nhưng kết quả sẽ khác đi nếu kiếm chiêu của vãn bối có thể cầm cự với Hải Uyên Đao của tiền bối.
Tuyệt Đao quát :
- Vô lý ! Hải Uyên Đao là đệ nhất thiên hạ, ngươi…
Hà Thái Hoài vụt ngắt lời :
- Vậy sao tiền bối không nhận cuộc ?
- Cuộc như thế nào ?
Hà Thái Hoài chưa kịp giải thích thì thanh âm giận dữ của Tuyệt Kiếm bỗng vang lên :
- Chậm đã ! Có vẻ như ngươi vừa có ý khinh thường Quang Minh Kiếm của ta ?
Hà Thái Hoài đắc ý thầm và ngoài mặt thì cứ giả vờ ngơ ngác :
- Vãn bối khinh thường như thế nào ?
Tuyệt Kiếm bảo :
- Quang Minh Kiếm và Hải Uyên Đao đã hơn mười năm rồi chưa phân thắng phụ. Ngươi bảo kiếm của nguơi có thể cầm cự với Hải Uyên Đao thì có khác nào tự cho kiếm của ngươi ngang bằng Quang Minh kiếm của ta ?
Hà Thái Hoài vờ vỡ lẽ :
- Hóa ra tiền bối đã nghĩ như thế ? Vãn bối nào dám. Vì cũng như lời vừa rồi vãn bối từng nói, giả như vãn bối dùng kiếm mà so với Quang Minh Kiếm của tiền bối thì có khác nào đem trứng so với đá ? Không đâu, đối với kiếm của tiền bối, vãn bối đã có đao pháp của vãn bối.
- Cái gì ? Ngươi nghĩ đao của ngươi lợi hại hơn Hải Uyên Đao chắc ?
Đó là câu nói như cùng một lúc được phát ra từ hai động khẩu, càng khiến cho Hà Thái Hoài thâm cười thầm.
Để giúp cho ý định càng thêm cơ hội thực hiện Hà Thái Hoài còn bảo :
- Không những thế, vãn bối cùng nguyện ý cùng lúc giao phong với cả Tuyệt Kiếm lẫn Tuyệt Đao.
Lập tức từ phía cả hai động khẩu cùng một lúc vang ra những loạt cười :
- Ha…ha…, lão Bách Cầm quả lợi hại, dám âm thầm đào luyện một

truyền nhân kiêm thông đủ cả tam tuyệt, ha…ha…
- Ha…ha…, có phải tiểu tử ngươi đã chán sống và định quyên sinh bằng cách này để có điều kiện lưu danh thiên hạ, rằng đã chết sau khi so tài với Tuyệt Kiếm, Tuyệt Đao, ha…ha…
Hà Thái Hoài vừa thoáng thấy Thẩm Uyên Uyên và Trác Quang Minh đang chui ra từ hai động khẩu liền giả vờ nhăn nhó :
- Vãn bối chỉ đề xuất là tỷ đấu không thôi, làm gì có chuyện quyên sinh ở đây ?
Trác Quang Minh thật sự giận dữ :
- Các hạ làm như thế là có ý gì, hử ?
Hà Thái Hoài cố tình giải thích theo ý đã định :
- Thế huynh không biết là đệ đang mang thương thế nghiêm trọng, sau khi cùng bọn Huyết Ma Cung tử chiến sao ? Đó là lý do khiến đệ chỉ muốn cùng nhị tuyệt kỹ tỷ đấu theo lối văn.
Thẩm Uyên Uyên sa sầm nét mặt :
- Nhưng ngươi có tư cách gì mà đòi tỷ đấu, cho dù theo lối văn hay võ ?
Tình thế càng lúc càng đúng với ý đồ của Hà Thái Hoài. Vì thế, Hà Thái Hoài nhún vai, miệng còn điểm thêm nụ cười ngạo mạn :
- Nếu nhị vị từ chối thì thôi. Thế mới biết nhị tuyệt đao kiếm chỉ là sự ngoa truyền, và danh không phù thực lực. Cáo biệt !
- Đứng lại !
Tiếng quát này không chỉ do Thẩm Uyên Uyên và Trác Quang Minh phát ra, mà theo Hà Thái Hoài nhận định thì đó còn là tiếng quát của Tuyệt Đao, Tuyệt Kiếm nữa.
Hà Thái Hoài chỉ chờ có thế liền quay lại :
- Vãn bối tự biết nội lực khó thể so sánh với nhị vị tiền bối. Vì thế, nếu nhị vị bất phục và muốn cùng vãn bối tỷ văn, thì đây, mời Tuyệt Kiếm tiền bối cứ nhìn xem một chiêu đao này.
Dùng bàn tay xòe thẳng và khép lại thay cho đao, Hà Thái Hoài thi triển một chiêu đao thật sự, đó là đao pháp do Khúc lão nhân ở Mê Hoa Ảo Tiên Bồng đã chỉ điểm cho Hà Thái Hoài trước lúc mệnh chung.
Rồi không chờ ở hai động khẩu kịp có bất kỳ phản ứng gì hoặc có lời nói nào, Hà Thái Hoài hướng về động khẩu thứ hai mà bảo :
- Còn đây, mời Tuyệt Đao tiền bối xem qua một chiêu kiếm này.
Với một ngón tay thay kiếm, Hà Thái Hoài thi triển ngay một trong tam chiêu Cửu Thức Thuận Nghịch Chuyển Liên Hoàn.
Và khi thu tay về, Hà Thái Hoài cố tình phì cười :
- Đương nhiên đó chỉ là một phần đao pháp và kiếm pháp của vãn

bối. Chờ khi nhị vị nghĩ ra cách phá giải, sau đó phát chiêu trở lại, vãn bối sẽ phô diễn thêm những chiêu kế tiếp.
Lập tức có tiếng cười khinh miệt vang lên từ cả hai động khẩu :
- Cần gì phải nghĩ ngợi lâu la, lấy công thay cho thủ ta đã có chiêu dành cho ngươi đây.
Hà Thái Hoài liền gật đầu :
- Được rồi ! Được rồi ! Và nếu nhị vị thật sự không ngại, vãn bối xin được phép tuần tự vào từng động khẩu của nhị vị, trước là xem chiêu hóa giải của mỗi người, sau đó sẽ mạn phép xuất chiêu kế tiếp. Thế nào ?
Tuyệt Đao liền đáp :
- Đương nhiên rồi. Và ta cũng đâu muốn có ai đó học lỏm chiêu đao phá giải của ta!
Tuyệt Kiếm thì cười sang sảng :
- Tuy ta không nghĩ như thế nhưng xét ra ý của ngươi cũng hay. Vả lại, việc gì ta phải lo ngại ngươi ? Ngươi liệu có phương cách gì để bất ngờ ám toán ta chứ ? Vào đi !
Hà Thái Hoài sau một thoáng lưỡng lự liền nói thêm :
- Tiên nữ hậu nam, có lẽ vãn bối phải vào bái phỏng Tuyệt Đao tiền bối trước thì hơn.
Tuyệt Kiếm tỏ ra độ lượng :
- Chỉ trước sau một thoáng thì có sá gì, ngươi muốn như thế nào cũng được.
Hà Thái Hoài tiến vào động khẩu bên hữu trước.
Quả nhiên đó là một chỗ rất phù hợp cho việc tĩnh tu và chiêm niệm công phu, Hà Thái Hoài cúi gập người trước một phụ nhân có niên kỷ xấp xỉ ngũ tuần :
- Vãn bối Hà Thái Hoài, xin được vấn an Thẩm phu nhân, Tuyệt Đao tiền bối.
Phụ nhân bĩu môi :
- Chớ rườm lời, hãy xem chiêu đao phản công của ta.
Và là tỷ văn nên phụ nhân cũng xòe tay thay cho cương đao và nhanh nhẹn phô diễn một chiêu đao cực kỳ lợi hại, không những có thể dễ dàng hóa giải chiêu kiếm lúc nãy của Hà Thái Hoài mà còn thực hiện triệt để câu “công kỳ vô bị”, nghĩa là đã bất ngờ bỏ thủ để tấn công, biến chiêu công thành phương thức thủ hoàn toàn.
Hà Thái Hoài thoạt mục kích liền giật mình :
- Hảo đao pháp !
Phụ nhân gật gù và chim bỉm :
- Ngươi phản thức như thế nào ?

Hà Thái Hoài sực tỉnh, vội lắc đầu :
- Tuyệt Kiếm tiền bối có lẽ cũng đang đợi, hãy để vãn bối qua bên đó đã.
Phụ nhân cười lạt :
- Đó chỉ là kế trì hoãn của ngươi thôi. Nhưng không sao, ngươi rồi cũng phải tâm phục khẩu phục.
Hà Thái Hoài cúi đầu lùi ra. Và vờ như không thấy vẻ mặt hậm hực của Thẩm Uyên Uyên và Trác Quang Minh, Hà Thái Hoài tiến luôn vào động khẩu bên tả.
Chờ đón Hà Thái Hoài là một nụ cười thích thú đang nở trên môi một nhân vật có phần nào cao niên hơn Tuyệt Đao phụ nhân. Và kèm theo nụ cười là một câu hỏi có phần tự tin của nhân vật nọ :
- Thế nào ? Có phải chiêu đao của sư muội ta đã làm cho ngươi kinh tâm tán đởm ?
Và nhân vật nọ tự đáp :
- Sư muội ta lúc nào cũng thế, quá háo thắng nên chỉ có công mà không có thủ, làm cho Hải Uyên đao pháp đã có lợi lại càng thêm tính bá đạo. Và ta đoán không lầm thì sư muội ta đã dành cho ngươi chiêu như thế này.
Dùng tay thay đao, nhân vật nọ ung dung diễn lại đúng như chiêu đao của phụ nhân đã phát ra để đối lại chiêu kiếm của Hà Thái Hoài.
Hà Thái Hoài gật đầu :
- Có vẻ như nhị vị đều am tường từng chiêu từng thức của nhau sau hơn mười năm dài tỷ đấu ?
- Biết thì biết nhưng cách biến hóa thì vô chừng, khiến những hiểu biết lẫn nhau của bọn ta đôi khi làm cho bọn ta thêm khó khăn.
- Tại sao lại trở thành khó khăn ?
- Vì khi đem những hiểu biết đó để tự đoán chiêu kế tiếp của nhau, chúng ta thường tương kế tựu kế, giả như thi triển đúng chiêu mà người kia đã đoán, nhưng ký thực đó chỉ là cái bẫy. Để khi người kia tự sa vào là kể như sa vào thế bị động.
Hà Thái Hoài mỉm cười :
- Đa tạ lời chỉ giáo của tiền bối. Giờ thì xin tiền bối cho vãn bối chiêu hóa giải chiêu đao lúc nãy của vãn bối.
Ung dung, Tuyệt Kiếm dùng một ngón tay xoáy thàng vòng :
- Đây là chiêu của ta, một chiêu tuy vô thưởng vô phạt nhưng sẽ làm ngươi rối trí vì chẳng biết ta sẽ tấn công vào đâu. Thế nào ?
Hà Thái Hoài gật đầu :
- Vãn bối đã có chiêu kế tiếp nhưng hãy chờ vãn bối từ bên kia quay trở lại đã.

Và Hà Thái Hoài bỏ ra, tâm tư trầm mặc vừa ngẫm nghĩ những lời vừa rồi của Tuyệt Kiếm vừa chiêm nghiệm chiêu vô thưởng vô phạt cũng của Tuyệt Kiếm.
Đến nỗi Hà Thái Hoài đã đến đứng trước mặt Tuyệt Đao từ lúc nào cũng không hay.
- Thế nào, ngươi và lão sư huynh họ Trác của ta đã giao chiêu như thế nào ?
Mỉm cười, Hà Thái Hoài dùng một ngón tay để xoáy thành vòng.
Phụ nhân tuyệt đao kinh ngạc :
- Đó là chiêu ngươi dùng để đối phó với chiêu đao lúc nãy của ta ?
Và không chờ Hà Thái Hoài nói gì, Tuyệt Đao liền dùng một bàn tay phạt ngang :
- Ta phản công như thế này, sao ?
Hà Thái Hoài vẫn mỉm cười và thối lui :
- Vãn bối ắt sẽ quay lại.
Hà Thái Hoài đi qua bên kia và dùng một tay phạt ngang như Tuyệt Đao vừa thể hiện.
Tuyệt Kiếm cau mặt :
- Đó chẳng phải là chiêu Hoành Đao Bạt Đỉnh của sư muội ta sao ?
Mà cũng không thể trách, vì Hải Uyên đao pháp vốn là tinh túy của các loại đao phổ. Chiêu của ngươi có giống chiêu của sư muội ta là điều khó tránh khỏi. Ta phản chiêu như thế này.
Dùng một ngón tay để từ từ phóng ra, Tuyệt Kiếm bảo :
- Lấy tĩnh chế động, đó là cách ta vẫn dùng mỗi khi gặp chiêu đao này.
Hà Thái Hoài bèn lập lại chiêu kiếm đó khi đã đứng trước mặt Tuyệt Đao.
Và cứ thế, Hà Thái Hoài chỉ bỏ công đi qua đi lại mà thôi, còn việc tỷ đấu thì sự thật chỉ là trận tỷ đấu nặng nề về phần cân não giữa Tuyệt Đao và Tuyệt Kiếm với nhau. Bất quá Hà Thái Hoài chỉ là người trung gian truyền đạt, lập lại chiêu của người này dành cho người kia và ngược lại. Một hành vi chỉ có một mình Hà Thái Hoài biết, riêng song phương thì không thể nào biết do cả hai vì ở cách biệt nhau nên không thể thấy người còn lại đang làm gì và những gì đã và đang diễn ra.
Chỉ có Thẩm Uyên Uyên và Trác Quang Minh là càng lúc càng kinh ngạc.Bởi họ đã nghĩ việc tỷ đấu dù là tỷ văn cũng phải kết thúc trong thời gian ngắn nhất và phần bại đương nhiên thuộc về kẻ cao ngạo là Hà Thái Hoài.
Nào ngờ họ lại thấy Hà Thái Hoài vẫn không ngừng việc đi qua đi lại

giữa hai động khẩu, chứng tỏ việc tỷ đấu chưa phân thắng bại. Bất quá họ chỉ thấy Hà Thái Hoài càng lúc càng tư lự và đôi khi di chuyển qua hai động khẩu đã bị kéo dài một cách quá đáng, như muốn nói lên rằng trận đấu đã diễn ra đến chỗ thật khẩn trương và là khẩn trương cho cả bao nhân vật đang tỷ đấu.
Lấy làm lạ, Thẩm Uyên Uyên vội theo chân Hà Thái Hoài đi vào động khẩu dành cho mẫu thân. Và Thẩm Uyên Uyên thật sự hoang mang khi nghe mẫu thân lo lắng hỏi Hà Thái Hoài :
- Chiêu kế tiếp của ngươi sẽ là chiêu gì ?
Và sự thật là phũ phàng, Thẩm Uyên Uyên thấy Hà Thái Hoài tươi cười :
- Hải Uyên đao pháp quả lợi hại, vãn bối nghĩ mãi mới có chiêu này khả dĩ phản công, mời tiền bối tường lãm.
Hà Thái Hoài vừa ra chiêu xong, mẫu thân của Thẩm Uyên Uyên liền há hốc mồm:
- Hảo kiến thức. Chờ đã, chờ đã, rồi ta sẽ có chiêu thật sự lợi hại để hóa giải.
Sự chờ đợi của Hà Thái Hoài hóa ra phải mất đến hai tuần trà. Và đến lúc đó mẫu thân của Uyên Uyên mới có chiêu đao đáp trả :
- Ngươi sẽ đối phó ra sao với chiêu Lãng Lãng Bàng Đao này của ta? Ha…ha…
Hà Thái Hoài tấm tắc khen :
- Bảo là Lăng Lăng nhưng chiêu đao có khác nào Lưu Thủy Hành Vân, liên miên bất tuyệt ! Hảo đao thức ! Hảo đao thức ! Sẽ đến lượt vãn bối hầu đáp sau.
Và Hà Thái Hoài lui ra, thản nhiên tiến vào chỗ tuyệt kiếm cùng với Trác Quang Minh đã cố ý theo vào. Vừa bước vào Hà Thái Hoài liền nói :
- Muốn phá giải chiêu kiếm của tiền bối tuy không khó nhưng để tiền bối phải mất dần thế chủ động buộc vãn bối nghĩ mãi mới ra được chiêu đao như thế này.
Hà Thái Hoài lập lại chiêu Lãng Lãng Bàng Đao của tuyệt đao và ung dung nhận đó là chiêu đao do bản thân tự nghĩ ra.
Tuyệt Kiếm nhăn tít đôi mày :
- Sao lại là chiêu này ? Hừ, với một chiêu có uy thế liên miên bất tuyệt như chiêu này, có lẽ ta phải dùng đến toàn bộ sở học thôi. Để xem nào, là chiêu này chăng ?
Định phô diễn một chiêu nào đó và bất ngờ Tuyệt Kiếm đổi ý :
- Không được, chiêu này thí có hai chỗ sơ hở. Nên dùng chiêu này thì hơn.

Sự lưỡng lự của Tuyệt Kiếm cũng phải mất gần hai tuần trà mới có được quyết định tối hậu. V2 Trác Quang Minh gật gù khi thấy Tuyệt Kiếm dùng ngón tay phát ra một chiêu :
- Phải chiêu này thôi ! Xem đây !
Hà Thái Hoài gật đầu tán thưởng :
- Phải khó khăn lắm vãn bối mới có chiêu phá giải. Xin tiền bối chờ cho một lúc.
Hà Thái Hoài qua bên kia vẫn thản nhiên đem chiêu kiếm mới tiếp nhận, thi triển cho Tuyệt Đao xem.
Tuyệt Đao lại phải mất hơn ba tuần trà, dài hơn thời gian lúc nãy, mới có chiêu đáp trả.
Kéo dài như thế đến hết ngày, việc Hà Thái Hoài có thể cầm cự lâu như vậy với Tuyệt Đao, Tuyệt Kiếm cùng một lúc đương nhiên làm cho Thẩm Uyên Uyên và Trác Quang Minh hoảng sợ.
Cả hai nhân lúc Hà Thái Hoài đang di chuyển từ nơi này qua nơi kia liền cố ý ngăn lại :
- Cá hạ thật sự có sư thừa như thế nào ? Vì Bách Cầm lão bá không thể nào có đao hoặc kiếm pháp lợi hại như các hạ đã có ?
Hà Thái Hoài mỉm cười với Thẩm Uyên Uyên :
- Uyên tỷ đang lo cho ai thế ? Nếu lo cho lệnh đường, thì được, đệ sẽ ngừng việc tỷ đấu ngay. Còn nếu lo cho võ lâm thì…
Uyên Uyên hốt hoảng :
- Không thể ngừng việc tỷ đấu, vì thắng là thắng, bại là bại, dù là gia mẫu hay phụ thân của Quang Minh huynh cũng vậy, không người nào trong họ chấp nhận bất luận hành vi nào tỏ ra nhân nhượng.
Trác Quang Minh gật gù, tỏ ý tán đồng lời vừa nói của Thẩm Uyên Uyên, nhưng vẫn nói có vẻ thán phục :
- Hà huynh đệ hãy nói tiếp đi, Hà huynh đệ sẽ có biện pháp gì nếu ý của ta và Uyên Uyên là lo cho võ lâm ?
Hà Thái Hoài nháy mắt và gọi cả hai lại gần :
- Nếu nhị vị đồng ý là không để lộ bất kỳ biểu hiện nào khác lạ, đệ sẽ có cách giúp hai vị cùng minh bạch, là tại sao một mình đệ có thể cùng một lúc giao đấu về chiêu thức với nhị vị lão nhân gia.
Cả hai nhìn nhau, sau đó lẳng lặng gật đầu tỏ ý ưng thuận, Hà Thái Hoài liền thầm thì :
- Từng người một thôi nha, hãy theo đệ đi về cả hai động khẩu một lần thì rõ. Ai trước đây ?
Trác Quang Minh tuy rất muốn tranh phần hưng lại vui vẻ chỉ qua Thẩm Uyên Uyên :
- Hãy để Uyên Uyên theo Hà huynh đệ trước. Lượt sau sẽ đến ta.

Bồn chồn và thắc thỏm, Thẩm Uyên Uyên cùng th đến và đi khỏi động khẩu của Tuyệt Kiếm. Lúc đi ngang chỗ Trác Quang Minh, Thẩm Uyên Uyên nhún vai, ra hiệu cho Quang Minh biết là vẫn chưa hiểu gì cả, chưa minh bạch cái gọi là đã giúp Hà Thái Hoài một mình đương đầu với nhị tuyệt cùng một lúc.
Tuy phát hiện điều này nhưng Hà Thái Hoài vẫn lẳng lặng, không nói gì, vẫn thản nhiên cùng Thẩm Uyên Uyên đến động khẩu thứ hai là nơi Tuyệt Đao có lẽ đang chờ đợi.
Chỉ đến lúc nhìn thấy Hà Thái Hoài đem chiêu kiếm của Tuyệt Kiếm mà lập lại với mẫu thân là Tuyệt Đao, Thẩm Uyên Uyên nếu không kịp nhớ lại lời đã hứa với Hà Thái Hoài lúc đầu thì có lẽ đã phá lên cười.
Tuy thếm dù đã cố nhịn nhưng hai đầu vai của Thẩm Uyên Uyên cứ run lên khi thấy mẫu thân vì cứ ngỡ đó là chiêu do Hà Thái Hoài nghĩ ra nên cứ đăm chiêu, trăn trở, cố hết sức để tìm chiêu đáp.
Động thái của Uyên Uyên đã bị Tuyệt Đao phát hiện và quở trách :
- Tiểu nha đầu ngươi việc gì phải cười ? Hừ ! Tuy chưa bằng niên kỷ của ngươi nhưng bản lãnh của y đã tỏ ra quán tuyệt. Sao không lấy đó làm gương mà chăm lo khổ luyện, cười gì được mà cười ?
Bị mắng, sợ thì ít mà giận thì nhiều, Thẩm Uyên Uyên bèn biểu lộ phản ứng là ngoảnh mặt nhìn nơi khác, lặng im không nói gì, cứ để mặt cho mẫu thân tha hồ mà ngẫm nghĩ, mà lo đối phó với chiêu kiếm kỳ thực là của Tuyệt Kiếm.
Đến lúc Tuyệt Đao đưa ra chiêu phá giải, Thẩm Uyên Uyên không cần đi theo nữa vì đã biết thế nào Hà Thái Hoài cũng đem chiêu đó qua cho Tuyệt Kiếm. Uyên Uyên nhường lại cho Trác Quang Minh.
Trác Quang Minh hỏi khẽ :
- Thế nào, muội ?
Uyên Uyên cố nín cười :
- Huynh cứ đi theo Hà huynh đệ của huynh thì rõ, không cần phải hỏi muội đâu.
Càng thêm nghi hoặc, Trác Quang Minh đành theo chân Hà Thái Hoài một lần cho biết.
Và đến khi biết rõ sự thật, nếu như không có Hà Thái Hoài ngăn lại thì có lẽ cả hai đã cùng nha ôm bụng cười phá lên, lúc Trác Quang Minh sau khi đi đủ lượt và gặp Thẩm Uyên Uyên.
Hà Thái Hoài vội bảo họ :
- Huynh và tỷ giờ đã hiểu rồi đó. Nhị vị nếu muốn ngừng thì đệ sẽ lập tức ngừng. Còn nếu muốn kéo dài thêm cho đến lúc thật sự phân thắng phụ thì nhị vị phải nghĩ cách cho nhị vị lão nhân gia tạm thời

ngừng lại để nghỉ qua đêm. Đệ sẵn sàng nghe cao kiến của nhị vị.
Trác Quang Minh lắc đầu :
- Tạm ngưng cũng không được nói chi là ngưng hẳn. Mưu kế này là do Hà huynh đệ nghĩ ra, thôi thì chúng ta cứ tùy theo sự bố trí của Hà huynh đệ vậy.
Thẩm Uyên Uyên tán thành :
- Trác huynh nói rất đúng. Muốn gỡ chuông phải do người cột chuông. Hà huynh đệ định lẽ nào ?
Hà Thái Hoài thở dài :
- Đành phải tiếp tục thôi. Nhưng xin nhị vị hãy chuẩn bị sẵn vật thực. Vì ai cũng vậy, có ăn uống no đủ mới có sức chi trì cục diện cân não này.
Cả hai cùng đáp ứng :
- Được. Chuyện đó cứ để bọn ta lo. Chỉ sợ Hà huynh đệ do thương thế chưa hồi phục, khó thể chi trì lâu cùng nhị vị lão nhân gia. Bọn ta sẽ mang thức ăn đến ngay.
…có thức ăn, Hà Thái Hoài liền lần lượt đưa vào động khẩu của mỗi người. Và đúng như Thẩm, Trác từng đoán, lời đề xuất để tạm ngừng nghỉ qua đêm của Hà Thái Hoài đều bị Tuyệt Đao, Tuyệt Kiếm khước từ.
Hà Thái Hoài báo tin cho Trác, Thẩm cùng biết :
- Đệ đành phải tiếp tục thôi. Nhưng như thế cũng hay, vì cứ cho cục diện này kéo dài đôi ba ngày thì kết quả nhị vị lão nhân gia cũng phải hiểu rằng việc tỷ đấu suốt mười năm qua của họ là vô ích. Và lần này ắt hẳn họ phải dừng lại chuyện vô ích đó.
Trác Quang Minh lo cho Hà Thái Hoài :
- Nhưng thương thế của Hà Thái Hoài ?
Hà Thái Hoài lập tức trấn an :
- Đệ không phải ngẫm nghĩ như họ và thời gian càng về sau họ càng ngẫm nghĩ nhiều, có lẽ sẽ đủ cho đệ nhân những lúc như thế có thể dưỡng thần trị thương.
Thẩm Uyên Uyên chợt thở dài :
- Nghĩ lại, đây quả là dịp cho nhị vị lão nhân gia đấu với nhau một lần cho thỏa chí. Không như thời gian qua, cứ hễ một người nghĩ được một chiêu thì cả hai liền diễn khai một trận tỷ đấu kéo dài đến cả ngày, làm cho họ đều tổn hại nội lực. Nhưng lần này thì khác, ai trong họ cũng có thời gian nghiền ngẫm từng thức từng chiêu, vừa đỡ hao tổn chân nguyên vừa giúp họ có thời gian thấu triệt. Đành phải phiền Hà huynh đệ cố gắng chi trì vậy.
Những cố gắng của Hà Thái Hoài như vậy là phải kéo dài đến tận

cuối ngày thứ năm mới ngã ngũ.
Ở động khẩu thứ nhất, Tuyệt Kiếm thở dài đánh thượt :
- Tiểu huynh đệ nghĩ sao nếu Trác mỗ đề nghị hòa ?
Hà Thái Hoài nhẹ gật đầu, và đó là dấu hiệu cho Trác Quang Minh ở ngoài bước vào.
Hà Thái Hoài bảo :
- Phiền Trác huynh giải thích hộ cho lệnh tôn hiểu. Đệ xin tạm lui gót.
Hà Thái Hoài qua động khẩu thứ hai và nghe Thẩm phụ nhân nghẹn ngào :
- Có lẽ kéo dài mãi thì kết quả vẫn là bất phân thắng bại. Tiểu hữu liệu có cùng nhận định như ta không ?
Không thể đối đáp với Tuyệt Đao như đã từng đối đáp với Tuyệt Kiếm, Hà Thái Hoài cười gượng:
- Vãn bối đã định nói lời chịu kém nhưng nếu tiền bối có ý như vậy, được, vãn bối cung kính bất như tòng mạng. Bây giờ vãn bối xin thất lễ cáo lui. Hãy để Uyên Uyên tỷ vào cùng hàn huyên với tiền bối.
Hà Thái Hoài lui ra và lập tức lo tọa công dưỡng thần. Vì năm ngày qua đối với Hà Thái Hoài là quá dài và cũng là quá nhiều thuận lợi. Những thuận lợi của Hà Thái Hoài là những gì mà bất kỳ ai khác dù rất mong muốn có cũng không thể nào đạt được. Vả lại tất cả đều xảy ra ngoài chủ định ban đầu của Hà Thái Hoài. thế nhưng, việc gì đến phải đến và Hà Thái Hoài vô tình cùng một lúc tiếp nhận cả hai loại tuyệt học do đích thân nhị tuyệt Kiếm Đao truyền thụ mà chính bản thân họ hoàn toàn không hề hay biết.
Và đó là nguyên do khiến Hà Thái Hoài vừa tọa công xong, mở mắt ra đã nhìn thấy tất cả bốn nhân vật, hai nam hai nữ, đang đứng sẵn sàng ngay trước mặt.

Xích Long Châu

Chương 15
NGŨ CHỈ BÀ BÀ

Thất kinh Hà Thái Hoài lập tức cúi đầu thi lễ :
- Vãn bối tự biết tội, mong nhị vị tiền bối đại xá cho.
Trác tuyệt kiếm hất hàm :
- Không cần phải nói gì nữa về quan hệ của ngươi và lão Bách Cầm. Hãy cho ta xem tín vật của Đàm Thất Khoa.

Hà Thái Hoài lẳng lặng giao tín vật ra, Trác tuyệt kiếm xem xong truyền qua cho Thẩm tuyệt đao. Đến lượt Thẩm tuyệt đao lên tiếng :
- Đây là kế của ngươi hay do Đàm Thất Khoa điểm chỉ, lệnh cho ngươi phải thi hành ?
Hà Thái Hoài thành thật thú nhận :
- Đàm tiền bối không hề biết gì về chuyện này. Tất cả là do vãn bối vì tình thế đưa đẩy vì muốn giúp Trác huynh cùng Uyên tỷ nên lúc ngẫu nhiên đã nghĩ ra.
Thẩm tuyệt đao cau mặt :
- Sao lại có chuyện giúp Uyên nhi ta ở đây ?
Dù có nhìn thấy cái lắc đầu nhè nhẹ của Thẩm Uyên Uyên và của Trác Quang Minh, Hà Thái Hoài vẫn phải nói bằng cách hỏi :
- Nhị vị tiền bối thật sự không hay biết chuyện gì sao ?
Trác tuyệt kiếm nhướng cao đôi mày :
- Biết chuyện gì mới được ?
Hà Thái Hoài thở dài :
- Nhị vị tiền bối đã lưu ngụ ở đây từ lúc nào, có phải đã ngoài mười năm ?
Thẩm Tuyệt đao trầm giọng :
- Ngươi không được hỏi dông dài, muốn nói gì thì nói nhanh lên ?
Hà Thái Hoài sau một lúc ngập ngừng liền nói luôn một mạch, và càng nói càng thêm hùng hồn :
- Đàm tiền bối từng cho vãn bối biết, nhị vị đã tỷ đấu như thế này từ rất lâu, có lẽ lâu đến độ nhị vị không hề hay biết hậu nhân của hai họ Trác Thẩm ngày càng lớn và đã là người thành nhân. Tuy việc nhị vị cứ tiếp tục tỷ đấu không hề gây phương hại gì cho nhị vị nhưng vô hình chung đã kềm hãm và làm mai một tiền đồ có lẽ rất sáng lạng của hậu nhân hai họ Trác, Thẩm. Nhị vị thử nhìn họ xem, bằng vào niên kỷ như họ, lúc xưa nhị vị có lẽ đã am hiểu thế nào là tình đời, tình người và thế nào là thế thái nhân tình. Những chuyện đó bây giờ đối với hậu nhân nhị vị chừng như quá xa lạ. Thử hỏi, nhị vị làm như thế là tốt hay xấu cho họ ? Chưa hết, chọn một nơi thâm sơn cùng cốc để lưu ngụ, nhị vị hầu như mãn nguyện vì đã tìm thấy một chỗ đắc ý, hoàn toàn phù hợp cho nhị vị nghiền ngẫm công phu và đem công phu đó ra tỷ đấu với nhau. Nhưng nhị vị đã quên rằng cạnh nhị vị còn có một đôi nam thanh nữ tú. Và khi nam cô nữ quả, lại phải suốt thời gian dài cận kề nhau, chuyện tình cảm phát sinh là không thể tránh. Làm trưởng bối như nhị vị. Thử hỏi nếu không có vãn bối bất ngờ tìm đến thì tới lúc nào nhị vị mới thấu hiểu tâm tư của đôi người đã trót yêu nhau, một đôi người dường như được thiên duyên

tiền định cho trở thành một đôi ngẫu hợp hoàn toàn tương xứng.
Ngừng lời để trút ra một hơi thở dài, Hà Thái Hoài nhẹ giọng dần :
- Lỗi của vãn bối đã mạo phạm, nhị vị tiền bối muốn xử phạt thế nào cũng được. Riêng về phần Trác huynh và Uyên tỷ, xin nhị vị tiền bối thương tình mà tác hợp cho. Lời của vãn bối đã dứt định liệu thế nào xin nhị vị tiền bối cứ tỏ bày.
Phản ứng của nhị tuyệt kiếm đao lúc thoạt nghe Hà Thái Hoài nói là hoàn toàn trái ngược nhau. Tuyệt Kiếm thì giật mình, còn Tuyệt Đao thì có sắc mặt hầm hầm giận dữ. Và nếu như không có Thẩm Uyên Uyên đứng kế ngăn lại, có lẽ Tuyệt Đao không để cho Hà Thái Hoài tiếp tục huyên thuyên.
Tuy vậy, lúc Hà Thái Hoài dứt lời, phần nhờ câu nói sẵn sàng chịu xử phạt của Hà Thái Hoài, phần thì nhờ Trác Quang Minh và Thẩm Uyên Uyên cứ đỏ bừng mặt, hết nhìn nhau lại lẻn nhìn thân phụ thân mẫu của họ, nên phản ứng của nhị tuyệt hầu như là đồng nhất.
Tuyệt Kiếm thì mặt cười dài :
- Bình sinh Trác Duy Lâm này chưa thấy kẻ nào to gan như ngươi, dám lớn tiếng giáo huấn cả bậc trưởng bối. Tuy vậy, càng ngẫm ta lại càng thấy có bị ngươi trách cũng đúng. Quả là ta có làm cho nhị tuyệt kiếm đao cùng mai một. Lời của ngươi thật chí lý. Ha…ha…
Còn Tuyệt Đao thì luôn thở dài não ruột, nhìn Thẩm Uyên Uyên đang đỏ mặt bối rối mà nước mắt lưng tròng…
- Thật tội cho uyên nhi. Làm mẫu thân như ta thật không đáng. Nếu không được nghe những lời này có lẽ sau này chính ta cũng phải nghe Uyên nhi nói ra, và lúc đó đã là quá muộn. Muộn cho ta chuộc lỗi và cũng muộn cho tuổi thanh xuân của uyên nhi. Hãy tha lỗi cho mẫu thân, Uyên nhi, hãy tha lỗi !
Và một cảnh quang kỳ lạ liền diễn ra, trong khi mẫu tử của Thẩm Uyên Uyên thì ôm nhau rơi lệ, phụ tử Trác Quang Minh lại hớn hở cười vang lên, mừng cho một kết thúc hoàn toàn có lợi cho tất cả.
Lẳng lặng lui chân, Hà Thái Hoài không muốn làm một nhân vật thừa và càng không muốn quấy rầy họ vì những nỗi phiền muộn đang càng lúc càng lộ rõ trên gương mặt của Hà Thái Hoài mà thế nào họ cũng nhận ra.
Hà Thái Hoài vẫn sẽ đứng im ngay phía trước Hoàng Diệp Lâm nếu như không có người bất chợt lên tiếng :
- Có phải cảnh đoàn viên thật sự của hai nhà Trác - Thẩm làm ngươi cám cảnh một thân phận cô nhi ?
Hà Thái Hoài không quay đầu lại, chỉ đáp :
- Tiền bối chỉ đoán đúng một phần. Còn một phần nữa là vãn bối có

quá nhiều hoài niệm về cảnh đã từng có ở Lưu gia.
Trác Duy Lâm tỏ ý kinh ngạc :
- Có vẻ như ngươi muốn ám chỉ ở Trung Nguyên Đệ Tam Phủ đã xảy ra điều gì rất tồi tệ ?
Hà Thái Hoài quay người lại :
- Toàn gia họ Lưu đều thảm tử và hung thủ thật sự cho đến giờ vẫn chưa biết là ai ?
Trác Duy Lãm Tuyệt Kiếm cau mặt :
- Câu nói của ngươi phải hiểu như thế nào đây ? Thế nào là hung thủ thật sự với hung thủ không thật sự ?
Hà Thái Hoài chợt hỏi :
- Lưu Khánh Hà từng có một đoạn ân tình ngang trái với một nữ nhân Đông Hải Môn, chuyện này tiền bối đã lần nào nghe nói đến ?
Trác Duy Lãm thật sự kinh ngạc :
- Ngươi nghe ở đâu chuyện này ? Vì theo ta là không thể có, bằng không, mười hai năm trước Lưu Khánh Hà đâu có phẫn nộ, giận dữ dẫn đầu quần hùng, tiến đánh và triệt thoái toàn bộ Đông Hải Môn?
Hà Thái Hoài thở dài :
- Lưu Khánh Hà có nhiều nguyên do để có thái độ như vậy, vì công đạo cũng có mà vì tư tình cũng có. Mười tám năm trước đã có một nữ nhân Đông Hải Môn được lệnh du nhập Trung Nguyên, và chưa biết nữ nhân đó thi hành thượng lệnh như thế nào nhưng kết quả là nữ nhân đã phải lòng đệ tam cao thủ Lưu gia. Họ có với nhau gần một năm tròn ân ái, sau đó nữ nhân nọ vì phải quay về cố hương để hồi bẩm nên có ước hẹn ngày gặp lại với tình lang Lưu Khánh Hà. Và khi ngày hẹn đến…
Trác Duy Lãm thật sự nôn nóng :
- Câu chuyện này quả là một bí sự, tại sao ngươi biết ? Và đến ngày hẹn thì thế nào, hử ?
Hà Thái Hoài lắc đầu phiền muộn :
- Nữ nhân không đến. Trái lại người đến là phụ thân của nữ nhân.
- Chà… tiểu tế và nhạc phụ gặp nhau đây có phải song phương đã diễn ra một trận đấu long trời lở đất?
Hà Thái Hoài mỉm cười :
- Vậy thì sai rồi. Họ nhìn nhận bối phận lẫn nhau ngay lập tức. Và chuyển biến chỉ phát sinh sau đó, khi Lưu Khánh Hà được nhạc phụ cho biết nữ nhân kia vi phạm vào môn quy nên đã bị bắt giam.
- Sau đó thì sao ? Lưu Khánh Hà có đến tận Đông Hải Môn để…
Hà Thái Hoài lắc đầu quầy quậy :
- Chuyện đó mãi năm năm về sau mới xảy ra, đó là lúc Lưu Khánh

Hà cùng quần hùng triệt thoái Đông Hải Môn như tiền bối vừa nói. Còn lúc được tin, Lưu Khánh Hà lại có nhiều nhiệm vụ cấp bách cần phải thực hiện ngay.
- Là chuyện gì ?
- Lúc bị giam, nữ nhân nọ có hạ sinh một hài nhi. Và cốt nhục của Lưu gia đã được đích thân ngoại tổ chăm sóc. Đến ngày ước hẹn, lúc nhạc phụ của Lưu gia phải lẻn bồng đứa bé vào Trung Nguyên thì bất ngờ chạm trán một nhân vật, là cốc chủ Ngọa Long Cốc.
- Đoàn Mẫn Hạc ư ? Y là kẻ tột cùng xảo quyệt, lần chạm trán này e chẳng lành chút nào.
- Đúng vậy ! Để thăm hỏi nơi lưu ngụ của Lưu gia, lão nhân nọ đã tỏ bày tư sự cho Đoàn cốc chủ biết. Và hậu quả, thay vì chỉ điểm đường đi lối lại cho người cần biết, lão họ Đoàn bất ngờ hạ độc thủ với cả hai.
- Thật sao ? Vậy sau đó làm cách nào Lưu Khánh Hà còn gặp lại nhạc phụ như ngươi vừa kể?
Hà Thái Hoài cười lạnh :
- Đoàn cốc chủ đã không lường sở học của lão nhân gia kia lại quá cao thâm. Lão đã dùng độc Ngọa Tiên Lâu nhưng lão nhân nọ vẫn chạy thoát. Mãi đến khi chất độc thật sự thấm nhập, lão nhân nọ buộc phải tọa công bức độc. Vậy là chỉ một lúc hớ hênh lão nhân nọ đã để lạc mất đứa bé. Và khi tìm thấy Lưu Khánh Hà, lão nhân nọ đã nói tất cả và được Lưu Khánh Hà đưa đến Mê Hoa Ảo Tiên Bồng để tạm thời làm nơi lưu ngụ. Còn Lưu Khánh Hà có lẽ đã đến Ngọa Long Cốc để truy tìm tung tích đứa bé.
Trác Duy Lãm gật gù :
- Mê Hoa Ảo Tiên Bồng ở cách đây không xa và đúng là nơi có thể giúp nhạc phụ của Lưu Khánh Hà tạm thời dùng liệu pháp dĩ độc công độc để kéo dài tính mạng. Còn chuyện Lưu Khánh Hà tìm đến Ngọa Long Cốc là thật. Nghe đâu sau đó Đoàn Mẫn Hạc đã chết, một cái chết hoàn toàn không biết rõ nguyên do. Thế đứa bé thì sao ? Nam hay nữ ? Lưu Khánh Hà có truy tìm được không ?
Hà Thái Hoài lắc đầu :
- Tung tích về đứa bé vẫn biệt tăm. Và nếu bây giờ còn sống thì y đã là một trang nam nhi hảo hán. Riêng về cái chết của Đoàn Cốc Chủ thì đó chính là nguyên nhân dẫn đến cảnh thảm tử toàn gia của Lưu Khánh Hà.
Hà Thái Hoài lại tiếp tục kể về chuyện đã xảy ra cho Lưu gia, sau đó bảo :
- Năm năm trước đây, vì có những lời đồn đại cho Đoàn Mẫn Hạc đã

chết một cách bất minh, Lưu Khánh Hà có cùng Minh chủ võ lâm Tư Mã Vương đến tận Ngọa Long Cốc để truy nguyên. Nhưng theo lời đề quyết của Đoàn Mẫn Chung ngay hôm Lưu gia có ngày đại lễ là phụ thân y chết là do Lưu Khánh Hà hãm hại. Mọi chuyện thế là phát sinh.
Lập tức Trác Duy Lãm lắc đầu phản bác :
- Những gì Đoàn Mẫn Chung nói đều hoàn toàn sai. Thứ nhất, Bách Cầm bí phổ gì đó là không có, chính Bách Cầm lão nhân đã truyền thân pháp Bách Cầm cho Lưu Khánh Hà.
- Tiền bối cũng biết ư ?
Trác Duy Lãm thừa nhận :
- Lần đó cũng có ta và sư muội ta mục kích, nhất định không thể giả. Thứ hai, chuyện Niêm Hoa Chỉ bí kíp của Thiếu Lâm thì là chuyện đã xảy ra ngoài ba mươi năm, khó thể đề quyết đó là do Lưu Khánh Hà thực hiện.
- Còn việc về Xích Long Châu ?
Trác Duy Lãm phì cười :
- Xích Long Châu đúng là báu vật ngàn năm có một và người nào thu giữ Xích Long Châu tất có thể nhờ dương khí của nó mà làm cho võ học tăng tiến. Nếu là ngươi, ngươi có cam tâm dùng Xích Long Châu đi làm lễ vật cho người không ? Đó là chưa kể Đông Hải Môn đang hận họ Lưu về chuyện triệt thoái và họ Lưu vì hận thê nhi đã bị Đông Hải Môn đã bị làm cho chia uyên rẽ thúy. Thế nào ?
Hà Thái Hoài giật mình :
- Xích Long Châu thật sự quý báu đến thế ư ?
Trác Duy Lãm gật đầu, giải thích thêm :
- Đó là vật đã thất tung ngoài trăm năm, và nếu ngươi muốn biết nó thật sự quý báu như thế nào thì hãy đi hỏi Ngũ Chỉ Bà Bà. Chỉ có Bà Bà là am hiểu rõ hơn ai hết về Xích Long Châu.
Hà Thái Hoài cười nhẹ :
- Vãn bối sẽ hỏi, nếu có một ngày thật sự chạm trán cung chủ Huyết Ma Cung.
- Vậy là ý gì ?
Cũng như đã kể cho Đàm Thất Khoa nghe, Hà Thái Hoài đem chuyện đã xảy ra ở Huyết Ma Phủ kể cho Trác Duy Lãm nghe.
Và đột nhiên Tuyệt Đao xuất hiện :
- Ngươi nghi ngờ Ngũ Chỉ Bà Bà chính là cung chủ Huyết Ma Cung ?
Hà Thái Hoài lưỡng lự :
- Vãn bối có nghi.
Tuyệt Đao lắc đầu :

- Ta lại nghĩ khác. Vì nếu như thế, Huyết Ma Cung lần này kéo đến đây nhất định phải có sự hiện diện của Ngũ Chỉ Bà Bà. Vậy thì bọn chúng cần gì kêu réo, bảo là xin bái phỏng nhị tuyệt bọn ta? Trong khi Ngũ Chỉ Bà Bà chỉ cần đường đường lên tiếng là bọn ta đương nhiên phải mở rộng cửa tiếp nghênh. Lập luận của ngươi sai rồi.
Đúng lúc đó có Thẩm Uyên Uyên và Trác Quang Minh cùng chạy đến :
- Mẫu thân, phụ thân ! Có Ngũ Chỉ Bà Bà lên tiếng muốn vào !
Tuyệt Đao phì cười :
- Vừa nhắc tào tháo, tào tháo liền đến. Hai người còn chờ gì nữa chưa thỉnh Ngũ Chỉ Bà Bà tiến vào ?
Hà Thái Hoài lập tức ngăn lại :
- Sớm không đến, muộn không đến, Ngũ Chỉ Bà Bà đến đúng lúc thế này thì quả là đáng ngờ.
Trác Duy Lãm trấn an :
- Hoàng Diệp Lâm có bố trí trận đồ, giả như có chuyện gì bất ổn thì một mình Ngũ Chỉ Bà Bà cũng không phải là trở ngại lớn. Cứ để Bà Bà vào.
Trác Quang Minh và Thẩm Uyên Uyên lập tức bỏ đi, thực hiện theo mệnh lệnh của Nhị Tuyệt Kiếm Đao.
Vẫn cảm thấy bất an, Hà Thái Hoài vội chạy theo :
- Vãn bối cũng muốn đi, hy vọng nhị vị tiền bối hiểu cho.
Đuổi kịp Trác Quang Minh và Thẩm Uyên Uyên, Hà Thái Hoài liền hỏi :
- Nhị vị định mời Ngũ Chỉ Bà Bà như thế nào ?
Uyên Uyên đáp :
- Có hai cách, một là dẫn đi qua trận, hai là giải khai toàn bộ trận đồ.
Hà Thái Hoài lại hỏi :
- Uyên tỷ định dùng cách thứ nhất ?
Uyên Uyên gật đầu :
- Đương nhiên. Bằng không giả như có bọn Huyết Ma Cung chực chờ sẵn bên ngoài, chúng cùng ùa cả vào thì sao ?
Trác Quang Minh nghi ngại :
- Hà huynh đệ có cao kiến gì ?
Hà Thái Hoài gượng cười :
- Cao kiến thì không có, đệ chỉ cảm thấy lo lo mà thôi.
Đoạn Hà Thái Hoài dặn :
- Hay là thế này, nhỡ như có chuyện thật sự bất ổn xảy ra và nhỡ như nhị vị và lệnh tôn lệnh đường thật sự không đối phó nổi, buộc đệ phải lâm trận, đệ có một đề xuất này mong nhị vị làm theo và đừng

để ra sai sót.
Đã biết Hà Thái Hoài là người có nhiều dịu kế như đã thấy, Trác Quang Minh lập tức đáp ứng :
- Hà huynh đệ cứ nói !
Hà Thái Hoài bảo :
- Lúc đệ bắt đầu lâm trận, nhiệm vụ của nhị vị là khuyên ngăn và bảo nhị vị lão nhân gia phải lập tức bỏ đi. Đi đâu cũng được đi càng xa càng tốt. Đừng lý gì đến đệ và cũng đừng lo lắng cho đệ. Chỉ có thế thôi.
Thẩm Uyên Uyên trố mắt :
- Chỉ có thế thôi ư ?
Hà Thái Hoài vừa gật đầu liền nghe Trác Quang Minh phản bác :
- Như vậy sao được ? Nếu đến bọn ta bốn người còn phải thất trận thì một mình Hà huynh đệ đâu thể…
Hà Thái Hoài xua tay :
- Có một điều mà nhị vị chưa biết và ngay lúc này đệ lại không tiện giải thích. Nhị vị chỉ nên biết rằng đó là lời nói thật của đệ. Bốn người chư vị phải đi thật xa, đừng để đệ nhìn thấy là dễ sinh ra phân tâm, khiến võ học của đệ khó thể phát uy hết uy lực, vả lại…
Hà Thái Hoài chợt thở dài :
- Mà nhị vị lo gì chứ ? Đó là đệ chỉ dặn hờ mà thôi, chứ thật ra đến lúc cần lẽ nào tự một mình đệ không thể thoát thân ? Đệ hơn chư vị ở chỗ là còn có nhất tuyệt khinh thân pháp Bách Cầm, đúng không ?
Trác Quang Minh miễn cưỡng đáp ứng :
- Được. Cứ như thế đi. Nào, bây giờ chúng ta cùng tiến ra ngoài nào.
Thẩm Uyên Uyên cẩn trọng dặn :
- Hà huynh đệ hãy ghi nhớ cách di chuyển bên trong trận. Vì chỉ cần sơ xảy dù một bước chân cũng gánh lấy hậu quả nghiêm trọng.
Hà Thái Hoài thầm cười :
“Có muốn ghi nhớ cũng vô ích. Vì nếu gặp lúc Hà Thái Hoài này phát cuồng thì đến bạn thù còn không thể phân biệt, nói gì đến phân biệt để phải di chuyển như thế nào cho đúng.”
Nghĩ thì nghĩ như vậy nhưng thâm tâm Hà Thái Hoài vẫn ghi nhận cách di chuyển lạ lùng của Trác Quang Minh và Thẩm Uyên Uyên.
Bên ngoài Hoàng Diệp Lâm hoàn toàn yên tĩnh, càng tạo thêm nỗi bất an mơ hồ cho Hà Thái Hoài.
Tuy vậy, lần đầu được diện kiến với Ngũ Chỉ Bà Bà, mối quan tâm này cuối cùng cũng làm cho Hà Thái Hoài quên đi lo ngại.
Đó thật sự là một lão bà với da mồi tóc bạc. Đồng thời cái lưng còng của lão bà nếu không nhờ cái thanh thiết trượng luôn ở trên tay để

chịu đỡ lại có lẽ lão bà có lòng trụ vững trên chính đôi chân và càng không thể nói đến đi lại.
Nhưng, như Hà Thái Hoài đang thầm tự dặn lòng, đừng vì dáng vẻ bên ngoài đầy yếu đuối đó mà xem thường lão bà, cũng như đừng để hình ảnh quá cao niên của lão bà lừa phỉnh. Vì khi cần, có lẽ điều này đã từng xảy ra và đã không ít người phải chuốc lấy hậu quả thảm hại vì không hề nghĩ một lão bà như vậy lại lợi hại đến như vậy, lão bà sẽ lập tức biến thành người khác, một cao nhân thực thụ từng được võ lâm xưng tụng là một trong Ngũ Kỳ Ngũ Tuyệt với ngoại hiệu rền vang như sấm động bên tai là Ngũ Chỉ Bà Bà.
Bởi không dám xem thường nên hầu như không có lúc nào Hà Thái Hoài không để mắt đến trông chừng và dò xét Ngũ Chỉ Bà Bà. Và điều đó đã bị Ngũ Chỉ Bà Bà phát hiện.
Ngũ Chỉ Bà Bà đưa mắt nhìn qua Trác Quang Minh và Thẩm Uyên Uyên, thủy chung không một lần nhìn qua Hà Thái Hoài cho dù đến cả Hà Thái Hoài cũng biết cách nhìn của bản thân đã bị lão bà phát hiện. Và khi lên tiếng, Ngũ Chỉ Bà Bà cũng chỉ lên tiếng với Trác, Thẩm hai người :
- Nếu lão nhân nhớ không lầm thì hai ngươi đây chính là tiểu Minh, tiểu Uyên độ nào vẫn thường lẫm dẫm chạy đến đòi lão thân cho quà lúc hai ngươi hãy còn bé tí ?
Thẩm Uyên Uyên thoáng đỏ mặt :
- Trí nhớ của bà bà xem ra vẫn còn minh mẫn. Chuyện đã gần mười lăm năm qua mà bà bà vẫn cứ nhớ.
Ngũ Chỉ Bà Bà cười móm mém :
- Dường như tiểu nha đầu ngươi không mấy thích, nhất là về việc lão thân vẫn luôn ghi nhớ những hành vi hãy còn ngây ngô của bọn ngươi thưở còn bé ? Vậy thì được, lão thân sẽ không nhắc đến làm gì nữa, kẻo bọn ngươi về hùa cùng nhau, trách lão thân nói gì không nói chỉ biết bôi xấu bọn ngươi trước mặt người lạ.
Thẩm Uyên Uyên do chưa từng biết thế nào là thế thái nhân tình nên dễ dàng bị mạch chuyện của lão bà đưa dẫn. Và Uyên Uyên đã quá nhanh miệng khi đáp, khiến Hà Thái Hoài dù muốn cũng không thể nào kịp ngăn cản :
- Ý của tiểu nữ không phải như bà bà nghĩ. Huống chi vào lúc này y – Uyên Uyên chỉ tay vào Hà Thái Hoài – đâu còn là người xa lạ đối với bọn tiểu nữ.
Và tình thế càng khó khăn hơn khi Uyên Uyên thản nhiên hất hàm về phía Hà Thái Hoài :
- Ta nói thế có đúng không, Hà huynh đệ ?

Hà Thái Hoài lúng túng.
Hiểu ý, Trác Quang Minh lên tiếng xen vào và tìm cách lảng sang chuyện khác :
- Uyên muội muốn huyên thuyên hay muốn nói gì cũng được. Nhưng nhớ đừng vì thế mà đưa bà bà đi lạc đường. Tuy điều đó sẽ không gây trở ngại gì cho bọn ta nhưng dẫu sao cũng làm phí thời gian của bà bà. Nhất là khi gia phụ và lệnh đường vẫn đang trông chờ được diện kiến cố nhân đã lâu không gặp và đang tự hỏi không biết cố nhân đã có gì thay đổi hay không sau thời gian dài xa cách.
Hà Thái Hoài thầm ghi nhận, Trác Quang Minh tuy bề ngoài cho thấy luôn bị Thẩm Uyên Uyên lấn lướt nhưng kỳ thực y vẫn thâm trầm và biết nghĩ suy hơn Uyên Uyên. Và câu nói hàm ý nhắc khéo của y ngay lập tức làm cho Uyên Uyên tỉnh ngộ. Uyên Uyên gượng cười với Ngũ Chỉ Bà Bà:
- Bà bà có thấy y vừa ngấm ngầm trách tiểu nữ không ? Mà y trách cũng phải, tiểu nữ cũng nhận thấy bản thân thật đáng bị như thế. Nào, chúng ta cũng nên đi nhanh hơn nào.
Ngũ Chỉ Bà Bà bật cười :
- Muốn nhanh thì nhanh, lão nhân cũng muốn biết lũ oa nhi bọn ngươi thật sự đã đổi khác như thế nào sau từng ấy năm không có cơ hội gặp lại. Ha…ha…
Câu nói "lũ oa nhi" của lão bà lẽ đương nhiên là gồm luôn Hà Thái Hoài. Vì biết như thế, Hà Thái Hoài đã tìm cách đi tụt lại phía hậu, không muốn lão bà sớm nhận ra lai lịch qua thân pháp Bách Cầm là thứ thân pháp chắc chắn chẳng lạ gì với lão bà.
Nhờ đó, Hà Thái Hoài càng thêm tin chắc bản thân đã và đang được lão bà để tâm, cho dù thủy chung lão bà chưa một lần nhìn, chưa một lần đối thoại và cũng chưa một lần trông thấy Hà Thái Hoài thi triển thân pháp gì ở phía sau.
Vượt qua Hoàng Diệp Lâm, đứng đợi mọi người là nhị tuyệt Kiếm Đao với sắc diện bồn chồn lo lắng mà thoạt nhìn ai cũng biết, ai cũng nhận ra.
Điều đó càng dễ nhận thấy hơn khi ánh mắt của Trác Duy Lãm thay vì hướng vào Ngũ Chỉ Bà Bà đang là tân khách hiếm hoi của họ thì lại ngó luôn về phía sau, nơi duy nhất chỉ có Hà Thái Hoài hiện diện.
Thầm nghĩ đến là mọi việc đã vỡ lỡ, Hà Thái Hoài nhẹ lắc đầu, nhún vai và cười gượng :
- Bọn Huyết Ma Cung như đã triệt thoái từ lâu, mọi người cứ yên tâm.
Câu nói của Hà Thái Hoài tuy chỉ đề cập riêng đến bọn Huyết Ma

Cung nhưng cử chỉ và thái độ của Hà Thái Hoài lại muốn nói lên điều khác. Và điều đó đâu phải ai ai thoạt nhìn cũng hiểu. Chính Trác Duy Lãm là người đầu tiên không hiểu, nên hỏi :
- Ngươi không có bất kỳ sự nghi ngờ gì chứ ?
Hà Thái Hoài tái mặt :
Và điều Hà Thái Hoài tiên lượng liền xảy ra nhanh đến độ chính Hà Thái Hoài cũng khó ngờ nó lại xảy ra.
Đó là Ngũ Chỉ Bà Bà giận dữ, dộng mạnh thiết trượng vào nền đất :
- Lão thân phải hiểu thái độ này của bọn ngươi là thế nào đây ? Tiểu tử kia là ai ? Tại sao không riêng gì y ngay từ đầu đã luôn dò xét lão thân mà đến cả bọn ngươi nữa, như không hề hoan nghênh sự xuất hiện của lão thân ? Sự thật là thế nào, nói. Chỉ cần lão thân minh bạch rằng sự hiện diện của lão thân làm cho bọn ngươi khó chịu, thì…
Mẫu thân của Uyên Uyên, Tuyệt Đao chợt thở dài :
- Thôi, đủ lắm rồi, đến bọn vãn bối cũng có phần khó chịu khi thấy sự việc cần phải làm sáng tỏ mà không thể nào nói ra cho minh bạch. Thế này vậy, Hà Thái Hoài ngươi đang nghĩ gì, nói ra đi, cứ quang minh chính đại mà nói, không việc gì phải…
Đã từng bị ngắt lời, bây giờ đến lượt Ngũ Chỉ Bà Bà ngắt lời Tuyệt Đao, bằng cách bất ngờ quay lại nhìn Hà Thái Hoài đang đứng bối rối ở phía sau :
- Ngươi là Hà Thái Hoài ?
Hà Thái Hoài gật đầu và lập tức hối tiếc vì đã gật đầu thừa nhận quá sớm. Vì Ngũ Chỉ Bà Bà lại hỏi tiếp, hỏi tiếp :
- Là truyền nhân nửa thật, nửa giả của Lưu Khánh Hà ?
- Đúng ! Sao ?
- Không sao cả, ngoại trừ đó là lý do khiến ngươi cố tình đơm đặt chuyện thị phi gì đó hoàn toàn không hề có và làm cho mọi người đây nghi kỵ lão thân.
Hà Thái Hoài cười lạt :
- Tại hạ không hề đơm đặt. Và dù có đi nữa vãn bối cũng không thể nào biết lúc nào lão bà bà sẽ đến đây để tự đến sớm hơn hầu gây nghi kỵ cho mọi người.
Ngũ Chỉ Bà Bà lập tức có sắc mặt của người tuy phẫn nộ nhưng đang cố kềm nén :
- Nghĩa là ngươi thừa nhận đã có mối hoài nghi về lão thân và ngươi đã nói cho bọn họ cùng biết về mối hoài nghi đó ?
- Không sai !
- Ngươi nghi ngờ điều gì ?

- Lưu Ngọc Bội…
Câu nói của Hà Thái Hoài liền bị cắt ngang bởi sự phẫn nộ của Ngũ Chỉ Bà Bà bộc lộ hoàn toàn :
- Hóa ra ngươi đã nghe theo ả ? Ả đã nói gì với ngươi ? Lời của kẻ đã bị lão thân đuổi khỏi môn trường liệu có phải là lời đáng tin không ?
Hà Thái Hoài ngơ ngác :
- Đuổi khỏi môn trường là thế nào ? Thế chẳng phải…
- Là lão thân đã liệt ả vào loại phản đồ. Sao sắc mặt ngơ ngác của ngươi như muốn nói rằng ả đã không hề đề cập cho bất kỳ ai biết chuyện ả vong sư bội tổ và có mưu đồ hãm hại sư phụ ả là lão thân ?
- Tại ha…
- Hừ ! Hoặc là ngươi có nghe nhưng vì cùng phe với ả nên ngươi không những không tin mà còn nghĩ chính lão thân mới là người có lỗi ?
- Chuyện đó…
- Thế nào ? Vậy là lão thân đoán đúng. Và cũng phải như thế thôi một khi ngươi có xuất thân từ một chỗ có thể nói là đầy những kẻ bạ hoại.
- Lão bà bà không được…
- Sao ? Ngươi bất phục ư ? Và ngươi cũng bất bình thay cho kẻ bại hoại võ lâm là Lưu Khánh Hà ư ? Lão thân cho ngươi hay, chính lão thân cũng đang có ý nghi ngờ khi biết rằng ngươi là Hà Thái Hoài và sự hiện diện của ngươi ở đây.
Hà Thái Hoài liền ngẩn cao đầu, dõng dạc lên tiếng :
- Tại hạ thiển nghĩ từng hành vi của tại hạ đều quang minh lỗi lạc. Tại hạ không hề sợ cho dù đã bị lão bà bà nghi ngờ.
Ngũ Chỉ Bà Bà gật gù, mắt lườm lườm nhìn Hà Thái Hoài :
- Rồi sẽ biết thế nào là hành vi quanh minh lỗi lạc của ngươi, và để dễ dàng hơn, ngươi nói đi, ngươi có thừa nhận Lưu Khánh Hà là một kẻ bại hoại võ lâm ?
Hà Thái Hoài cười tỉnh :
- Khẩu thuyết vô bằng. Trừ phi lão bà bà có chứng cớ.
- Lão thân có ! Trước hết, ngươi biết gì về việc Lưu Khánh Hà có ít nhất hai lần thành lập gia thất? Một bất minh và một tạm xem là không bất minh ?
Hà Thái Hoài vẫn điềm tĩnh :
- Nếu lão bà bà muốn đề cập đến mối quan hệ giữa Lưu ân công và một nữ nhân Đông Hải Môn thì…

- Ai nói gì về một nữ nhân nào đó ở Đông Hải Môn thế ? Mà khoan đã, ngươi hãy giải thích rõ hơn xem. Hóa ra Lưu Khánh Hà còn có thêm mối quan hệ thứ ba và mối quan hệ này lại liên quan tới Đông Hải Môn ?
Hà Thái Hoài nghi hoặc :
- Bảo đó là mối quan hệ thứ ba, lão bà bà thật sự có ý gì ?
Ngũ Chỉ Bà Bà thở ra nhè nhẹ :
- Dường như ngươi không biết ả Lưu Ngọc Bội chỉ là con tư sinh của Lưu Khánh Hà ? Vì thê nhi duy nhất được Lưu Khánh Hà chính thức thừa nhận chính là vị phu nhân gần đây đã bị thảm tử cùng một lúc với Lưu Khánh Hà, chết theo họ chính là một đứa bé sơ sinh.
Hà Thái Hoài rung động :
- Lưu Ngọc Bội là con tư sinh ?
Trác Duy Lãm theo dõi nãy giờ cũng kêu lên :
- Việc này cần phải xem xét lại. Vì chính Trác Duy Lãm này cũng không hề biết chút gì về việc quái quỷ đó.
Ngũ Chỉ Bà Bà gật đầu :
- Họ Trác ngươi bảo đó là một chuyện quái quỷ quả không sai. Vì chính lão thân cũng đã có ý nghĩ tương tự khi tai nghe Lưu Khánh Hà thố lộ lúc y cố nài nỉ lão thân hãy thu nhập ả Ngọc Bội làm môn đồ.
Hà Thái Hoài chợt buột miệng :
- Lưu ân công đã thố lộ như thế nào ?
Ngũ Chỉ Bà Bà cười lạt :
- Ngươi thật sự không biết hay đang giả vờ ? Phần lão thân, lão thân tin chắc ngươi đã biết và biết một cách tường tận. Bằng chứng là ngươi đã nghe theo ả, đã nghi ngờ ngược lại lão thân vốn là người chỉ suýt nữa bị ả hãm hại. Và sau cùng thì ngươi cũng đã reo mối nghi ngờ đó cho những người này, nguyên vì những người này vì đã ẩn thân quá lâu nên hầu như không biết chuyện gì đã xảy ra và hoàn toàn dễ bị ngươi lung lạc. Có đúng không ?
Hà Thái Hoài cố đáp, cố phân biệt cho dù không mấy tin vào hiệu quả của thái độ này :
- Lời lẽ của lão bà bà hoàn toàn không đúng, nhất là việc lão bà bà vì biết Lưu Ngọc Bội đã chết nên cố tình trút hết mọi lỗi lầm cho kẻ đã khuất ?
- Ả đã chết ? Thật thế sao ? Ha…ha…, thật đúng là báo ứng nhãn tiền ! Ha…ha...
Hà Thái Hoài cố kềm nén cơn phẫn nộ :
- Phải. Ngọc Bội đã chết. Và lẽ đương nhiên chính bà bà là người hiểu rõ hơn ai hết. Cũng như chính lão bà bà đang là cung chủ Huyết

Ma Cung, chủ hung trong việc mưu hại Lưu Ngọc Bội !
Ngũ Chỉ Bà Bà vụt trầm giọng :
- Huyết Ma Cung là môn phái nào ? Sao ngươi dám bảo lão thân vốn là người chỉ thích cô độc lại là cung chủ Huyết Ma Cung quái quỷ đó ?
Thẩm Uyên Uyên xen vào :
- Bà bà thật sự không biết gì về Huyết Ma Cung ? Một bọn mà chỉ cách đây không lâu đã tìm cách xông vào đây và bảo là muốn bái phỏng nhị tuyệt ?
Ngũ Chỉ Bà Bà lắc đầu :
- Lão thân thật sự không biết gì. Nào, có ai trong bọn ngươi có thể kể cho lão thân nghe chuyện gì đã xảy ra ở đây không ? Ngươi kể đi tiểu Minh. Cứ thế nào kể thế ấy, không thêm không bớt và không cần cả sự bình phẩm vì tự lão thân có thể cân nhắc hơn thiệt và đúng sai.
Trác Quang Minh nhìn mọi người và ai ai cũng sẵn sàng khích lệ và chờ đợi lời kể của y, kể cả Hà Thái Hoài cũng nói :
- Trác huynh cứ kể, cây ngay không sợ chết đứng, đệ không có gì phải ngại.
Và Trác Quang Minh kể.
Chờ Trác Quang Minh kể xong, người đầu tiên lên tiếng chính là Ngũ Chỉ Bà Bà và là cật vấn Hà Thái Hoài :
- Tự ngươi nghĩ ra kế làm cho Trác, Thẩm nhị tuyệt phải tự giao đấu lẫn nhau ?
Hà Thái Hoài hỏi ngược lại :
- Lão bà bà không phủ nhận những gì Huyết Ma Cung đã gây ra chứ ?
Hỏi thay cho đáp, đó là thái độ mà Ngũ Chỉ Bà Bà đang dành cho Hà Thái Hoài với hi vọng sẽ chiếm lĩnh phần hơn. Ngũ Chỉ Bà Bà hỏi :
- Và qua mưu kế đó, kể như ngươi là người duy nhất hưởng đủ thứ lợi. Nào là được tiểu Minh, tiểu Uyên hàm ân, nào là được kiếm đao nhị tuyệt cảm kích và nhất là ngươi một mình tình cờ am hiểu đến thấu triệt cả nhị tuyệt ?
Lấy gậy ông đập lại lưng ông, Hà Thái Hoài cũng dùng cách Ngũ Chỉ Bà Bà đang dùng, hỏi thay cho đáp :
- Có phải Huyết Ma Cung đang phục sẵn phía bên ngoài ? Và chỉ cần lão bà bà phát lệnh, mệnh lệnh của cung chủ chắc chắn sẽ được bọn thuộc hạ tuân theo ?
- Phần ngươi tìm đến đây là do Đàm Thất Khoa chỉ điểm ? Một nhân vật đang làm cho toàn thể giang hồ nghi ngờ, vì từ khi có Đàm Thất Khoa xuất hiện thì bang chủ Cái Bang, lão họ Giả cũng hoàn toàn

thất tung ? Nếu ngươi muốn nói Đàm Thất Khoa đã mưu hại Giả bang chủ và đang ung dung thao túng toàn bộ Cái Bang ?
Đụng đến Đàm Thất Khoa là gần như đụng ngay đến chính bản thân Hà Thái Hoài. Và Hà Thái Hoài phản bác :
- Không hề có chuyện mưu hại hay thao túng Cái Bang. Một khi chính mắt tại hạ thấy có khá nhiều đệ tử Cái Bang vào hạng năm sáu túi trở lên đều nhất loạt tuân thủ mọi mệnh lệnh của Đàm tiền bối.
- Chuyện đó đâu có gì khó hiểu nếu bọn đó vốn là thủ hạ thân tín của họ Đàm, cùng họ Đàm bày mưu hãm hại bang chủ thật sự của họ.
Hà Thái Hoài mất dần trầm tĩnh :
- Lão bà bà sai rồi. Đàm tiền bối nguyên là đại ân nhân của Cái Bang, là người có ân chứ không phải có hận hoặc thù với Cái Bang.
- Ngươi có bằng chứng ?
Hà Thái Hoài lấy tín vật ra, như đã từng lấy cho Nhị Tuyệt Kiếm Đao xem :
- Tín phù này chính là bằng chứng !
- Cho lão thân xem nào !
Hà Thái Hoài ném qua :
- Đã quang minh thì không có gì phải ngại. Mời !
Ngũ Chỉ Bà Bà vùng cười lên :
- Ngươi nói không sai. Quả nhiên vật này chính là bằng chứng. Nhưng không phải thứ bằng chứng như ngươi nói mà là bằng chứng cho thấy rằng Giả bang chủ đã bị sát hại.
Hà Thái Hoài tái mặt :
- Không được hồ đồ. Đó là tín phù của Cái Bang chỉ dành cho ai thật sự có đại ân với Cái Bang.
Ngũ Chỉ Bà Bà cũng tái mặt :
- Ngươi dám bảo lão thân hồ đồ ? Vậy thì toàn bộ võ lâm này có lẽ đều hồ đồ tất. Vì ai ai cũng biết, trừ ngươi, rằng đây là tín phù tối thượng của Cái Bang và chỉ có bang chủ Cái Bang mới có quyền thu giữ, kể từ khi Ngọc trượng đả cẩu của Cái Bang bỗng dưng thất lạc tính đến nay đã ngoài trăm năm.
Trác Duy Lãm giật mình :
- Tiền bối liệu có lầm lẫn không vậy ?
Ngũ Chỉ Bà Bà lại trao tín vật lại cho Trác Duy Lãm :
- Giả bang chủ từng là bằng hữu thâm giao của lão nhân. Và điều bí ẩn này có lẽ Giả bang chủ chỉ cho một mình lão thân biết. Ngươi thử minh bạch hư thực nếu thử vận công truyền vào tín vật như lão thân vừa ngấm ngầm thực hiện.
Trác Duy Lãm thực hiện và chăm chú nhìn vào tín vật :

- Ồ ! Có chữ “Bang chủ quang lâm” đã hiện lên.
Hà Thái Hoài chồm đến :
- Đâu nào ? Hãy cho vãn bối xem.
Thiết trượng của Ngũ Chỉ Bà Bà liền hất ra…

Chương 16
THẬT GIẢ NAN PHÂN

Ngũ Chỉ Bà Bà bật quát :
- Nếu ngươi còn vọng động thì đừng trách lão thân sẽ phải nặng tay hơn lần này.
Nếu thiết trượng của Ngũ Chỉ Bà Bà có mục đích là ngăn Hà Thái Hoài lại, không cho Hà Thái Hoài tiến đến thu hồi tín vật hiện do Trác Duy Lãm cầm giữ thì một đao bất ngờ bật lóe lên của Thẩm Tuyệt Đao mới chính là chiêu công đầu tiên dành cho Hà Thái Hoài :
- Hóa ra bọn ta đã lầm mưu kế thủ đoạn của ngươi. Thử xem ngươi còn chối cãi như thế nào nữa với chiêu này của ta. Đỡ !
Ào…
Hà Thái Hoài vội bật tung ngược về phía sau, kịp tránh chiêu đao khá lanh lẹ của Tuyệt Đao.
Vút !
Lập tức bóng thiết trượng bật lóe lên ngay bên cạnh Hà Thái Hoài.
- Bách Cầm thân pháp ! Thì ra kế mưu của tiểu tử ngươi là muốn gồm thâu càng nhiều tuyệt càng tốt. Vậy đến bao giờ mới đến lượt ngươi thâu đoạt tuyệt kỹ của lão thân ? Hay ả Lưu Ngọc Bội đã kịp chỉ điểm cho ngươi trước lúc ả chết. Hãy đỡ !
Vụt !
Hà Thái Hoài lại tràn người tránh chiêu, miệng cố kêu lên :
- Mọi người đừng ngộ nhận nữa có được không ? Tại hạ…
Có tiếng thét lanh lảnh của Uyên Uyên vang lên :
- Ngay từ đầu ta đã đoán biết là ngươi có ý đồ, quả không sai. Giờ thì ngươi đừng hi vọng còn người nào nữa tin ngươi. Đỡ chiêu !
Một ánh đao lóe lên, cho Hà Thái Hoài biết cả Thẩm Uyên Uyên cũng có đao, cho dù trước đó Thẩm Uyên Uyên không hề có đao trong tay.
Ào…
Hà Thái Hoài đành trông mong vào sự thâm trầm, nói lên sự nhận

định chín chắn ắt phải có của phụ tử Trác Quang Minh. Do đó, Hà Thái Hoài vừa lo tránh đao của Uyên Uyên vừa hối hả gọi :
- Trác huynh, Trác tiền bối ! Nhị vị xin minh định cho Hà Thái Hoài này. Tại hạ…
Có giọng nói trầm trầm của Trác Quang Minh vang lên :
- Mọi chuyện rồi sẽ minh bạch nếu Hà huynh đệ ngay lúc này hãy chịu khuất tất một phen.
Trác Duy Lãm tiếp lời :
- Tệ nhi nói rất đúng, sao tiểu hữu không cố nhẫn nhịn, tạm thời thúc thủ để cùng mọi người ngồi lại và tìm hiểu mọi thực hư ?
Hà Thái Hoài thất vọng :
- Tại hạ sẽ tuân theo, chấp nhận cho chư vị chế ngự với điều kiện là Ngũ Chỉ Bà Bà ngay lúc này cũng phải xếp vào dạng tình nghi. Ý của tại hạ là…
Tiếng rít của Ngũ Chỉ Bà Bà liền vang lên, cắt ngang câu nói của Hà Thái Hoài :
- Chỉ có ngươi mới là kẻ đáng ngờ. Và ngay lúc này tự thân ngươi cũng đâu thể định đoạt. Hãy xem tuyệt kỹ của lão thân.
Và một tia chỉ kình liền được Ngũ Chỉ Bà Bà phát xạ, lao thẳng vào Hà Thái Hoài.
Víu…
Bất phục xen lẫn bất bình, Hà Thái Hoài theo bản năng tạt ngang một kình, quất hất ngọn chỉ lực của Ngũ Chỉ Bà Bà bật ra.
Vù… Ầm…
Ngọn chỉ kình bị đánh bật thật, điều đó vô tình làm cho người phát chỉ kình và người vừa đánh bật ngọn chỉ vô cùng kinh ngạc.
Ngũ Chỉ Bà Bà the thé cười lên :
- Khá khen cho tiểu tử ngươi có nội lực thật sự vượt ngoài sự dự đoán của lão thân. Hãy đỡ thêm một lần nữa xem. Đỡ ! Ha…ha…
Và Hà Thái Hoài thì kinh ngạc đến thất sắc.
- Một trong Ngũ Kỳ như lão bà bà thật khó tin là chỉ có nội lực yếu kém như vậy. Trừ phi…
Trừ phi điều gì thì Hà Thái Hoài không còn cơ hội để nói tiếp. Vì đúng lúc đó, dường như ở tám phương tứ hướng đều có những tràng cười ngạo mạn và đắc ý vang lên :
- Thật là may mắn cho bổn cung, tam trong ngũ kỳ đều vô tình hiện diện đông đủ, đỡ cho bổn cung khỏi phải phí lực truy tìm. Ha…ha…
- Cung chủ có lệnh chỉ được bắt giữ, không được sát hại tam tuyệt ! Hãy mau phát động trận Ngũ Hành Huyết Hoa ! Ha…ha…
- Mộc Tinh đàn tuân lệnh !

- Kim Tinh đàn tuân lệnh !
- Thổ Tinh đàn…
Hà Thái Hoài không cần nhìn cũng biết Huyết Ma Cung vậy là đã có cách xông qua Hoàng Diệp Lâm. Và chúng không phải xuất hiện chỉ một ít người, hoặc một vài quan ải như Hà Thái Hoài từng trông thấy và cũng từng vượt qua. Trái lại chúng xuất hiện rất nhiều và nhiều đến độ cho dù Hà Thái Hoài có cơ hội cùng mọi người ở đây liên thủ cũng không thể đủ lực lượng đương đầu.
Nhận thức rõ điều đó, Hà Thái Hoài vận dụng toàn lực vào thân pháp Bách Cầm, ung dung tránh thoát ngọn chỉ lực đang xạ đến của Ngũ Chỉ Bà Bà và hối hả lao về phía Trác Quang Minh và Thẩm Uyên Uyên :
- Trác huynh và Uyên tỷ xin hãy nhớ đến lời dặn trước của tại hạ. Hãy mau chạy đi ! Nhanh nào !
Thẩm Uyên Uyên đáp lại bằng cách tạt ngược một đao về Hà Thái Hoài :
- Vẫn là thủ đoạn của ngươi thôi. Chẳng phải lúc nãy ngươi là kẻ đi sau cùng và đó là dịp để ngươi lưu ám ký cho bọn chúng bất ngờ xông vào ư ? Hãy nạp mạng cho ta.
Ào…
Luôn luôn bị nghi ngờ và hễ càng nói, càng giải thích thì càng bị nghi ngờ nhiều hơn. Hà Thái Hoài chợt hít vào một hơi thật dài để bất ngờ có một hành động mà tất cả mọi người đương diện đều không ai ngờ đến.
Hà Thái Hoài vươn tay, thi triển một thủ pháp diệu kỳ, nhẹ nhàng tước đoạt thanh đại đao trên tay Thẩm Uyên Uyên :
- Đắc tội !
Rồi với đao vừa chiếm đoạt, Hà Thái Hoài bật tung người lao vào giữa bọn Huyết Ma Cung đang hăm hở triển khai Huyết Ma Ngũ Hành Trận :
- Bọn ngươi phải chết ! Kẻ nào ngăn ta, kẻ đó phải chết ! Ha…ha… ! C…h…ế…t… ! Ha…ha…
Đao pháp của Hà Thái Hoài đã biểu hiện và cùng với tràng cười đang sặc sụa của Hà Thái Hoài, hàng loạt những tiếng kêu thét vừa thảm thiết vừa bi phẫn của bọn Huyết Ma Cung cũng vang lên :
- Mau mau ngăn tiểu tử lại a..a…
- Chính Thất Tình Kim Tinh đã bị tiểu tử sát hại, hãy báo thù cho a…a…
- Chao ôi đao pháp của…á..
Máu đã đổ và thây người đã gục, Hà Thái Hoài càng cười to hơn và

đắc ý hơn :
- Chết ! Ha…ha… Bọn ngươi chạy đâu cho thoát ? Chết này ! Ha…ha..
Những tiếng gầm thét quanh đó không còn lọt vào tai Hà Thái Hoài nữa, đối với Hà Thái Hoài lúc này, chỉ có những bóng người di chuyển là đáng cho Hà Thái Hoài quan tâm mà thôi.
Một bóng nhân ảnh lao vút qua Hà Thái Hoài :
- Tiểu tử ngươi lẽ nào không sợ độc ? Hãy xem độc thủ của ta ! Rào…
Hà Thái Hoài ung dung ở giữa màn độc vụ để loang thanh đại đao lên :
- C…h…ế…t… ! Ha…ha…!
Phựt ! Oa !
Một bóng nhân ảnh khác đang vừa lùi vừa tháo chạy :
- Tiểu tử không ngại độc ! Chúng ta xem ra…
Ánh đao của Hà Thái Hoài đã vươn đến :
- Chạy à ? Chết ! Ha…ha…
Phập ! Oa…
Những bóng nhân ảnh càng lúc càng náo loạn và hậu quả là chỉ làm cho thanh đại đao của Hà Thái Hoài càng được phát động loạn xạ hơn.
- Đỡ ! Ha…ha…
Phập ! Oa…
- Sao ngươi không chạy nữa ? Đỡ ! Ha…ha…
A…a…
Hà Thái Hoài không hề nuối tiếc những sức lực đang bỏ ra, thanh đại đao cứ thế tiếp tục loang loáng.
Một nhát bên đông.
Vù…
Một bóng đen ngã gục.
Huỵch !
Một đao bên tây !
Ào…
Một bóng cao lừng lững ngã xuống.
Rào…rào…
Càng có nhiều bóng đen thì càng có nhiều chiêu đao được Hà Thái Hoài quật ra.
Ào…
Hà Thái Hoài quật mãi, quật mãi cho đến lúc hoàn toàn kiệt lực.
Và cho dù đã kiệt lực Hà Thái Hoài vẫn cười, tuy là cười với thanh

âm đã khào khào vì khản giọng :
- Ha…ha…
Hà Thái Hoài cười cho đến lúc không thể nào cười được nữa và phải ngất lịm…

****

Mở mắt ra, Hà Thái Hoài thất kinh, ngồi bật dậy, tay lại thủ thanh đao.
Đứng ngay phía trước Hà Thái Hoài là nhị tuyệt Kiếm Đao cũng đang hốt hoảng cùng thủ đao thủ kiếm.
Nhìn thần sắc của nhị tuyệt và sau khi đưa mắt nhìn quanh, Hà Thái Hoài tuy vẫn ngồi, vẫn thủ đao nhưng lại lên tiếng :
- …
Thất sắc vì không thể nào mở miệng để phát lên bất kỳ thanh âm nào, Hà Thái Hoài liền hắng giọng :
- …
Vẫn không có thanh âm nào phát ra, Hà Thái Hoài hốt hoảng đứng bật lên, tự vận lực để kiểm tra toàn bộ kinh mạch và toàn bộ huyệt đạo.
Động thái của Hà Thái Hoài làm cho nhị tuyệt cùng nhảy lùi lại, vẫn thủ kiếm thủ đao và cũng hốt hoảng như lúc đầu Hà Thái Hoài đã nhìn thấy.
Tự biết huyệt đạo vẫn thông suốt, nội lực vẫn đủ đầy cho dù có suy giảm phần nào sau một phen cuồng loạn, nghĩa là bản thân huyệt đạo không hề bị ai chế ngự, Hà Thái Hoài cười gượng, ngồi xuống và bất ngờ quẳng thanh đại đao qua một bên.
Coong…
Trác Duy Lãm lúc bấy giờ mới lên tiếng :
Ngươi làm thế là có ý gì ? Thúc thủ do đã cạn kiệt chân lực ? Hay trận đồ sát đã làm ngươi hối hận ?
Cạnh chỗ Hà Thái Hoài là một phiến đá, Hà Thái Hoài vận lực vào một ngón tay, vạch lên phiến đá một hàng chữ :
- “trong trận đồ sát, có ai trong chư vị bị phương hại ?”
Thẩm Tuyệt Đao tái mặt dần dần và thầm thì với Trác Tuyệt Kiếm :
- Y không phải bị kiệt lực.
Riêng Trác Duy Lãm thì hoang mang nhìn Hà Thái Hoài :
- Ngươi không nhớ gì thật ư ? Như ngươi muốn nói ngươi cũng không biết ngươi đã gây ra một trận đồ sát ?

Hà Thái Hoài thở dài, dùng tay vạch thêm vài chữ lên phiến đá :
- “Trác huynh và Uyên tỷ ?”
Ánh mắt của Trác Duy Lãm phát ra tia phẫn nộ :
- Bọn ta đã lầm vì đã không nghe theo lời đề tỉnh của ngươi. Chúng đã bị Ngũ Chỉ Bà Bà và Huyết Ma Cung bắt giữ.
Chát !
Hà Thái Hoài giận dữ vỗ một chưởng vào phiến đá vừa được Hà Thái Hoài dùng thay cho lời phát thoại.
Phiến đá vỡ tung, làm cho Hà Thái Hoài tỉnh ngộ :
“Ta không được phẫn nộ, phẫn nộ vào lúc này là hỏng hết”.
Tự căn dặn như vậy, Hà Thái Hoài chợt nhặt lại đao, sau đó dùng đao để gạt sạch lớp cỏ phủ trên nền đất trước mặt.
Soạt !
Cỏ bị gạt hết, chỉ còn lại là lớp đất mịn màng, Hà Thái Hoài ném bỏ đại đao và dùng một ngón tay vạch lên nền đất :
- “Vãn bối không thể phát thoại chỉ có thể bút đàm. Nhị vị tiền bối nếu không ngại…”
Trác Duy Lãm lên tiếng cắt ngang câu đang được Hà Thái Hoài viết dở dang :
- Bọn ta tuy biết ngươi bây giờ vô hại nhưng nếu bất đồ ngươi nổi hung lên…
Đến lượt Hà Thái Hoài cắt ngang câu nói của Trác Duy Lãm bằng cách vạch lên mấy chữ sau hi nôn nóng xóa bỏ hàng chữ đã viết :
- “Hãy điểm huyệt vãn bối”
Len lén, nhị tuyệt nhìn nhau. Sau đó, cũng len lén như thế, nhị tuyệt cùng tiến về Hà Thái Hoài bằng những bước chân sợ sệt.
Gật đầu nhìn họ khuyến khích và Hà Thái Hoài không hề nhăn mặt dù bị nhị tuyệt cùng một lúc vươn tay chết trụ huyệt đạo.
Thở phào nhẹ nhõm, Trác Duy Lãm vừa ngồi xuống cạnh Hà Thái Hoài vừa dè dặt hỏi :
- Chuyện gì đã xảy ra ? Ngươi hãy vắn tắt kể qua cho bọn ta nghe nào !
Hà Thái Hoài cười buồn, kể qua cho họ nghe bằng cách nãy giờ đã sử dụng :
- “Chưa biết tại sao, nhưng mỗi khi vãn bối bị khích nộ đến tột cùng thì tâm trí liền trở nên cuồng loạn. Vào những lúc như thế vãn bối thường không phân biệt nổi ai là bằng hữu ai là thù nhân. Cũng may chuyện vừa qua vẫn không gây phương hại gì cho nhị vị hoặc cho Trác huynh và Uyên tỷ.
- Nhưng chuyện gì đã xảy ra cho ngươi ? Sao ngươi bỗng phát

cuồng mỗi khi bị khích nộ ? Liệu có liên quan gì đến sở học của ngươi ?
Hà Thái Hoài lắc đầu :
- “Tuy không thể do sở học nhưng nhất định là có liên quan đến chuyện đã xảy ra ở Tuyệt Minh Cốc, Huyết Ma Phủ”.
- Là thế nào ?
Lần này cái lắc đầu của Hà Thái Hoài mang ý nghĩa khác :
- “Vãn bối vẫn chưa rõ. Chỉ biết rằng ở đó vãn bối đã suýt chết, như Lưu Ngọc Bội đã chết vì rơi đúng vào làn nước nóng”
- Vậy nhất định là do sở học của ngươi, những thứ công phu khác với sở học Lưu gia và càng không phải võ học do Bách Cầm lão nhân lưu lại.
- “Vãn bối không ngại độc. Và khi vô tình lọt vào Mê Hoa Ảo Tiên Bồng những sở học của vãn bối là do Khúc lão nhân truyền thụ”
- Nhạc phụ của Lưu Khánh Hà ?
- “Đúng”
- Lão còn sống ?
- “Đã chết ! Vì đã đến hạn kỳ Ngọa Tiên Lâu độc phát tác”
- Nói tóm lại nguyên nhân khiếnngươi phát cuồng là cho đến giờ ngươi vẫn chưa rõ ?
- “Chưa”
- Vậy nội lực của ngươi thì sao ?
- “Cũng do Khúc lão trao truyền”
- Toàn bộ ?
- “Phải”
Thủy chung Thẩm Tuyệt Đao vẫn chưa một lần lên tiếng. Và điều này thật khác lạ nếu so với tính khí luôn háo thắng và chỉ muốn lấn lướt Trác Duy Lãm trước đây của Thẩm Tuyệt Đao. Hà Thái Hoài mãi đến lúc này mới nhận ra điều khác lạ này nhưng nhận ra lúc đã muộn.
Thẩm Tuyệt Đao đến lúc này mới lên tiếng, để nói lên một câu mà dù Hà Thái Hoài có nằm mơ cũng không thể ngờ đến :
- Đủ rồi, sư huynh ! Đã đến lúc chúng ta phải nghĩ đến tiểu Minh và tiểu Uyên.
Trác Duy Lãm chợt cười gượng khi miễn cưỡng điểm huyệt làm cho Hà Thái Hoài bất động hoàn toàn :
- Ngươi đừng trách ta, tiểu hữu. Sinh mạng của tiểu Minh, tiểu Uyên đang do Huyết Ma Cung và Ngũ Chỉ Bà Bà khống chế. Chỉ có đem sinh mạng ngươi đi trao đổi, bọn chúng mới chịu buông tha cả hai.
Thẩm Tuyệt Đao nhấc bổng Hà Thái Hoài lên, vẫn trong tư thế ngồi :
- Có ích gì khi sư huynh cố tìm lời biện bạch ? Nguyên ủy sự việc là

do tiểu tử gây ra. Nếu không có y bất ngờ xuất hiện, dẫn theo sự xuất hiện của bọn kia có phải đến tận lúc này chúng ta vẫn được yên ổn và thong dong tự tại đó sao ? Đi nào !
Ngoài Thẩm Tuyệt Đao lòng dạ vẫn không thay đổi, Trác Duy Lãm thì tuy đi theo nhưng áy náy thì cứ áy náy. Lão bảo :
- Sư muội nói như thế là sai rồi. Chúng ta phải thừa nhận rằng sự việc xảy ra là do chúng ta không nghe theo lời đề tỉnh của tiểu hữu đây, hậu quả có thế nào đều là lỗi của chúng ta. Tuy vậy, việc cứu tiểu Minh và tiêu Uyên là điều chúng ta vẫn phải cứu. Nhưng cứ theo phương cách này, thật lòng sư huynh cứ cảm thấy xốn xang.
Thẩm Tuyệt Đao cười lạt :
- Muội tuy không muốn tranh luận với sư huynh, nhưng sao sư huynh cứ biết một mà không biết đến hai ? Phải chi tiểu tử này đừng gây chi một trận đồ sát, khiến Huyết Ma Cung mất một lúc những vài mươi mạng, thì Ngũ Chỉ Bà Bà đâu thể trút giận vào bọn ta, buộc phải câu lưu tiểu Uyên và tiểu Minh, uy hiếp bọn ta và bắt bọn ta đi tìm tiểu tử đem đi đổi mạng ?
Thái độ của Thẩm Tuyệt Đao buộc Trác Duy Lãm phải nhân nhượng, và mãi mãi vẫn nhân nhượng cho dù lập luận của Thẩm Tuyệt Đao là không thể chấp nhận.
Bởi đó, suốt đoạn đường còn lại, Trác Duy Lãm hầu như cứ để mặc cho Thẩm Tuyệt Đao đưa đi, lão lẽo đẽo theo sau và không còn lần nào lên tiếng. Bất quá lão chỉ thi thoảng thở dài, khiến Hà Thái Hoài càng nghe càng thông hiểu rằng Trác Duy Lãm hiện rất áy náy và cảm thấy bức rức vì phải nhục nhã vận dụng phương cách này để giải nguy cho Trác Quang Minh và Thẩm Uyên Uyên.
Chỉ có Thẩm Tuyệt Đao là khi cần mới lên tiếng.
Như lúc này chẳng hạn, mụ bắt đầu bước trở vào vùng Hoàng Diệp Lâm. Mụ bảo :
- Ngươi hãy thử nhìn xem kiệt tác của ngươi đi. Đến Hoàng Diệp Lâm cũng bị ngươi phá hủy trong cơn cuồng loạn, nói gì đến trận đồ trong đó nguyên là chỗ ỷ trượng duy nhất giúp bọn ta yên tĩnh hơn mười năm?
Hoàng Diệp Lâm đã bị phá hủy quá nửa, toàn là những thân cây bị phạt ngang bằng lợi khí sắc bén cộng thêm vào đó là thần lực của người đã sử đao phá hủy.
Hà Thái Hoài thở dài và tự ghê sợ cho cơn cuồng loạn của bản thân.
Nghe tiếng Hà Thái Hoài thở dài, Thẩm Tuyệt Đao hằn học :
- Chưa hết đâu, ngươi cứ chờ đến lúc nhìn thấy những hàng mộ vẫn còn tươi màu đất mới. Đó chính là cơn phẫn nộ của ngươi đã dẫn

đến cơn phẫn nộ tiếp theo sau của Huyết Ma Cung và Ngũ Chỉ Bà Bà. Hừ, chỉ có bọn ta là phải hứng chịu những gì do ngươi và do Huyết Ma Cung gây ra.
Tuy đã chuẩn bị sẵn tinh thần nhưng lúc nhìn thấy có đến ba hàng mộ dài, mỗi hàng có đến mười hoặc ngần ấy nấm mộ có lẻ, Hà Thái Hoài cũng cảm nhận trạng thái bàng hoàng chợt hiển hiện và đi xuyên suốt khắp thân thể, làm cho Hà Thái Hoài nghe khắp người đều nổi gai.
Bởi đó, Hà Thái Hoài gần như không còn chút cảm xúc nào cho dù đã đến lúc phải đối diện với Ngũ Chỉ Bà Bà và khoảng mười mấy nhân vật vận y phục có màu nửa là màu đỏ và nửa còn lại thì mang màu sắc của từng người tùy theo cương vị của họ trong Ngũ Hành Đàn : kim, mộc, thủy, hỏa, thổ.
Và cứ thế, diễn biến câu chuyện xảy ra sau đó đối với Hà Thái Hoài cứ như gió thoảng qua tai.
Đầu tiên là Ngũ Chỉ Bà Bà cười móm mém :
- Hai người cũng khá nhanh đấy. Thật không hổ danh nhị tuyệt võ lâm đã kịp khống chế và đưa về đây một tiểu tử hầu như đã cạn kiệt chân lực.
Trác Duy Lãm vậy là tăng thêm phần hổ thẹn, đành khỏa lấp bằng cách hậm hực hỏi :
- Tiểu Uyên và tiểu Minh đâu ? Bọn ta đâu thể tiến hành trao đổi một khi chưa nhìn thấy người ?
Ngũ Chỉ Bà Bà bật cười :
- Ngươi vội lo làm gì chứ ? Cứ để người xuống và minh chứng cho lão thân thấy tiểu tử đã bị chế ngự huyệt đạo toàn thân đã.
Thẩm Tuyệt Đao thật nhanh nhẹn, vừa đặt Hà Thái Hoài ngồi xuống liền tung một cước làm cho Hà Thái Hoài ngã lăn :
- Tiền bối cứ yên tâm, tiểu tử đã hoàn toàn bị huynh muội vãn bối chế ngự.
Bất nhẫn, Trác Duy Lãm định tiến đến đỡ Hà Thái Hoài ngồi trở lại, vì Hà Thái Hoài tuy bị ngã lăn nhưng do toàn thân cứng đờ nên vẫn ngã với tư thế ngồi, thì nghe Ngũ Chỉ Bà Bà quát :
- Dừng lại ngay ! Lão thân không thể tin ngươi. Nhỡ ngươi vừa đỡ tiểu tử dậy nhưng nhân đó ngấm ngầm giải huyệt cho tiểu tử thì sao ? Hộ Giá Cung Chủ đâu ?
Sau tiếng quát hỏi này một bóng đỏ khắp thân liền xuất hiện. Và trên hai tay Huyết y nhân chính là Trác Quang Minh và Thẩm Uyên Uyên. Đặt cả hai đứng hai bên, Huyết y nhân Hộ Giá Cung Chủ liền ứng tiếng :

- Thuộc hạ chờ lệnh !...
Ngũ Chỉ Bà Bà hất hàm :
- Tiến đến và đỡ tiểu tử dậy !
Trác Duy Lãm vụt quát :
- Không được ! Người không tin ta thì đừng trách ta cũng không thể tin người. Tốt hơn hết là cứ tiến hành việc trao đổi, càng sớm càng tốt.
Ngũ Chỉ Bà Bà cười lạt :
- Đâu dễ như thế. Trước hết là hãy nói về những gì lão thân cần biết có liên quan đến tiểu tử.
Vẫn là Thẩm Tuyệt Đao luôn nhanh nhẹn hơn Trác Duy Lãm :
- Sở học của tiểu tử, cũng như nội công là do một lão nhân họ Khúc trao truyền. Lão này đã táng mạng tại Mê Hoa Ảo Tiên Bồng và là một nhân vật Đông Hải Môn.
Ngũ Chỉ Bà Bà gật gù :
- Lão thân có biết người này. Như mười sáu năm trước đã bị trúng độc, tưởng đã chết lúc đó, nào ngờ lão còn sống đến tận bây giờ. Còn gì nữa không ?
Trác Duy Lãm nạt :
- Hết rồi ! Nếu có chăng thì chính tiểu tử cũng không rõ nguyên nhân vì sao y phát cuồng.
Ngũ Chỉ Bà Bà cười khảy :
- Lão thân chưa thể tin ngươi, trừ phi phải do sư muội ngươi minh định.
Thẩm Tuyệt Đao lập tức lên tiếng :
- Bọn vãn bối đã dò hỏi cặn kẽ trước khi rat ay chế ngự tiểu tử, quả tình tiểu tử không hề biết rõ nguyên nhân.
Ngũ Chỉ Bà Bà cau mày :
- Liệu ngươi tin không nếu chính tiểu tử dường như biết rõ lúc nào y sẽ phát cuồng. Lão thân đã nghe y căn dặn như thế với tiểu Uyên và tiểu Minh.
Thẩm Tuyệt Đao bối rối :
- Chính vãn bối cũng không tin khi nghe tiểu tử thú nhận là y chỉ phát cuồng như vậy mỗi lúc bị khích nộ thái quá.
Ngũ Chỉ Bà Bà gật gù :
- Bị khích nộ thái quá ư ? Tốt ! Và bọn ngươi đã tìm thấy tiểu tử ở đâu ?
Trác Duy Lãm giận dữ :
- Mụ Ma bà ngươi chớ được đằng chân lấn đằng đầu. Yêu sách này không nằm trong giao ước liên quan đến việc trao đổi.

Ngũ Chỉ Bà Bà ngửa cổ cười sằng sặc :
- Lão thân chỉ thuận miệng hỏi thế thôi, đáp hay không đáp đối với lão thân nào có quan hệ, việc gì Trác Duy Lãm ngươi phải tỏ ra giận dữ đến vậy ? Ha…ha…
Trác Duy Lãm cố dằn lòng :
- Nếu như vậy, việc đổi người đến lúc nào mới tiến hành ?
Ngũ Chỉ Bà Bà hất một tay :
- Ngay bây giờ. Nào, phiền Hộ giá Cung Chủ phóng thích bọn chúng cho. Nhân đó hãy đến thu thập luôn tiểu tử.
Ném Trác Quang Minh và Thẩm Uyên Uyên đến chỗ Trác Duy Lãm. Huyết y nhân cũng theo đó lao đến chỗ Hà Thái Hoài.
Sự việc xảy ra thật nhanh, Trác Duy Lãm vừa vươn tay định đón lấy Trác Quang Minh và Thẩm Uyên Uyên hai người thì nghe Ngũ Chỉ Bà Bà bật thét :
- Nghịch ngã giả vong, Trác Duy Lãm ngươi phải chết.
Và một luồng chỉ kình liền cuộn xoáy vào tâm thất Trác Duy Lãm.
Vịu…
Trác Duy Lãm bật quát lên :
- Mụ Ma Bà ngươi…
Đúng lúc này Hà Thái Hoài bỗng bị Thẩm Tuyệt Đao tung chân hất bay đi, và thế chỗ Hà Thái Hoài là một ngọn đao đang sẵn sàng chờ Huyết y nhân Hộ Giá Cung Chủ lao đến chộp.
Thẩm Tuyệt Đao còn quát :
- Đúng lúc rồi, sư huynh ! Giết !
Trác Duy Lãm đang quát chợt nghe như thế liền sững sờ :
- …Ý muội là… ! Ôi !
Trác Quang Minh và Thẩm Uyên Uyên vụt gào lên :
- Phụ thân !
- Sư bá !
Thẩm Tuyệt Đao nghe rõ hai loạt gào thét này nên vội vã rít lên :
- Tiểu Uyên, tiểu Minh ! Hãy mau cùng Hà Thái Hoài bỏ chạy ! Cứ để mặc ta liều chết với lũ ác ma. Đỡ đao !
Ào…
Bung !
Huyết y nhân Hộ Giá Cung Chủ do bất ngờ nên đành vận lực chấn thẳng vào đại đao của Tuyệt Đao, nhờ đó y may mắn thoát mạng.
Y quát :
- Hóa ra đây chỉ là kế của mụ dám đương đầu với bổn cung ư ? Mụ phải chết !
Vù…

Chợt có tiếng kêu giận giọng của Ngũ Chỉ Bà Bà vang lên :
- Mau mau tìm cách chế ngự mụ. Chúng ta còn phải hỏi về nơi táng thân của lão Bách Cầm. Ôi chao…! Tiểu tử họ Hà hóa ra chưa hề kiệt lực ? Hãy đề phòng võ học kỳ quái của tiểu tử họ Hà.
Thẩm Tuyệt Đao cũng bất ngờ thét vang :
- Lưỡng Nghi công phu ! Hóa ra Hộ Giá Cung Chủ ngươi vốn là người có xuất xứ từ Ngọa Long Cốc ? Tiếp đao.
Bùng ! Bùng !
Bị đao chiêu của Tuyệt Đao bức dồn. Huyết y nhân buộc phải lùi lại và ngay lập tức y thấy Hà Thái Hoài xuất hiện ngay trước mặt
Hà Thái Hoài cười lạt :
- Có phải ngươi là người của Ngọa Long Cốc ? Đỡ chưởng.
Hà Thái Hoài hất vào y một kình và thuận tay chộp luôn vào vuông lụa đỏ đang che kín diện mạo y.
Ào…
Chợt có tiếng Thẩm Uyên Uyên kêu thét lên :
- Mẫu thân !
Tiếng thét của Thẩm Uyên Uyên là quá bi thảm, khiến Hà Thái Hoài vừa nghe liền rùng mình khắp lượt.

Chương 17
BÁCH CẦM BÍ PHỔ

Phát hiện thần sắc Hà Thái Hoài có biến đổi, Huyết y nhân Hộ Giá Cung Chủ lập tức tung cả song chưởng quật vào Hà Thái Hoài :
- Đỡ ! Chết này !
Ào…
Hà Thái Hoài kịp trấn định, nhấn thêm chân lực vào chưởng đang đà tung ra :
- Vị tất đã như ngươi nói !
Ầm ! Ầm !
Và nếu Huyết y nhân vụt đưa cả hai tay lên che mặt vì phát hiện vuông lụa che giữ diện mạo y đã mất thì Hà Thái Hoài bật cười rú lên :
- Bọn ngươi muốn chết ! Ha…ha…! Bọn ngươi muốn chết ! Ha…ha…
Và Hà Thái Hoài cứ như hổ đói vồ mồi, lao đến chụp vào thanh đại đao của Thẩm Tuyệt Đao đang do Thẩm Tuyệt Đao cầm trên tay và nhảy vào bọn Huyết Ma Cung.
- Chết ! Ha…ha…
Có tiếng Trác Quang Minh hô hoán vang lên, gọi Thẩm Uyên Uyên :
- Lại nữa rồi ! Uyên muội, chạy mau !
Cũng có tiếng Ngũ Chỉ Bà Bà thất thanh hạ lệnh :
- Tất cả mau triệt thoái, tìm chỗ ẩn mau. Tiểu tử lại phát cuồng nữa kìa.
Bọn Huyết Ma Cung bỏ chạy thác loạn, Trác Quang Minh và Thẩm Uyên Uyên cũng thế, cả hai chạy thục mạng.
Như cảm thấy đã đúng lúc, Hà Thái Hoài ném bỏ thanh đao, sau đó chộp đủ vào hai thi thể của nhị tuyệt và lao đuổi theo Trác Quang Minh và Thẩm Uyên Uyên.
Vút !
Nhờ thi thoảng vẫn quay đầu lại nhìn nên sau cùng Trác Quang Minh cũng phát hiện hành vi ngấm ngầm bám theo của Hà Thái Hoài. Y kinh hoảng suýt nữa dừng lại.
Hà Thái Hoài cũng nhìn thấy cử chỉ của y nên khẽ cau mặt :

- Đệ chỉ giả vờ thôi. Bọn Huyết Ma Cung có lẽ lúc này cũng đã biết, Trác huynh đã chạy tiếp đi.
Nghe rõ thanh âm của Hà Thái Hoài, đến lượt Thẩm Uyên Uyên suýt kêu hoảng lúc quay đầu nhìn thấy Hà Thái Hoài đang chạy ngay phía sau.
Cũng may nhờ có Trác Quang Minh trấn tĩnh. Y chộp vào tay Thẩm Uyên Uyên lôi đi :
- Có lẽ Hà huynh đệ chỉ giả vờ thế thôi. Bằng chứng là Hà huynh đệ có mang theo di thể… A ! Chạy nhanh nào, Uyên muội !
Nhưng chính câu nói đột ngột bỏ lửng của Trác Quang Minh đã làm cho Thẩm Uyên Uyên quá đau lòng chợt nhũn ra :
- Mẫu thân !
Trác Quang Minh bối rối dừng lại.
Hà Thái Hoài chạy đến, vội hét bảo vào tai Trác Quang Minh :
- Đừng dừng lại như thế. Mau điểm huyệt và đưa Uyên tỷ cùng đi. Nhanh nào.
Trác Quang Minh tỉnh ngộ, vội điểm huyệt và nhấc Thẩm Uyên Uyên lên vai, đoạn hối hả chạy.
Vút ! Vút !
Hà Thái Hoài vừa chạy vừa quan sát địa hình :
- Trác huynh, chúng ta cần phải tìm ngay một chỗ thật an toàn. Liệu huynh có chỗ nào như thế không ?
Trác Quang Minh phóng mắt nhìn quanh :
- Nếu có thì chỉ còn một chỗ. Nhưng e chúng ta không thể đến.
Hà Thái Hoài chợt cau mặt :
- Đã có tiếng bọn Huyết Ma Cung đuổi theo. Trác huynh hãy nói rõ về chỗ đó xem nào.
Trác Quang Minh vụt nghiến răng :
- Bọn chúng còn dám đuổi theo ư ? Được, phen này ta quyết liều chết với chúng.
Sợ Trác Quang Minh làm như thế thật, Hà Thái Hoài chợt bảo :
- Cũng không hề gì nếu Trác huynh muốn đệ một lần nữa phát cuồng và có thể hạ thủ luôn cả Trác huynh và Uyên tỷ
Hiệu quả của câu Hà Thái Hoài nói có làm cho Trác Quang Minh tăng nhanh cước lực hơn. Đồng thời y thở dài :
- Chỗ duy nhất có thể giúp chúng ta ẩn náu là một khe núi rất sâu. Và có thể hiểu đó là chỗ chúng ta cùng tán thân, tại đáy khe núi đó.
Hà Thái Hoài chợt đanh giọng :
- Phía sau là bọn Huyết Ma Cung truy đuổi. Một mình đệ thì không sao nhưng sẽ nguy cho tất cả nếu chúng ta dừng lại. Cứ đi tiếp thì

hơn. Nào !
Hà Thái Hoài nhờ hưởng trọn vẹn nội lực của lão nhân họ Khúc ở Mê Hoa Ảo Tiên Bồng nên dù phải mang theo hai thân hình bất động vẫn có cước lực nhanh hơn Trác Quang Minh bội phần. Huống chi cước lực của Trác Quang Minh phần nào suy giảm là do phải mang theo Thẩm Uyên Uyên.
Tuy nhiên Thẩm Uyên Uyên đã tỉnh lại đúng lúc :
- Mẫu thân…
Phát hiện tiếng Thẩm Uyên Uyên rên, Hà Thái Hoài tuy vẫn tiếp tục chạy ở phía trước nhưng vẫn nói vọng lại với Trác Quang Minh:
- Hãy mau mau giải thích và giải khai huyệt đạo cho Uyên tỷ. Cần phải cho Uyên tỷ hiểu điều gì đang xảy ra.
Trác Quang Minh làm theo. Nhưng vừa mới giải huyệt cho Thẩm Uyên Uyên xong, Trác Quang Minh liền nghe nàng nói :
- Bọn Huyết Ma Cung đang truy đuổi theo chúng ta kìa. Như Trác huynh định đến khe vực phía sau núi ?
Chợt hiểu Thẩm Uyên Uyên nhờ nằm ở trên vai và đầu thì quay về phía sau nên mới dễ dàng phát hiện có sự truy đuổi của Huyết Ma Cung, Trác Quang Minh vội nói :
- Chúng ta không còn cách nào khác. Quân tử báo thù mười năm cũng không muộn. Uyên muội có nghĩ như thế không ?
Thẩm Uyên Uyên thoắt người nhảy khỏi vai Trác Quang Minh :
- Hãy để muội dẫn đường, có thể sẽ làm bọn chúng mất dấu.
Kể như được nghỉ ngơi một lúc, Thẩm Uyên Uyên vừa nói dứt lời đã lao vượt người qua Hà Thái Hoài :
- Đi phía này !
Vút !
Nhờ có Thẩm Uyên Uyên dẫn đường, với cách di chuyển cũng lạ lùng như Lưu Ngọc Bội thuở nào, Hà Thái Hoài dần dần phát hiện bọn Huyết Ma Cung đã khó theo chân.
Trác Quang Minh cũng lao vượt qua Hà Thái Hoài, lên tiếng khen Thẩm Uyên Uyên :
- Nếu ta nhớ không lầm thì đây là lối mà đã lâu lắm rồi muội từng dẫn ta trốn đến chơi. Muội vẫn nhớ kỹ thế sao ?
Hà Thái Hoài nghe tiếng Thẩm Uyên Uyên chùng lại :
- Nhưng bây giờ chúng ta dù muốn cũng không còn thân sinh phụ mẫu để lén trốn đi. Mối thù này muội không thể không báo phục.
Trác Quang Minh dừng lại :
- Huynh cũng nghĩ như thế nếu việc tìm xuống khu vực không làm chúng ta táng mạng.

Hà Thái Hoài cũng vừa vặn chạy đến và lập tức cảm nhận sự hoang mang lo lắng tột cùng khi nhìn thấy một địa thế hiểm trở chưa từng thấy ở khe vực trước mặt.
Đó là một khoảng hoàn toàn trống không và được lờ mờ che kín bằng một lớp sương vụ luôn luôn cuộn đảo. Và nhờ mục lực tinh tường, đồng thời lớp sương vụ bao phủ ở bên trên hãy còn tương đối mỏng nên Hà Thái Hoài nhìn thấy phần vách đá ở bên này khe vực chỉ là một vách đá vừa thẳng vừa phẳng phiu, đến tìm một chỗ khả dĩ tỳ chân hay bấu tay vào cũng không có.
Thần thái của Hà Thái Hoài làm cho Trác Quang Minh lo ngại. Y nở một nụ cười gượng gạo :
- Vô vàn khó khăn, phải không Hà huynh đệ ?
Hà Thái Hoài rùng mình :
- Còn hơn thế nữa là khác. Phải nói đây chính là tử địa, như tử địa Mê Hoa Ảo Tiên Bồng ở cách nơi này không xa.
Thẩm Uyên Uyên thở dài :
- Có lẽ vì xem đó là tử địa nên trước kia Bách Cầm lão bá mới chọn nơi này làm chỗ táng thân, tránh không bị ai quấy nhiễu, nhất là bọn phàm phu tục tử.
Hà Thái Hoài động tâm :
- Chỗ Bách Cầm lão nhân táng thân ư ? Sao lúc trước đệ nghe Uyên tỷ nói với ý như muốn ám chỉ rằng vẫn chờ Bách Cầm lão nhân quay lãi để giúp khuyên giải nhị vị lão nhân gia ? Nếu đã rõ Bách Cầm lão nhân đã chết thì cớ gì Uyên tỷ còn có ý trông chờ ?
Thẩm Uyên Uyên lắc đầu :
- Ta cũng chưa hề nghĩ Bách Cầm lão bá đã chết. Sở dĩ ta nói như vậy vì lúc nãy ta có nghe mụ Ngũ Chỉ Bà Bà có bảo phải truy tìm chỗ lão bá Bách Cầm táng thân. Điều này khiến ta nhớ lại lời Trác sư bá trước kia từng nói với ta.
Hà Thái Hoài nghi ngờ :
- Lệnh sư bá đã nói như thế nào ?
Trác Quang Minh đáp thay :
- Hà huynh đệ bếu vẫn nhớ thì chính gia phụ từng bảo là đã tận mắt nhìn thấy Bách Cầm lão bá chỉ điểm thân pháp Bách Cầm cho Lưu Khánh Hà. Chuyện đó đã diễn ran gay tại đây. Và sau đó…
Hà Thái Hoài nôn nóng :
- Sau đó thì thế nào ?
Thẩm Uyên Uyên thở ra nhè nhẹ :
- Sau đó chỉ có một mình Lưu Khánh Hà quay lại và từ giã ra đi. Chỉ nghe gia mẫu hỏi về Bách Cầm lão bá thì Lưu Khánh Hà mới miễn

cưỡng đáp. Rằng Bách Cầm lão bá đã vĩnh viễn ra đi và bảo mọi người hãy xem Bách Cầm lão bá như một thế ngoại cao nhân, đừng mong chờ có ngày Bách Cầm lão bá quay lại.
Hà Thái Hoài gật gù :
- Hiểu rồi ! Bách Cầm lão nhân vì đã phó thác xong việc truyền nhân cho Lưu Khánh Hà nên yên tâm, kể như đã dứt bỏ chuyện đời, và lão nhân đã bỏ đi từ chỗ này, hoặc chết, hoặc sống chỉ có một mình lão nhân biết.
Trác Quang Minh tán thành :
- Ta vì nghĩ như thế nên mới bảo đây là chỗ duy nhất cho chúng ta ẩn thân. Huống chi mụ Ma Bà Ngũ Chỉ đâu phải ngẫu nhiên muốn truy tìm nơi táng thân của lão bá Bách Cầm.
Hà Thái Hoài đành chấp nhận lập luận của Trác Quang Minh :
- Đệ nghĩ chúng ta cần phải có ngay một quyết định, hoặc quay lại để cùng bọn Huyết Ma Cung tử chiến, hoặc phải tìm lối xuống ngay đáy khe vực này. Theo Trác huynh đáy vực sâu bao nhiêu?
Trác Quang Minh dùng chân hất một mẩu đá nhỏ cho lăn xuống đáy vực.
- Hà huynh đệ cứ lắng nghe thì biết.
Hà Thái Hoài càng lắng nghe càng giật mình :
- Mọi thanh âm đều mất hút ! Là một vực không đáy sao ?
Trác Quang Minh miễn cưỡng gật đầu :
- Chính gia phụ cũng từng nghĩ như thế !
Vẫn lo sợ bọn Huyết Ma Cung thế nào cũng tìm đến, Hà Thái Hoài liền vốc một nắm đá vụn, tung bừa vào khe vực :
- Thật khó tin nếu bảo trên đời này lại có loại khe vực sâu đến độ không thấy đáy. Đệ nghĩ…
Hà Thái Hoài chợt buông lửng câu nói khiến Trác Quang Minh lo ngại :
- Có điều gì bất ổn chăng ?
Hà Thái Hoài chỉ tay qua bên kia khe vực :
- Phía bên kia là gì ? Là một khoảng không hay một vách đá ?
Thẩm Uyên Uyên nghi ngờ :
- Sao Hà huynh đệ lại hỏi câu này ?
Hà Thái Hoài đáp :
- Trong nắm đá vụn đệ vừa ném ra, như có tiếng vang dội ngược lại từ phía bên kia.
Trác Quang Minh liền nhặt một hòn đá và lẳng mạnh sang bên kia. Cứ thử xem, đâu có mất gì.
Bộp !

Thẩm Uyên Uyên trố mắt :
- Là vách đá ? Nghe đâu xa đến bảy hoặc tám trượng ?
Hà Thái Hoài bần thần :
- Theo đệ thì phài là chín trượng chứ không ít hơn. Không ai nhận biết là có vách đá này ư ?
Trác, Thẩm cùng lắc đầu. Và thái độ của họ làm cho Hà Thái Hoài cười thần bí :
- Nếu đệ đoán không lầm thì đó mới chính là chỗ cho chúng ta náu thân.
Đoạn, Hà Thái Hoài đặt hai thi thể của nhị tuyệt xuống. Vừa lùi lại thật xa để lấy đà vừa dặn họ :
- Đệ cần phải mạo hiểm một phen, Trác huynh và Uyên tỷ nếu có nghe đệ gọi thì hãy đáp lời. Còn nghe không nghe đệ gọi gì cả, hừ, phần của đệ như thế là xong.
Cả hai cùng giật mình lo ngại, định lên tiếng khuyên ngăn lại thì đã thấy Hà Thái Hoài vận lực lao đi.
Hà Thái Hoài sau khi chạy lấy đà, chờ cho thân chạm vào chí mí mép vực mới bật lên một tiếng thanh thoát :
- Đi !
Lập tức toàn bộ bóng nhân ảnh của Hà Thái Hoài liền chìm vào làn sương vụ vẫn cứ mênh mang cuộn đảo.
Vù…
Nhịp thở của Trác Quang Minh và Thẩm Uyên Uyên cũng lập tức như muốn dừng lại theo…
Và cả hai chỉ dám khì khì thở ra khi nghe thanh âm của Hà Thái Hoài từ bên kia gọi vọng sang :
- Tốt rồi ! Đúng là chỗ ẩn thân thật tốt ! Phiền Trác huynh tuần tự ném di thể của nhị vị lão nhân gia qua đây, gọi là cho có bầu có bạn với lão bằng hữu Bách Cầm.
Trác Quang Minh ngỡ ngàng và cố nhìn xuyên qua lớp sương vụ mờ mờ bằng ánh mắt bán tín bán nghi :
- Hà huynh đệ vừa nói gì ? Lẽ nào chỗ Hà huynh đệ đang đứng lại là chỗ Bách Cầm lão bá táng thân thật sao ?
Thanh âm hồi đáp của Hà Thái Hoài đầy quả quyết và hối thúc :
- Chờ đến lúc nhị vị cùng qua được nơi này khắc biết. Nào, muộn lắm rồi, Trác huynh hãy mau làm theo lời đệ vừa bảo đi thôi. Và nhớ, hãy định lượng phương vị thật chuẩn xác, hãy căn cứ theo chỗ phát thoại của đệ mà ném. Nào !
Trác Quang Minh và Thẩm Uyên Uyên lần lượt dụng lực đẩy hai thi thể của nhị tuyệt lao xuyên qua lớp sương vụ.

Có tiếng cười của Hà Thái Hoài vang lên, cho biết tất cả đều mỹ mãn :
- Giờ thì đến lượt Uyên tỷ. Nhờ Trác huynh hỗ trợ cho Uyên tỷ. Đừng quá lo lắng, hiệp lực của nhị vị nếu dồn cả cho một lẽ nào không vượt qua khoảng cách chín trượng ? Yên tâm đi, ở bên này đệ cũng chuẩn bị sẵn, sẽ không có sơ suất nào dù là nhỏ. Thế nào ?
Thẩm Uyên Uyên kinh hoảng nhìn Trác Quang Minh :
- Muội không thể. Khoảng cách này là quá sức của muội. Ngộ nhỡ…
Trác Quang Minh cũng có nỗi lo ngại riêng nên hỏi vọng qua chỗ Hà Thái Hoài :
- Bọn ta không ngại mạo hiểm đâu nếu biết rằng Hà huynh đệ hoàn toàn thật lòng với bọn ta.
Có tiếng Hà Thái Hoài chép miệng :
- Đệ thật không phải biết nói sao cho nhị vị hiểu. Chỉ biết rằng ngay khi nhị vị lão nhân gia khống chế huyệt đạo,toàn bộ niềm tin của đệ đối với mọi người có thể nói là không còn nữa. Nhưng hóa ra đệ đã lầm, Tuyệt Đao tiền bối tuy ngoài mặt cho thấy là có ý dùng đệ để đánh đổi sinh mạng nhị vị nhưng kỳ thực lại ngấm ngầm hàm sẵn ý là quyết cùng mụ Ma Bà liều một phen. Càng nhớ lại đệ càng ân hận về những gì đã nghĩ sai cho Tuyệt Đao tiền bối. Và người cũng giáo huấn cho đệ thật nhiều điều. Nhị vị nên tin đệ, dù chỉ một lần này thôi.
Thẩm Uyên Uyên nhìn lại Trác Quang Minh :
- Có lẽ phải như thế thôi, Trác huynh. Vì muội vẫn còn ghi nhớ lời căn dặn sau cùng của gia mẫu, bảo chúng ta phải cùng Hà huynh đệ tháo chạy. Gia mẫu vậy là đã tin, chúng ta không thể không tin lời Hà huynh đệ.
Trác Quang Minh thở hắt ra và định nói gì đó thì ở xa xa phía sau chợt có một loạt âm thanh mờ mờ vang lên :
- Thanh âm lúc nãy như được phát ra từ phía này ?
Và có giọng nói già nua của Ngũ Chỉ Bà Bà đưa đến :
- Lục soát, phải tìm bọn chúng cho bằng được.
Sắc mặt vụt đanh lại, Trác Quang Minh chợt bảo Thẩm Uyên Uyên :
- Chúng ta không còn cách nào để chọn. Để ta giúp muội vượt qua nào !
Thẩm Uyên Uyên bỗng thay đổi ý định, vừa lắc đầu vừa bảo Trác Quang Minh :
- Muội sẽ giúp huynh. Vì nếu cần ai đó sau này báo thù thì đó phải là huynh. Nào, huynh chuẩn bị đi.
Chợt có tiếng gã Hộ Giá Cung Chủ Huyết y nhân cười vang :

- Bọn chúng kia rồi. Hóa ra bọn chúng đã tự đâm đầu vào tuyệt lộ. Ha…ha…
Tràng cười này khiến Trác Quang Minh lần đầu tiên quyết không nhân nhượng Thẩm Uyên Uyên, y sẵn giọng :
- Chúng ta trước sau gì cũng phải trở thành phu phụ. Phu xướng phụ tùy, muội dám trái lời ta ư ? Nào, đừng chần chờ nữa, mau vận dụng toàn bộ chân lực chuẩn bị nào. Đi !
Nắm lấy tay Thẩm Uyên Uyên, Trác Quang Minh nương theo chân lực nàng phải miễn cưỡng vận dụng để ném thật mạnh vào giữa làn sương vụ cuộn đảo.
Vù…
Gã Huyết y nhân Hộ Giá Cung Chủ cũng vừa vặn xuất hiện :
- Bọn ngươi thật xuẩn động ! Tìm cách tự sát như thế thì mối thù của nhị tuyệt ai sẽ thay bọn ngươi báo phục ? Hử ?
Y vừa dứt lời thì Hà Thái Hoài chợt xuất hiện, cứ như từ dưới đất chui lên :
- Đa tạ ngươi đã nhắc nhở, và bây giờ mới là lúc ta thay họ báo thù cho nhị tuyệt ! Đỡ !
Bùng !
Xuất hiện bất ngờ và xuất thủ bất ngờ. Một kích của Hà Thái Hoài làm cho đối phương bị chấn dội.
Hự !
Và Hà Thái Hoài chợt cười vang :
- Ha…ha…! Ta sẽ báo thù cho nhị tuyệt ! Tất cả bọn ngươi đều phải chết ! Ha…ha…
Thật khó biết lúc đó là Hà Thái Hoài phát cuồng giả hay thật sự đang phát cuồng. Chỉ biết Hà Thái Hoài đột ngột vươn tay ra chộp vào Trác Quang Minh và cười sằng sặc :
- Kẻ đầu tiên mất mạng chính là ngươi. Ha…ha…
Theo phản ứng tất yếu, Trác Quang Minh vận lực quát to :
- Hà huynh đệ ngươi lại phát cuồng nữa sao ? Buông ta ta !
Và Trác Quang Minh cũng phát một kình quật vào Hà Thái Hoài lúc đó chỉ cách đúng một tầm tay.
Ào…
Cũng chính lúc đó Hà Thái Hoài đột ngột vận lực ném thật mạnh Trác Quang Minh vào khoảng không bao la đang bị lớp sương vụ mờ mờ che phủ.
Vụt !
Nhờ đó ngọn kình của Trác Quang Minh khi chạm đích chỉ làm Hà Thái Hoài loạng choạng một ít rồi thôi.

Trong khi đó, từ khoảng không bao la đã vọng lên tiếng kêu la hốt hoảng của Trác Quang Minh.
A..a…
Không biết là vì tiếng kêu đó hay do ngọn kình vừa bị Trác Quang Minh quật vào mà toàn thân của Hà Thái Hoài chợt rung động.
Gã Huyết y nhân phát hiện điều đó và không bỏ lỡ dịp may, y từ phía sau lao đến sát tận lưng Hà Thái Hoài :
- Hãy nạp mạng cho ta !
Ầm !
Toàn thân Hà Thái Hoài liền bốc lên cao, bay chếch vào miệng vực và nặng nề rơi vào làn sương vụ cuộn đảo.
Vụt…
Ngũ Chỉ Bà Bà đến lúc đó mới hiện thân. Sau khi nghiêng đầu nhìn vào miệng vực, Ngũ Chỉ Bà Bà chợt hỏi gã Huyết y nhân :
- Sao huynh không tìm cách chế ngự y ? Hạ thủ như thế này thì dễ cho y quá ?
Gã Huyết y nhân trầm giọng :
- Y lại phát cuồng. Chỉ do thiên ý tại hạ mới có cơ hội hãn hữu như thế.
Ngũ Chỉ Bà Bà thở dài :
- Đành rằng y chết là đỡ cho chúng ta về sau nhưng cái chết của y cũng làm chúng ta thiệt hại phần nào.
Gã Huyết y nhân bước lùi lại :
- Muội lo không tìm thấy di học thượng thừa của Thiên Hạ Đệ Nhất Tăng ?
Ngũ Chỉ Bà Bà cũng lùi theo nhưng mắt vẫn đăm đăm nhìn xuống vực :
- Huynh có tin chắc là huynh đánh rơi y xuống chứ không phải y tự ý rơi ?
Gã Huyết y nhân phì cười :
- Muội sợ y giở trò, giả vờ rơi xuống nhưng kỳ thực đó là thủ đoạn thoát thân của y ?
Ngũ Chỉ Bà Bà lắc đầu :
- Y đã từng giả vờ phát cuồng một lần, cũng có thể đây là lần giả vờ thứ hai của y ? Do đó, chúng ta cần phải biết chắc là y đã chết !
- Muội muốn thám thính đáy vực ?
Ngũ Chỉ Bà Bà giải thích :
- Cũng có thể lão Bách Cầm đã từng táng thân ở nơi này. Hy vọng huynh đừng vội quên những gì chúng ta đã bàn định.
Huyết y nhân thở hắt ra :

- Ta không quên. Nhưng sao muội không cho người lùng sục khắp nơi trước ? Miễn cưỡng lắm chúng ta hãy cho người thám thính đáy vực. Và âu đó cũng là thời gian cần thiết cho chúng ta nghĩ được phương cách xuống đến đáy vực một cách an toàn.
Ngũ Chỉ Bà Bà sau một lúc ngẫm nghĩ mới gật đầu :
- Nghĩ như huynh cũng đúng ! Chúng ta đi thôi !
- Chờ cho mọi tiếng động hoàn toàn im bặt, Thẩm Uyên Uyên mới dám lên tiếng và là lên tiếng thì thào vào tai Trác Quang Minh :
- Muội thật không ngờ huynh lại có hành động hồ đồ đến vậy, chính huynh đã hại chết Hà huynh đệ rồi.
Sắc mặt của Trác Quang Minh trông thật thểu não :
- Huynh làm sao biết đó là kế của Hà huynh đệ. Nhưng dẫu sao muội nói cũng đúng. Hà huynh đệ mất mạng chính cũng vì huynh. Muội nói đi, huynh phải làm gì bây giờ ?
Vẫn tỏ ra quyết đoán như thuở nào, Thẩm Uyên Uyên đưa mắt nhìn quanh :
- Trước hết chúng ta hãy lo an tán cho phụ mẫu chúng ta. Sau đó phải tìm cách xuống đáy vực, biết đâu Hà huynh đệ rất trông chờ sự tiếp ứng của chúng ta?
Trác Quang Minh đưa tay chỉ vào thạch động cạnh đó. Nơi duy nhất có địa thế vừa cao vừa có một khối đá bít chặt lối xuất nhập :
- Lư bằng nơi này vừa hẹp vừa chỉ toàn là đá, rất có thể thạch động này chính là chỗ Bách Cầm lão bá từng táng thân như Hà huynh đệ lúc nãy có ám chỉ. Huynh nghĩ chúng ta chỉ còn cách dời di thể nhị vị lão nhân gia vào đó mà thôi.
Thẩm Uyên Uyên gật đầu :
- Muội cũng từng có ý nghĩ tương tự. Nhưng không biết dựa vào đâu mà Hà huynh đệ thoạt nhìn đã biết đó là chỗ tán thân của Bách Cầm lão bá ? Huynh có cảm thấy lạ không ?
Trác Quang Minh tiến lại gần thạch động và quan sát :
- Hà huynh đệ luôn có những hành vi và suy nghĩ khác người. Nhưng huynh tin chắc Hà huynh đệ nói đúng. Còn như muốn biết tại sao, trừ phi chúng ta tìm lại được Hà huynh đệ và nghe chính miệng Hà huynh đệ giải thích. Muội hãy giúp huynh lăn khối đá này ra nào.
Do không dám gây thành những tiếng động to nên cả hai phải hợp lực với nhau và từ từ lăn khối đá qua một bên.
Ánh dương quang vừa tràn vào thạch động, cả hai suýt nữa kêu hoảng vì nhìn thấy Hà Thái Hoài đã nằm bất động sẵn trong đó từ lúc nào rồi.
Họ chậm chậm tiến vào và rốt cuộc cũng nhìn thấy một quyển kinh

phổ nhỏ đang nằm lăn lóc ngay bên cạnh thân hình bất động của Hà Thái Hoài.
Họ nhìn nhau :
- Là Bách Cầm bí phổ ?
- Không sai ! Và đó là lý do khiến Hà huynh đệ minh định đây chính là chỗ táng thân của lão bá Bách Cầm.
Thẩm Uyên Uyên chợt gật gù :
- Huynh định làm gì bí phổ này ?
Trác Quang Minh đưa mắt nhìn Hà Thái Hoài :
- Hành tung của Hà huynh đệ càng lúc càng kỳ bí, thật khó đoán Hà huynh đệ là hạng người như thế nào. Muội có nghĩ như thế không ?
Thẩm Uyên Uyên nhặt quyển Bách Cầm bí phổ lên :
- Không biết trong này có những gì mà gần đây, như Hà huynh đệ từng nói, giang hồ đang xao động vì vật này ? Đến cả mụ ma bà Ngũ Chỉ cũng vì nó mà trở mặt gây thảm họa cho chúng ta.
Trác Quang Minh vụt kêu :
- Muội định làm gì thế ? Bí phổ này là do Hà huynh đệ tìm thấy, có thể hiểu đó là vật đang do Hà huynh đệ sở hữu. Cả muội lẫn huynh, không ai trong chúng ta được quyền chiếm hữu, đến việc xem qua cũng không nên.
Thẩm Uyên Uyên chợt mỉm cười :
- Muội chỉ thử lòng huynh thôi. Kỳ thực muội nào có ý chiếm hữu hay xem qua bí phổ này.
Trác Quang Minh vụt thở dài :
- Huynh cũng biết, phàm ai cũng vậy, hễ thấy vật gì tương tự như bí phổ này đều động lòng tham. Bản thân huynh cũng thế, nếu không nhớ đến việc nhờ Hà huynh đệ mà chúng ta vào lúc này được toàn mạng. Xem ra, bất luận Hà huynh đệ có là người như thế nào đi nữa và hành tung của y có kỳ bí đến đâu cũng vậy, huynh muội ta vẫn mãi mãi cảm kích y.
Thẩm Uyên Uyên đặt quyển bí phổ trở lại nguyên vị :
- Muội thì nghĩ đơn giản hơn huynh. Hữu ân tất báo. Sinh mạng của chúng ta đã hai lần nhờ Hà huynh đệ cứu nguy, sống chết gì từ nay về sau chúng ta cũng phải ở bên cạnh y, giúp y những gì y cần. Huynh nghĩ sao ?
Trác Quang Minh nghiêm mặt :
- Còn suy nghĩ gì nữa nếu chúng ta không mau cứu tỉnh Hà huynh đệ ? Bọn Huyết Ma Cung vị tất sẽ cho chúng ta nhiều thời gian.
Đúng lúc này Hà Thái Hoài chợt cựa mình, Sau đó, Hà Thái Hoài ngơ ngác nhìn Trác, Thẩm hai người :

- Trác huynh, Uyên tỷ. Cuối cùng chúng ta lại gặp nhau.
Không như Thẩm Uyên Uyên đang tỏ ra vui mừng vì sự lai tỉnh bất ngờ của Hà Thái Hoài, Trác Quang Minh thì nhìn sững vào vẻ mặt còn ngơ ngác của Hà Thái Hoài :
- Hà huynh đệ đừng có giả vờ nữa được không ? Vì nếu ta đoán không sai thì nãy giờ Hà huynh đệ vẫn nghe bọn ta nói không sót một lời và Hà huynh đệ đã thử bọn ta ?
Đến lúc này Hà Thái Hoài mới chịu thôi vẻ mặt ngơ ngác, Hà Thái Hoài còn nhặt quyển bí phổ lên :
- Không sai ! Và như đệ từng nói, niềm tin của đệ dành cho mọi người hầu như không còn nữa. Nhưng bây giờ thì khác rồi. Đệ đã minh bạch nhiều điều, nhất là về tâm ý của Trác huynh và Uyên tỷ. Tội của đệ đã mạo phạm, mong Trác huynh và Uyên tỷ lượng thứ cho. Còn quyển bí phổ này, nhị vị muốn cứ xem. Vì nó chỉ là một phế vật không hơn không kém. Nếu không nói đó chỉ là trò đùa của Bách Cầm lão nhân nhằm hí lộng những ai tham tâm.
Đang muốn nổi giận vì hành vi thái quá của Hà Thái Hoài nhưng những lời nói sau cùng của Hà Thái Hoài đã làm cho lòng hiếu kỳ nổi lên, khiến Thẩm Uyên Uyên quên cả giận.
Thẩm Uyên Uyên liền vồ lấy quyển bí phổ và mở ra :
- Chỉ là những tờ giấy trắng ? Bách Cầm lão bá không ngờ lại có ý hoạch kê như thế này ?
Trác Quang Minh chỉ cần nhìn lướt qua cũng hiểu vì sao Thẩm Uyên Uyên lại có phản ứng như vậy. Y thở dài và quay đầu nhìn Hà Thái Hoài :
- Chuyện gì đã xảy ra ? Tại sao Hà Thái Hoài lọt được vào đây mà bọn ta không hề hay biết ?
Hà Thái Hoài mỉm cười và thản nhiên thu lại quyển bí phổ Bách Cầm vô giá trị :
- Đệ sẽ giải thích sau. Bây giờ đệ sẽ chỉ cho Trác huynh cùng Uyên tỷ chỗ cần phải đưa di thể nhị vị lão nhân gia đến.
Hà Thái Hoài đi vào cuối động và dừng lại trước một khe vực chỉ đủ một người chui lọt :
- Bách Cầm lão nhân đã có cách thế hữu hiệu hầu lưu truyền tuyệt kỹ Bách Cầm. Không tin, Trác huynh cứ thử ném di thể của lệnh tôn vào đó sẽ rõ.
Trác Quang Minh ngỡ như đang nghe lầm :
- Ném vào đó ư ? Liệu di thể của gia phụ có bị hủy hoại vì rơi đến tận đáy vực không ?
Hà Thái Hoài phì cười :

- Chẳng phải Trác huynh từng bảo đệ luôn có những hành vi và những suy nghĩ khác người, nhưng vẫn luôn đúng đó sao ? Yên tâm đi, do địa hình ở bên dưới rất kỳ lạ nên di thể của lệnh tôn không những không bị hủy hoại mà còn tự tìm thấy chỗ táng thân thật yên tĩnh. Huynh cứ thử xem.
Miễn cưỡng, Trác Quang Minh và Thẩm Uyên Uyên lần lượt để di thể của nhị tuyệt lần lượt rơi vào khe vực mất hút.
Sau đó Hà Thái Hoài bảo họ :
- Để giữ kín tung tích, nhị vị hãy giúp đệ lăn khối đá trở lại nguyên vị, sau đó hãy cùng đến xem qua chỗ táng thân lần lượt của tam tuyệt lão nhân gia. Nào !
Cả hai tuy làm theo lời Hà Thái Hoài nhưng vẫn cứ bán tín bán nghi. Và họ vẫn nghi hoặc như thế khi nghe Hà Thái Hoài bảo họ hãy tự mình reo người vào khe vực nọ :
- Ở bên dưới lúc nào cũng có những luồng quái phong thổi ngược lên. Nếu nhị vị không đủ tự tin thì cứ để luồng quái phong cuốn nhị vị đến chỗ cần đến. Phần đệ, đệ sẽ nhân cơ hội này tự luyện thêm thân pháp Bách Cầm, như đệ từng làm và nhờ đó đã thoát chết lúc bị gã Huyết y nhân tận lực quật cho đệ một kình. Thế nào ?
Trác Quang Minh sau một lúc ngẫm nghĩ mới lên tiếng :
- Dường như ý của Hà huynh đệ là muốn bọn ta cứ phải tin tuyệt đối vào Hà huynh đệ ?
Hà Thái Hoài miễn cưỡng thừa nhận :
- Những diễn biến gần đây phần nào cho đệ thấy chuyện hư thực là khó lường, giả giả thật thật khó phân. Và đệ thì rất cần Trác huynh cùng Uyên tỷ hỗ trợ. Do đó, nếu chúng ta hoàn toàn không tin tưởng lẫn nhau thì đó sẽ là sơ hở cho bọn ác ma tận dụng. Không sai, đệ muốn nhị vị phải hoàn toàn tin ở đệ, và ngược lại sau sự việc lần này đệ cũng hoàn toàn tin ở nhị vị. Cứ thế nha. Đệ sẽ tự lao xuống dưới đó trước và hi vọng sẽ nhìn thấy nhị vị cũng có hành động như đệ. Ào…
Hà Thái Hoài lao xuống mất hút. Và một lúc lâu sau đó, Trác, Thẩm hai người cũng có quyết định như Hà Thái Hoài.

Xích Long Châu

Chương 18
Tuyệt chưởng

Đưa một đầu ống trúc vào miệng, Hà Thái Hoài nhại theo tiếng gà gáy sáng để phát lên những thanh âm trầm bổng kéo dài.
Đã hiểu Hà Thái Hoài làm như thế có ý gì nên Trác Quang Minh và Thẩm Uyên Uyên không hề tỏ ra ngạc nhiên khi phát hiện từ xa có hai bóng người chạy đến.
(mất mấy trang)
Có làm Hà Thái Hoài hoang mang nhưng dần dần cũng mơ hồ hiểu là vì sao.
Do đó, ngay khi Hàn Thuyết vừa bỏ đi, Hà Thái Hoài thay vì chờ được mời đi vào trụ sở của Bách Hoa Cung thì lại lên tiếng hỏi ngay:
- Như Đàm tiền bối đã nhận ra hai nhân vật theo chân vãn bối chính là hậu nhân của Nhị Tuyệt Đao Kiếm?
Đàm Thất Khoa nghiễm nhiên gật đầu:
- Đã gặp qua một lần, cho dù đã lâu nhưng ta vẫn nhận ra.
Hà Thái Hoài lại hỏi:
- Và dường như chỉ điểm cho vãn bối biết chỗ lưu ngụ của Nhị Tuyệt là tiền bối đã có sẵn chủ ý?
Đàm Thất Khoa ung dung đáp:
- Nói về chủ ý thì không phải chỉ có một. Chủ ý thứ nhất là ta hy vọng sự xuất hiện của ngươi, với niên kỷ xấp xỉ đôi trẻ từng bị Nhị Tuyệt khiếm khuyết sự quan tâm chăm sóc, ắt thế nào cũng làm cho Nhị Tuyệt đổi ý và cho chúng cùng ngươi bôn tẩu giang hồ. Quả nhiên điều đó ngươi đã làm được.
Phát hiện Trác Quang Minh và Thẩm Uyên Uyên định lên tiếng, Hà Thái Hoài xua tay ngăn lại và tiếp tục cật vấn Đàm Thất Khoa:
- Tiền bối xin hãy nói thêm về chủ ý kế tiếp!
Đàm Thất Khoa chợt xạ ánh mắt nhìn nghi ngại về phía Trác - Thẩm hai người, nhưng sau cùng vẫn phải đáp lời Hà Thái Hoài:
- Chỉ còn một chủ ý nữa thôi. Đó là ta từng nghe biết chuyện lão Bách Cầm đã vĩnh viễn ra đi như thế nào, qua lần gặp Nhị Tuyệt cách đây khá lâu, và ta hy vọng ngươi cũng được nghe. Để biết đâu ngươi sẽ thật sự trở thành truyền nhân thực thụ của lão Bách Cầm. Thế nào, thần sắc của bọn ngươi hiện rất lạ, phải chăng trong tính toán của ta có điểm sai?
Hà Thái Hoài sau tiếng thở dài thật dài, chợt sầu thảm nhìn Đàm Thất Khoa:
- Sẽ không có gì là sai trái nếu tiền bối thật tâm đáp thêm cho vãn bối một nan để cuối cùng:
Đàm Thất Khoa kinh nghi:

- Đã có chuyện gì hệ trọng lắm sao?
Hà Thái Hoài ném cho lão mảnh tre, tín vât Cái Bang:
- Hệ trọng hay không là ở vật này. Xin tiền bối cho biết Giả bang chủ Cái Bang hiện nay như thế nào?
Đàm Thất Khoa liếc nhìn Gia Cát cung chủ. Tương tự, Gia Cát cung chủ cũng liếc nhìn Đàm Thất Khoa.
Sau cùng cả hai cùng cười lên:
- Cung chủ nhận định về y như thế nào? Liệu có đáng là người mà võ lâm Trung Nguyên chúng ta đang kỳ vọng không?
- Mọi tiên kiến của lão hữu đến đây đều hoàn toàn đúng. Xem ra chỉ có y mới vực dậy nổi một Trung Nguyên đang thời kỳ đầy những bất trắc này. Tốt lắm, tốt lắm. Ha…ha…
Hà Thái Hoài ngơ ngác nhìn họ:
- có chuyện gì khiến nhị vị tiền bối vui đến vậy?
họ ngưng cười và lần lượt lên tiếng. Đầu tiên là Đàm Thất Khoa:
- Ngươi muốn gặp Giả bang chủ?
Tiếp đó là Gia Cát cung chủ vừa đưa tay mời vừa bảo:
- Hơn mười năm qua Giả bang chủ luôn được đích thân bổn cung chủ chăm sóc, nếu muốn gặp, mời tiểu hữu cùng mọi người theo chân. Nào!
Sau một thoáng lưỡng lự, do Gia Cát cung chủ đã thoăn thoắt đi trước, Hà Thái Hoài đành động thân đi theo, với một tiếng chép miệng hàm nhiều ẩn ý.

*
* *

Mắt thì nhìn vào thân hình tàn phế của một nhân vật được Đàm Thất Khoa và Gia Cát cung chủ Bách Hoa cung bảo đấy là bang chủ Cái Bang, tại Hà Thái Hoài vẫn nghe giọng nói của Đàm Thất Khoa kể:
- " …Đông Hải Môn vẫn luôn tìm cách gieo đại họa cho võ lâm Trung Nguyên, đương nhiên cũng chỉ dám len lén thực hiện sau lần bị quần hùng cùng liên thủ bức chúng phải triệt thoái. Và hai năm sau lần bị triệt thoái đó chúng đã lừa cơ lập mưu và hãm hại Giả bang chủ. Mãi đến khi có ta cùng Tư Mã minh chủ và Gia Cát cung chủ đây tình cờ xuất hiện và giải vây, Giả bang chủ kể như đã lâm cảnh thập tử nhất sinh.
Gia Cát cung chủ đến lúc này mới tiếp lời:
- Vì một nguyên do mà hiện giờ ta chưa tiện giải thích, ta và lão Đàm đã tìm đủ mọi cách để lén đưa Giả bang chủ về đây chăm sóc. Và

tiểu hữu có biết Giả bang chủ đã nhờ bọn ta điều gì không?
Hà Thái Hoài vẫn im lặng.
Hiểu ý Đàm Thất Khoa bảo:
- Thoạt tiên Giả bang chủ định nhờ ta tạm thời chấp chưởng cương vị bang chủ Cái Bang, sau đó chọn một đệ tử Cái Bang hội đủ mọi điều kiện để đưa lên làm bang chủ. Ta đã từ chối, với lý do ta không thể cùng một lúc đảm đương hai trọng trách.
Hà Thái Hoài nghi hoặc:
- Tiền bối còn có trọng trách nào nữa?
Đàm Thất Khoa đáp gọn:
- Sư thù!
Hà Thái Hoài thuận miệng hỏi:
- Sư môn của tiền bối là môn phái nào?
Trác Quang Minh chợt chạm vào Hà Thái Hoài:
- Long đầu đại ca...
Hà Thái Hoài quay lại:
- trác huynh muốn nói gì? Hay trác huynh có ý muốn bảo đã biết rõ sư môn của Đàm tiền bối?
Thẩm Uyên Uyên lấy làm lạ:
- Hóa ra Long đầu đại ca vẫn chưa biết gì thật sao? Trong Ngũ Tuyệt, Đàm tiền bối đây chính là Tuyệt chưởng.
Hà Thái Hoài thất kinh...
kể cả Gia Cát cung chủ cũng thất kinh:
- Nói sao? Lão hữu đây chính là truyền nhân của tuyệt chưởng?
Đàm Thất Khoa gượng cười:
- Chỉ là chút hư danh do gia sư để lại. Đàm mỗ thật không dám giấu, chỉ vì ngại tiếng đời thị phi, bảo Đàm mỗ mưu đoạt cương vị bang chủ Cái Bang nên bấy lâu nay chỉ một lần duy nhất buộc phải thong tỏ cho nhị tuyệt Kiếm, Đao biết rõ lai lịch sư thừa. Nếu chưa thật sự đến lúc có lẽ Đàm mỗ cũng ngăn không cho tiểu Minh nói ra như vậy.
Hà Thái Hoài vẫn còn hoang mang:
- Đến cả Lưu ân công vốn là tỷ phu của tiền bối cũng không hề biết ư?
Đàm Thất Khoa gật đầu:
- Ta xa cách Lưu gia đã lâu. Và nhân một lần lâm nạn mới tình cờ gặp gỡ sư phụ. Sau đó, do diện mạo của ta đã đổi khác nên ta càng ngại việc phô trương không cần thiết. Đó là lý do khiến tỷ phu ta vẫn chưa biết chuyện này.
Hà Thái Hoài càng có thêm thiện cảm với Đàm Thất Khoa:
- Tiền bối bảo đã đến lúc là có ý gì?

Đàm Thất Khoa hỏi ngược lại:
- Ngươi còn nhớ lời đề xuất của ta?
Hà Thái Hoài gật đầu:
- Tiền bối vẫn muốn thu vẫn bối làm truyền nhân?
Đàm Thất Khoa cười:
- Ta đã giao cho ngươi tín vật! Không lẽ ngươi vẫn chưa rõ ý của ta?
Hà Thái Hoài vụt tỉnh ngộ, liếc mắt nhìn Giả bang chủ:
- Là tiền bối muốn thay Giả bang chủ thu nhận truyền nhân?
Gia Cát cung chủ nghiêm giọng?
- Chủ ý này cũng là chủ ý của Giả bang chủ lúc biết rõ Đàm lão hữu khước từ. Và gần đây Đàm lão hữu có đề cập đến chuyện của tiểu hữu, bảo tiểu hữu mới xứng là bang chủ Cái Bang kế nhiệm.
Dù đã đoán ra nhưng khi nghe Gia Cát cung chủ nói rõ như thế Hà Thái Hoài cũng phải giật mình:
- Không được! Vì vãn bối đang phải đa mang nhiều trọng trách. Không phải hai như Đàm tiền bối trước kia.
Đàm Thất Khoa bảo:
- Đó là kế để ta dễ thoái thác lúc đó thôi. Vì kỳ thực, so về bối phận ta đâu thể tiếp nhận chân truyền của Giả bang chủ.
Hà Thái Hoài nghi ngờ:
- Bối phận như thế nào:
trác Quang Minh xen vào:
- Vậy là Long đầu đại ca chưa biết rồi. So về niên kỷ, Bách Cầm lão bá còn phải gọi sư phụ của Đàm tiền bối đây là nghĩa huynh. Và sự thật Đàm tiền bối không thể gọi Giả bang chủ là người chỉ có niên kỷ xấp xỉ bằng sư phụ.
Đàm Thất Khoa gật đầu:
- Chính Giả bang chủ cũng nhận ra điều đó, là so về niên kỷ giữa ta và bang chủ, nên cuối cùng cũng phải thuận theo đề xuất của ta.
Gia Cát cung chủ nói tiếp:
- Đề xuất của Đàm lão hữu là sẽ tìm thay cho Giả bang chủ một truyền nhân, nhưng không buộc phải có giới hạn trong số đệ tử Cái Bang. Và người đó chính là tiểu hữu.
Hà Thái Hoài thoáng ngây người:
- Đệ tử Cái Bang, nhất là Hàn Thuyết và những vị trưởng lão đã biết việc này chưa?
Đàm Thất Khoa lắc đầu:
- Thiên cơ bất khả lậu. Ta chỉ thổ lộ một phần nào sự thật cho riêng Hàn Thuyết biết mà thôi. Vì trước kia ta đã giao cho y trách nhiệm phải ngấm ngầm ám trợ ngươi.

- Nhưng chuyện về Giả bang chủ, ý vẫn bối là muốn hỏi chuyện này.
Đàm Thất Khoa vẫn lắc đầu:
- Vẫn chỉ có một mình Hàn Thuyết là biết rõ Giả bang chủ còn sống.
Hà Thái Hoài cười nhẹ:
- Vậy còn Tư Mã minh chủ thì sao? Không lẽ đến minh chủ võ lâm nhị vị tiền bối cũng nghi kỵ?
Đàm Thất Khoa nhìn Gia Cát cung chủ. Gia Cát cung chủ thì nhìn Đàm Thất Khoa. Sau cùng thì nhận được cái gật đầu của Gia Cát cung chủ, Đàm Thất Khoa liền hỏi Hà Thái Hoài:
- Trước hết ta muốn biết ngươi có ưng thuận việc mà ta vừa đề xuất không?
Hà Thái Hoài do cang lúc càng nghi ngờ nên bảo:
- Vãn bối sẽ có quyết định sau khi được cùng Giả bang chủ hội thoại.
Đàm Thất Khoa lại nhìn Gia Cát cung chủ.
Lần này chính Gia Cát cung chủ tự ý nói ra chủ trương:
- Việc này thì được. Nhưng tiểu hữu hãy luôn minh bạch một điều, Giả bang chủ chỉ tỉnh lại lần này nữa là lần cuối. Nếu tiểu hữu khước từ đề xuất của Giả bang chủ thì mọi việc hòan toàn hỏng. Giả bang chủ sẽ chết trước khi kịp điểm chỉ mọi điều cần thiết cho vị bang chủ kế nhiệm là người mà bọn ta không thể nào tìm ra ngay lúc này để thay cho tiểu hữu vốn là người được chọn. Mong tiểu hữu hãy cân nhắc cho kỹ.
Hà Thái Hoài giật mình:
- Sao chỉ tỉnh lại một lần?
Đàm Thất Khoa bảo:
- Bọn ta sẽ giải thích sau. Ngươi chỉ cần biết đó là sự thật, bọn ta không hề dối gạt ngươi.
Hà Thái Hoài hoang mang:
- Thời gian cho Giả bang chủ tỉnh lại là bào nhiêu lâu?
Gia Cát cung chủ đáp:
- Nhiều lắm cũng không quá hai canh giờ. Để cho chắc, tiểu hữu cung nên dự bị sẵn những gì cần nói và cần hỏi. Trong khi đó bọn ta tất cả sẽ lui ra, phòng Giả bang chủ có lẽ chỉ muốn nói riêng những gì là cần kín.
Đàm Thất Khoa lại hỏi:
- Thế nào?
Hà Thái Hoài do dự:
- Vãn bối...
Đàm Thất Khoa bảo:
- Tình thế của Cái Bang hiện như thế nào? Có lẽ ngươi cũng rõ dù

chỉ là một phần. Nhất là giang hồ hiện nay đang có tin Đàm Thất Khoa ta mưu đoạt cương vị bang chủ Cái Bang. Ngoài ngươi ra ta e không còn ai khác gánh vác nổi trọng trách này của Cái Bang.
Hà Thái Hoài cố vớt vát lần cuối cùng:
- Hàn Thuyết thì sao?
Đàm Thất Khoa thở dài:
- Đưa Hàn Thuyết lên làm bang chủ chỉ là biện pháp miễn cưỡng. Vì y vừa thiếu tư chất để luyện võ công đến đại thành vừa thiếu quyết đoán nếu chẳng may lâm vào tình thế bất ổn.
Gia Cát cung chủ giải thích thêm:
- Tiểu hữu đừng quên suốt mười năm qua ta đã cùng Đàm lão hữu đã điểm kỹ từng khuôn mặt của từng nhân vật Cái Bang rồi. Nếu có người đủ tư cách, Bọn ta đâu nỡ để Giả bang chủ kéo dài mãi kiếp sống tận đến hôm nay?
Hà Thái Hoài hít vào một hơi thật dài:
- Nếu là vậy, được, vãn bối chấp thuận.
Ngay sau câu nói ưng thuận của Hà Thái Hoài thật khó nói đến nỗi vui mừng hoàn toàn rất chân thật của Đàm Thất Khoa và Gia Cát cung chủ. Đến cả Trác Quang Mịnh và Thẩm Uyên Uyên cũng mừng cho Long đầu đại ca của họ sắp trở thành bang chủ một đại bang là Cái Bang.

Chương 19
Oan khiên tột cùng

Sau thủ thuật của Gia Cát Đại Mỹ cung chủ Bách Hoa Cung, một thủ thuật được gọi là Đại Hồi Thiện Thuật, một mình Hà Thái Hoài đứng cạnh đó bồi hồi chờ lúc Giả bang chủ tính lại:
Và Giả bang chủ tính lại thật.
Hà Thái Hoài tiến lại gần:
- Tiền bối là bang chủ Cái Bang?
Giả bang chủ chậm chậm quay đầu lại về phía có tiếng phát thoại, đôi mắt của Giả bang chủ cũng từ từ mở ra.
Và đôi mắt của Giả bang chủ đã mở đến độ to nhất – có thể nói là trợn trừng hai mắt thì đúng hơn – thì Giả bang chủ lại đột ngột thét lên:
- Ngươi là…ngươi là…môn chủ…Đông …Hải ..môn..hự!
Hà Thái Hoài thoạt tiên thì ngỡ ngàng, sau đó thì bàng hoàn khi nhận ra đầu của Giả bang chủ bỗng ngã ngật qua một bên rồi bất động hoàn toàn.
Và Hà Thái Hoài càng bàng hoàng hơn khi nghe tiếng quát hỏi của Đàm Thất Khoa chợt cất lên:
- Chuyện gì đã xảy ra? Ngươi đã làm gì Giả bang chủ?
Đàm Thất Khoa xuất hiện thì Gia Cát Đại Mỹ, Trác Quang Minh và Thẩm Uyên Uyên cũng xuất hiện.
Gia Cát Đại Mỹ chạy đến và nhìn qua thân hình bất động của Giả bang chủ.
- Giả bang chủ đã chết?! sao ngươi nhẫn tâm hạ thủ một người đã vô phương hoàn thủ?
Hà Thái Hoài cũng nhìn thấy ánh mắt dò hỏi của Trác Quang Minh và Thẩm Uyên Uyên, Hà Thái Hoài lắc đầu:
- Tại hạ không phải hung thủ, tại hạ cũng chưa chạm gì đến Giả bang chủ.
Và Hà Thái Hoài cảm thấy sự thật được an ủi khi nhận được cái gật đầu lần lượt của Trác Quang Minh và Thẩm Uyên Uyên.
nhờ đó, Hà Thái Hoài cảm thấy vững tin đối mặt với đôi mục quang lạnh đến rợn người của Đàm Thất Khoa, lúc lão gằn giọng hỏi:

- Ngươi thử lập lại xem?
Hà Thái Hoài thở ra nhè nhẹ:
- Vãn bối đã chờ đến lúc Giả bang chủ hoàn toàn tỉnh lại và vãn bối chỉ hỏi một câu.
Gia Cát Đại Mỹ cũng lạnh giọng xen vào:
- Ngươi hỏi câu gì?
- Vãn bối hỏi có phải người chính là Giả bang chủ của Cái Bang?
Đàm Thất Khoa bắt đầu nở một nụ cười lạnh:
- Sau đó thì sao?
- giả bang chủ không đáp. Thay vào đó người bỗng bật thét lên.
Ánh mắt của Gia Cát Đại Mỹ cũng bắt đầu tia ra luồng sát khí:
- Giả bang chủ thét như thế nào?
- Người thét: Môn chủ Đông Hải môn. Cứ như người đã lầm tưởng vãn bối chính là Đông Hải Môn vậy.
Đàm Thất Khoa bật cười như tiếng âm hồn kêu rít:
- Chỉ có thế thôi ư? Và ngươi tưởng ta có thể tin được sao? Ngươi mau nói đi, có phải lúc ở Huyết Ma phủ ngươi đã bị Huyết Ma Cung thu phục và tất cả những gì ngươi thực hiện đều tuân theo mọi mệnh lệnh của ác ma cung chủ Huyết Ma Cung, chính là Tư Mã Vương thay hình đổi dạng? Hãy nói xem nào! Ha… ha…
Hà Thái Hoài chưa kịp có phản ứng thì đến lượt Gia Cát Đại Mỹ thét lên:
- Dù ngươi không nói bọn ta cũng biết, và cái chết trước kia đã từng xảy ra cho toàn gia Lưu Khánh Hà cũng là do lũ ác ma bọn ngươi gây ra. Hãy nạp mạng cho ta.
Ào…
Một cung chủ Bách Hoa Cung, lại còn được xếp vào loại cao thủ nhất nhì võ lâm thì thân thủ đương nhiên phải có chỗ cao minh thật sự. Hà Thái Hoài càng thêm chậm chân điều đó khi bất ngờ bị Gia Cát Đại Mỹ phát chiêu tấn công và chiêu công ngay lập tức vây phủ kín lấy Hà Thái Hoài.
ngộ nhận sẽ tăng lên nếu ngay lúc này Hà Thái Hoài có cử chỉ đối địch. Vì không muốn có điều đó xảy ra nên Hà Thái Hoài vừa vội vàng nhảy lùi lại vừa hô hoán:
- Xin cung chủ hãy cho vãn bối một cơ hội giãi bày. Sự thật là…
Đàm Thất Khoa đột nhiên nổi giận đến độ diện mạo đầy những vết sứt sẹo đều biến dạng. Và Đàm Thất Khoa lao đến:
- Sự thật là ta đã tự se dây trói buộc ta. Ngươi còn dám dùng thân pháp Bách Cầm để đối phó với bọn ta sao? Ngươi thật đáng chết. Đỡ.

Động thái nhảy lùi mà Hà Thái Hoài đang thực hiện chính là thân pháp Bách Cầm. Và đó là lý do khiến Đàn Thất Khoa giận dữ. Một chưởng đầy uy lực vậy là được Đàm Thất Khoa quật ào vào phương vị đang dịch chuyển của Hà Thái Hoài.
Ào…ào…
Đó là tuyệt chưởng danh bất hư truyền, Hà Thái Hoài càng nghĩ càng thêm cuống cuồng tìm cách nhảy tránh.
Vút!
Và lập tức tràng cười lạnh lung của Gia Cát Đại Mỹ vang lên:
- Đàm lão hữu chớ quá lo. Địa hình của bí thất này chính là khắc tinh của Bách Cầm thân pháp tiểu tử đâu thể chi trì lâu hơn. Xem này!
Đoán trước phương vị Hà Thái Hoài sẽ di chuyển đến, một kình lực mạnh liền được Gia Cát Đại Mỹ phóng ra, dành sẵn cho Hà Thái Hoài.
Vù…
Bí thất dùng để ẩn dấu và chi trì sinh mạng của Giả bang chủ ở ngay Bách Hoa Cung này quả tình vì quá hẹp nên có làm khó khăn cho Hà Thái Hoài. Và cứ nhảy tránh mãi thì địa hình chật hẹp này vô tình biến thành khắc tinh của thân pháp Bách Cầm thật Hà Thái Hoài vừa có nhận định này thì thân hình đang dịch chuyển đã di chuyển đúng vào ngọn kình chờ sẵn của Gia Cát Cung chủ.
Đối đầu hay tiếp tục tránh chiêu? Câu hỏi đã tự đến với Hà Thái Hoài và đồng thời câu trả lời cũng ập đến. Đó là còn tránh được cứ tránh, chứ đã hễ rat ay đối đầu thì nỗi oan sẽ vô hình chung biếnn thành sự thật và Hà Thái Hoài sẽ vô vàn khó khăn trong việc giải bỏ oan khiên. Và để tránh Hà Thái Hoài chỉ còn mỗi một cách.
Ở vực sâu phía sau Thiên Phong Nhất Trụ Sơn, nơi được biết là chỗ Bách Cầm lão nhân tang thân từng có những luồng quái phong thổi thốc ngược lên và giúp Hà Thái Hoài luyện thêm đến mức tinh thông thân pháp Bách Cầm. Và với tình thế lúc này Hà Thái Hoài buộc phải mạo hiểm, xem luồng chưởng lực của Gia Cát Đại Mỹ chính là luồng quái phong độ nào. Thế là Hà Thái Hoài buông lỏng thân hình, đưa toàn bộ chân nguyên lên thượng bàn và sẵn sang chờ luồng chưởng lực của Gia Cát Đại Mỹ lao ạp đến.
chuyện đó đương nhiên phải diễn ra ngay sau đó và luồng kính đã lập tức ập đến.
Ào…
Nhưng, luồng chưởng lực ngoài việc tạo một chút chấn động ngay khi tiếp xúc thì chỉ còn lại tác động duy nhất là làm cho thân hình Hà Thái Hoài chao đảo và chập chờn bay theo sức tống đi của lực đạo

luồng kình.
Vù…
Phát hiện sắc diện Hà Thái Hoài vẫn tươi tỉnh cho dù toàn thân có bị chao đảo và chập chờn bay. Đàm Thất Khoa lập tức hiểu rõ nguyên nhana và quát lên phẫn nộ:
- Giỏi cho tiểu tử. Ta thật không tin Bách Cầm thân pháp lại vẫn tiếp tục giúp ngươi chi trì sinh mạng. Đỡ!
Ào...
Tuyệt chưởng của Đàm Thất Khoa rốt cuộc cũng có hiệu quả tương tự như chưởng lực vừa rồi của cung chủ Bách Hoa Cung. Nghĩa là chỉ làm cho Hà Thái Hoài bị chấn động một ít lúc tiếp xúc và sau đó toàn bộ lực đạo còn lại chỉ còn một tác động mà ai ai cũng nhìn thấy là tiếp tục đưa đẩy thân hình Hà Thái Hoài bay đi bất định.
Vù...
Sắc mặt của Gia Cát Đại Mỹ chợt tái dần:
- Quả là thân pháp thượng thừa!! Đúng là đệ nhất tuyệt kinh công trước kia của Bách Cầm lão nhân. Đàm lão hữu, chúng ta hãy tận lực thì hơn, nào, đánh!!
Ào... ào...
Tuyệt chưởng của Đàm Thất Khoa cũng được tung ra.
Vù..
Khác với quái phong, lực đạo của chưởng phong rất lợi hại ngay lần đầu tiếp xúc, và điều đó đã được Hà Thái Hoài dùng bản thân để thể nghiệm qua hai lượt mới rồi. Nhờ vậy, Hà Thái Hoài cũng có một ít kinh nghiệm tích lũy.
Tuy nhiên, phải đối đầu với hai đợt chưởng cùng một lúc và hai đợt chưởng xuất phát hai phương vị khác nhau là điều quá ư mới mẻ đối với Hà Thái Hoài.
Và lẽ đương nhiên ở diện mạo Hà Thái Hoài phải xuất hiện vẻ bối rối và hoảng hốt. Cũng chính lúc này Hà Thái Hoài phát hiện Trác Quang Minh và Thẩm Uyên Uyên như cùng một lúc thủ đao giương kiếm.
„ không thể nào lầm lẫn, Trác, Thẩm hai người đng có ý định tiếp trợ ta! Không được, ta không thể để họ rơi vào cảnh bị ngộ nhận như ta, phải ngăn họ lại!”
và chỉ là vô tình Hà Thái Hoài há miệng để bật lên tiếng hú thanh thóat:
- Hú...u...
toàn bộ chân lực đã được Hà Thái Hoài dồn cả lên thượng bàn đã theo tiếng hú mà thoát bớt ra ngoài. Thân hình Hà Thái Hoài vì thế

bỗng trở nên nhẹ nhõm.
Đó là lúc hai loại kình của Đàm Thất Khoa và Gia Cát Đại Mỹ, hai nhân vật cao minh cùng ập đến.
Ào...
Vù...
Thân hình đã nhẹ nhõm, chân lực thì thóat ra khá nhiều. Những điều này làm cho bản thân Hà Thái Hoài tiếp xúc hai ngọn kình chợt biến thành một vật rỗng cùng bị hai vật cứng giáng vào, và đợt tiếp xúc chỉ còn là hai tiếng động khó thể cảm nhận.
Bịch! Bịch!
Khó thể cảm nhận, không phải không có cảm nhận, và vì cảm nhận nên Hà Thái Hoài càng không thể giấu nỗi vui mừng do vừa tình cờ phát hiện ra đạo lý thượng thừa của võ học mà cụ thể là đạo lý thượng thừa đó được áp dụng vào kinh thân pháp Bách Cầm.
để thể hiện nỗi vui mừng, Hà Thái Hoài bật hú dài hơn, mạnh hơn và thanh thóat hơn.
- Hú... ú...
đồng thời thân hình Hà Thái Hoài cứ thể, cứ như một vật vô lực đang được hai ngọn kình hữu lực tha hồ đem đi.
Đã hiểu đạo lý thượng thừa của võ học, năng nhu thắng cương, Hà Thái Hoài còn vận dụng đạo lý đó, nương theo lực đưa đẩy để điều động thân hình đi về phía mong muốn. Và Hà Thái Hoài được đưa đến chỗ Trác Quang Minh và Thẩm Uyên Uyên.
họ đã giương sẵn kiếm, thủ sẵn đao. Hà Thái Hoài đột ngột xuất hiện làm họ cùng chững lại.
sợ nhất là thái độ của họ ắt sẽ bị Đàm Thất Khoa và Gia Cát Đại Mỹ phát giác, Hà Thái Hoài lao vào giữa họ và đồng loạt vương song chưởng chộp vào họ:
- Hú.... ú...
Với thủ pháp tuyệt luân, Hà Thái Hoài dùng tả thủ vừa chộp vào thanh kiếm của Trác Quang Minh để hất kiếm lên, cũng là lúc hữu thủ của Hà Thái Hoài làm cho đại đao của Thẩm Uyên Uyên cũng hất lên theo hướng ngược lại.
Hà thái hòai vận lực làm cho hai khí giới đó liên hợp chạm nhau ngay trên đầu Hà Thái Hoài.
Choang choang choang...
Trác- Thẩm hai người cùng biến sắc.
Nhân lúc hai ngọn kim thiếc chạm nhau Hà Thái Hoài nói vào tai họ:
- Đừng manh động cũng đừng biểu lộ thái độ gì cả. Nhị vị hãy lưu lại đây với họ. Cáo biệt.

Và Hà Thái Hoài đổi giọng, cười vang lên:
- Đến nhị vị cũng không tin Hà Thái Hoài này sao? Ha…ha…
vận lực lần cuối, Hà Thái Hoài làm cho hai loại khí giới phải chạm nhau và cùng bị chấn gãy.
Coong…! Coong!
Đúng lúc này Đàm Thất khoa và Gia Cát Đại Mỹ phẫn nộ cùng lao đến:
- Tiểu tử quả nhiên đã lộ rõ mưu đồ! Đỡ!
- Phải loại bỏ ngay tiểu tử để trừ đại họa về sau. Đỡ!
Ào…
Vù…
Vẫn để bật thoát chân lực theo tiếng hú, một lần nữa Hà Thái Hoài tự biến thành vật vô lực để được hai ngọn kình hữu lực kia đưa đi.
Vụt…
Bí thất vốn hẹp, lực đạo thì giăng đầy và điều dĩ nhiên là tự thân lực đạo phải tìm lối thoát, đó là chỗ xuất nhập bí thất!
Và khi lực đạo thoát đi thì Hà Thái Hoài cũng cùng một lúc thoát ra.
Vù…
Phẫn hận, Đàm Thất Khoa tận lực lao theo:
- Cung chủ mau phát lệnh phong tỏa, đừng để tiểu tử thoát đi! Súc sinh! Đỡ.
Ào…
Cũng phẫn hận và cũng bật lao đuổi theo như Đàm Thất Khoa đang thực hiện, Trác Quang Minh và Thẩm Uyên Uyên cùng vờ quát ầm lên:
- Chạy đi đâu? Đỡ!
- Hãy mau đứng lại. Xem chiêu!
Và lúc cả hai phát kình thì vô tình cũng là lúc Đàm Thất Khoa quật chiêu. Kết quả là cả ba ngọn chưởng phải chạm nhau, do lối xuất nhập vốn hẹp không đủ chỗ cho cả ba ngọn kình cùng hiện diện.
Ầm! Ầm!
Chỗ chạm kình là nơi xuất nhập bí thất, vì thế phản kình khi xuất hiện lập tức tạo thêm lực đẩy vừa đuổi theo vừa tác động vào Hà Thái Hoài đang thoát đi.
điều đó càng làm cho Hà Thái Hoài thoát đi nhanh hơn.
Vút!
Cung chủ Bách Hoa Cung đã phát lệnh phong tỏa. Hà Thái Hoài nhận ra điều đó khi khắp nơi trong Bách Hoa Cung chợt xuất hiện nhiều bóng người và họ từ tứ phương tám hướng đổ dồn đến.
Họ đã nhìn thấy Hà Thái Hoài và mọi nỗ lực của họ là ngăn chặn cho

bằng được hành vi đào thoát của Hà Thái Hoài.
Có một nhóm khoảng mười hai người đang giương cung lắp sẵn trường tiễn và cùng nhắm vào Hà Thái Hoài.:
- Đây là đội Thập Nhị cung thủ lợi hại nhất của bổn cung. Nếu ngươi không ngừng lại thì đừng trách…
Hà Thái Hoài không chờ nhân vật có lẽ đứng đầu đội cung thủ hô hoán dứt lời, thân hình Hà Thái Hoài vụt mờ đi cùng với tiếng Hà Thái Hoài quát vang dội:
- Các hạ hãy dành những lời hăm dọa đó cho những kẻ thực sự là kẻ thù của Bách Hoa Cung. Phần tại hạ, cáo biệt!
Vút!
sắc mặt của nhân vật nọ chợt đanh lại:
- Xạ tiễn!
mười hai ngọn trường tiễn cùng xé gió lao đi tạo thành hang loạt những tiếng rú rít kinh thế hãi tục:
Viu…! Viu…!
Không dám xem thường từ những lực đạo từ những ngọn trường tiễn của đội cung thủ Thập Nhị lợi hại nhất Bách Hoa Cung Hà Thái Hoài tuy vẫn tiếp tục mức độ khinh thân pháp lợi hại nhất nhưng hai ống tay áo cũng bắt đầu khua loạn.
Vù!
Nhưng sự lợi hại của đội Thập Nhị cung thủ không chỉ dừng ở đây.
Hà Thái Hoài chợt nghe nhân vật nọ quát:
- Loạt thứ hai, phát tiễn!
Vìu…! Vìu…!
Chưa hóa giải hoặc vượt qua loạt tiến thứ nhất thì khắp nơi quanh Hà Thái Hoài lại vang lên những tiếng rú rít kinh nhana của loạt xạ tiễn thứ hai.
Và,
Soạt! Soạt
ở hai ống tay áo của Hà Thái Hoài vậy là bị hai mũi tiễn xiên vào và cứ lủng lẳng theo đà khua loạn của hai ống tay áo.
Hà Thái Hoài thất kinh, tự mường tượng khắp thân bị bao tiễn xuyên thủng!
giận dữ, Hà Thái Hoài thu hai ống tay áo vào và bắt chéo hai tay lại với nhau. Sau đó, hà thái hòai vừa vung loạn lên vừa thét:
- hãy xem tuyệt kỹ kiếm đao song hành của Nhị tuyệt võ lâm.
Hà Thái Hoài hạ thân xuống, cố tình xông thẳng vào đội cung thủ mười hai người:
Ào.. ào..

đội cung thủ vẫn trầm tĩnh phát tiễn theo lệnh của nhân vật đầu lãnh:
- Tam phát liên hoàn! Xạ!
Viu..
Viu…
Như Hà Thái Hoài đang nhìn thấy, những cung thủ kia lập tức lắp vào dây cung mỗi người ba mũi trường tiễn. Và theo mệnh lệnh, họ bật dây cung, ba lần liên tiếp để phát xạ từng loạt tiễn gọi là Tam phát liên hoàn.
Tuy thật sự kinh tâm nhưng thủ pháp này của đội cung thủ vô tình nhắc cho Hà Thái Hoài nhớ đến một loại sở học mà Hà Thái Hoài chưa một lần thật sự vận dụng.
Tự tin với ý nghĩ này, Hà Thái Hoài vùng cười vang:
- tại hạ cũng có tuyệt kỹ liên hoàn! Xem đây.
với hai mũi trường tiễn trên tay thay cho đôi trường kiếm, Hà Thái Hoài vận dụng sở học của Khúc lão nhân, thi triển tam chiêu Cửu Thức Kiếm Thuận Nghịch Chuyển Liên Hoàn. Và lập tức quanh thân Hà Thái Hoài liền xuất hiện vầng tiễn quang, đủ để che kín môn hạ và giúp Hà Thái Hoài tiếp tục xông thẳng vào đội cung thủ Thập Nhị môn vẫn an toàn.
những mũi trường tiễn bay đến chạm vào vầng tiễn quang và bị chấn động rơi lả tả.
Cạch…cạch…cạch…
Nhân vật đứng đầu đội Thập Nhị cung thủ bắt đầu lo ngại:
- Dồn toàn bộ mọi phát xạ vào mỗi một hướng mà thôi. hướng chính diện, xạ tiễn!
lập tức có đủ mười hai mũi trường tiễn được đội cung thủ nhất loạt xạ vào phía chính diện của Hà Thái Hoài.
Viu…! Viu….!
Đó là lúc Hà Thái Hoài phát hiện Đàm Thất Khoa, Gia Cát Đại Mỹ, Trác Quang MInh và Thẩm Uyên Uyên rốt cuộc cũng có đủ thời gian chạy đến.
một ý nghĩ chợt đến với hà thái hòai, chần chừ thêm nữa là tự chuốc họa vào thân, nhất là sẽ tạo thêm sự nghi ngờ thế nào cũng đến với Trác - Thẩm hai người nếu họ lộ ý nhân nhượng Hà Thái Hoài.
Với ý nghĩ đó Hà Thái Hoài chợt có hành vi liều lĩnh. Hà Thái Hoài bật tung lên cao và thản nhiên đạp chân vào những mũi trường tiễn vừa vặn lao đến chỉ theo mỗi một hướng duy nhất:
- Lên!
Vút!
Như Nhật Hạc Xung Thiên, thân hình Hà Thái Hoài nhờ những lượt

đạp chân lấy đà đã bay thẳng lên cao, ước đến tám trượng!
đội cung thủ lập tức xạ thêm nhiều loạt tiễn cùng bắn lên:
viu…! Viu…!
Và một lần nữa Hà Thái Hoài chờ loạt tiễn đuổi đến nơi để đạp chân lấy đà và bay cao thêm một lọat nữa.
- Lên !
Vút !
Tình thế này càng khiến đội cung thủ phải phát xạ thêm nhiều loạt tiễn khác.
Viu…! Viu…!
Và lần này đội cung thủ quên rằng mũi trường tiễn của họ càng bay cao càng mất dần lực đạo.
Đó là lúc Hà Thái Hoài có dịp thoát thân với lần phô diễn thân pháp Bách Cầm lợi hại nhất.
Hà Thái Hoài lần lượt đạp chân lên từng mũi trường tiễn đã đến lúc mất dần lực đạo và theo đó Hà Thái Hoài đi xa dần với thân hình cứ tiếp tục lơ lửng ở độ cao ngoài mười hai trường tiễn.
Vút !
Nhận ra sự thể này hễ càng xa tiễn là càng giúp Hà Thái Hoài thoát đi dễ dàng hơn, đích thân cung chủ Bách Hoa Cung phải ra lệnh:
Đừng xạ tiễn nữa ! Dừng lại ngay!
Khi đó Hà Thái Hoàn đã đi xa có đến hai mươi trượng và thân hình cũng là đà chếch xuống!
Hà Thái Hoài chợt cười vang:
- Đa tạ chư vị đã tiễn chân. Tại hạ quyết sẽ quay lại sau khi làm sang tỏ mối nghi ngờ của chư vị . Xem đây ! Ha… ha…
Hà Thái Hoài lần lượt ném hai mũi trường tiễn vẫn cầm trên tay ra phía trước để lần lượt đặt chân lên đó và ung dung lao đi biệt dạng.
Vút!
Đưa mắt nhìn theo, Trác Quang Minh không thể không kêu lên:
Vậy là rõ rồi. Y đã luyện đến độ tinh ảo nhất của Bách Cầm thân pháp lúc còn nơi Bách Cầm lão nhân từng táng thân.
Hà Thái Hoài có vẻ giật mình và thất kinh:
-Ngươi nói thế là có ý gì, tiểu Minh? Không lẽ tiểu tử thật đã phát hiện chỗ Bách Cầm lão nhân tang thân và đắc thủ bí phổ Bách Cầm?
Một cơ hội thật may cho Trác Quang Minh và thẩn Uyên Uyên lần lượt kể về chuyện đã xảy ra tại Hoàng Diệp Lâm, Thiên Phong Nhất Trụ Sơn.
Cái chết của Nhị Tuyệt và thái độ biểu hiện mưu đồ độc bá võ lâm của Ngũ Chỉ Bà Bà là quá quan trọng, khiến Đàm Thất Khoa và Gia

Cát Đại Mỹ phải tạm bỏ qua việc truy đuổi Hà Thái Hoài. Ý của Trác Quang Minh và Thẩm Uyên Uyên vậy là có hiệu quả.
Mọi người quay vào Bách Hoa Cung, lo nghĩ về cách đối phó của Ngũ Chỉ Bà Bà và Huyết Ma Cung…

Xích Long Châu

Chương 20
Đường đến Đông Hải

Địa hình xung quanh Hà Thái Hoài lẽ đương nhiên càng lúc càng thay đổi theo mức độ càng lúc càng xa dần Trung Nguyên. Không những thế, phong tục tập quán và nhất là y phục của dân cư ngụ ở những địa phương Hà Thái Hoài càng lúc càng đi qua cũng có những đổi thay khác biệt!
Do đó cứ mỗi lần Hà Thái Hoài thay đổi những loạt y phục cho phù hoqpj là mỗi lần bản thân lại tự hỏi:
- “ Ta đi như thế này liệu có đúng không? Cái Bang và Bách Hoa Cung rồi sẽ đối phó như thế nào nếu đúng vào những lúc như thế này Huyết Ma Cung có âm mưu hãm hại họ ?”
Và lần nào cũng như lần nào, Hà Thái Hoài đều tự trấn an như sau:
- “Nhưng ta dẫu có lưu lại cũng đâu được họ chấp nhận? Không khéo, sự hiện diện của ta càng làm cho Huyết Ma Cung đắc ý, bởi một mình ta sẽ là đối tượng cho mọi môn bang phái cùng nhắm vào. Và chỉ có Huyết Ma Cung là người hưởng lợi nhiều nhất trong nỗi nguy khốn của ta! Ta nên đi tiếp thì hơn, một là giúp Khúc lão nhân hoàn thành tâm nguyện, hai ta biết đâu ta sẽ vô tình khám phá nguyên nhân cái chết bí ẩn của Giả bang chủ Cái Bang? Ta nên đi tiếp thì hơn.”
Vậy là Hà Thái Hoài đơn thân độc lực tiến dần về phía Đông Hải. Biển đông đã có dấu hiệu biểu hiện ỏe đâu đó phía trước Hà Thái Hoài.
Tiếng rì rào của song biển, hòa quyện vào đó là mùi nồng tanh có lẽ của nhiều sinh vật biển đã bị những ngư phủ loại bỏ sau chuyến ra khơi đánh bắt cá dài ngày và chúng đã chết khô.
Tự nhìn lại bản thân, Hà Thái Hoài hài lòng với lớp y phục bạc phếch mới tìm cách đánh đổi với một gã trạo phu đang cần bộ y phục mới cho lần hồi gia này của gã.

Hà Thái Hoài đã giải thích với gã:
Tại hạ vừa được bạc sau trò đỏ đen. Nhưng gia huynh sẽ rất giận nếu biết tại hạ lại tham gia vào trò đổ bác như thế này. Sẽ tiện hơn cho hai ta nếu nhân huynh cùng tại hạ thay đổi y phục. Mong nhân huynh giúp cho.
Lẽ đương nhiên gã nọ phải mừng rõ vì bất ngờ gặp một kẻ ngu xuẩn là Hà Thái Hoàn. Ánh mắt chê bai cười cợt của gã có ý nghĩ như thế nào.
Và đến lượt Hà Thái Hoài cười thầm vì quá may nên mới gặp gã trạo phu chất phát thuần hậu. không nghi ngờ gì về hành vi có hơi khác thường của Hà Thái Hoài.
Đang định đi luôn đến bờ biển, nơi chắc chắn sẽ có nhiều ngư thuyền sẵn sang đưa Hà Thái Hoài ra khơi. Chợt những loạt huyên náo từ xa vọng đến làm Hà Thái Hoài thất kinh.
Không những thế, từ phía bờ biển đang có một đám người nhốn nháo, chạy ngược về phía Hà Thái Hoài.
Hà Thái Hoài sau một thoáng ngẫm nghĩ cũng quay đầu chạy như họ và chạy trước họ. Nhưng do cố tình chạy chậm nên Hà Thái Hoài lần lượt bị năm bảy người chạy vượt qua.
Đúng y như đã định, Hà Thái Hoài vờ hào hển hỏi người chạy kế bên:
Chuyện gì xảy ra vậy?
Gã nọ vô tâm, xem Hà Thái Hoài là người đồng cảnh ngộ, đáp:
Bọn hải tặc Đông Hải lại đến. Hãy tìm chỗ nấp mau. Để chúng bắt đi thì đừng mong có ngày quay trở về.
Thoạt nghe, Hà Thái Hoài thịnh nộ chỉ muốn quay lại đối mặt và diệt trừ lũ hải tặc dám ngông nghênh gieo rắc khinh hoàng cho những thường dân vô tội.
Tuy nhiên hai chữ Đông Hải lại làm cho Hà Thái Hoài động tâm. Liệu đó có phải là người của Đông Hải Môn mà những thường dân thiếu hiểu biết này đã gán thêm cho họ hai chữ Hải Tặc? Vì theo Hà Thái Hoài nghĩ, đã là người của Đông Hải môn thì dù sao họ cũng là những nhân vật võ lâm. Như Khúc lão nhân mà Hà Thái Hoài từng biết- mà đã là nhân vật võ lâm thì họ không động đến lũ thường dân vô tội để làm gì?
Do nghĩ vậy nên Hà Thái Hoài đang lếch thếch chạy theo mọi người đã cố tình vấp chân tự ngã úp mặt vào nền cát.
Huỵch !
Trong những người chạy phía sau Hà Thái Hoài có một người trạo phu tuy đã chạy vượt qua nhưng vì từ tâm bỗng quay lại và đỡ Hà

Thái Hoài dậy:
- Chạy mau! Ta chỉ giúp tiểu huynh đệ như thế thôi. May rủi thế nào là tùy vào tiểu huynh đệ có chịu gắng sức hay không. Chạy nào!
Hành vi của người đó vừa làm cho Hà Thái Hoài cảm kích vừa khiến bản thân Hà Thái Hoài hổ thẹn,. Bởi, nếu cần Hà Thái Hoài có lẽ thừa sức loại bỏ chuyện kinh hoàng này cho bọn họ ĩnh viễn.
Và đó là lý do khiến Hà Thái Hoài ngây người trong một thoáng.
Đúng lúc đó.
Hự!
Toàn thân Hà Thái Hoài liền bất động. Và từ phía sau Hà Thái Hoái lập tức có đôi ba bóng người lao vượt qua. Chúng vừa lao đuổi theo những thường nhân vô tội kia vừa hớn hở kích bác nhau:
- Vậy là năm lão Kiều này chỉ cần hạ thủ thêm năm mạng nữa là đủ số được giao phó. Nhất định bọn ngươi không tài nào đuổi kịp thành tích của lão Kiều ta. Ha... ha...
Một trong ba bóng nhân ảnh đó chợt rướn lên, nhờ đó dễ dàng vươn chạm vào người chạy sau cùng trong số những thường nhân vô tội đang hốt hoảng chạy:
- Gã này là của ta. Ha... ha.., vậy là ta cũng hạ được năm, bằng số của lão Kiều rồi. Ha... ha...
Cái chạm của bóng nhân ảnh này làm cho người chạy sau cùng nọ phải khựng lại và bất động, chính là tình huống vừa xảy ra của Hà Thái Hoài.
Hà Thái Hoài càng nhìn theo càng hiểu. Hóa ra bọn hải tặc này cũng là những nhân vật thuộc võ lâm, vì biết võ công nên mới biết kinh thân pháp và biết điểm huyệt. Nhờ kinh thân pháp nên chúng tuy chạy sau nhưng vẫn ung dung đuổi kịp những thường dân vô tội. Chúng điểm huyệt và bắt gĩư những ai xấu số lệt phệt chạy phía sau, Hà Thái Hoài cũng là một kẻ xấu số như vậy.
Sau khoảng thời gian ước đến hai khắc (bằng một canh giờ nếu tính theo cách của Trung Nguyên) cũng là khoảng thời gian vừa đủ cho Hà Thái Hoài tự khai giải huyệt đạo, bọn kia chợt quay lại.
Đi theo chúng là ba hàng người, đều là những thường nhân vô tội. Họ chậm chân hơn nhiều người nên bị lũ hải tặc bắt giữ.
Họ bị trói vào nhau bằng ba cuộn dây dài. Và ở đầu mỗi sợi dây là một gã hải tặc nên có ba hàng người và số người ở mỗi hàng có chênh lệch nhau là tùy thuộc theo bản lãnh bắt người của mỗi gã hải tặc.
Hà Thái Hoài nghe bọn chúng kháo với nhau bằng giọng huyênh hoang:

- Dù sao lão Kiều này cũng là người đầu tiên bắt đủ số người đầu tiên. Công đầu đương nhiên thuộc về ta.
- Nhưng lão Kiều ngươi tính ra cũng chỉ bắt được sáu hoặc bảy tên đúng vào loại đồng nam. Không như ta mười đủ mười đều là loại đồng nam cả. Công đầu lần này e lão Kiều phải nhượng cho ta thôi. Ha...ha...
- Thôi hai ngươi đừng tranh công nữa. Vệ tổng quản chẳng đã ra lệnh đó sao, số đồng nam nếu dành cho Tân môn chủ luyện công thì số còn lại cũng được Vệ tổng quản dùng vào việc khác. Ai trong ba người bọn ta thì cũng vậy, hễ bắt đủ mười người đều được Vệ tổng quản trọng thưởng, miễn sao phải giữ kín, đừng để Hà tiểu thư phát hiện. Bằng không công chẳng bù tội , bọn ta đừng mong toàn mạng nếu bị Hà trưởng lão xét sử theo môn quy hàng mấy trăm năm của Đông Hải Môn chúng ta.
Những lời nói của bọn hải tặc làm cho Hà Thái Hoài nghĩ lại. Do đó, thay vì để lộ thân thủ để trừng trị lũ hải tặc, Hà Thái Hoài vẫn đứng yên, vờ như huyệt đạo vẫn còn bị khống chế, chấp nhận cho lũ hải tặc bắt giữ.
Và điều đó đã xảy đến. Hà Thái Hoài bị cột vào một sâu người thuộc về quyền sở hữu của gã hải tặc cao niên nhất đã tự xưng là lão Kiều.
Hà Thái Hoài bị lôi đi và vô tình nghe một câu lầm bầm than oán:
- Nếu đoán biết trước sau gì tiểu huynh đệ cũng bị bắt, lúc nãy ta đâu cần phí thời gian dừng lại và đỡ tiểu huynh đệ đây? Chỉ khổ cho thân ta kiếp này phải bỏ lại thê tử vẫn mỏi mòn mong đợi tin ta quay về.
Hà Thái Hoài nhìn vào người đó và hiểu tại sao lại có lời than oán này. Vì đó là người đã có lòng từ tâm quay lại và đỡ Hà Thái Hoài đứng dậy, trong khi bao người khác dù có thấy vẫn thản nhiên chạy vượt qua. Hà Thái Hoài tuy có suy nghĩ như thế nhưng không hề trách ai cả. Có chăng, Hà Thái Hoài đang tự trách mình vì đã gây hệ lụy đến cho bao nhiêu người ở đây. Bởi chẳng phải ngay lúc này Hà Thái Hoài có thừa năng lực để giải thóat cho tất cả sao? Nhưng vì mưu đồ riêng tư, Hà Thái Hoài đành để chuyện đó xảy ra bất quá thì chỉ có thể nhủ thầm:
Chưa biết kết quả sẽ như thế nào? Nhưng dù thành hay bại ta cũng phải giải cứu và đưa tất cả những người vô tội này về với người thân của họ.
Và Hà Thái Hoài đưa mắt nhìn người vừa than oán:
Đệ cũng tự biết là có lỗi với huynh đài và kể từ hôm nay đệ sẽ đêm ngày cầu khẩn trời phật thương đến huynh đài. Đệ tin chắc lời cầu khẩn của đệ chắc sẽ được ứng nghiệm. Thật đấy!

Vừa ể oải nhấc chân đi theo hang người buộc phải bước đi, người nọ vừa lắc đầu:
Bỏ đi, ta cũng không có ý oán trách tiểu huynh đệ. Chỉ vì không cam tâm nên ta mới nói như thế. Kỳ thực, ta hiểu đó là số phận đã dành sẵn cho ta.
Bọn hải tặc cũng có thính lực khá tinh tường. Lời của Hà Thái Hoài và người nọ đã bị chúng nghe rõ mồn một. Có một tên há miệng cười vang:
Cả hai người đều nói đúng.Muốn cầu khẩn trời phật thì cứ cầu khẩn nhưng phải hiểu rằng đây chính là số phận dành sẵn cho bọn ngươi. Những chuyện còn lại thì cứ để bọn lão gia đây lo cho. Ha… ha…
Và kết quả là có đủ số ba mươi người bị bắt, bị lùa lên một chiếc thuyền to rộng và bị nhất kín trong ba khoang thuyền.
Chiếc thuyền cứ thế dập dềnh tách bờ ra khơi, đưa tất cả về phương trời vô định, một nơi mà có lẽ chỉ có một mình Hà Thái Hoài là biết. Đó là Đông Hải Môn

*
* *

Không như những người khác cứ ngủ li bì sau nhiều lần tỉnh lại để chỉ than trời trách đất, Hà Thái Hoài chợt căng tai nghe ngóng khi phát hiện có nhiều tiếng bước chân gõ rộn rã trên phần sàn thuyền ngay bên trên đầu.
Một lúc sau, tiếng những bước chân đó đã bắt đầu vang vọng ở khoang thuyền bên cạnh. Và cũng từ bên đó bỗng vang lên tiếng thét bi thảm.
Ư…ừ…
Tiếng kêu thét vang lên quá đột ngột làm cho những người chung số phận với Hà Thái Hoài bật tỉnh dậy. Họ nghi ngại nhìn nhau, như muốn hỏi chuyện gì đã xảy ra. Chỉ có Hà Thái Hoài là đang mím chặt miệng, mặt sa sầm và giận dữ.
Tuy nhiên Hà Thái Hoài vẫn ngồi yên bất động, chờ đến lượt cánh cửa dẫn vào khoang thuyền này mở tung.
Sầm!
Cánh cửa bật mở và một gã hải tặc hung hăng xuất hiện. Tả thủ của gã có nhấc theo một hình hài đẫm máu, là máu từ miệng và hai tai của người này tuôn ra. Phần gã hải tặc thì cười độc ác:

Tất cả phải ra ngoài, tự tim một việc gì đó để làm. Và nhớ phải ngậm câm miệng. Không được nói, không được hỏi chuyện nhau. Cho dù có bị hỏi cũng phải giả vờ như không nghe. Nếu bất tuân. Hừ, hãy nhìn gã này thì biết. Lão gia đã cắt lưỡi và trọc thủng hai tai gã.Bọn ngươi cũng sẽ bị như thế nếu dám bất tuân mệnh lệnh của lão gia. Rõ chưa? Ra ngoài ngay, từng người một. Nào, ngươi trước. Đi!
Bị chỉ tay vào người, một ngư dân vô tội đồng cảnh ngộ với Hà Thái Hoài liền sợ hãi bước ra. Lúc đi ngang gã hải tặc, người này càng sợ hãi hơn khi bất ngờ bị gã hải tặc chạm tay vào người:
Ư…ư…
Gã hải tặc giận dữ:
- Không được kêu, dù chỉ là một thanh âm nhỏ. Tiếp tục đi, ngươi!
Gã hải tặc chỉ vào người thứ hai. Và cảnh này cứ tuần tự diễn ra cho đến khi cả mười người trong khoang thuyền đều bị lùa ra ngoài. Trong đó đương nhiên có cả Hà Thái Hoài. Tuy biết từng người một đều bị gã hải tặc điểm huyệt chế ngự á huyệt và phong nhĩ huyệt nhưng Hà Thái Hoài vẫn để sự việc diễn ra, cũng như chấp nhận huyệt đạo bản thân cũng bị gã hải tặc chế ngự.
Cánh cửa dẫn vào ba khoang thuyền vạy là được mở toang, cho Hà Thái Hoài biết một cách chắc chắn là sắp có chuyện diễn ra đúng như lúc nãy Hà Thái Hoài đã vận thính lực nge biết.
Cố tình chờ đợi điều đó, Hà Thái Hoài thay vì theo chân nhiều người để leo lên phần sàn thuyền bên trên thì lại tìm cách để quanh quẩn phía dưới này.
Mỗi người đều phải tự mình tìm một việc gì đó để làm . Hà Thái Hoài quơ một mảnh vải vờ lau chỗ bẩn dưới sàn thuyền.
Ở dưới này chỉ có sáu người , tính luôn Hà Thái Hoài nữa là bảy được một gã hải tặc lưu lại để điều động sai bảo những gì mà bọn Hà Thái Hoài cần phải thực hiện.
Được một lúc, không những chỉ có phần sàn thuyền đều bị một chấn động mạnh làm cho chao đảo.
Cái chao đảo này nếu làm cho gã hải tặc lo ngại phải phóng vọt nhanh lên sàn thuyền phía bên trên thì lại làm cho bọn Hà Thái Hoài bảy người cùng chao đảo ngã qua ngã lại.
Bị chao đảo nhiều nhất là Hà Thái Hoài, đã lần lượt ngã và chạm vào lần lượt sáu người còn lại.
Lúc mọi người đang cố ổn định khi chiếc thuyền rồi cũng thôi chao đảo. Từ bên trên phóng vọt xuống trở lại là gã hải tặc lúc nãy.
Gã thét:
Làm việc đi! Khắp nơi đều bẩn cả, bon ngươi không thấy sao? Bẩn

như thế này làm sao xứng đáng để nghênh tiếp thượng khách mới đến? Làm việc đi, nhanh nào!
Chợt có âm thanh một nữ nhân đuổi theo gã hải tặc:
Có bẩn thì cũng không hề gì. Hà Như Hoa ta đâu phải là loại thiên kim tiểu thư lá ngọc cành vàng mà không chịu nổi cảnh bẩn thỉu? Họ là ai vậy Trương Thất?
Từ bên trên bước xuống là một tốp nữ lang ba người. Tất cả đều xinh đẹp, khiến họ có vẻ lạc loài ở một nơi có thể nói là bẩn nhất của chiếc thuyền chỉ là một phương tiện đi khơi để đánh cá.
Câu hỏi của nữ lang đi đầu không làm cho gã hải tặc bối rối. Gã cười toe toét:
Họ chỉ là những trạo phu cùng bọn thuộc hạ ra khơi bắt cá theo lệnh của Vệ tổng quản. Nếu tiểu thư có hứng thú xin mời lưu lại, cũng sắp đến lúc bọn thuộc hạ buông lưới rồi.
Nữ lang đi đầu đã xuống đến sàn thuyền. Ả lách qua một bên và cùng hai nữ lang còn lại phân khai, chia nhau ra mỗi người đi vào một khoang thuyền, những nơi từng nhốt giữ mỗi khoang thuyền là mười ngư dân vô tội.
Gã Trương Thất cố tình bám theo sau nữ lang đi đầu:
Vào Trung Nguyên để bắt người về hầu hạ bổn môn, kể từ khi Hà Trưởng lão và tiểu thư ra lệnh cấm ngặt, bọn thuộc hạ nào dám chẳng nghe theo. Còn đây là những khoang thuyền hãy cong trống, là nơi bọn thuộc hạ sẽ chứa số lượng cá bắt được, xin tiểu thư tường minh.
Nhân cơ hội đó Hà Thái Hoài vội lẻn bước lên bên trên và nhanh nhẹn hòa mình vào tốp người vô tội khác cũng đang chăm chỉ làm việc dưới sự điều động của gã hải tặc họ Kiều.
Cũng như lúc ở bên dưới, có một đôi lần Hà Thái Hoài vờ như vô tình ngã chạm vào một người ngư dân vô tội. Nhân lúc chiếc thuyền bị song biển làm cho chao đảo lắc lư. Bỗng ở phía dưới có tiếng thét giận dữ chợt vang lên:
Trương Thất, ngươi bảo những người này đều là người của bổn môn thật sao? Thế ai vừa than thở, bảo không biết đến lúc nào mới được gặp lại thê nhi ở Trung Nguyên?
Nếu Hà Thái Hoài nghe rõ tiếng thét đó thì lão Kiều đương nhiên cũng nghe. Hà Thái Hoài nhìn thấy sắc mặt lão Kiều vụt tái lại và lão nhanh nhẹn lao ra ngoài.
Đảo mắt nhìn quanh thật nhanh, biết chắc sẽ không bị ai nhìn thấy, Hà Thái Hoài cũng động thân lao theo lão Kiều.
Ra đến bên ngoài, Hà Thái Hoài kịp theo gã hải tặc còn lại đang hốt

hoảng hỏi lão Kiều:
Lão nói thật chứ? Bọn chúng đều bị điểm huyệt, đâu có thể tự lên tiếng?
Lão Kiều đã hạ thủy xong chiếc thuyền con vốn lúc nào cũng được cột theo những chiếc thuyền lớn phòng khi hữu sự. Lão Kiều nhẹ nhàng phi thân nhảy vào long chiếc thuyền con nọ:
Ngươi tin hay không cũng được. Hoặc Trương Thất đã sơ suất hoặc y đã cố tình phản lại bọn ta. Ta không thể lưu lại được nữa. Chỉ cần vào đến Trung Nguyên là sẽ có người thu nhận ta. Cáo biệt!
Gã hải tặc nọ càng thêm hoảng hốt, gã đảo mắt nhìn quanh và vô tình phát hiện Hà Thái Hoài đang quanh quẩn cạnh đó. Gã thét gọi lão Kiều:
Chờ ta với nào, lão Kiều. Ta sẽ theo lão.
Và xuất kỳ bất ý gã bật tung người vào Hà Thái Hoài.
Đâu phải ngươi có phần việc ở trên này? Ngươi lẻn lên đây phải chăng là có ý đồ ám muội? Đúng là số ngươi phải chết! Đỡ!
Ào…
Bị gã nọ hất chưởng đánh vào, nếu như Hà Thái Hoài không cảnh giác nhìn quanh và vô tình phat hiện nữ lang Hà Như Hoa lúc nãy cũng mới bước lên trên này thì có lẽ Hà Thái Hoài có phản ứng đáp trả. Nhưng vì nhìn thấy ả nọ nên Hà Thái Hoài đành phải tiếp tụcgiả vờ như người không hề có võ công.
Hà Như Hoa đang tận lực lao đến và ả quát:
Đinh Ngũ và Kiều Tam to gan!
Bọn ngươi dám xem thường Hà Như Hoa ta đên thế sao?
Ả lao đến tuy nhanh nhưng vẫn không giúp ích gì cho Hà Thái Hoài Âm!
Hà Thái Hoài dù đã vận kình lên khắp châu thân để tránh mọi thương tổn không cần thiết nhưng cũng vờ như bị chúng kình chấn vào và ngã bay về phía sau, va luôn vào vách gỗ của khoang thuyền.
Rắc!
Vách gỗ vỡ tung, làm cho Hà Thái Hoài ngã lọt luôn vào trong.
Cũng lúc này Hà Thái Hoài nhìn thấy ả Hà Như Hoa đang hậm hực nhìn từ thuyền xuống lòng biển cả, cho Hà Thái Hoài biết hai gã hải tặc nọ đã yên thân ly khai thuyền bằng chiếc thuyềncon đã được Kiều Tam hạ thuỷ.
Và trước khi quay người lại, ả Hà Như Hoa lẩm bẩm:
Hai ngươi tuy may thoát khỏi tay ta nhưng nếu giông tố nổi lên, số phận của hai ngươi cũng không phải là may mắn lắm đâu. Hừ!
Sợ bị ả phát hiện ra bản thân không hề mang thương tích gì cho dù

một chưởng chấn vào, Hà Thái Hoài liến len lén vânh lực làm cho một ít máu huyết thổ ra khắp miệng. Đó là lúc ả Hà Như Hoa tiến đến chỗ vách gỗ vờ và đưa mắt nhìn Hà Thái Hoài.
Hà Thái Hoài đang nhắm mắt mắt mở và vờ nhăn nhó vì đau, nên nhìn thấy ả Hà Như Hoa cũng đang nhăn mặt thở dài:
Tiểu Lan, tiểu Huệ! Bọn ngươi xử lý Trương Thất như thế nào rồi? Gã chịu nhận tội chưa?
Hai nữ lang kia từ dưới đi lên, một ả đáp:
Gã đã thừa nhận. Tất cả là ba mươi người bị bắt giữ kì này.
Ả thứ hai nhìn thấy Hà Thái Hoài:
- Chuyện gì đã xảy ra , tiểu thư?
Là Kiều Tam hay Đinh Ngũ hạ thủ người này?
Hà Như Hoa hất hàm:
Đó là Đinh Ngũ. Gã đã cùng Kiều Tam dùng thuyền con bỏ chạy. Chuyện đó sẽ xét sau, bây giờ hãy đưa người này xuống thuyền của chúng ta. Giao thuyền này cho bọn người vô tội tự quay về Trung Nguyên.
Một trong hai ả nọ chợt hỏi;
Vậy còn Trương Thất?
Hà Như Hoa phì cười:
Tiểu Lan ngươi sợ bị bẩn người? Cũng được, hãy bảo Trương Thất đem người này qua bên kia. Và gã phải có nhiệm vụ hầu dịch người này cho đến khi hoàn toàn bình phục. Sau đó ta sẽ liệu cách đưa người này trở lại Trung Nguyên sau.
Hà Thái Hoài được Trương Thất đưa qua thuyền thứ hai, một thuyền nhỏ và nhẹ nhưng rất chắc chắn, cũng là chiếc thuyền của bọn chủ tớ Hà Như Hoa lúc nãy đã bất ngờ cập vào thuyền của bọn Kiều Tam và làm cho cả hai thuyền cùng bị chấn động.
Trước lúc được Trương Thất đưa xuống một khoang thuyền phía dưới để tịnh dưỡng, Hà Thái Hoài vẫn kịp nhìn thấy những ngư dân vo tội đang nửa mừng nửa lo, cố điều động chiếc thuyền của hải tặc- giờ đã là của họ- đi càng nhanh càng tốt, càng xa chiếc thuyền của Hà Như Hoa chừng nào càng tạo yên tâm thêm cho họ chừng nấy.
Ả Hà Như Hoa đi theo gã Trương Thất đến tận chỗ dành cho Hà Thái Hoài
Ả thản nhiên dùng tay thám sát qua các kinh mạch của Hà Thái Hoài:
- Quả nhiên á huyệt và phong nhĩ huyệt vẫn bị cầm chế. Còn kinh mạch có đôi chút tổn thương ở phế kinh. Y không chết thì may cho ngươi đấy, Trương Thất! Bây giờ là đến lượt ngươi hầu hạ cho người, để biết thế nào là nỗi cực nhục mà lâu nay những kẻ như

ngươi đã gây ra cho bọn họ, những ngư dân vô tội. Ngươi rõ ý ta chứ, Trương Thất?
Trương Thất sợ đến tái mặt:
Thuộc hạ rõ rồi, chỉ cần người này bình phục là tiểu thư có thể châm chước, tha cho thuộc hạ phần nào. Còn ngược lại, nếu người này có mệnh hệ gì thì tội của thuộc hạ sẽ nặng hơn.
Hà Như Hoa quay người bỏ đi ra :
Ngươi hiểu rất đúng. Và gia phụ sẽ rất nghiêm minh trong việc xét công luận tội, đúng như ngươi vừa nói:
Đã được giải khai huyệt đạo, Hà Thái Hoài vờ rên rỉ:
Tiểu thư…, tiểu nhân muốn..muốn quay về với gia thân…
Hà Như Hoa quay lại:
Nhân huynh hãy yên thân ở đây dưỡng thương. Ta hứa sẽ cho nhân huynh hồi gia ngay khi nhân huynh hồi phục,
Hà Thái Hoài lấm lét liếc nhìn gã Trương Thất:
Hắn…hắn…
Hiểu ý, Hà Như Hoa thở dài:
Thuyền của bọn ta chỉ toàn là nữ nhân, việc chăm sóc nhân huynh rất bất tiện. Yên tâm đi , gã không dám hại gì nhân huynh đâu một khi đã có ta ở đây.
Trương Thất vội gật đầu với Hà Thái Hoài:
Đương nhiên rồi. Lệnh của Hà tiểu thư những hạng người như bon ta nào dám kháng lại. Ta sẽ chăm sóc ngươi tử tế, yên tâm đi.
Vừa lấy gã vừa lấy mảnh vải sạch lau qua miệng và khắp mặt Hà Thái Hoài.
Đó là lúc Hà Như Hoa đã bỏ đi và Hà Thái Hoài vì vờ phải nhìn theo Hà Như Hoa nên không hề phát hiện ở gã Trương Thất có biểu hiện kì lạ.
Mà dù có phát hiện đi nữa Hà Thái Hoài cũng không việc gì phải lo lắng. Vì kì thực, nếu cần, Hà Thái Hoài chỉ với một vài phần chân lực là đủ ngăn chặn mọi ý đồ bất kỳ của loại người như gã Trương Thất.
Cũng may cho gã , suốt chuyến hải trình đưa tất cả đến Đông Hải Môn ,Hà Thái Hoài không hề phát hiện ra cử chỉ nào khác lạ ở gã. Và đó là lý do khiến Hà thái Hoài bỏ qua cho gã tuy có nhìn thấy nhiều lúc gã tỏ ra tư lự đăm chiêu, ngẫm nghĩ và mưu tính điều gì đó.
Đêm cuối cùng trước lúc thấy đến nơi cần đến, cũng như mọi đêm Hà Như Hoa lại xuống thăm Hà Thái Hoài:
Thương thế của nhân huynh tuy đã bình phục nhưng nếu muốn tìm thuyền đưa nhân huynh quaylại Trung nguyên thì cũng cần một ít thời gian. Do đó đành phải phiền nhân huynh lưu lại bổn đảo trong

thời gian chờ đợi và ta sẽ an trí cho nhân huynh một nơi yên ổn.
Gã Trương Thất bỗng vọt miệng, tự đề xuất:
Gần nơi thuộc hạ lưu ngụ có một chỗ có thể dùng tạm, không hiểu tiểu thư…
Hà Thái Hoài giãy nảy lên:
Không được.Tiểu nhân không dám ở một mình giữa một nơi xa lạ, nhất là ở với vị Trương Thất này.
Hà Như Hoa mỉm cười:
Ta cũng không chấp thụân đề xuất của gã, nhân huynh yên tâm. Vì ngay khi cập bến ta sẽ giao gã ngay cho Chấp Pháp Đường. Ngươi nghe rõ chưa Trương Thất?
Trương Thất cúi đầu:
Suốt mấy ngày qua thuộc hạ đã cố hết sức lấy công chuộc tội, mong tiểu thư đại lượng , tha thứ cho thuộc hạ một lần.
Hà Như Hoa gật đầu:
Do vật bất vị thân nên ta không thể không giao ngươi cho Chấp Pháp Đường. Tuy vậy, mọi biểu hiện phục thiện của ngươi, ta cũng đã ghi nhận. Rồi gia phụ sẽ lượng định, giảm khinh cho ngươi phần nào. Hiểu chứ?
Và ả quay qua Hà Thái Hoài:
Tương tự,ta cũng bẩm báo đến gia phụ, ắt hẳn người sẽ biết cách thu xếp ổn thoả cho nhân huynh. Cứ thế nha!
Ả bỏ đi. Và như mọi lần. Trương Thất sau một lúc lâu trầm tư ngẫm nghĩ liền thổi tắt hết ngọn nến đèn để cùng Hà Thái Hoài chìm vào giấc ngủ của đêm cuối cùng trên thuyền.
Một bàn tay chợt bịt vào miệng làm Hà Thái Hoài tỉnh giấc. Và quá muộn cho Hà Thái Hoài có bất kì phản ứng nào dù cho bên tai đang nghe rõ lời thì thầm đắc ý của Trương Thất:
Ngươi thừa biết nếu ngươi lên tiếng thì hậu quả sẽ rất tệ hại đối với ngươi. Đổi lại nếu ngươi chịu tuân theo mọi mệnh lệnh của ta thì dù ta không am hiểu thuật đoán quẻ vẫn biết chắc chắn tiền đồ ngươi sau này sẽ rất xán lạn và có khi ngươi còn cảm kích lại ta mới đúng. Cứ thế nha, rồi ngươi sẽ rõ lời của Trương Thất này đúng như thế nào. Còn bây giờ , hà…hà…
Đó là những âm thanh sau cùng Hà Thái Hoài được nghe. Vì ngay sau đó thuỵ huyệt của Hà Thái Hoài đã bị gã Trương Thất chế ngự. Và trong giấc ngủ miễn cưỡng đó, Hà Thái Hoài lờ mờ có cảm nhận bị gã đưa đi. Ngọn sóng vỗ nhè nhẹ vào mạn thuyền và sau đó là tiếng chiếc thuyền chầm chậm rẽ nước trôi đi.
Trôi về đâu thì Hà Thái Hoài không thề biết. Và dù có biết Hà Thái

Hoài cũng không thể làm gì một khi ngay lúc vừa tỉnh dậy Hà Thái Hoài đã cảm nhận toàn thân đều nhũn ra, đến một chút chân nguyên nội lực cũng không còn…

Chương 21
Mưu ma quỷ kế

“Lại là một bí thất?” Hà Thái Hoài đã thầm kêu lên như vậy khi toàn thân huyệt đạo đã tự khai giải và Hà Thái Hoài gượng ngồi lên để nhìn quanh nhìn quẩn.
Và Hà Thái Hoài thêm thất vọng khi phát hiên chân nguyên nội lực đã thất bị thất tán, đồng thời ở bí thất này đến một chỗ xuất nhập cũng không hề có.
“Gã Trương Thất đã làm cách nào làm cho võ công ta thất tán? Ta không ngại độc, đó là một điều chắc chắn, vậy thì tại sao ta lại lâm vào tình huống này? Trừ phi phải, trừ phi gã đã phát hiện ta là người am hiểu võ công và gã đã tiên hạ thủ vi cường, điểm huyệt phế bỏ võ công của ta! Phải chăng ta đã để lộ sơ hở !”
Vận nạn này cuả Hà Thái Hoài liền ngay đó sáng tỏ. Đó là lúc một phần vách đá của bí thất chợt dịch chuyển và để cho âm thanh Trương Thất ùa vào:
- Hoạt trưởng lão rồi phải tin lời thuộc hạ. Đúng là diện mạo của y rất phù hợp cho hành động của môn chủ. Kia rồi, y đã tỉnh lại, cho dù Nhuyễn Cân Tán của thuộc hạ vẫn còn hiệu lực thêm đôi ba ngày.
Bước vào bí thất ngay phía sau gã Trương Thất là một lão nhân có đôi mắt đầy những giảo hoạt.
Lão nhân ngắm nhìn Hà Thái Hoài một lúc lâu và gật gù:
- Ngươi nói quả không sai. Và kế của ngươi sẽ rất vẹn toàn nếu như…
Trương Thất đang có nét mặt hớn hở chợt hoang mang:
- Có điều gì bất ổn ư, Hoạt trưởng lão?
Lão nhân họ Hoạt gật đầu:
- Có! Đó là ngươi sẽ làm mọi việc vỡ lở nếu ngươi vẫn còn sống. Ngươi hiểu rõ ý của lão phu chứ, Trương Thất!
Trương Thất giật nảy người và lùi thật nhanh về phía sau:
- Hoạt trưởng lão định sát nhân diệt khẩu?
Lão họ Hoạt bám theo, còn nhanh hơn động thái lùi của Trương Thất:
- Ngươi hiểu sai rồi. Đó là lão phu không thể kháng lệnh truy tìm

ngươi do Chấp Pháp Đường ngay sáng nay đã phát ra. Và ngươi phải hiểu, chẳng thà ngươi chết ngay còn hơn bị bọn Chấp Pháp Đường hành hạ kéo dài. Cứ thế nha, vĩnh biệt!
Oa!!
Bằng thủ pháp thật độc, Hoạt trưởng lão đủ ngũ trảo vào giữa lồng ngực Trương Thất, làm cho ngũ tạng lục phủ gã phải phơi bày sau tiếng kêu ré lên và mất mạng.
Thản nhiên lau năm đầu ngón tay đã nhuộm huyết vào y phục gã Trương Thất, lão họ Hoạt sau đó rắc một ít bột tán vào thi thể còn đầm huyết của gã.
Bột tán gặp huyết nồng liền sôi lên lách táchm và huyết đó thấm đến đâu đều làm cho thi thể gã họ Trương rã dần đến đó.
Và khi toàn bộ thi thể gã tan biến hoàn toàn, như gã chưa hề hiện hữu, lão họ Hoạt quay mặt, mỉm cười với Hà Thái Hoài:
- Ngươi kinh hãi? Và đó sẽ là kết quả của ngươi nếu sau này ngươi dám hé môi hoặc làm trái lại bất kỳ mệnh lệnh nào của lão phu! Còn bây giờ…
Lão đặt ngay bên cạnh Hà Thái Hoài môt bọc thức ăn:
- …ngươi cứ yên tâm tạm lưu ngụ ở đây. Không bao lâu nữa đâu, lão phu đoán chắc như thế, ngươi sẽ được ăn ngon ngủ yên và có rất nhiều người hầu hạ phục dịch. Và ngươi sẽ mãi mãi thụ hưởng những gì trời ban cho ngươi, miễn là luôn ghi nhớ lời lão phu căn dặn. Rõ chưa?
Lão vừa đi mất thì vách đá của bí thất cũng từ từ dịch chuyển trở về nguyên vị, trả lại trước mắt Hà Thái Hoài một bí thất như bưng, đến một lối xuất nhập cũng không hề có. Cũng như thi thể của gã Trương Thất đã hoàn toàn tan biến vào hư vô.
*
* *

Càng ngày Hà Thái Hoài càng hiểu rõ ý đồ của lão Hoạt, nhưng càng hiểu Hà Thái Hoài càng hoang mang.
Hà Thái Hoài không hoang mang sao được khi có người từ bên ngoài bí thất đi vào và bào:
- Hẳn ngươi phải có phúc phận đến ba đời nên mới được làm môn chủ bổn môn. Và muốn thế, trước hết ngươi phải học cách phát âm, cách phát thoại và nhất là cách ra lệnh như một môn chủ đích thực. Ngươi chỉ có ba ngày để học, nều ngươi không muốn bị mất mạng!
Và nhân vật đó tỏ ra rất hài lòng vì nhận thấy rằng Hà Thái Hoài vừa là người dễ bảo vừa khá thông tuệ để tiếp nhận những gì y chỉ vẽ.

Y quay lại nói với nhân vật thứ hai cũng vừa mới đến bí thất:
- Để đề phòng những gì sơ xuất có thể xảy ra, Hoạt trưởng lão bảo ngươi phải truyền thụ cho y một ít võ công?
Người mới vào gật đầu:
- Không phải một ít. Mà nếu cần vẫn phải chỉ điểm cho y tường tận. Ta chỉ ngại nhất là nội lực của y, khó thể giúp y dù chỉ là một sớm một chiều là có mức nội lực ngang bằng người đã luyện năm mười năm!
- Hoạt trưởng lão đã liệu tính cả rồi. Đành phải cho y dùng một hoàn Tuyệt Kỳ Hải Sâm. Chỉ mong Hoạt trưởng lão đừng tính lầm.
Người nọ có phần tư lự:
- Chỉ cần kéo dài độ một tuần trăng là đủ. Hi vọng sẽ không đến nỗi nào.
- Ta cũng mong như vậy! Đến lượt ngươi rồi đó. Ta phải quay lại bổn đường, kẻo bị bọn họ nghi ngờ.
Tiễn chân người thứ nhất- là người đã chỉ vẽ Hà Thái Hoài mọi cách nói cần thiết của môn chủ- người thứ hai nói với theo:
- Ngươi hãy nói với Hoạt trưởng lão, đêm nay có thể đưa Đường chủ Nội Trung Đường đến được rồi.
Và khi quay lại, người này bảo với Hà Thái Hoài:
- Nếu ngươi vẫn tỏ ra thông tuệ, tiếp nhận mọi chỉ điểm của ta cũng nhanh như vừa rồi ngươi đã tiếp nhận của Chung bộ pháp thì sau hai ngày nữa ngươi sẽ hưởng nhiều tiện nghi mà có nằm mơ ngươi cũng không bao giờ dám mơ đến rõ chưa? Vì thế ta hi vọng ngươi phải tận lực tập luyện những thứ này.
Và đúng như Hà Thái Hoài mơ hồ nghĩ đến, nhân vật này bắt Hà Thái Hoài luyện võ công, những chiêu thức hoàn toàn không dễ luyện chut nào nếu người luyện không hề am hiểu những môn công phu cơ bản. Đây chính là điểm khó giả vờ nhất đối với Hà Thái Hoài. Vì phải chi Hà Thái Hoài là người am hiểu võ công, có lẽ những khó khăn mà Hà Thái Hoài phải đối mặt sé có lphần khác với cách Hà Thái Hoài định bụng là sẽ giả vờ. Đằng này, vì Hà Thái Hoài là người biết võ, lại có bản lãnh cao minh hơn người cả người đang cố gắng truyền thụ cho Hà Thái Hoài, nên không những Hà Thái Hoài phải giả vờ sao cho khéo đồng thời còn không được để lộ bất kỳ sơ hở nào hầu người truyền thụ không được nghi ngờ rằng Hà Thái Hoài quá ư thông tuệ, mộ mức thông tuệ không cần thiết.
Để đạt được điều này, chí ít là duy trì sinh mạng cho đến lúc Nhuyễn Cân Tán tự tiêu tan và bản thân thì khôi phục công lực, Hà Thái Hoài đành giả vờ ngây ngô cứ hỏi đi hỏi lại một vài điều có liên quan đến

võ học mà người nọ có nhắc đến.
Buộc phải giải thích và vì phải lo giải thích nên người nọ hầu như không còn nghi ngờ gì thêm và kể như yên tâm rằng Hà Thái Hoài quả là chưa từng luyện võ công.
Y đã chỉ điểm cho Hà Thái Hoài một pho chưởng , một bộ kiếm pháp và những yếu quyết cần thiết để sau này khi có nội lực Hà Thái Hoài sẽ vận dụng thành kinh công.
Chưởng thì phải dẫn kình tự lực, sau đó phát thành từng chiêu chưởng một tuỳ theo mỗi cách tụ kình hữu biệt. Kiếm pháp thì lại phải dồn kình vào thân kiếm, sao cho kiếm vừa phát ra xó uy lực vừa khôngquá cứng ngắc do mãi dồn lực vào thân kiếm làm cho chiêu thức mất linh hoạt.
Sau cung,. Khi tất cả đã có vẻ ổn thoả thì không phải chỉ có một mình Hà Thái Hoài là có sắc mặt mệt nhoài. người truyền thụ cũng mệt nhoài không kém vì đã tận lực truyền thụ những môn công phu quá cao minh cho người chưa biết chút gì về võ học.
Y ngưng tay:
- Ngày mai và ngày kia ngươi vẫn luyện những chiêu này, cho đến lúc ngươi thật sự nhập tâm mới thôi. Và điều này sẽ định đoạt số mạng của ngươi, tuỳ và ngươi có là người dễ nhớ và mau quên hay không! Hừ!
Có thanh âm của lão nhân họ Hoạt từ xa vọng đến:
- Xem ra nhị vị hộ pháp cũng không đến nỗi thất vọng nhờ gặp phải một tên đồ đệ tuy là bất đắc dĩ nhưng lại tỏ ra dễ dạy?
Theo chân lão họ Hoạt là một nhân vật trung niên có dáng cao to vạm vỡ.
Nhân vật này cũng có những ánh mắt thật kinh khiếp và ngay khi xuất hiện đã nhìn chằm chằm vào Hà Thái Hoài.
Không cần giả vờ, Hà Thái Hoài cũng tự cúi mặt nhìn xuống vì có phần hoảng sợ trước đôi mắt chỉ luôn báo hiệu điềm dữ cho người nào bị đôi mắt này nhìn vào.
Thái độ của Hà Thái Hoài làm cho lão Hoạt tỏ ra đắc ý khi lên tiếng hỏi:
- Thế nào, Nguỵ Đường chủ?
Nhân vật nọ tuy có dáng cao to và vạm vỡ là vậy nhưng thật không ngờ lúc phát thoại lão lại chỉ phát ra những thanh ấm sin sít khó nghe:
- Bỏ mưu kế này đi, lão Hoạt!
Lão Hoạt giật mình- và Hà Thái Hoài cũng giật mình- len lén nhìn lên :

- Sao vậy , lão Nguỵ? Không giống ư?
Lão Nguỵ chẳng lắc mà cũng chẳng gật, lão chỉ lập lại điều đã nói:
- Bỏ mưu kế này đi. Nếu miễn cưỡng e lợi bất cập hại?
Và lão Nguỵ quay quả bỏ đi, để lại nhiều nghi vấn cho mọi người đương diện.
Sau đó khá lâu, lão Hoạt mới hỏi người kia:
- Việc truyền thụ chiêu thức có khó khăn gì không?
Người kia đáp:
- Có khó chăng là tiểu tử chưa am hiểu võ học nên phải hỏi nhiều về những điều cơ bản như những kẻ lần đầu nhập môn phải hỏi.
Lão Hoạt gật đầu:
- Sau đó thì dễ hơn?
Người kia nhìn nhận:
- Quả nhiên tiểu tử có tiếp thu nhanh hơn lúc đầu.
- Thật ư?
Và bất ngờ lão Hoạt chồm đến tung một chiêu vô lực vào Hà Thái Hoài:
- Lão phu ta ra chiêu này, ngươi phải đỡ thế nào?
Rất tiếc , Hà Thái Hoài chỉ biết ngớ người nhìn lão và không có bất kì phản ứng nào cả.
Lão giận dữ:
- Sao bảo ngươi đã tiếp thụ một chiêu nào đó? Hãy cố gắng đón xem nào?
Lão lại ra chiêu và lần này ẩn ước có mang theo một ít nội kình.
Vù…
Hà Thái Hoài hoảng sợ, đưa mắt nhìn người kia, vẻ cầu cứu.
Người kia mỉm cười đứng yên. Và đến thế là đủ cho Hà Thái Hoài hiểu, nên bật kêu:
- Tiểu nhân biết đón đỡ như thế nào đây, nếu như…
Bung!!
Nhìn Hà Thái Hoài ngã bật về phía sau, lão Hoạt thu tay và nhún vai:
- Cần phải bắt y luyện đi luyện lại nhiều hơn. Cứ như thế này thì đến phải loại bỏ mưu kế như lão Nguỵ vừa nói. Và đương nhiên cũng cần giết luôn tiểu tử để diệt khẩu.
Hà Thái Hoài hốt hoảng:
- Xin đừng giết, tiểu nhân sẽ tận lực hơn, sẽ không để lão gia thất vọng.
Không nói gì cả, lão Hoạt và người nọ lui ra, chỉ để lại một mình Hà Thái Hoài trong bí thất hoàn toàn không lối xuất nhập.
Càng thêm thất thần vì sợ hãi, Hà Thái Hoài hầu như suốt đêm đó cứ

ngồi nhìn mãi, nhìn trừng trừng vào chỗ mà bọn họ đã theo đó lui ra. Đến khi trời sáng, lối dẫn vào bí thất bỗnh dịch chuyển, cho Hà Thái Hoài thấy người truyền thụ võ công đang đứng từ ngoài nhìn vào:
- Ngươi không ngủ cả đêm thì lấy đâu sức để luyện tập?
Hà Thái Hoài chồm dậy ngay:
- Có thức một hai đêm tiểu nhân vẫn chịu được, miễn sao đừng để lão gia kia lấy mạng tiểu nhân là được rồi! Tiểu nhân vẫn đủ sức để tập luyện ngay.
lại thêm một ngày nữa đi qua và lão Hoạt xuất hiện vào lúc cuối ngày:
- Thế nào?
Người kia lắc đầu:
Không có điều gì khả nghi ngoại trừ việc y tỏ ra có phần thông tuệ.
Lão Hoạt thở ra:
- Lão phu cũng vừa nhận được lệnh xong. Mọi việc vẫn cứ tiến hành, không vì nỗi nghi ngờ vu vơ của lão Nguỵ mà đình lại.
Người kia tỏ ra phấn khích:
- Phản ứng của lão Nguỵ là thế nào?
Lão Hoạt gượng cười:
- Đương nhiên phải bất đồng. Nhưng lão cũng không thể làm gì khác vì lệnh là lệnh và vì đây là điều mà ai trong chúng ta cũng trông đợi.
Người kia bảo:
- Chỉ trừ lão Hà và lão chủ mẫu là không trông đợi?
Lão Hoạt cười lạt:
- Phần lão Hà thì không phải lo. Cũng vào giờ này ngày mai lão sẽ không bao giờ lên tiếng được nữa.
- Vậy còn lão Chủ mẫu?
Lão Hoạt lắc đầu:
- Có khó khăn hơn vì dù sao cũng là chỗ thâm tình cốt nhục, Tuy nhiên, khi mọi chuyện đã rồi, lão chủ mẫu ắt sẽ vì kết quả mà bỏ qua chuyện này.
- Vậy ngày mai thì thế nào?
Lão Hoạt liếc nhìn Hà Thái Hoài:
- Do Nhuyễn Cân Tán hết dược lực, có thể tiếp tục tài bồi cho y. Nhưng đó là phần việc của Chung hộ pháp, Tả hộ pháp có thể lui về nghỉ được rồi.
Tuy bảo thế, nhưng lúc nhân vật họ Tả lui ra, lão Hoạt cũng lui theo, để lại một mình Hà Thái Hoài tuy ngoài mặt vẫn giả ngây giả ngô nhưng khắp lòng thì bấn loạn.
*

* *
Chung hộ pháp đến và mang theo cho Hà Thái Hoài một bộ y phục mà có lẽ suốt đời Hà Thái Hoài không bao giờ nhìn thấy.
Đó là bộ y phục may bằng gấm hảo hạng vời những vật dụng kèm theo đều vào loại hãn hữu trên đời.
Chung hộ pháp bảo:
- Kể từ ngày mai ngươi sẽ là môn chủ bổn môn, cần phải có cách ăn mặc xứng hợp! Bây giờ thì hãy sưng hô theo lối mới nào.
Với y phục mới đã khoác vào người, Hà Thái Hoài hắng giọng:
- Bắt đầu ngay bây giờ ư?
Chung hộ pháp khích lệ:
- Đương nhiên phải tập dần cho quen. Nào, bắt đầu đi.
Hà Thái Hoài lo ngại:
- Sẽ không ai bắt lỗi tiểu nhân chứ? Là Hoạt lão gia hay Ngụy lão gia chẳng hạn?
Chung hộ pháp mỉm cười:
- Không những họ không bắt lỗi mà với tín vật này, khi cần ngươi cứ nâng lên, bất luận ai nhìn thấy cũng cúi đầu tuân phục, kể cà lão Hà ở Chấp Pháp Đường.
Hà Thái Hoài vờ hỏi:
- Thế nào là Chấp Pháp, thế nào là Nội Trung Đường?
Chung hộ pháp gật gù:
- Đó là những gì ta phải nói với ngươi ngày hôm nay. Bổn môn có tất cả tam đường là Nội Trung, Ngoại Môn, và Chấp Pháp. Trên tam đường là đương kim môn chủ. Dưới tam đường là Bát Hộ Pháp, Bát Tiên Đông Hải, trong số đó có ta và có lão họ Tả. Còn dưới nữa là có môn nhân thuộc hạ được gọi chung là Đông Hải Môn hạ.
Hà Thái Hoài gật đầu:
- Lão gia họ Hà thì là đường chủ Chấp Pháp Đường. Vậy còn Đường chủ Ngoại Môn Đường phải chăng là lão gia họ Hoạt?
- Ngươi hiểu biết nhanh thật đấy. Ba nhân vật này cũng là trưởng lão bổn môn, cùng với lão chủ mẫu là nội tổ của môn chủ đương nhiệm hợp thành bốn trụ cột của Đông Hải Môn bọn ta. Nếu ý nào đó của Môn chủ mà không được ba trong bốn nhân vật này tán thành thì kể như hủy bỏ.
- Sao bảo tiểu nhân là môn chủ? Còn vị môn chủ thứ hai nữa ư?
Chung hộ pháp chợt hít vào một hơi thật dài:
- Đương nhiên bổn môn vẫn luôn có môn chủ. Nhưng vì môn chủ đương nhiệm sắp có việc phải xuất môn, mà lão chủ mẫu thì không yên tâm để môn chủ ra đi như thế, lên phải cần có người tạm thế vào

cương vị môn chủ một thời gian.
Hà Thái Hoài lo sợ:
- Liệu có ổn không nếu tiểu nhân vì sơ xuất để sự việc bại lộ?
Chung hộ pháp ngắm nhìn Hà Thái Hoài:
- Ngươi chưa chết và còn sống đến ngày nay đó là do ngươi ngẫu nhiên có diện mạo hoàn toàn giống với môn chủ đương nhiệm. Và khi ngươi vận bộ y phục này vào theo ta sẽ không ai nhận ra sự giả mạo chỉ trừ phi tự ngươi làm cho bại lộ. Nếu đã thế , đó là tự ngươi làm đoản mạng ngươi. Rõ chưa?
Hà Thái Hoàigật đầu và bất ngờ đổi giọng:
- Bổn môn chủ rõ rồi. Phiền Chung hộ pháp hãy giao ngay tín vật nọ cho bổn môn chủ.
Cách thức đổi giọng của Hà Thái Hoài chỉ làm cho Chung hộ pháp bật cười
- Ngươi giả thật giống. Và nếu không phải ta nãy giờ vẫn trò chuyện với ngươi, có lẽ ta sẽ nghĩ người là môn chủ thật.
Hà Thái Hoài không cười, trái lại càng trầm giọng hơn:
- Bổn môn chủ đã có lệnh, sao Chung hộ pháp vẫn chưa chịu giao tín vật môn chủ.
Chung hộ pháp có phần bàng hoàng:
- Ngươi…
Hà Thái Hoài điềm một nụ cười nhẹ:
- Tội kháng lệnh tất phải bị xử phạt. Hay Chung hộ pháp nghĩ Bổn môn chủ không nhớ những gì đã được thọ giáo từ Chung hộ pháp, hoặc cho Bổn môn chủ không đủ bản lãnh xử phạt?
Lão Chung giật thót mình, sau đó giận dữ:
- Không được đùa nữa. Trừ phi ngươi không phải gã ngư dân mà ta từng biết!
Hà Thái Hoài nhẹ gật đầu:
- Quả đúng như Chung hộ pháp vừa nói. Bổn môn chủ chính là…
Chung hộ pháp liền hất tay:
- Ngươi là ai thì cũng phải nạp mạng. Đỡ!
Vù…
Hà Thái Hoài lắc đầu:
- Sao không uống rượu mời, chỉ muốn uống rượu phạt thôi ư? Vậy thì xem đây!
Hà Thái Hoài chỉ khẽ lạng người là đã xuất hiện ngay phía sau lão hộ pháp họ Chung:
- Lão còn kém lắm. Đành vậy nha. Hừ!
Lão hoàn toàn bất động vì bị Hà Thái Hoài chế ngự huyệt đạo:

- Thân thủ của ngươi…
Hà Thái Hoài xuất hiện phía trước lão:
- Lão quên cách xưng hô rồi sao. Hãy gọi lại nào. Lão phải gọi như thế nào, có nhớ không ?
Vừa hỏi Hà Thái Hoài vừa lục người lão lấy ra hai vât. Một trong hai vật đó chính là tín vật môn chủ Đông hải môn, một viên minh châu màu đỏ rực.
Lão kinh hoảng kêu lên:
- Ngươi không được động vào vật đó. Xích Long Châu chỉ có môn chủ Bổn môn…
Hà thái hòai xạ tia mắt rợn người nhìn lão họ Chung:
- Lão định gọi đồng bọn đến tiếp ứng? vậy thì khi họ xuất hiện lão đừng quên gọi ta là môn chủ. Vì với Xích Long Châu này, tuy là vật giả nhưng vẫn đủ cho ta tiếp tục giả làm môn chủ Đông Hải Môn.
Lão tái mặt và thật sự không dám kêu lớn tiếng nữa:
- Ai bảo ngươi Xích Long Châu này là vật giả?
Hà Thái Hoài chợt ngưng động thanà sắc, hết nhìn lão rồi lại nhìn viên minh châu đỏ rực trên tay:
- Nói đi, trong Bát Tiên Đông Hải hiện còn bao nhiêu người? Đủ cả tám hay đã khiếm khuyết một hoặc hai?
Lão sợ hãi:
- Sao ngươi hỏi ta về việc này? Ngươi cần biết những gì về những việc có liên quan đến Bát Tiên Đông Hải?
Hà Thái Hoài thâu giữ Xích Long Châu vào người, sau đó xem qua vật thứ hai:
- Có phải đây là Tuyệt Kỳ Hải Sâm, cần cho ta có nội lực sấp sỉ mười năm công phu tu vi?
Giọng của lão đầy lo lắng:
- Kể cả hoàn linh đan đó ngươi cũng không được phép dung. Vì ngươi…
- Vì ta chỉ là kẻ giả mạo môn chủ? Lão yên tâm ta không cần dùng vật này vẫn có nội lực cao minh hơn lão nhiều. Chỉ do ta sơ ý nên mới bị Nhuyễn Cân Tán làm cho thất tán nội lực. Mà cũng may, nhờ đó mà ta phát hiện âm mưu của lão và đồng bọn lão định thực hiện. Sẽ không hề gì nếu ta nhờ lão đến thăm lão chủ mẫu một chuyến chứ?
Lão bĩu môi
- Ngươi dám ư?
Hà Thái Hoài mỉm cười, thu giữ luôn hoàn linh đan vào người:
- Đã có Xích Long Châu và Tuyệt Hải Sâm làm vật chứng, nhân

chứng thì chính là lão, sao ta lại không dám? Đi nào?
Hà Thái Hoài thúc lão đi ra là thì thào vào tai lão lúc giải khai một phần huyệt đạo:
- Nhớ đấy, sinh mạng lão đang do Bổn môn chủ nắm giữ. Lão sẽ phải hối hận nếu lão dám giở trò.
Và lão đã tỏ ra thật ngoan ngoãn, đưa Hà Thái Hoài từ gí thất nọ đến một nơi có kiến trúc thật nguy nga.
Trước lối vào tòa nhà nọ là hai nhân vật Đông Hải Môn. Cả hai cùng cúi gập người khi thấy Chung hộ pháp và Hà Thái Hoài đến gần:
- Môn chủ quang lâm , chúng thuộc hạ xin tham kiến môn chủ và Chung hộ pháp.
Lão họ Chung ậm ừ:
- Vào bẩm với lão chủ mẫu là có môn chủ đến vấn an. Nhanh nên!
Hai gá nọ cùng ngớ người:
- Chung hộ pháp sao lại...
Và thật bất ngờ hai gã cùng đổi giọng:
- Được rồi, được rồi. Thuộc hạ xin bào bẩm bào ngay!
Cả hai vội vã quay vào một cách vội vã thật đáng nghi.
- Đứng lại! Hãy xem đây là vật gì?
tiếng quát khẽ của Hà Thái Hoài chỉ làm cho một gã quay đầu lại nhìn. Và gã này lấp tức phục người xuống, hoàn toàn không nghe tiếng thở dài nhè nhẹ của lão họ Chung. Gã rối rít kêu:
- Môn chủ nếu có lệnh dụ, thuộc hạ...
Vút!
Gã chỉ nhìn thoáng thấy có một bóng nhân ảnh lướt qua gã nghe thanh âm hoảng sợ của gã đang chạy vội vào trong kêu lên:
- Ngươi là... à...
Gã quay lại thấy đồng bọn gã đã bị Hà Thái Hoài chế ngự. Tiếp đó cũng là gã nghe Hà Thái Hoài khẽ rít:
- Chung hộ pháp to gan thế sao? Hay do gã đang mưu phản lên có ý xem thường bổn môn chủ?
Và một lần nữa gã nọ nhìn thấy một bong nhân ảnh lao lướt qua, lần này gã hiểu đó là Hà Thái Hoài với khinh than pháp bất phàm đang nhanh nhẹn đuổi theo Chung hộ pháp vừa tất tả bỏ chạy.
Gã nghe Chung hộ pháp cố hô hoán:
- Vệ tổng quản. Hãy gọi Vệ tổng quản!
Nhưng Hà Thái Hoài đã xuất hiện chận lối lão:
- Chung hộ pháp muốn gọi Vệ tổng quản sao không nói sớm cho Bổn môn chủ gọi hộ cho.
Và Hà Thái Hoài thản nhiên hướng mặt vào tòa nhà mà Chung hộ

pháp đã cố tình đưa Hà Thái Hoài đến để lớn tiếng gọi:
- Vệ tổng quản!
Thần thái của Hà Thái Hoài ngay lập tức làm cho gã nọ hốt hoảng:
- Chuyện này là thế nào đây? Sao Chung hộ pháp mưu phản mà lúc nãy còn nháy mắt làm hieuẹ cho thuộc hạ?
Hà Thái Hoài cười với gã:
- Ngươi sẽ hiểu tất cả nếu ngay bây giờ phiền ngươi đi gọi Hà Chấp Pháp và thỉnh mới lão chủ mẫu cùng đến đây. Đi đi!
Gã chưa kịp đi thì trong tòa nhà bỗng vọng ra tiếng quát:
- Không phải đi đâu cả. Mọi việc ở đây đã có bổn tổng quản lo liệu.
Gã nọ càng them hoang mang khi thấy Hà Thái Hoài nâng cao Xích Long Châu:
- Đây là vật gì? Nếu xem đó là phế vật thì ngươi cứ tùy tiện kháng lệnh. Thế nào?
Gã nọ sợ hãi:
- Thuộc hạ sẽ đi ngay! Thuộc hạ sẽ đi ngay!
Gã nọ chưa kịp nhấc bước chân nào thì đã thấy Hà Thái Hoài vút nhắm vào chỗ nào đó phía sau gã mà lao vọt đến. Chỉ có tiếng quát của Hà Thái Hoài làm gã yên tâm:
- Tổng quản to gan! Dám trước mặt bổn môn chủ mà sát nhân hạ thủ ư? Lùi lại nào!
Vút!
Ầm!
Gã vội bỏ chạy vừa chạy vừa len lén nhìn lại phía sau là nơi Hà Thái Hoài vừa kịp hất một kình làm chấn lùi một nhana vật mà gã thừa biết đó là Vệ tổng quản. Sauk hi minh bạch là bản than suýt bị Vệ tổng quản lấy mạng gã bỏ chạy thật nhanh, cho dù có nghe ở phía sau vang lên tiếng quát tháo thịnh nộ của Vệ tổng quản:
- Tiểu tử thật ngông cuồng! Ngươi có bản lãnh này thảo nào dám mạo danh môn chủ bổn môn. Bổn tổng quản sẽ lấy mạng ngươi. Đỡ!
Bung! Bung!
Khi cảm thấy thật an toàn gã mới dám cất tiếng hô hoán loạn xạ:
- Mọi người đâu, ra xem này. Vệ tổng quản đã cùng Chung hộ pháp mưu phản, dám bảo môn chủ là có người giả mạo. Vệ tổng quản đang giao đấu với người giả làm môn chủ kia kìa! Hãy ra xem này mọi người đâu!
Nghe tiếng hô hoán này, nhân vật Vệ tổng quản cười lạnh với Hà Thái Hoài:
- Càng tốt. Mọi người sẽ kéo đến và ngươi thì bại lộ than phận tất phải chịu trừng trị theo môn quy dung cho những kẻ to gan như

ngươi.
Hà Thái Hoài cũng cười lạnh:
- Đó cũng là ý của ta. Liệu xem bọn người cùng âm mưu với ngươi sẽ chịu sự trừng trị như thế nào. Giờ thì ngoan ngoãn nằm xuống cho ta. Đỡ!
Hà Thái Hoài hất mạnh một loạt chưởng, đủ làm cho Vệ tổng quản phát hoảng:
- Võ học của lão Khúc? Lão Khúc chết lâu rồi, còn ai truyền thụ chưởng pháp này cho ngươi? Ta... đỡ!
Vệ tổng quản buộc phải đối phó với loại chấn kình làm cho Vệ tổng quản loạng choạng
Ầm!
Ầm!
Không bỏ lỡ cơ hội, Hà Thái Hoài thần tốc lao đến Vệ tổng quản:
- Ngươi không nghĩ là Khúc lão còn sống và chính ta được Khúc lão ủy thác quay lại để báo thù sao? Xem chiêu!
Ào!
Đúng lúc này Hà Thái Hoài nghe một loạt quát lồng lộng.

Xích Long Châu

Chương 22
Môn chủ Đông Hải Môn

- Dừng tay!
- Môn chủ của bổn môn đã đến đây. Kẻ giả mạo môn chủ còn không mau nạp mạng!
Cùng với hai loạt quát này, Hà Thái Hoài còn cảm nhận có hai đợt song kình tràn trề uy lực đang lao đến uy hiếp sinh mạng từ phía sau.
Ào…
Ào…
Không dám khinh thường, Hà Thái Hoài đành bật tung người lên cao, uốn lượn một vòng và thản nhiên hạ thân ngay phía sau nhân vật tổng quản họ Vệ.
Vút! Vút!
Cả chủ nhân của hai loạt kình vừa rồi cũng xuất hiện ngay đương trường. Một người là lão Hoạt và lão nhếch môi cười lạt:
- Bách Cầm thân pháp vậy là bổn đường chủ đã nhận ra lai lịch của

ngươi, Hà Thái Hoài?
Nhân vật còn lại là một trang nam tử hán có niên kỷ sấp sỉ hoặc hơn Hà Thái Hoài một ít và đó là người có diện mạo khá giống Hà Thái Hoài. Đích thị môn chủ Đông Hải Môn. Gã môn chủ hất mặt:
- Bổn môn chủ từng nghe nói nhiều về ngươi, kẻ đang bị khắp võ lâm Trung Nguyên truy nã?
Hà Thái Hoài do đang hướng mắt nhìn ra ngoài xa nên bất ngờ sầm nét mặt và quát:
- Ngươi là ai? Sao dám tùy tiện xưng là môn chủ? Cả Hoạt trưởng lão nữa, lão cũng đồng mưu với Chung hộ pháp, Vệ tổng quản phản bội bổn môn ư? Thật không ngờ những kẻ thân tín nhất của bổn môn chủ lại cam tâm phản bội.
Gã môn chủ tái mặt, bật tung người lao đến:
- Tiểu tử muốn chết!
Vù…
Hà Thái Hoài vẫn ung dung đứng nhìn, đã thế, miệng còn điểm một nụ cười đắc ý.
Và lẽ đương nhiên phải có lý do cho Hà Thái Hoài tự tin đến vậy, đó là có một tiếng quát vang lên thật đúng lúc:
- Dừng tay!
giả thật thế nào đã có ta, Đường chủ Chấp Pháp Đường và lão chủ mẫu đến phân xử. Dừng tay ngay!
Nhưng nụ cười của Hà Thái Hoài phải biến mất, do gã môn chủ vẫn lặng lẽ lao đến với ngọn kình vẫn giữ nguyên phương vị là quâtj vào Hà Thái Hoài.
Hoang mang, Hà Thái Hoài đành hất Vệ tổng quản lao vào giữa luồng kinh của gã môn chủ.
Vụt!
bằng thân thủ tuyệt luân gã môn chủ chỉ ngoắc tả thủ một lượt là đẩy thân hình Vệ tổng quản nhè nhẹ rơi chếch qua một bên, còn hữu chưởng của gã thì vẫn giữ nguyên phương vị, lao ập vào Hà Thái Hoài.
Càng than phục, thân thủ của đối phương Hà Thái Hoài càng cảm thấy cần phải biểu lộ chân thủ bản thân để cho đối phương biết rằng Hà Thái Hoài cũng không phải hạng người dễ đối phó mà có lẽ đối phương đang lầm tưởng.
Nhưng khi Hà Thái Hoài vận lực định nghênh đón chưởng kình của đối phương thì bất ngờ nhìn thấy có quá nhiều ánh mắt đang nhìn và như đang chờ đợi Hà Thái Hoài thực hiện chính điều đó. Một cảm giác nghi ngại chợt lan tỏa khắp người Hà Thái Hoài

“ không , ta không được để lộ thân thủ dù với bất kỳ hình thức nào. Đúng vậy, chính gã môn chủ đang có một ý đồ như vậy, gã muốn ta bộc lộ thân thủ, nghĩa là ta phải tự bộc lộ thân phận thật của ta. Hừ, gã sẽ không bao giờ toại nguyện đâu.”
Và thay vì phát kình chống trả, Hà Thái Hoài định nhảy lùi.
“ cũng không được. Trừ khi ta phải vận dụng một ít sở học giới hạn đã được lão Tả hộ pháp từng chỉ điểm. Ta tuyệt đối không thể vận dụng mọi sở học của ta, nhất là thân pháp Bách Cầm”
Và thế là,
Vút!
Bằng khẩu quyết khinh thân pháp từng được lão hộ pháp họ Tả chỉ điểm, Hà Thái Hoài kịp lùi lại và chỉ suýt nữa là tránh thoát hoàn toàn chiêu công của gã môn chủ
Không thể tránh thoát hoàn toàn đó là vì chiêu công của gã môn chủ quá ảo diệu và có nhiều biến hóa mà lần đầu giao chiêu Hà Thái Hoài không thể nào lường hết. Điều này làm cho Hà Thái Hoài bối rối.
Gã môn chủ chợt điểm một nụ cười tự phụ khi phát hiện Hà Thái Hoài đang rơi vào tâm trạng bối rối.
nụ cười của gã ngay lập tức khích nộ Hà Thái Hoài xoay tay phát chiêu, một chiêu trong pho chưởng cũng được lão họ Tả chỉ điểm.
- Xem chiêu!
Ầm!!
Cả gã môn chủ lẫn Hà Thái Hoài đều bị chấn lùi. Gã môn chủ nhếch mép:
- Hảo nội lực. Hóa ra lời đồn đại ở Trung Nguyên về bản lãnh thật sự của ngươi cũng có phần đúng. Nhưng bấy nhiêu đó cũng đâu xó đủ cho ngươi muốn khuấy động Đông Hải Môn này như thế nào cũng đươc? Hãy tiếp nhận một chưởng của Bổn môn chủ. Đỡ!
Ào…
Hà Thái Hoài cũng nhếch môi:
- Nội lực của ngươi cũng khá đấy. Chỉ tiếc, ngươi gặp phải ta, nguyên là môn chủ đích thực của Đông Hải Môn này. Và đây là lúc bổn môn phải ra tay xử trị ngươi đúng theo môn quy. Đỡ!
Vù…
Càng lúc càng có nhiều người chạy đến và tất cả đều hoang mang nhìn hai nhân vật có diện mạo tương tự nhau vừa giao đấu vừa có những lời tranh luận, tự nhận mình là môn chủ Đông Hải Môn và bảo người còn lại là giả mạo, cho dù người vừa xuất hiện đã vô hình chung đứng thành ba nhóm. Nhóm thứ nhất là nhóm có hai lão nhân

vật trưởng lão dẫn đầu, Hoạt trưởng lão và Ngụy trưởng lão. Sau đó chính là Chung hộ pháp và một họ Tả, đồng thời còn có thêm hai nhân vật nữa đang chen vai đứng ngang hang với hai lão Tả-Chung. Có lẽ đó là hai Hộ pháp nữa trong bát tiền Đông Hải. Ở nhóm thứ hai tuy chỉ có một trưởng lão chính là Hà đường chủ Chấp Pháp Đường. Nhưng đứng cạnh lão Hà là Hà Như Hoa, một nữ lang mà Hà Thái Hoài từng biết. Sau lão Hà là bốn nhân vật đều có thần thái nghiêm trọng như tứ hộ pháp ở phe nhóm bên kia, đủ làm cho Hà Thái Hoài đoán họ cũng là bốn trong tám hộ pháp Bát Tiên Đông Hải môn còn lại. Riêng nhóm cuối cùng là nhóm thứ bam thì chỉ có ba người đều là nữ nhân. Một đã cao niên và do xó sắc thái uy uy lẫm liệt, với xiêm y trịnh trọng nên Hà Thái Hoài thầm đoán đó chính là lão Chủ Mẫu, nội tổ của gã môn chủ kia. Hai nữ nhân còn lại thì đã đứng tuổi, mười phần đủ mười hai nữ nhân này chính là hai vị bảo nương có phận sự quan tâm và chăm sóc cho lão Chủ Mẫu. Tất cả ba nhóm đều lặng yên như tờ. Chờ xem diễn biến sẽ xảy đến như thế nào.

Ầm!

Hà Thái Hoài và gã môn chủ vẫn tiếp tục giao chiêu, và với thế thượng phong càng lúc càng nghiêng về gã môn chủ.

Hà Thái Hoài tự biết bản thân bị bất lợi vì chiêu thức kém cao minh, kém ảo diệu và nhất là kém hẳn sự biến hóa so với đối phương vốn là môn chủ Đông Hải Môn đích thực. Hà Thái Hoài may vẫn có thể duy trì đó là nhờ vào nội lực không hề kém đối phương.

Chính gã môn chủ cũng nhân ra điều đó gã cười:

- Nếu ngươi là môn chủ đích thực thì sao không am hiểu những chiêu thức như bổn môn chủ đã tỏ ra am hiểu? Với tình thế này, hừ, bổn môn chủ thật sự muốn biết ngươi liệu sẽ duy trì được bao lâu với nội lực có phần thâm hậu của ngươi. Đỡ!

Ào!

Đúng là tình thế này không thể kéo dài, vì sẽ càng thêm bất lợi nểu Hà Thái Hoài do giữ kín thân phận nên không thể và cũng không dám tận dụng mọi sở học.

“Đành phải liều lĩnh thôi. Hy vọng ta sẽ thành công!”

Khí thế vụt tăng cao, Hà Thái Hoài tạn lực quật vài loạt kình và gã môn chủ:

- Xem chưởng!

Ầm! Ầm!

Gã môn chủ cười ngạo mạn:

- Cuối cùng ngươi cũng phải tự bộc lộ thân phận giả mạo của ngươi. Tốt lắm. Đỡ! Ha… ha…

Ào…
Hà Thái Hoài vột biến mất:
- Ta bại lộ thân phận thì ngươi cũng phải là bại tướng vì những âm mưu của ngươi cũng bị thất bại. Tiếp chiêu!
Vù…
Bên ngoài có nhiều người cùng hô hoán:
- Bách Cầm thân pháp của một trong Ngũ Tuyệt Trung Nguyên?
- Sao môn chủ bổn môn lại vận dụng chưởng pháp như là chưởng của Khúc trưởng lão độ nào?
- …
Ầm!
Chính gã môn chủ cũng vừa bị chấn lùi vừa hoang mang:
- Ngươi am hiểu cả võ học của Khúc lão?
Hà Thái Hoài băng băng lao đến:
- Rồi ngươi sẽ minh bạch tất cả thôi. Đỡ chiêu!
Ào…
Hoạt trưởng lão vụt lao đến:
- Khúc lão từng là phản đồ của bổn môn. Tiểu tử này càng đáng tội chết vì ngang nhiên nhận sự ủy thác của lão Khúc quay về đây quấy động Bổn môn. Mọi người còn chờ gì nữa mà chưa hợp lực lấy mạng tội đồ? Tiểu tử đỡ!
Tiếng hô hoán của lão Hoạt ngay lập tức có hiệu quả. Và nhiều thật nhiều bóng người đã xông ào lên, tạo thành một vòng quay kín lấy xung quanh Hà Thái Hoài và gã môn chủ đích thực.
Tình thế này càng khiến Hà Thái Hoài thêm quyết tâm hiển lộ thân thủ. Vây áp lấy gã môn chủ, đó là phương cách duy nhất giúp Hà Thái Hoài tạm thời chưa bị bọn người vây quanh lỗ mãng xuất chiêu. Vì họ đương nhiên phải lo ngại cho sinh mạng cuat môn chủ họ.
Hà Thái Hoài cứ bám lấy gã môn chủ:
- Đỡ!
Ào…
- Còn nữa đây. Đỡ!
Ào…Ầm!
- Tiếp chiêu, tiếp chiêu, tiếp chiêu!
Vù… Ầm!
Ào … Ầm!
Như đoán biết ý đồ của Hà Thái Hoài. Gã môn chủ cũng tận lực sở học, vừa đón đỡ hang loạt chiêu liên tục bất tận của Hà Thái Hoài vừa tìm cách lừa thoát khỏi sự bám đuổi quyết liệt cũng cuả Hà Thái Hoài. Gã cũng quát liên hồi:

- Ngươi còn mong liều lĩnh nữa sao? Đỡ thì đỡ.
Ào… Ầm!
- Với thế lực một mình ngươi đừng mong thoát chết. Hãy xem đây!
Vù … Ầm!
Hoạt trưởng lão đương nhiên cũng hiểu rõ tâm ý của Hà Thái Hoài. Và lão chỉ sau một lúc bối rối là đã có cơ hội xen vào tiếp trợ cho môn chủ của lão:
- Tiểu tử chớ có ngông cuồng. Đỡ!
Vù…
Hà Thái Hoài thất vọng, ý đồ khống chế gã môn chủ để làm sang tỏ mọi việc vậy là đã bị lão Hoạt xen vào phá hỏng. Hà Thái Hoài phải cố kiềm nén nhiều thật nhiều mới không để tâm trạng phẫn nộ bộc phát lên làm cho cuồng tâm.
“ Ta không được phẫn nộ bộc phát lên làm cho cuồng tâm.”
“ Ta không được phẫn nộ. Trước lúc Tuyệt Đao lâm chung , chính Tuyệt Đao cũng muốn khuyên nhủ ta điều này. Đừng phẫn nộ, nếu không sẽ hỏng tất cả”
với toàn bộ sở học và nhất là thân pháp Bách Cầm , Hà Thái Hoài vừa gắng chi trì vừa cứ quấn mãi vào lão Hoạt và nhất là gã môn chủ:
- Hãy xem chiêu của ta. Đỡ!
Ào...
Ầm! Ầm!
Một phải đối phó với hai và nhất là hai đó đều là cao thủ vào hạng lợi hại nhất Đông Hải Môn hai loạt chạm kình vừa rồi có làm cho hà thái hòai phần nào chấn động.
Và đó là lúc để lão Hoạt và gã môn chủ cùng bật cười tự mãn.:
- Ngươi không thể chi trì lâu hơn nữa sao? Ha...ha... đỡ!
Ào...
- Tiểu tử ngươi phải chết thôi. Ha... ha..
Vù...
Nhìn những chiêu có thể nói là tối hậu của đối phương hai người, Hà Thái Hoài dù có là người thật sự kém thông tuệ vẫn nhận biết sẽ có hai hậu quả xảy ra. Trước hết, nếu Hà Thái Hoài tránh chiêu thí sẽ là cơ hội cho láo Hoạt và môn chủ nhảy ra ngoài vòng vây vậy là một mình Hà Thái Hoài còn lại phải đối phó tình thế hiểm nghèo hơn. Sau nữa, nếu Hà Thái Hoài cương cường, cứ cùng họ đối chiêu thì do nội lực bản thân khó thể đối đầu với hợp lực hai người. Hà Thái Hoài đương nhiên phải bại và bại có nghĩa là phải mất mạng.
„ Không được. Ta mà mất mạng thì ai sẽ thay ta vạch rõ âm mưu

thâm độc của lão Hoạt cùng đồng bọn?”
và để không rơi vào một trong hai tình huống này, Hà Thái Hoài chợt ngửa mặt hú lên, làm phun ra một chuỗi thanh âm thânh thoát:
- Hú... ú...
Có nhiều nhân vật Đông Hải Môn vụt tái mặt:
- Tiểu tử vẫn còn đồng bọn? Y đang phát tín hiệu cứu viện?
Và có một ít người chạy tản đi khắp nơi...
Nội nguyên chân lực vẫn là thoát bớt ra, làm cho thân hình Hà Thái Hoài càng lúc càng biến thành thân vô lực.
Đó là lúc nhị kình của lão Hoạt và gã môn chủ lần lượt quật ập vào Hà Thái Hoài.
Ầm!
Ầm!
Kết quả, thân hình Hà Thái Hoài chỉ sau một thoáng chao đảo không đáng kể đã từ từ đảp lượn bay qua bay lại theo sóng kình.
Lão chủ mẫu ở bên ngoài vụt đanh giọng ra lệnh:
- Quả nhiên là thân pháp Bách Cầm thượng thừa. Hà đường chủ còn chưa chịu ra tay ư?
Lão nhân họ Hà lập tức ứng tiếng:
- Hà mỗ cũng đang chờ điều đó. Lão chủ mẫu yên tâm. Tiểu tử sẽ không thể nào thóat!
Vút!
Vậy là hết, Hà Thái Hoài tự nhủ, mọi nỗ lực của Hà Thái Hoài chỉ tạo ra kết quả làm cho toàn bộ Đông Hải Môn thêm đồng lòng chung sức, đến lão chủ mẫu và lão Hà cũng đang xem Hà Thái Hoài là địch họa cần phải loại bỏ.
Hà Thái Hoài càng thêm phãn nộ khi thấy lão Hà đã nhanh chóng lao đến tiếp cận và đang tận lực phát kình. Lão Hà còn quát:
- Cuồng đồ sao còn chưa chịu thúc thủ chờ xét xử? Đỡ!
Đúng lúc này, bằng khóe mắt Hà Thái Hoài chợt nhìn thấy Hà Như Hoa đang có sắc diện đầy vẻ phân vân xen lẫn nghi ngại. Nhờ đó , thay vì để cơn phẫn nộ dâng trào, Hà Thái Hoài lại tiếp tục hú vang, vận dụng thân pháp Bách Cầm để sẵn sàng chờ đón ngọn kình đầy uy lực của lão Hà ập đến.
Ầm!
Và khi ngọn kình ập đến, thân hình Hà Thái Hoài liền nương theo đó trao lượn ra xa và bay chếch chếch về phía Hà Như Hoa.
Vụt!
Chợt thanh âm thịnh nộ của lão Chủ Mẫu vang lên:
- Lão thân tự biết thế nào tiểu tử ngươi cũng có phản ứng này. Giờ

thì ngươi hết đường vùng vẫy. Xem đây!
Cùng với bóng nhân ảnh của lão Chủ Mẫu chợt lao vút qua. Hà Thái Hoài còn phát hiện từ tay lão Chủ Mẫu bỗng bung ra một màn vân vụ trắng mờ.
Rào...
Cho bản thân không ngại độc, Hà Thái Hoài nhân lúc lão Chủ Mẫu chỉ tung độc vụ chứ không phát kình, tiếp tục thực hiện ý định vừa nảy ra.
Và thân hình của Hà Thái Hoài thần tốc lao đến phía sau Hà Như Hoa, để ngay sau đó điểm huyệt khống chế nàng.
Hự!
Hà Thái Hoài ngay sau đó còn quát:
- Dừng tay ngay, tất cả. Nếu không...
Hà Thái Hoài đột ngột ngừng bặt vì không thể nào phát ra trọn câu hăm dọa kèm với hành vi vừa khống chế Hà Như Hoa. Lý do, toàn thân chân lực của Hà Thái Hoài vừa bay biến đâu cả.
Hà Thái Hoài thất thần hoảng sợ:
„ Lại là Nhuyễn Cân Tán?!!! Ta...” Chợt tiếng của lão hộ pháp họ Chung hô hoán thất thanh:
- Mau mau chế ngự tiểu tử. Đừng để tiểu tử kịp dùng Tuyệt Kỳ Hải Sâm!
Cùng với hoàn linh đan, Hà Thái Hoài cùng vô tình lấy ra một vạt khác, là Xích Long Châu.
Ném cả vào miệng, Hà Thái Hoài chỉ nuốt mỗi một vật là linh đan Tuyệt Kỳ Hải Sâm, còn Xích Long Châu thì cho cắn vào giữa hai hàm răng, để lộ cho mọi người thấy một viên minh châu đỏ rực đang làm đỏ từ miệng Hà Thái Hoài đến cả khuôn mặt.
Có tiếng lão Chủ Mẫu thét lên:
- Dừng tay! Xích Long Châu e sẽ bị phá hủy nếu như…
Lão Hà , lão Hoạt, lão Ngụy cùng khựng lại một lúc.
họ sợ Hà Thái Hoài tuy chân lực không còn nhưng biết đâu vẫn có thể cắn vỡ Xích Long Châu.
Chỉ có gã môn chủ Đông Hải Môn là vẫn tiếp tục lao đến. Và thần thái của gã cho thấy gã sẵn sàng hủy diệt Hà Thái Hoài, bất kể vì thế mà Xích Long Châu có thể bị phá hủy.
Hà Thái Hoài kinh tâm, lộ rõ sắc mặt.
Đột nhiên có tiếng lão Chủ Mẫn cất lên lần thứ hai:
- Đoàn nhi không được hồ đồ. Dừng lại ngay!
Lập tức gã môn chủ có một thoáng dừng lại.
Đúng lúc này ở Hà Thái Hoài cũng xuất hiện hiệu quả từ dược lực

của Tuyệt Kỳ Hải Sâm và một phần nhỏ chân nguyên nội lực cũng xuất hiện ở bản thân.
Khẩn trương, Hà Thái Hoài cố thúc đẩy chỗ chân lực ít ỏi đó, hi vọng sẽ làm cho dược lực của Tuyệt Kỳ Hải Sâm phát tán mau hơn.
Gã môn chủ sau một thoáng khựng lại đã tiếp tục lao về phía Hà Thái Hoài
Vút!
Và gã, cũng như mọi người đều nghe âm thanh khàn khàn của Ngụy trưởng lão vang lên:
- Xích Long Châu đã phát quang. Hóa ra đó là cách duy nhất để làm cho Xích Long Châu phát sinh hiệu dụng.
một lần nữa gã môn chủ khựng lại và lần này gã trố mắt nhìn vào Hà Thái Hoài đang đứng ngay phía sau Hà Như Hoa, nghĩa là chỉ còn cách gã chưa đầu một trượng:
Hà Thái Hoài thì vẫn mải mê dụng lực đạo nhỏ nhoi ban đầu đã làm cho dược lực Hải Sâm phát tán nhiều hơn, tạo thành lực đạo lớn hơn. Và lực đạo lớn hơn này lại tiếp tục thúc đẩy Tuyệt Kỳ Hải Sâm phát tán dược lực nhiều hơn. Đến nỗi Hà Thái Hoài hoàn toàn không biết rằng do việc cật lực dụng lực nên Xích Long Châu đã càng lúc càng làm cho diện mạo của chính bản thân Hà Thái Hoài thêm đỏ rực bội phần.
Đó là lúc gã môn chủ trố mắt nhìn hùng hổ lao thẳng vào Hà Thái Hoài:
- Ngươi phải chết!!
Gã nhả kình, một ngọn kình nếu muốn quật vào Hà Thái Hoài thì phải có phạm vi bao trùm luôn Hà Như Hoa.
Ào…
Nhưng gã ra tay lần này là quá muộn Hà Thái Hoài đột nhien cười ầm nên sau khi tự nhả Xích Long Châu vào long bàn tay tả:
- Ngươi mất cơ hội rồi, Đoàn môn chủ! Ha… ha….
Tay hữu của Hà Thái Hoài cùng lúc đó nhấc bổng Hà Như Hoa lên và cả hai cùng lao đi mất dạng, vượt thoát ngọn kình của đối phương.
Vút!

Xích Long Châu

Chương 23
MINH BẠCH THÂN THẾ

Vẫn tiếp tục lao đi thật nhanh, Hà Thái Hoài nói như rót vào tai Hà Như Hoa:
Vậy là hai lần nhờ cô nương mà tại hạ thoát mạng, nếu tính luôn lần đầu là lần cô nương kịp xuất hiện trên chiếc thuyền bắt người của Kiều Ngũ, Đinh Tam và Trương Thất!
Như thừa biết thế nào Hà Như Hoa cũng muốn lên tiếng, Hà Thái Hoài cất xích long chat vào người và dung tay đó giải khai á huyệt cho nàng.
Nàng hỏi thật:
Hóa ra ngươi là gã ngư dân từng giả vờ mang thương tích ở trên thuyền Kiều Ngũ? Ngươi tìm đến Đông Hải Môn là có mưu đồ ?
Hà Thái Hoài giải khai luôn toàn bộ huyệt đạo cho nàng:
Nếu cô nương mà cũng nghi ngờ cho tại hạ, thì đây, huyệt đạo của cô nương đã được giải khai, cô nương có chủ ý gì thì tùy!
Nàng dừng lại ngay:
Ngươi muốn ta tin ngươi, được, hãy giao Xích Long Châu cho ta.
Hà Thái Hoài giao luôn cho nàng:
Cô nương không ngạc nhiên khi nhận biết tại hạ vừa am hiểu võ học của Khúc lão nhân vừa có diện mạo phần nào giống Đoàn môn chủ?
Nàng định cất Xích Long Châu vào người thì khựng lại:
Ngươi như thế là có ý gì?
Hà Thái Hoài thở dài, đồng thời cũng nhìn ngay vào hai mắt nàng:
Cô nương nghi vấn thì tại hạ cũng có thật nhiều nghi vấn. Sao cô nương không tìm một chỗ nào để chúng ta có thể yên tâm trò chuyện?
Nàng cười lạt, nhưng lập tức đổi sang nụ cười hoang mang:
Ngươi không sợ ta lập kế hại ngươi?
Hà Thái Hoài gượng cười:
Đó là suy nghĩ cuối cùng của tại hạ, lúc tại hạ cố tình khống chế cô nương. Và tại hạ sẽ đành cam chịu nếu điều đó thật sự xảy ra.
Nàng lo lắng nhìn quanh:
Ngươi cũng … to gan lắm. Thôi được, nếu ngươi tin thì hãy theo ta. Nào!
Nàng lao đi và lẽ dĩ nhiên là Hà Thái Hoài liền theo chân.
vừa lọt vào một gian nhà xập xệ, nàng bảo:
Trong này có một bí đạo. Chỉ có ta và một người nữa là biết thôi. Và người đó chính là…
Đang định khai mở bí đạo thì chỗ mà Hà Như Hoa định khai mở đã

khai mở. để từ đó vang ra một âm thanh:
Người đó chính là ta. Như hoa, ngươi to gan thật đấy!
Phát hiện đó là một trong hai bảo nương từng theo chân lão Chủ Mẫu, Hà Thái Hoài liền đanh giọng:
Nương nương đã đoán biết ra địa điểm này, cũng có thể hiểu đã có nhiều người cùng đoán biết. Nương nương có muốn bị tại hạ hạ thủ không?
Hà Như Hoa thất kinh:
Đừng. Đó là cô mẫu của ta. Có thể ta thương lượng được.
Hà Thái Hoài thoáng giật mình và dừng ngay ý định sẽ xuất thủ. Đó là lúc vị bảo nương đó lên tiếng:
- Ta chỉ có thể thương lượng nếu Hà Như Hoa có thể bỏa tiểu tử kia cho ta xem qua phàn gần với huyệt Hoàn Khiên bên chân tả của y.
Hà Thái Hoài giật nảy người:
- Vậy là đúng rồi, đúng như tại hạ gần đây đã nghi ngờ. Sự thật tại hạ có xuất thân từ Đông Hải Môn.
Hà Như Hoa ngạc nhiên tột độ:
- Xuất thân của ngươi sao lại...
Cô mẫu của nàng, vị bảo nương kia thì giật thót cả người:
- Ngươi muốn nói ngươi có một vết chàm ở ngay vị trí ta vừa đề cập? Đâu? Cho ta xem nào!
Không còn giữ gì thể diện, Hà Thái Hoài nóng nảy vén cao y phục và để lộ nguyên cẳng chân bên tả:
- Đây! Có phải là...
Hà Như Hoa đỏ mặt quay đi. Cô mẫu của nàng thì cuống quýt:
- Vào bí đạo mau. Như hoa, ngươi lo phong tỏa bí đạo. Để ta đưa tiểu tử vào thẳng khuê phòng của ngươi. Mau!
Và Hà Thái Hoài cứ như người trong mơ, đi theo bảo nương mà không biết bản thân đã đi qua những địa điểm nào.
Hà Thái Hoài chỉ sực tỉnh khi nghe Hà Như Hoa thì thào, oán trách vị bảo nương:
- Sao cô mẫu lại đưa y đến tận khuê phòng của tiểu nhi? Nhỡ chuyện này vỡ lỡ thì còn gì là hai chữ tiết trinh của…
Cô mẫu nàng nôn nóng ngắt lời nói mà không cần úp mở:
- Hắn là trượng phu của ngươi, đã cùng ngươi định sẵn hôn ước từ thủa mới lọt lòng, hắn không vào khuê phòng của ngươi thì bíêt vào khuê phòng của ai?
thế là, cả Hà Thái Hoài lẫn Hà Như Hoa đều hoang mang nửa mê nửa tỉnh, nghe mà như không nghe câu chuyện kỳ lạ đang do vị bảo nương kể:

- … Khúc gia có hai vị tiểu thư. Đại tiểu thư thì gả cho phụ thân của Đoàn môn chủ hiện giờ. Nhị thiểu thư thì lỡ thân thất tiết với một người họ Lưu ở Trung Nguyên. Chuyện của nhị tiểu thư vỡ lở và bị giam vào đại lao theo đúng môn quy bổn môn. Đến lúc nhị tiểu thư mãn nguyệt khai hoa, trẻ sơ sinh liền được Khúc lão đến nhận, sau giao cho ta nuôi dưỡng, thế chỗ đứa con của ta đã yểu mạng từ lúc chưa tròn tháng. Chưa được một năm thì phụ thân của như hoa nghe lỏm tin lão Hoạt theo lệnh ngầm của môn chủ lúc đó là phải hạ sát cốt nhục của nhị tiểu thư. Ta đã cưu mang đứa bé cả năm trời nên thoạt nghe tin đã rụng rời tay chân. Phụ thân Hà Như Hoa vì thương ta và vì vẫn ngấm ngầm cảm phục Khúc lão vì phải đêm ngày bồng theo đứa bé đi tìm phuc thân nó là Lưu Khánh Hà. Chỉ có xa cách mấy ngày mà lòng ta cứ như lửa thiêu đốt. Ta liền lẳng lặng ly khai, quyết đuổi theo Khúc lão, nhận lại đứa bé và sữ lưu lại Trung Nguyên cùng đứa bé vĩnh viễn. May mà ta đuổi kịp và phát hiện lão Khúc đã bị bằng hữu của lão Hoạt là một người ở trong Trung Nguyên hạ độc hãm hại. Ta bèn nhân lúc lão Khúc tọa công bức độc, lẻn mang đứa bé đi. Sau đó, chỉ độ nửa năm gì đó, ta lại sợ sự thất tung của ta có thể làm cho phụ tử Hà Như Hoa liên lụy. Ta đem gởi đứa bé vào một nơi và định bụng sẽ quay lại tìm nếu sự thể ở Đông Hải Môn chưa đến nỗi nào. Thật không ngờ lão Hoạt vì có ý nghi ngờ nên định hãm hại ta. Hoảng sợ, ta vội tìm lão chủ mẫu và giãi bầy tất cả. Đến khi hiểu rõ tự sự, lão Chủ Mẫu đã trách mắng tất cả những ai đã bày mưu hãm hại một đứa bé vô tội. Và đang tức giận, lão chủ mẫu liền ban lệnh nội bất xuất ngoại bất nhập với toàn thể môn nhân bổn môn. Có nghĩa là ta mất cơ hội tìm lại đứa bé cho mãi đến tận bây giờ.

Hà Thái Hoài dù đã trấn tĩnh nhưng liền sau đó vẫn lẩm nhẩm như người đang mơ:

- Hóa ra đó là nguyên do mà từ bé cho đến giờ vãn bói phải mang họ Hà?

Vị bảo nương gật đầu:

- Đó là họ của ta và ta đã căn dặn người nhận nuôi ngươi thay ta như vậy. Họ hiện nay thế nào?

Hà Thái Hoài lắc đầu:

- Chuyện quá khứ hầu như vãn bối đã quên hết. Có lẽ là do ngay từ bé vãn bối đã bị nhiễm độc.

Vị bảo nương lại gật đầu:

- Cũng có thể. Vì lúc ta tìm thấy ngươi thì một phần nào đó ngươi cũng bị nhiễm độc lúc Khúc lão bị hạ độc. Nhưng ta vẫn nghĩ là

không sao vì liền sau đó ta có giúp ngươi bức hết độc tố ra ngoài.
Hà Thái Hoài vỡ lẽ:
- Thảm nào từ bé diện mạo của vãn bối cứ mang mãi màu vàng bệch bệnh hoạn. Thì ra đó là vì ảnh hưởng của chất độc do cốc chủ Ngọa Long đã hạ thủ ngoại tổ Khúc lão nhân gia.
Vị bảo nương giật mình:
- Ngươi bảo kẻ hạ độc Khúc lão ngoại tổ ngươi là cốc chủ Ngoạ Long Cốc? Có phải là một người họ Đoàn. Đoàn Mẫn Hạc?
Đến lượt Hà Như Hoa giật mình:
- Đoàn Mẫn Hạc nào? Có phải là nghĩa tử của lão Chủ Mẫu phu phụ, ba mươi năm trước vì tội lén học công phu tuyệt truyền chỉ dành cho môn chủ nên đã bị trục xuất?
Hà Thái Hoài nghe khắp người nổi gai:
- Vậy thì rõ rồi. Đó là lý do khiến Đoàn môn chủ hiện nay đang cùng lão Hoạt, lão Ngụy mưu đồ chuyện du nhập Trung Nguyên, hợp với Huyết Ma Cung để thực hiện việc đồ bá võ lâm.
Giật mình một lượt, vị bảo nương lo lắng:
- Sao ngươi dám chắc là họ có mưu toan này? Và họ làm thế có khác nào kháng lại mệnh lệnh trước kia của lão chủ mẫu là nội phải bất xuất và ngoại phải bất nhập?
Hà Thái Hoài chợt thở hắt ra:
- Bằng chứng là họ định sử dụng vãn bối vào việc thế thân cho Đoàn môn chủ. Họ còn quả quyết, chỉ cần làm như thế độ một tuần trăng là họ sẽ thành sự. Và họ tin rằng, do lão Chủ Mẫu bị đẩy vào tình thế đã rồi nên sẽ không còn trách cứ họ nữa.
Hà Như Hoa nghi ngại:
- Ngươi nói phải cho minh bạch. Vì đây là chuyện thuộc vào loại kinh thiên động địa, chỉ một nhật định sai lầm dù nhỏ sẽ chẳng có ai tin ngươi.
Hà Thái Hoài nhìn nàng:
- Cô nương còn nhớ đêm cuối cùng trên thuyền, lúc chỉ còn non một ngày nữa là thuyền cập bờ Đông Hải và tại hạ đã bị Trương Thất lẻn đưa đi?
Nàng thừa nhận:
- Ta nhớ. Và sau khi bẩm báo, gia phụ có gia lệnh truy lùng Trương Thất cũng là tìm kiếm cho bằng được ngươi. Chuyện gì đã xảy ra?
Hà Thái Hoài thuật lại tất cả:
- Trương Thất đã nhận biết ra sự giống nhau giữa tại hạ và Đoàn môn chủ, lúc y bất ngờ lau sạch diện mạo tại hạ. Sau đó, suốt thời gian còn ở trên thuyền, vì y cố tình để diện mạo tại hạ lúc nào cũng

nhơ bẩn, và đó cũng là phù hợp với ý muốn của tại hạ nên cô nương không thể nhận biết sự giống nhau đó. Y nhờ đó nảy ra kế mưu và trước lúc thuyền cập bến y đã lẻn đưa tại hạ đến một bí thất cho lão Hoạt thẩm định lại kế mưu của y. Lão Hoạt chấp thuận và thế là Trương Thất phải bị lão Hoạt sát nhân diệt khẩu. Tiếp đó là họ bắt đầu việc đào luyện tại hạ, sao cho sau này tại hạ càng xử sự giống Đoàn môn chủ nhiều chừng nào tốt chừng ấ...
Càng nghe Hà Thái Hoài kể, Hà Như Hoa và vị bảo nương họ Hà càng thêm kinh tâm. Sau cùng Hà bảo nương gật đầu.
- Hai ngươi cứ tạm thời lưu lại đây. Một mình ta sẽ lẻn đến chỗ lão chủ mẫu và bẩm báo tường tận.
Hà Như Hoa thất kinh gọi lại:
- Cô mẫu! Tiểu nhi đâu thể một mình cùng y lưu lại đây?
Hà bảo nương nghiêm mặt:
- Chuyện rào hôn giữa ngươi và y là sự thật. Không tin sau này ngươi có thể hỏi lại phụ thân ngươi. Và nhất là Khúc nhị tiểu thư lúc này vẫn đang còn bị giam.
Hà Thái Hoài mừng rơn:
- Nghĩa mẫu nói thật ư? Gia mẫu vẫn còn sống?
Hà bảo nương rùng mình khắp lượt”
- Ngươi vừa gọi ta là gì?
Hà Thái Hoài phục người xuống:
- Nếu không có nghĩa mẫu tam phen tứ thứ cứu mạng, hài nhi làm gì còn sống đến ngày nay. Nếu nghĩa mẫu không cho hài nhi thất thố hoặc vượt quá phận. Xin hãy cho hài nhi xem người là nghĩa mẫu!
Hà bảo nương chợt rưng rưng lệ:
- Hài tử! Ta... Ta thèm nghe ngươi gọi như thế này từ lâu lắm rồi. Được, ta nhận, ta nhận. Và ta sẽ nghĩ cách mau mau đưa tin này đến cho Khúc nhị tiểu thư, mẫu thân ngươi. Hãy ở lại đây chờ ta. Và đừng quên Hoa nhi chính là hôn thê của ngươi. Ta đi đây!
Hà bảo nương đi rồi, Hà Thái Hoài và Hà Như Hoa cứ ngượng ngùng lúng túng mãi không dám nhìn mặt nhau.
Sau cùng, vì có nhiều việc cần phải bàn định. Hà Thái Hoài đánh bạo.Tiến đến và thi lễ đáp tạ Hà Như Hoa:
- Hà nương, ta sẽ không bao giờ phụ bạc cũng như quên hai lần đại ân mà nương tử đã làm cho ta. Ta chỉ sợ không xứng là tướng công của một thiên kim tiểu thư như nàng.
Hà Như Hoa kinh hãi lách tránh vì thế nàng quên mất thái độ ngượng ngùng cần phải có đúng vào tình huống của nàng. Nàng xoa tay:
- Xin tướng công đừng qua đa lễ. E phận thê nhi như muội không thể

đảm đương, việc vô tình ứng cứu tướng công phần vì do đó là thiếp định, phần khác cũng là chủ ý từ trước của tướng công thôi. Vì nếu không có muội, thân thủ như tướng công đâu dễ gì lâm nguy?
Hà Thái Hoài gật đầu:
- Nàng nói tuy đúng, quả nhiên ta đã có sẵn chủ ý từ trước và nhất định không thể để bọn người như Trương Thất hãm hại. Nhưng nếu không có nàng, ta làm sao có đúng cơ hội gặp nghĩa mẫu, nhân đó hiểu rõ lai lịch và bất ngờ có một nương tử khả ái như nàng? Ta phải cảm kích nàng, đó là điều hoàn toàn hợp lẽ, vừa thuận theo ý trời vừa đúng theo nghĩa tào khang.
Đến lúc này Hà Như Hoa mới đỏ mặt. Nàng giao lại Xích Long Châu cho chàng:
Tướng công xin đừng nói như thể muội là người xinh đẹp khả ái nhất. Ở Trung Nguyên mới có lắm giai nhân mỹ nữ, hạng như muội chỉ là…
Chợt bên ngoài khuê phòng vang lên tiếng bẩm báo:
Tiểu thư có ở trong đó không?
Hà bảo gia vừa có lệnh gọi.
Nhìn sắc mặt có phần lo lắng của Hà Thái Hoài, Hà Như Hoa trấn an:
Việc muội tuy bị tướng công uy hiếp nhưng sau đó muội lại đưa tướng công về đây cả A Lan và A Huệ đều hay. Nếu không có việc trọng đại, họ không lên tiếng đánh động như thế này đâu.
Hà Thái Hoài trầm ngâm:
Ta chỉ sợ không phải chỉ có một mình Hà nhạc phụ đến. Vạn nhất, giả như lão Hoạt vì vẫn có ý nghi ngờ nghĩa mẫu và hành tung của nghĩa mẫu đã bị người của lão phát hiện, thì e rằng…
Không chờ Hà Thái Hoài nói dứt lời, Hà Như Hoa hỏi vọng ra:
A Lan, ngoài Hà lão gia còn ai khác đến không?
Có tiếng A Lan hồi bẩm:
Có cả môn chủ lẫn lão chủ mẫu.
Hà Thái Hoài cũng buột miệng hỏi:
Vậy còn lão Hoạt, lão Ngụy, nhất là Vệ tổng quản?
Phát hiện A Lan chậm đáp, Hà Như Hoa vì hiểu nguyên do nên lập tức lên tiếng giải thích:
A Lan, tướng công đây chính là cốt nhục của Khúc nhị tiểu thư ở Khúc lão gia và cũng là…
A Lan ở bên ngoài lao xộc vào:
- Tiểu muội hiểu rồi. Thảo nào, tướng công vừa có diện mạo giống Đoàn môn chủ, do cả hai đều là thân huynh đệ cùng có xuất xứ từ Khúc gia, vừa là chưa gì tiểu thư đã đưa vào tận khuê phòng, hóa ra

là cô gia của bọn tiểu muội. Cô gia, xin cho nô tỳ được tham kiến.
Tuy đỏ bừng mặt nhưng Hà Như Hoa vẫn không quên tình thế khẩn trương trước mắt. Nàng bảo:
Biết cô gia thì sao chưa đáp lại câu vừa hỏi của cô gia?
A Lan đáp:
- Không thấy những người đó. Riêng Vệ tổng quản thì nghe đâu đang đích thân đi vào khu biệt giam.
Hà Như Hoa giật mình:
Lão Vệ vào đó để làm gì?
A Lan liếc nhìn Hà Thái Hoài:
- Theo lệnh lão chủ mẫu, lão vào đó là để thu xếp chỗ biệt giam có lẽ dành cho cô gia đây.
Hà Thái Hoài lập tức bữu môi:
Theo ta nghĩ thì không phải vậy, nhất định là lão được lệnh theo dõi nghĩa mẫu.
Vừa nói đến đây Hà Thái Hoài chợt đổi giọng:
Không ổn rồi. Nếu vì diện mạo của ta có làm cho nghĩa mẫu nghi ngờ và đoán biết lai lịch thì có lẽ lão Hoạt cũng từ từ đoán biết. Chuyện lão Vệ vào đó nhất định là muốn uy hiếp sinh mạng của mẫu thân ta. Như Hoa, nàng có nghĩ như thế không?
Hà Như Hoa rung động:
Nội Trung Đường và Ngoại Nhân Đường đều đo phe họ nắm giữ. Thông tin giữ họ và Trung Nguyên có lẽ vẫn thông suốt từ ấy đến nay chuyện của tướng công nhất định họ phải rõ như nhìn vào long bàn tay. Tướng công nói đi, liệu có điểm nào liên quan đến tướng công có thể khiến họ đoán biết lai lịch thật?
Có ! Ta từng là một cô nhi và có đúng năm năm ta được chính gia phụ đưa về nuôi dưỡng, cho dù gia phụ hoàn toàn không ngờ ta chính là cốt nhục của người.
Hà Như Hoa tái mặt:
Nếu là vậy, có lẽ tướng công nói đúng. Họ đã đoán biết lai lịch của tướng công. Ở Đông Hải môn này chỉ có lão Vệ là thâm trầm nham hiểm nhất. Nếu không có sự việc ngày hôm nay xảy ra, có lẽ muội cũng không ngờ lão Vệ là người đồng phe với lão Hoạt.
Như nàng muốn nói lão Vệ sẽ không từ bất kỳ thủ đoạn nào nếu thủ đoạn đó có thể loại bỏ ta? Kể cả việc đem sinh mạng gia mẫu ra uy hiếp ta?
Nàng ngập ngừng:
Chuyện này tuy khó nhưng xét theo tâm tính lão thì… cũng có thể.
Toàn thân hà thái hoài vụt chấn động. Hà Thái Hoài nhìn A Lan:

Phiền Lan muội ra ngoài bẩm báo hộ rằng tiểu thư do vừa trải qua cơn hung hiểm, hãy còn bang hoàng nên có thể chậm ra tiếp nghinh và nhớ đừng đả động gì đến sự hiện diện của ta. Đi đi.
A Lan lưỡng lự một thoáng mới chịu bỏ đi.
Chờ A Lan đi thật khuất, Hà Thái Hoài chợt hạ thấp giọng:
- như hoa, nàng có kiếm hay đao gì không? Hãy cho ta mượn tạm.
Hà Như Hoa tiến đến góc phòng lấy ra và giao cho Hà Thái Hoài một thanh kiếm:
- Muội ít khi sử dụng nên hầu như quên rằng muội từng có thanh kiếm này. Tướng công định làm gì?
Hà Thái Hoài cất thanh kiếm vào giữa ống tay áo và hạ thấp giọng hơn nữa, gần như chỉ là lời thì thào:
Ta sẽ theo bí đạo để trở ra ngoài kia. Nàng cố gắng kéo dài thời gian và lựa lời dò hỏi hộ ta, xem nghĩa mẫu và gia mẫu lúc này như thế nào, phần ta sẽ tùy theo từng lời đối đáp của họ mà có biện pháp thích ứng để đối phó. Và giả như điều đó có xảy đến, ta muốn nàng giúp ta một việc.
Nàng giật mình:
Sẽ là bất tiện nếu sự việc chưa minh bạch mà muội đứng về phe tướng công, đối đầu với bọn họ.
Hà Thái Hoài lắc đầu:
Trái lại ta còn muốn nàng giữ kín chuyện giữa ta và nàng. Nàng nói đúng, sự việc kể như chưa có gì là minh bạch nếu chưa có sự thừa nhận của nhạc phụ đại gia và gia mẫu.
Nàng băn khoăn:
- Vậy tướng công muốn muội giúp chuyện gì?
Thay vì đáp, Hà Thái Hoài chợt hắng giọng:
Là Lan muội đó ư? Đã bẩm báo thế nào rồi?
A Lan từ bên ngoài tiến vào, sắc mặt đầy lo ngại:
- Hà lão gia biết tiểu thư quay về từ lâu, dường như là theo bí đạo mà Hà lão gia có ý ám chỉ. Và Hà lão gia bảo nếu tiểu thư không ran gay thì vì lỗi thất lễ của tiểu thư đối với môn chủ và lão chủ mẫu, Hà lão gia đành phải xông vào.
Hà Thái Hoài gật gù:
Phiền Lan muội quay ra lần nữa bảo rằng tiểu thư sẽ ran ngay.
Nhìn A Lan vội vã bỏ đi, Hà Thái Hoài cười nhẹ:
Bói thì nói vậy thôi, kỳ thực ta đành uy hiếp nàng một lần nữa. Nào, nàng hãy cùng ta thoát ra theo bí đạo thật nhanh. Ta không thể tin A Lan.
Bất luận phản ứng của Hà Như Hoa như thế nào, Hà Thái Hoài vẫn

đẩy Hà Như Hoa bước đi.
Tuy ngấm ngầm bất phục nhưng Hà Như Hoa vẫn đành miễn cưỡng bước theo đi.
Chỉ đên khi cả hai bước trở lại vào bí đạo thì dựa theo từng thanh âm vang vang đến tai họ, Hà Như Hoa mới chịu tin lời Hà Thái Hoài.
Đó là thanh âm của phụ thân Hà Như Hoa vọng theo bí đạo vang đến:
Ngươi bảo tiểu thư có đưa tiểu tặc vào đây thật sao, A Lan? Chúng đâu rồi?
Hiểu rõ tâm ý của nàng, Hà Thái Hoài khẽ hỏi:
A Lan không biết gì về bí đạo?
Nàng nghiến răng:
Cũng may là chưa! Bằng không…
Hà Thái Hoài chận lại:
Vậy thì tốt. Ta sẽ giả như uy hiếp nàng, nhờ nàng đưa ta đến chỗ biệt giam. Còn bây giờ nàng hãy nghe ta dặn đây.
Sau một lúc thì thào giải thích, Hà Thái Hoài lại nói:
Đấy là việc ta muốn nhờ nàng. Hi vọng nàng đừng xem nhẹ. Bằng không hậu quả sẽ thật khó lường.
Sắc thái của Hà Thái Hoài là quá nghiêm trọng nên Hà Như Hoa không thể không đáp ứng:
Được, muội sẽ nghĩ kế, tuy rằng chuyện tướng công vừa nói là khó tin.
Hà Thái Hoài gượng cười:
Rồi nàng sẽ phải tin nếu như sinh mạng của gia mẫu thật sự bị bọn họ uy hiếp. Chỉ sợ lúc đó ta không phẫn nộ không được và nàng thì sẽ mãi mãi xem ta là một hung nhân, không đáng là tướng công của nàng.
Cả hai đã tiến đến đầu còn lại của bí đạo, càng giúp Hà Như Hoa nhìn thấy sắc mặt nhợt nhạt của thái hoài nàng rung mình:
Có những việc không thể không phẫn nộ, chỉ mong tướng công biết tự kiềm chế. đừng để hậu quả đáng tiếc nào xảy ra.
Hít vào một hơi thật dài, Hà Thái Hoài chợt đổi ý:
- Nếu muốn vậy, được, nàng không cần đưa ta đi đến chỗ gia mẫu, nàng hãy lưu lại đây, cố cầm chân mọi người càng lâu càng tốt. Và nhớ, đừng nên để ý từng động thái của Đoàn môn chủ, ta e môn chủ sẽ có cử chỉ bất lợi cho nàng.
Nàng cảm kích:
Muội chỉ lo cho tướng công thôi. Vì một mình tướng công sẽ phải đối phó với biết bao nhiêu nguy hiểm, khác với muội, muội chỉ đối phó

với một mình môn chủ.
Hà Thái Hoài cười trấn an nàng:
Ta có thể nói thật cho nàng nghe điều này. Là một khi ta phát cuồng thì thiên binh vạn mã cũng không ngăn được ta. Có khó khăn chăng là làm sao sau đó ta tự kiếm chế, chỉ sợ ta không còn là ta nữa.
Nàng chợt bảo:
Xích Long Châu vốn là báu vật, có thể giúp người định an tâm khí. Đó là lý do khiến bổn môn từ khi có Xích Long Châu đã lấy đó làm tín vật và cũng là vật bất ly than của môn chủ. Muội tin tưởng tướng công dù có bị phát cuồng vì phẫn nộ cũng không đến nỗi cuồng tâm quá lâu. Vì Xích Long Châu hiện do tướng công lưu giữ.
Không muốn nàng thất vọng vì đã tin tưởng vào một chuyện quá ư mơ hồ, Hà Thái Hoài liến lấy Xích Long Châu ra và thủ chặt vào long bàn tay tả:
Được, ta sẽ giữ mãi như thế này. Nhất định Xích Long Châu sẽ giúp ta an tâm định khí như nàng vừa chỉ điểm. Và đã đến lúc nàgn chỉ cho ta biết chỗ biệt giam rồi.
Hà Như Hoa chỉ mới kịp điểm chỉ thoáng qua thì từ đầu bên kia bí đạo đã có nhiều âm thanh vang dội đến.
Hà Thái Hoài cũng nghe nên bảo nàng:
Bao nhiêu đó đủ rồi. Bầy giờ phải chế ngự huyệt đạo của nàng, làm cho việc uy hiếp phải giống như thật. Tạm biệt.
Hự!

Xích Long Châu

Chương 24
Xích Long Châu

Hà Như Hoa không thích chút nào ý đồ của Hà Thái Hoài.
Và do Hà Thái Hoài chỉ điểm huyệt đạo nàng với lực đạo vừa phải nên ngay khi được phụ than nàng chạm vào, nàng cử động được ngay. Hà Như Hoa sau đó lên tiếng nói được ngay không chờ nghe hoặc phụ than hoặc lão chủ mẫu hay chờ nghe Đoàn môn chủ hỏi:
Y và cô mẫu Hà Như Nguyệt đã đồng mưu với nhau. Họ lừa hài nhe, bảo hài nhi là hôn thê gì đó của y. Phụ than, hai nhi vậy là đã hai làn bị uy hiếp. Danh giá của hài nhi cũng bị y làm cho hoen ố, phụ than

hãy giúp hài nhi rửa sạch mối nhục này.
Vì không hề chờ nghe Hà Như Hoa nói những lời tương tự thế này nên những nhân vật vừa chậy đến đã phải ngơ ngác nhìn nhau.
Hà Như Hoa tức tối giẫm chân thình thịch:
Lão chủ mẫu, môn chủ, không lẽ cả hai cũng không tin lời của tiểu nữ ? Nếu vậy tất cả hãy cùng tiểu nữ chạy đến chỗ biệt giam là sẽ tỏ tường hư thật.
Và nàng quay qua hỏi phụ than:
Phụ than nhất định không giúp hài nhi rửa sạch nỗi ô nhục này phải không? Vậy thì được, hài nhi sẽ tự đi một mình.
Đoàn môn chủ vụt quát:
Đứng lại! Nếu Hà Như Hoa ngươi thật sự muốn rửa nhục thì không cần đi đến chỗ biệt giam làm gì cho phí công.
Hà Như Hoa ngơ ngác:
Nhưng y vừa buộc thuộc hạ phải chỉ đường cho y đến chỗ biệt giam?
Đoàn môn chủ cười lạt:
Y đi đến chỗ đó nếu không tự đâm đầu vào tử địa thì y cũng phải quay lại đây thôi. Vì bổn môn chủ vừa ngấm ngầm hạ lệnh cho Vệ tổng quản bắt giữ và giải Hà Như Nguyệt đến tận đây. Chúng ta quay lại nào.
Bảo mọi người cùng quay lại nhưng khi mọi người đi qua thì Đoàn môn chủ lại cố tình nấn ná lại.
Lão chủ mẫu nghi hoặc:
Đoàn nhi sợ tiểu tử quay lại theo lối này?
Đoàn môn chủ gật đầu:
Và y sẽ phải thất vọng vì thấy bí đạo này đã bị phá hủy.
Dứt lời, Đoàn môn chủ hất ra một loạt kình, phá hủy toàn bộ lối xuất nhập bí đạo.
Ầm! Ầm! Ầm...
Nhân tiếng dư âm vẫn âm vang, Hà Như Hoa len lén báo cho phụ than biết chuyện Hà Thái Hoài có thể phát cuồng, cùng những lời Hà Thái Hoài dặn nàng phải cố ngăn cản, đừng cho những người không đáng phải chết lại vô tình đưa mạng đến nạp cho một Hà Thái Hoài đã cuồng tâm.
Hà trưởng lão thọat nghe vội giật mình.
Có thật như thế ư?
Lão chủ mẫu nghe được vội hỏi:
Chuyện gì đó, Hà đường chủ?
Hà trưởng lão lại đem câu chuyện vừa nghe kể cho lão chủ mẫu hay. Đoàn môn chủ nhờ đó cũng nghe rõ. Và Đoàn môn chủ gật đầu thừa

nhận:
Theo tin từ Trung Nguyên đưa qua thì Hà Thái Hoài từng có bản lãnh kinh thiên động địa này, nhất là lúc y vì quá phẫn nộ phải phát cuồng. Tuy nhiên, đó là vì y chưa biết bản lãnh thật sự của chúng ta. Cứ để đấy, giả như tiểu tử thật sự phát cuồng, sẽ do bổn môn chủ tự đảm đương. Đi nào!
Lão chủ mẫu tuy bước đi nhưng bỗng hắng giọng:
Thì ra Đoàn nhi vẫn lén ta liên lạc với súc sinh Đoàn Mẫn Hạc?
Đoàn môn chủ bối rối:
- Dù sao người cũng từng là nghĩa thúc thúc của hài nhi. Nghĩa thúc thúc nay đã bị thù nhân hãm hại, chính nghĩa huynh Đoàn Mẫn Chung có nhờ hài nhi tiếp tay báo thù cho nghĩa thúc Mẫn Hạc.
Lão chủ mẫu vặn hỏi:
Chuyện oán thù của Trung Nguyên, Đoàn nhi xen vào không gi? Huống chi hậu nhân của Mẫn Hạc vẫn còn Ngọa Long cốc đó, lực lượng đó lẽ nào không đủ giúp y báo thù?
Đoàn môn chủ cố gắng biện bạch:
Mẫn Chung huynh tuy có Ngọa Long cốc nhưng do thù nhân qua lợi hại, Mẫn Chung huynh tuy muốn phục thù nhưng lực bất tong tâm.
Thù nhân của y là ai? Ngũ tuyệt kỳ hay chính là Hà Thái Hoài này?
Đoàn môn chủ cố tình thở ra:
- Ngũ kỳ ngũ tuyệt tuy lợi hại nhưng thế lực e không bằng thù nhân của Đoàn Mẫn Chung nghĩa huynh.
Phụ thân Hà Như Hoa chợt xen vào:
Trung Nguyên có câu: tam gia phái, nhất bang, thấy đại phái võ lâm. Có phải thù nhân của Ngọa Long cốc là một trong những nhân vật này?
Đoàn môn chủ vụt trầm giọng:
Chính là hai trong tam phái võ lâm. Một là minh chủ Tư Mã Vương đệ nhất thần trang, hai là Lưu Khánh Hà đệ tam gia phái, Trung Nguyên Đệ Tam phủ.
Lão chủ mẫu lo ngại:
Đoàn Mẫn Hạc làm gì gây hấn cùng một lúc với hai nhân vật lợi hại nhất nhì võ lâm Trung Nguyên này?
Đoàn môn chủ lắc đầu:
Hài nhi có nghe Đoàn Mẫn Chung nói thì đó là do hai nhân vật ngụy hiệp này động long tham với phổ Lưỡng Nghi mà Đoàn Mẫn Hạc nghĩa thúc lúc lưu lack vào Trung Nguyên có tình cờ phát hiện. Ở võ lâm Trung Nguyên vốn là thế, cứ hễ nghe ở đâu có bí kíp là toàn bộ nhân sĩ võlâm đều nhao nhao đến tranh giành lẫn nhau. Đoàn Mẫn

Hạc nghĩa thúc vì không am hiểu đạo lý này nen mất mạng.
Lão chủ mẫu giận dữ:
Giỏi cho Lưu Khánh Hà và tên minh chủ thối tha Tư Mã Vương. Mẫn Hạc dù sao cũng từng goị lão than này là nghĩa mẫu, mối thù này nhất định lão than phải giúp Đoàn Mẫn Chung báo phục.
Đoàn môn chủ gật gù phụ họa:
Hài nhi cũng từng phẫn nộ như thế ngay khi nghe tin của Đoàn Mẫn Chung đưa đến. Vì thế, ...
Câu nói của Đoàn môn chủ bỗng bị Hà Như Hoa cắt ngang bằng cách vờ hô hoán:
Đên rồi. Chỉ mong sao Vệ tổng quản kịp bắt giữ tiểu tặc để hài nhi có cơ hội báo thù.
Nàng bảo đến là ám chỉ mọi người đã đi đến chỗ cuối cùng của bí đạo, đó chính là khuê phòng của nàng, nơi đang có A Lan phấp phỏng đứng chờ.
Hà Như Hoa thản nhiên hỏi A Lan:
Đã có tin gì chưa? Vệ tổng quản có đưa ai đến đây cho lão chủ mẫu và môn chủ xét xử chưa?
A Lan thật sự kinh ngạc như không ngờ lại thấy Hà Như Hoa đang ung dung đi cùng với lão chủ mẫu và nhất là Đoàn môn chủ:
- Tin về Vệ tổng quản hay tin tức của cô gia?
Hà Như Hoa giận giữ đánh vào một bên mặt A Lan:
Ngươi dám gọi y là cô gia nữa sao? Hay ngươi cũng về hùa vời tiểu tặc, với cô mẫu của ta cố tình hủy hoại danh tiết của ta? Hử?
Bị trừng phạt vô cớ, A Lan hậm hực liếc nhìn Đoàn môn chủ:
Môn chủ...
Đoàn môn chủ xua tay:
Tất cả chỉ là thủ đoạn của tiểu tử, có sự tiếp tay của mụ bảo nương Hà Như Nguyệt. Tội của mụ rồi sẽ được phân xử, cần nhất là phải truy tìm cho bằng được tiểu tử kia. Thế nào rồi?
Tuy rất ấm ức nhưng A Lan không thể không đáp:
Vẫn chưa thấy Vệ tổng quản đưa người đến. Hoạt trưởng lão, Ngụy trưởng lão cũng vừa mới từ đây đi đến chỗ biệt giam, có lẽ là muốn tìm hiểu xem sự thể như thế nào. Hà Như Hoa lại phát hiện lời dối trá thứ hai của A Lan thủ túc của nàng. Vì như A Lan vừa bẩm báo thì lúc mọi người đến đây tìm nàng đã có mặt luôn lão Ngụy và lão Hoạt, chứ không phải không có như lúc đầu Alan cố tình bẩm báo sai lạc cho như hoa và Hà Thái Hoài biết.
Càng them oán ghét A Lan, Hà Như Hoa cố tình ra lệnh:
Tiểu tặc hiện đang tìm đến chỗ biệt giam, ngươi mau chạy đến đấy,

kịp bẩm báo cho nhị vị trưởng lão và Vệ tổng quản biết để sẵn cách đối phó. Đi đi/
Đoàn môn chủ liền phụ họa:
- Tiểu thư ngươi nói cũng đúng. Ngươi đi đi, và nhớ dặn mọi người là đừng quá xem thường tiểu tử.
Có nghe môn chủ hạ lệnh A Lan mới chịu đi. Điều đó cho Hà Như Hoa biết rằng đã từ lâu A Lan không còn là tâm phúc của nàng nữa mà chính là tâm phúc của Đoàn môn chủ. Càng nghĩ nàng càng giận đến tận tâm can.
Đông Hải môn tuy là đảo nhưng địa hình khá bằng phẳng và rộng. A Lan do quá thông thạo địa hình nên dễ dàng tìm đến chỗ biệt giam cho dù ả khởi hành sau Hà Thái Hoài một lúc lâu.
Phát hiện ả Hà Thái Hoài cũng đang kiếm tìm chỗ biệt giam cũng từ xa lao đến đón đầu:
A Lan, ngươi đến đây làm gì?
vừa nhìn thấy Hà Thái Hoài, ả lung túng:
Cô gia… nô tỳ đến… đến…
Hà Thái Hoài mỉm cười:
Nếu ta đoán không lầm thì không phải tiểu thư sai ngươi đến để dẫn đường cho ta?
A Lan vụt tươi tỉnh:
- Chính là tiểu thư sai nô tỳ đến. Tiểu thư sợ cô gia…
Hà Thái Hoài trầm giọng:
Thôi đi! Chuyện ngươi phản bội tiểu thư ta và tiểu thư đã biết. Nói mau, ai sai ngươi đến đây?
Ả chối bay:
- Phản bội? Nô tỳ làm sao dám phản bội long tin tưởng tiểu thư luôn dành cho nô tỳ?
Hà Thái Hoài nheo mắt nhìn ả và bất ngờ gật đầu:
Vậy thì tốt. Có ngươi được tiểu thư sai đến cũng hay. Đỡ cho ta khỏi phải phí thời gian tìm kiếm. Nào, nói đi, nơi mẫu thân ta bị giam giữ là chỗ nào?
Ả nhanh nhảu:
- Cô gia hãy theo nô tỳ!
Ả quay người và định bỏ đi, chợt nghe Hà Thái Hoài gọi giật lại:
- Ngươi không nghe rõ câu ta hỏi sao? Ta bảo ngươi đưa ta đến chỗ mẫu thân ta bị giam, ngươi đi đâu vậy?
Ả giải thích:
- Phải đi thêm một đỗi nữa. Cũng không xa lắm đâu!
Hà Thái Hoài cười lạt:

Đúng như thế thật sao? Hóa ra có đến hai chỗ giam người ở Đông Hải môn này và ngươi và A Huệ mỗi người biết một chỗ?
Ả tái mặt:
- Cô gia đã gặp A Huệ? Và A Huệ đã nói với cô gia rằng…
- Ngươi không chối nữa chứ, rằng chỗ biệt giam chính là chỗ này?
Ả từ từ lùi lại:
- Có lẽ nô tỳ đã lầm lẫn và…
Và ả bất ngờ lao tọt vào chỗ mà Hà Thái Hoài biết chắc là nơi biệt giam.
Vút!
Hà Thái Hoài bật cười:
Ngươi có khôn mà không có ngoan. Và ta chưa hề gặp A Huệ như lời ta vừa cố tình bịa để ngươi tự tố cáo sự giả dối của ngươi, ha … Ha…
Đáp lại tràng cười của Hà Thái Hoài, từ chỗ A Lan vừa lao vào vừa có mấy loạt cười hất ngược ra:
Ngươi có biết A Lan vừa lừa dối ngươi cũng chẳng ích gì. Vì ngươi đâu còn có cơ hội nào để trừng trị A Lan hoặc ngông nghênh tự đắc. Ha… ha…
Và giữa mấy loạt cười này Hà Thái Hoài không thể không nghe thấy tiếng nghĩa mẫu Hà Như Nguyệt kêu thét:
Ngươi mau chạy đi. Đừng để chúng dung sinh mạng của ta và mẫu thân ngươi uy hiếp ngược lại ngươi.
Hà Thái Hoài dừng phắt lại và hiểu chẳng thể ngẫu nhiên nghĩa mẫu Hà Như Nguyệt dù bị khống chế nhưng vẫn có thể lên tiếng hô hoán như thế.
Và Hà Thái Hoài đoán không lầm. Thanh âm của lão Hoạt vọng ra:
Nếu lão phu đoán không lầm thì Hà Thái Hoài vốn là một nam nhi hảo hán luôn coi trọng nghĩa khí. Lẽ nào ngươi chỉ biết lo thân và để mặc cho bao nhiêu người vì quan tâm đến ngươi nên phải mất mạng vì ngươi? Lão phu nói như thế có đúng không? Ha …ha…
Hà Thái Hoài lùi dần ra xa:
Lão nói chẳng sai và nhất là ta nếu muốn bỏ chạy thì chạy đâu cho thoát Đông Hải môn này? Yên tâm ta vẫn ở bên ngoài chờ đợi mẫu thân ta và nghĩa mẫu ta là Hà Như Nguyệt ra đây.
Tiếng lão Hoạt thật tự đắc:
Đương nhiên lão phu phải cho ngươi nhìn thấy. Vì nếu không như thế bọn lão phu đâu dễ gì uy hiếp được ngươi. Ha…ha…
Lão Hoạt đi tay không xuất hiện trước. Lão Ngụy đi kế tiếp cũng chỉ có hai tay không. Mãi đến người thứ ba và người thứ tư là lão Vệ

tổng quản và Chung hộ pháp thì mới có người kèm theo.
Đây là hai phụ nhân, một đã quen mặt với Hà Thái Hoài chính là nghĩa mẫu Hà Như Nguyệt. Một còn lại thì mặt mày nhợt nhạt, tóc tai rối bù, y phục bẩn thỉu, là một nữ nhân mà Hà Thái Hoài thật không ngờ đó là thân mẫu. Nhân vật xuất hiện kế tiếp chính là A Lan
Ả cao ngạo nhìn Hà Thái Hoài:
- Có vẻ như ngươi chưa tin đây là mẫu thân của ngươi?
Dứt lời và không cần nghe Hà Thái Hoài hồi đáp, ả đột nhiên vung tay đánh thật mạnh vào người của phụ nhân nhơ bẩn nọ.
Chát!
Phụ nhân nọ do đau, buộc phải ré lên:
Được rồi, đủ rồi, đừng đánh ta nữa, đừng hành hạ Khúc Liễu Châu này nữa. Ta nhận tội là ta chót nghe lời đường mật của gã họ Lưu. Ta đã thông dâm với y. Đừng đánh ta nữa.
Ánh mắt của Hà Thái Hoài chợt toát ra vẻ lạ kỳ, làm cho lão Hoạt hiểu sai bỗng ra lệnh cho Chung hộ pháp:
Hãy giải khai huyệt đạo một lần nữa cho phản đồ Hà Như Nguyệt!
Lão họ Chung vừa giải khai thì nghe Hà Như Nguyệt bật thét lên:
Ta không biết gì về điều này. Mẫu thân ngươi trước kia vẫn tỉnh táo, không hề gọi phụ thân ngươi như vậy.
Hà Thái Hoài cứ từ từ hít vào một hơi thật dài, thật sâu:
Nhưng đó vẫn đích thực là gia mẫu? Đúng không nào, nghĩa mẫu?
Hà Như Nguyệt căm phẫn:
Chính là mẫu thân ngươi. Nhưng ta thật không ngờ chỉ chưa đầy một năm, chưa gặp mà chúng đã làm cho mẫu thân ngươi ra nông nỗi này!
Hà Thái Hoài từ từ quay nhìn lão Hoạt:
Lời nghĩa mẫu ta là hoàn toàn đúng?
Lão Vệ, người đang giữ phụ nhân nhơ bẩn nọ trong tay bỗnh ngang nhiên lên tiếng:
Ngươi khỏi phải truy hỏi dông dài. Tất cả những việc này đều là chủ ý của ta. Và nguyên nhân chỉ vì ta căm thù Lưu Khánh Hà. Nếu không có y đột nhiên xen vào, khúc liễu châu đã là thê nhi của ta. Càng hận Lưu Khánh Hà bao nhiêu ta càng thích thú khi nghe mẫu thân ngươi phải tự miệng nói ra những lời thú tội đó bấy nhiêu. Và ngươi, ha…ha… ngươi làm gì được ta nào? Ha…ha…
Bàn tay của Hà Thái Hoài chợt đỏ lên, một màu đỏ kỳ dị và màu đỏ đó lan dần khắp cánh tay tả.
Cũng lúc đó, do Hà Thái Hoài đang quá ư phẫn nộ nhưng cố kềm lại nên đã vận lực lên song thủ làm cho Xích Long Châu tự phát quang

mà Hà Thái Hoài khôgn hay, từ bàn tay hữu của Hà Thái Hoài đang từ từ nhô ra một thanh kiếm.
Lão Hoạt kinh nghi:
Là Chấp Pháp Kiếm lệnh!
Lão Ngụy, lão Vệ và cả lão Chung cùng A Lan nữa, tất cả đều phải chú mục nhìn vào thanh kiếm đã hiển hiện rõ ràng trên hữu thủ của Hà Thái Hoài.
Đó là một cơ hội cực kỳ tốt, Hà Thái Hoài vụt đanh giọng:
- Phiền nghĩa mẫu chăm sóc hộ mẫu thân, còn tất cả phải chết ….ha…ha…
hữu thủ hất kiếm ra, cái vẫy tay của hà thai hoài tuy không bất ngờ nhưng vẫn gây bất ngờ cho tất cả. Vì nào có ai ngờ Hà Thái Hoài sẵn sàng ném bỏ thanh kiếm được gọi là Chấp Pháp Kiếm Lệnh kia bay đi?
Và đường bay đi của thanh kiếm chính là nơi lão Vệ và lão Chung đang đứng.
Viu…
Trong khi đó Hà Thái Hoài vẫn cười như cuồng như dại:
Ha…ha…
Sợ thanh kiếm thì ít mà sợ tiếng cười của Hà Thái Hoài thì nhiều, lão Chung có phần sơ hở trong một sát na.
Hà Như Nguyệt lập tức vẫy vùng và thoát khỏi tay lão Chung.
Rồi đến lượt lão Vệ bị bất ngờ khi phát hiện Hà Như Nguyệt liều lĩnh xông đến và chụp vào phụ thân nọ.
Đối với Hà Thái Hoài thì bấy nhiêu đó là quá đủ. Hà Thái Hoài liền buông thả để mặc cho cơn phẫn nộ dâng lên và chiếm ngự hoàn toàn tâm trí.
Ha…ha…Chết! Bọn ngươi đều phải chết! Ha…ha…
Lão Vệ đang tung kình quật vào Hà Như Nguyệt, một cách đối phó hữu hiệu nhất để vừa giữ lại phụ nhân nhơ bẩn nọ vừa trừng trị hành vi chống đối lại Đông Hải môn của Hà Như Nguyệt. Chợt lão kinh tâm, mắt bỗng bị lóa khi có một thủ ảnh màu đỏ huyết lao vào lão! Và lão thập phần hoảng hốt khi nhận ra chủ nhân của Xích Thủ Ảnh nọ lại là Hà Thái Hoài! Lão Vệ vội vã nhảy lùi và cuống cuồng kêu thảng thốt:
- Chao ôi! Một công phu thật kỳ lạ! Ta…
Lão không thể kêu hết lời vì Xích Thủ Ảnh nọ vẫn theo sát lão. Và mãi đến tânh lúc này, khi nữa thân hình bên tả của lão chợt tê dại vì bị Xích Thủ Ảnh nọ chạm vào, lão mới nghe tiếng rít đầy căm phẫn của Hà Thái Hoài vang bên tai:

Lão đã làm ta phát tởm lợm vì tâm địa hẹp hòi và độc ác của lão. Hãy đón nhânh số phận dành cho lão.
Và.
Soạt!!
tiếng kêu như tiếng y phục bị xé toạc, điều này làm cho lão Vệ phải quét mắt thật nhanh nhìn vào mé thân hình bên tả của chính lão để xem xem Hà Thái Hoài tung chưởng xé bỏ y phục của lão.
Và lão bật thét lên, là tiếng thét đầy kinh hoảng và không còn chút nào giận dữ hoặc phẫn nộ:
- Ôi chao! Da thịt của ta! Công phu của tiểu tử sao có thể phá hoại da thịt ta như thế này? A...a...
chính Hà Thái Hoài cũng cảm thấy bất ngờ về chiêu vừa thực hiện và còn về hiện trạng kỳ lạ đang xảy ra cho bản thân nữa. Thứ nhất, Hà Thái Hoài vẫn đang rất phẫn nộ nhưng lần này chẳng hiểu vì sao tâm trạng phẫn nộ đó lại không làm Hà Thái Hoài cuồng tâm uổng trí. Trái lại Hà Thái Hoài vẫn nhận thức rõ những gì bản thân đang tiến hành. Vì nhận thức được nên Hà Thái Hoài thật sự bất ngờ khi phát hiện hữu kình vừa rồi của bản thân không những mang theo một màu đỏ quái dị mà khi hữu kình đó chạm lướt qua người lão Vệ còn có một kết quả thật khó tưởng tượng là làm cho một nửa người bên tả của lão Vệ phải tuột chảy toàn bộ da thịt và đương nhiên để lộ ra những gì còn lại ở nửa người bên này của lão chính là xương cốt của lão. Một công phu mang đến một hậu quả quá ư quái đản của công phu này và hậu quả của công phu này làm cho Hà Thái Hoài rùng mình. Hà Thái Hoài thầm nghĩ, nếu chiêu công đó không phải Hà Thái Hoài tung ra chỉ nhằm đe dọa lão Vệ, buộc lão phải bỏ dở hành vi hạ thủ nghĩa mẫu Hà Như Nguyệt, nghĩa là Hà Thái Hoài đừng xuất thủ chiêu đó chỉ lao phớt qua lão, mà quật thẳng vào lão thì không hiểu hậu quả sẽ như thế nào nữa đối với lão Vệ và nhất là đối với nghĩa mẫu, đối với mẫu thân thế nào cũng lọt vào phạm vi uy lực của chiêu công kỳ dị đó?
Đó là thứ công phu Hà Thái Hoài chưa nhìn thấy cũng không hề nghĩ là bản thân có am hiểu. Và Hà Thái Hoài hoang mang không thể hiểu vì sao bản thân bỗng vô tình có thể xuất thủ thành chiêu công quái đản này.
Chợt có tiếng gầm thét của lão Ngụy vang lên:
- Mụ chạy đi đâu Hà Như Nguyệt?
hầu như toàn trường đang trấn dộng vì mục kích chiêu công kỳ lạ của Hà Thái Hoài và kết quả đã biến lão tổng quản họ Vệ thành một quái nhân với một bên là còn đủ da thịt cùng y phục và với nửa bên

còn lại là phần khung xương loang lổ đỏ trắng, tiếng gầm thét của lão Ngụy vô tình giúp mọi người choàng tỉnh, vượt qua cơn mê loạn kinh hoàng.
A Lan tung người đuổi theo Hà Như Nguyệt đang cố đưa phụ nhân nhơ bẩn bỏ chạy.
Lão Chung, lão Hoạt thì phẫn nộ lao vào Hà Thái Hoài.
- Ngươi chỉ gặp may thôi và Xích Long Châu chỉ có thể giúp ngươi một lần thôi. Giờ thì phải nạp mạng!
Đỡ chiêu!
Ào…
Vù…
Xích Long Châu? Hà Thái Hoài kinh nghi, cúi đầu nhìn vào lòng bàn tay tả. Xích Long Châu nguyên thủy là viên minh châu có màu đỏ rực thì lúc này chẳng hiểu vì sao nó chỉ còn là viên minh châu bình thường, không còn chút gì màu đỏ, cứ như thể nó chưa từng có sắc đỏ bao giờ.
Hoang mang vô tưởng, Hà Thái Hoài chỉ suýt nữa vứt nó đi nếu như đúng lúc đó hai ngọn kình của lão Hoạt và lão Chung không ồ ạt đổ ập đến.
Nhìn thấy mặt hiểu lão này là Hà Thái Hoài lại phẫn nộ. hữu kình liền hất ra, Hà Thái Hoài quát:
Ta không may hay chính hai lão không gặp may?
Đỡ chiêu!
Và một lần nữa Hà Thái Hoài bị bất ngờ vì rõ rang lần này Hà Thái Hoài phát kình theo công phu sở học của Khúc lão nhân - ngoại tổ của chính Hà Thái Hoài - một công phu từng sử dụng. Nhưng đâu có lần nào Hà Thái Hoài lại thấy công phu đó phát ra ánh đỏ như lần này?
Ào…
Và đó cũng là điều làm cho hai lão Chung, Hoạt cùng hốt hoảng. Hai lão hốt hoảng lo thu chiêu về và cũng thu nhảy thân hình về phía sau thật xa.
Hai lão nhảy lùi, đó chính là điều Hà Thái Hoài đang cần và thật sự cần. Vì thế, bóng nhân ảnh của Hà Thái Hoài vụt biến mất.
Vút!
Ở cách đó mười trượng, việc tháo chạy của Hà Như Nguyệt đã bị lão Ngụy bất ngờ xuất hiện chặn lối.
Hà Như Nguyệt bối rối lùi lại và thêm kinh hãi khi phát hiện A Lan đang chờ sẵn ở phía sau.
Quá khẩn trương và không thể không phẫn nộ, Hà Như Nguyệt một

tay ôm đỡ phụ nhân nhơ bẩn, tay còn lại quật bừa một kình vào A Lan...
Tiện tỳ to gan. Ta giết chết ngươi!
Ào…
Có tiếng lão Ngụy bật gầm từ phía sau làm cho Hà Như Nguyệt chấn động đến rụng rời:
Mụ mới đúng là to gan lớn mật. Còn không mau nạp mạng! Hừ!
Chợt Hà Như Nguyệt nghe nhẹ nhõm cả người khi giữ thinh không bất ngờ vang lên tiếng cười bình thản của Hà Thái Hoài:
Nghĩa mẫu cứ tùy tiện khu xử A Lan, ả đã rắp tâm phản lại như hoa. Phần lão Ngụy đã có hài nhi lo liệu.
Và Hà Như Nguyệt hoàn toàn yên tâm thật sự khi chính tai nghe rõ tiếng kêu kinh hoàng của lão Ngụy vừa vặn vang lên:
Huyết Ma Công! Tiểu tử ngươi đã luyện được Huyết Ma Công của Huyết Ma hai trăm năm trước? Chao ôi…
Bùng!
Phần việc kể tiếp là quá dễ dàng cho Hà Như Nguyệt.
Trước mặt Hà Như Nguyệt là một A Lan đang đứng như trời trồng, mắt trợn nhìn về phía sau. Có lẽ đang nhìn vào diễn biến đang xảy ra cho lão Ngụy- miệng ả thì lẩm bẩm biểu lộ sự thảng thốt tột cùng:
Vẫn là điều đã xảy ra cho Vệ tổng quản? Chao ôi, một công phu thật là khủng khiếp? Hà Như Nguyệt xô kình ập đến:
Nạp mạng mau, tiện tỳ phản bội.
Ầm!
A Lan bật ngửa, miệng thổ huyết và ngã đúng vào vòng tay của một bóng nhân ảnh vừa kịp xuất hiện đón đỡ.
Bóng nhân ảnh đó còn kêu:
A Lan!
A Lan nghe âm thanh đó cô nhoẻn miệng cười với gương mặt đó:
- Môn chủ! Nô tỳ vậy là không còn cơ hội nào nữa để hầu hạ môn chủ. Nô tỳ thật có lỗi, hự!
Đoàn môn chủ, nhân ảnh vừa đón đỡ A Lan chính là Đoàn môn chủ, y gào vang:
- A Lan ! Nàng yên tâm. Đoàn Chí Hải ta sẽ báo thù cho nàng.
Và y lập tức quắc mắt nhìn Hà Như Nguyệt lúc này đang lấm lét nhìn lại.
Hà Như Nguyệt có thái độ như thế cũng phải. Bởi xuất hiện chậm hơn môn chủ Đông Hải môn một ít chính là lão chủ mẫu, đường chủ Chấp Pháp đường Hà trưởng lão và rất đông môn hạ Đông Hải môn. Tất cả đang đăm đăm nhìn vào Hà Như Nguyệt, nhìn vào phụ nhân

nhơ bẩn đang được Hà Như Nguyệt đỡ trên tay và nhiều nhất vẫn là nhìn vào chỗ nào đó phía sau Hà Như Nguyệt.
Phía sau Hà Như Nguyệt quả nhiên vẫn còn người hiện diện, không phải là một mà hai. Và một trong hai đó bỗng lên tiếng phát thoại:
- Đúng là bất ngờ nha, tỳ nữ của Hà Như Hoa tiểu thư lại kiêm luôn phần việc hầu hạ cho môn chủ . Đoàn Chí Hải môn chủ, chuyện này Lưu thái hoài ta phải hiểu như thế nào đây? Ha… ha…
Cảm nhận đã có chỗ dựa vững trãi, Hà Như Nguyệt từ từ lùi lại, mang theo phụ nhân nhơ bẩn cùng lùi lại. Và ý của Hà Như Nguyệt chỉ muốn lùi về phía sau nghĩa tử Thái Hoài để nhờ Thái Hoài che chở, tránh khỏi nhiều thật nhiều ánh mắt đang xạ nhìn. Thế nhưng, chỉ suýt nữa Hà Như Nguyệt kêu thét lên khi phát hiện trên đường lùi đã lùi ngang qua một thân hình bất động với dáng vẻ bên ngoài thật kinh khiếp.
Đó là lão Ngụy, đường chủ Nội Trung Đường Đông Hải môn. Lão đã chết và cái chết bi thảm chưa từng có. Toàn thân lão giờ chỉ còn là đống da thịt nhầy nhụa đã tuột chảy khỏi khung xương cốt của lão, chỉ còn mỗi một thủ cấp của lão là còn vẹn toàn, vẹn toàn để cho bất kỳ ai nhìn qua cũng phải nhân rõ thi thể đó đích thị là thi thể của ai, của lão Ngụy từng là trưởng lão đường chủ Nội Trung Đường.
Cùng với tiếng kêu thét đã cố nén chặt của Hà Như Nguyệt cũng có lẽ cũng đã có rất nhiều người do mãi đến bây giờ mới nhìn thấy cái chết quá ghê khiếp của lão Ngụy nên suýt nữa cũng kêu thét lên như họ không kịp đè nén và kềm hãm.
Đoàn Chí Hải cũng nhìn thấy và tâm trạng sợ hãi của y cũng được biểu lộ qua cử chỉ là y để tuột dần thi thể của A Lan vừa mới tắt hơi ra khỏi cánh tay vòng đỡ của y, có khá hơn mọi người một ít là y còn phần nào nhận thức về lý trí để thốt lên một lời đầy vẻ bàng hoàng:
Huyết Ma Công? Là công phu thập thành có được từ Huyết Hoa công phu? Hóa ra Hà Thái Hoài ngươi cũng đã lọt vào Huyết Ma phủ, đắc thủ và luyện thành Huyết Hoa tâm pháp?
khắp người khẽ chấn động, Thái Hoài bất ngờ gầm vang làm cho mọi người đương diện thảy đều giật mình và hoang mang vô tưởng. Vì Thái Hoài gầm như thế này:
- Ngươi cũng biết Huyết Ma phủ và Huyết ma tâm pháp? Ngươi chính là cung chủ Huyết Ma Cung đang mưu đồ độc bá võ lâm Trung Nguyên chính là ngươi? Có phải ngươi không , Đoàn Chí Hải? Có phải ngươi không?
Và sau tiếng gầm Thái Hoài chợt ngửa mặt gào vang:
Là ngươi đã lập mưu thảm sát Lưu gia? Là ngươi đã câu kết với

Đoàn Mẫn Chung gây loạn khắp giang hồ sát hại trước sau tam tuyệt trong Ngũ Kỳ Ngũ Tuyệt võ lâm? Và cũng chính là ngươi đã khiến mẫu thân ta Khúc Liễu Châu phải biến thành nửa người nửa ngợm? Ha… ha…ha…ha….Ngươi phải chết, tất cả những ai đồng mưu với Đoàn Chí Hải ngươi đều phải chết ha...ha...ha...ha… Tất cả sẽ phải chết ha…ha…
Và tất cả những người đương diện đều phải bàng hoàng khi nhìn thấy hữu thủ của Thái Hoài chợt ửng lên dần dần một màu đỏ kỳ quái. Là màu đỏ của huyết, nếu bảo đó là Huyết Ma Công và sẽ là màu đỏ của xích quang nếu như có người chợt liên tưởng đến ánh đỏ từng có của Xích Long Châu.
Đoàn Chí Hải sau vài lượt rùng mình vì những gì vừa nghe và đang thấy y bỗng dưng cũng ngửa mặt và cười dài:
Ngươi sẽ không bao giờ biết ai là cung chủ Huyết Ma Cung, và ta dù biết cũng không bao giờ thố lộ. Có chăng ha …ha… ngươi đừng tưởng chỉ có một mình ngươi là luyện được Huyết Hoa tâm pháp và đã đến lúc ta phải báo thù cho A Lan, báo thù cho nghĩa thúc ta Đoàn Mẫn Hạc đã bị phụ thân ngươi Lưu Khánh Hà mưu hại.
Xem chiêu! Ha...ha…
Thoạt ngỡ ngàng khi nghe Đoàn Chí Hải đang thi triển Thái Hoài bật gầm vang dậy:
- Huyết ma trảo? Càng tốt cho ta vì càng biết ngươi là hạng người như thế nào thì càng dễ cho ta hơn khi phải đối phó ngươi. Xem đây ha...ha...
Đoàn Chí Hải và Hà Thái Hoài từ hai phía lao ập vào nhau cùng một lúc với công phu của cả hai cùng một màu đỏ quái dị
Vút! Vút...
Ào! Ào...
Và,
Ầm!
Ha…Ha…! Ngươi thấy chưa, Thái Hoài! Đâu phải chỉ có một mình ngươi am hiểu Huyết Ma Công! Ha…Ha…! Đỡ!
Ào
Ầm! Ầm!
Đoàn Chí Hải! Ta quyết vì đại cục võ lâm, diệt trừ ngươi như diệt trừ hung nhân ác bá! Xem chiêu!
Ào…
Ầm! Ầm!
Thật thế sao? Huyết hoa công phu của ngươi chỉ có vỏn vẹn một chiêu đó thôi sao? Vậy thì ngươi có tư cách gì đòi diệt trừ ta? Ngươi

có tư cách gì để đối đầu với Đoàn Chí Hải ta? Hãy đỡ!
Ào…
Ầm! Ầm!
Hai bóng nhân ảnh đang quấn lấy nhau bỗng có một bóng bị tách ra và bay về phía hậu một quãng xa.
Vụt!
Đó chính là Thái Hoài. Sắc diện của Thái Hoài cũng đã ửng đỏ và Thái Hoài đang khom người nhặt lại thanh kiếm, chính là thanh Chấp Pháp Kiếm Lệnh đã bị Hà Thái Hoài ném bỏ.
Đoàn Chí Hải lao đến như cơn lốc thần tốc.
Ngươi còn chi trì được bao lâu, với những sở học hãy còn non kém của ngươi? Nạp mạng đi thôi! Ha…Ha…
Vút! Ào…
Thái Hoài lập tức bật tung người lên cao và thân pháp Bách Cầm đã đưa Hà Thái Hoài cùng với vầng kiếm quang vừa lóe lên lao thẳng vào vùng chưởng ảnh đỏ rực của Đoàn Chí Hải.
Vậy thì hãy đỡ những sở học non kém của ta. Tuyệt kiếm đây! Đỡ!
Bung bung!
Choang…
Tuyệt đao đây! Đỡ
Bung bung!
Choang…
Còn đây là tam chiêu cửu thiên Thuận Nghịch Chuyển Liên Hoàn của ngoại tổ ta. Đỡ!
Bung bung bung…
Choang! Ầm!
Choang! Ầm!
Ha…Ha…! Ngươi chạy đâu cho thoát Bách Cầm thân pháp thượng thặng của đệ nhất tuyệt kinh công! Ha…Ha…
Hai bong nhân ảnh cùng lao đi, một lao trước và một bám đuổi phía sau chợt khựng lại.
Đó là lúc mọi người cùng nghe tiếng cười man rợ của lão Vệ tổng quản.
Ngươi phải chết thôi, Hà Như Nguyệt! Sao ngươi dám chiếm đoạt Khúc Liễu Châu của ta. Ha…Ha…
Bóng nhân ảnh nọ nhờ khựng lại nên mọi người mới nhận ra đó chính là Thái Hoài.
Thái Hoài khựng lại, vì nghe lão Vệ tổng quản cười.
Và chỉ cần nhìn thoạt qua, Thái Hoài liền hiểu ngay vì sao lão Vệ đột nhiên phát ra tràng cười man rợ đến vậy.

Hai tay lão, một tay trơ xương thì đang bấu vào chặt vào một cánh tay của phụ nhân nhơ bẩn đang do Hà Như Nguyệt ôm đỡ, còn tay kia, tay nguyên vẹn da thịt của lão thì không hiểu bằng cách nào đã tóm chặt vào huyệt hầu lộ của Hà Như Nguyệt.
Phản ứng của Hà Như Nguyệt là cố cùng lão Vệ giành giật và bảo vệ cho bằng được phụ nhân nhơ bẩn, chính là mẫu thân của Thái Hoài và là Khúc Liễu Châu như lão Vệ vừa luôn miệng nhắc đến tên.
Vì kết quả là hà như nguyệt phải có khuôn mặt tái dần vì nghẹt thở.
Đổi lại, phụ nhân nhơ bẩn vẫn được Hà Như Nguyệt giữ chặt, chưa bị lão Vệ đpạt khỏi tay/
cảnh tượng này lám cho Thái Hoài bang hoàng bất động, chẳng biết làm cách gì để có thể ứng cứu và nhất là chi trì sinh mạng cho cả hai. Hà Như Nguyệt và mẫu thân.
Và không riêng gì Hà Thái Hoài, tâm trạng của mọi người đương diện hầu như cũng bị tê dại đến bất động, dù họ có đồng tình hay không đồng tình với những hành vi vừa rồi của Thái Hoài. Tương tự, dù họ biết Vệ tổng quản có bị kết quả như thế này cũng có lẽ có phần nào đáng tội, nhưng họ không làm gì để ứng phó thay cho Thái Hoài vốn là một ngoại nhân hoàn toàn xa lạ với Đông Hải môn của họ. Họ cũng bất động.
chỉ có Hà Như Hoa là dám bất ngờ hét lên:
Tướng công. Đó là nghĩa mẫu của tướng công và đó cũng là thân mẫu cốt nhục của tướng công. Hãy mau tiến đến hạ sát lão, giải nguy cho họ.
Hà Thái Hoài bừng tỉnh. Nhưng bỗng có người có phản ứng, nhanh hơn Thái Hoài.
một ngọn chỉ kình chợt hiển hiện, xoáy thẳng vào Thiên Linh Cái của lão Vệ.
Viu…

Xích Long Châu

Chương 25
Ngũ Chỉ Bà Bà

Không thể ngờ là có ngọn chỉ kình này xuất hiện, Thái Hoài hầu như bang hoàng nhìn Ngũ Chỉ Bà Bàđang thản nhiên tiến đến và gỡ bỏ

dần thân hình đã chết của lão Vệ ra khỏi Hà Như Nguyệt và phụ nhân nhơ bẩn kia.
Và Hà Thái Hoài càng bang hoàng hơn khi tận mắt nhìn thấy Ngũ Chỉ Bà Bàtừ từ đõ lấy phụ nhân nhơ bẩn từ tay Hà Như Nguyệt qua tay của chính Ngũ Chỉ Bà Bà.
Quá đỗi bàng hoàng. Hà Thái Hoài chợt buông kiếm, hoảng sợ và lảm nhảm kêu:
Đó là gia mẫu…! Bà Bàmuốn Thái Hoài chết thì Thái Hoài này sẵn sàng chết, miễn sao Bà Bàbuông tha… Chấp thuận buông tha cho gia mẫu! Bà Bàơi…
Mọi việc sau đó diễn biến thật nhanh, thật hỗn loạn và thật phức tạp. đầu tiên là tiếng kêu có phần nào hoang mang của Lão Chủ Mẫu, nhân vật có cương vị cao nhất Đông Hải môn hiện nay:
Tôn giá chính là Ngũ Chỉ Bà Bà? Một trong ngũ kỳ ngũ tuyệt võ lâm Trung Nguyên? Đây là Đông Hải môn, tôn giá tùy tiện đến đây là có ý gì?
Hà đường chủ Chấp Pháp Đường kịp hồi tỉnh lại vội quát:
Có địch nhân xâm nhập Đông Hải môn! Người đâu? Sao không mau mau vây bắt địch nhân.
Cùng với lão Hà, có đến mấy mươi môn hạ Đông Hải môn cùng ùa đến, vây kín Ngũ Chỉ Bà Bàvào giữa.
Trong vòng vây vừa thành hình cũng có Hà Như Nguyệt cũng vừa hoàn hồn. Hà Như Nguyệt thật sự khiếp đảm, phải buột miệng kêu ré lên hoang mang và sợ hãi.
Mọi người bảo sao? Đây chính là Ngũ Chỉ Bà Bàtừng vang danh võ lâm Trung Nguyên? Sao một phạm nhân của Đông Hải môn lại có thể là Ngũ Chỉ Bà Bà, một cao nhân tuyệt thế? Đừng, xin đừng hại một mạng người vô tội cũng là một phạm nhân đồng cảnh ngộ với Bà Bà.
Thái Hoài chợt cảm thấy chấn động khắp thân. Và lập tức Thái Hoài bằng thân pháp Bách Cầm vô thượng lao thật nhanh vào giữa vòng vây kể như đã hình thành:
Dừng tay! Xin tất cả dừng tay! Vì dường như đây là một đại ngộ nhận cần phải được minh bạch! Hà nhạc phụ, nhạc phụ đại nhân xin bảo tất cả dừng tay, xin hãy cho tiểu tế có cơ hội giãi bầy.
Hà trưởng lão giật bắn thân mình. nhất là khi nghe Hà Như Hoa kêu xin:
Phụ thân! Lão Chủ Mẫu! Xin cả hai hãy vì hài nhi, hãy vì Hà Như Hoa này mà cho Thái Hoài có đôi lời giải thích. Vì hài nhi cũng nhận ra rồi, nếu Bà Bàkia dù có là Ngủ Chỉ Bà Bàvang danh thiên hạ thì cũng

từng là phạm nhân bị giam tại Đông Hải môn chúng ta! Xin hãy dừng tay!
Phạm nhân? Vô lý! Bổn môn đã lâu lắm rồi không gây thù oán với võ lâm Trung Nguyên. Và dù có đi nữa thì ở bổn môn ai là người có bản lãnh bắt giam một nhân vật như Ngủ Chỉ Bà Bàmà đến lão thân cũng chẳng hề hay biết?
Thanh âm của Lão Chủ Mẫu vừa cất lên đã vô tình tạo điều kiện cho hà trưởng lão tỏ bày một vài nghi vấn:
Lão Chủ Mẫu đừng quên bấy lâu nay môn chủ vẫn giấu việc đã ngấm ngầm tự luyện công phu Huyết Ma như mọi người chúng ta vừa nhìn thấy. Có lẽ trong việc này hãy còn nhiều ẩn tình cần phải tìm hiểu cho tỏ tường hư thực!
Diễn biến nãy giờ nếu có xảy ra nhanh thì khi mọi việc có minh bạch cũng được xảy ra nhanh không kém.
Và Thái Hoài đã lên tiếng hỏi ngay khi thấy toàn bộ môn nhân Đông Hải môn cuối cùng cũng phải ngừng lại việc phát động trận chiến.
Thái Hoài nhìn Hà Như Nguyệt:
Nghĩa mẫu! Có chắc chắn là Bà Bàđây từng bị giam không , nghĩa mẫu?
Hà như nguyệt có vẻ như yên tâm khi phát hiện Ngũ Chỉ Bà Bànhư đang tìm cách cứu tỉnh phụ nhân nhơ bẩn Khúc Liễu Châu, chứ không phải để hãm hại như lúc đầu đã tưởng. Hà Như Nguyệt đáp lại nhè nhẹ:
Cũng phải gần một năm ta nhìn thấy người này bị giam bên cạnh mẫu thân ngươi. Và ta thật sự không ngờ đấy chính là Ngũ Chỉ Bà Bà.
Hà trưởng lão kinh nghi, lớn tiếng quát hỏi:
Có chuyện như thế thật sao? Ta là Đường chủ Chấp Pháp đường ở đây, sao ta không hề biết gì về chuyện này
Hà Như Hoa lo lắng, đáp thay Hà Như Nguyệt:
Cô mẫu có từng nói cho hài nhi nghe chuyện này. Nhưng vì cần phải tìm hiểu minh bạch, xem vị Bà Bàkia là ai nên hài nhi vẫn chưa bẩm báo đến phụ thân.
Lão Chủ Mẫu thì hết nhìn Ngũ Chỉ Bà Bàlại đưa mắt nhìn qua Thái Hoài:
Tiểu tử ngươi giải thích đi. Thế này là thế nào? Sao ngươi lại gọi Khúc Liễu Châu là mẫu thân, gọi Hà trưởng lão là nhạc phụ và tại sao ngươi dám gây náo loạn cho bổn môn?
Đã có cơ hội, Thái Hoài nào bỏ lỡ. Thế là Thái Hoài tuần tự thuật lại về thân thế bản thân, về những gì bản thân đã trải qua kéo dài từ

Trung Nguyên cho đến tận Đông Hải môn xa xôi này.
Câu chuyện khá dài nhưng không làm người nghe sốt ruột, và đó là lý do khiến Thái Hoài sau khi thuật xong vẫn có đởm lược nói thêm: tiểu bối bấy lâu nay vẫn ngỡ Ngũ Chỉ Bà Bàlà cung chủ Huyết Ma Cung. Nhưng nếu việc bị giam ở đây là có thật và việc lệnh điệt Đoàn Chí Hải có luyện qua công phu Huyết Hoa đã là sự thật thì tiểu bối có thể kết luận…
Lão Chủ Mẫu xua tay:
Chậm đã! Ngươi có bảo vào đâu khoảng mười hai năm trước người của bổn môn từng du nhập Trung Nguyên và phải gánh chịu thảm bại nặng nề?
Hà Thái Hoài lập lại lời đã kể:
Chuyện đó là có thật nếu như Lão Chủ Mẫu lập tức cho người vượt khơi vào Trung Nguyên và hỏi bất kỳ nhân vật võ lâm Trung Nguyên nào.
Lão thân sẽ hỏi. Đó là điều chắc chắn còn bây giờ thì nói đi, ngươi có bảo Xích Long Châu và thủ cấp của đệ tam hộ pháp bổn môn từng xuất hiện tại Trung Nguyên Đê Tam Phủ cách đây chừng một năm?
Thái hòai chợt đề xuất:
Tiểu bối từng nhìn thấy ở đây vẫn hiện diện đông đủ Bát Tiên Đông Hải, tám vị hộ pháp của quý môn. Lão Chủ Mẫu có thể cho hỏi vị nào là Tam Tiên tam hộ pháp?
Ta đây! Ta chưa hề đến Trung Nguyên bao giờ. Sao lại bảo thủ cấp của ta đã xuất hiện ở đó?
Thái Hoài nhìn người đó và thở ra một hơi dài:
- Cũng dễ hiểu thôi. Vì nếu Xích Long Châu bấy lâu nay vẫn ở Đông Hải môn thì vật xuất hiện ở Trung Nguyên Đệ Tam Phủ chỉ là vật giả. Xích Long Châu còn giả được, một Ngũ Chỉ Bà Bàvẫn sống đây còn giả được thì làm gì bọn họ không giả được một thủ cấp của một người mà họ cho là đã chết? Tôn giá thử nói xem, người luôn sinh sống quanh quẩn ở Đông Hải Môn này như tôn giá thì ai là kẻt muốn thấy tôn giá phải chết nhất?
người nọ lộ vẻ bàng hoàng và ánh mắt liến xạ nhìn Hà trưởng lão.
Hà Như Hoa thấy thế nghi nan:
- Tam thúc? Không lẽ gia phụ là người bấy lâu nay vẫn mong muốn tam thúc phải chết?
Hà trưởng lão lập tức xua tay quở trách như hoa:
- không được hồ đồ. Hãy im nào và cứ chờ nghe tướng công ngươi còn gì nói nữa không.
Cách gọi thài hoài như Hà trưởng lão vừa gọi góp phần làm cho Thái

Hoài tăng thêm đởm lược. Thái Hoài nói tiếp:
- bọn họ đã quen trò giả mạo. Giả từ người cho đến vật và gần đây nhất là có mưu đồ biến tiểu bối thành một môn chủ Đông Hải môn giả mạo. Nếu được phép đoán tiếp, tiểu bối có thể đoán rằng...
Thái Hoài đang ngập ngừng thì nghe từ phía ngoài có tiếng người bẩm bào vọng vào:
- Trưởng lão và tứ lão hộ pháp Chung-Tả-Triển-Hổ vừa mới đoạt thuyền ra khơi. Bất chấp lệnh truyền của Lão Chủ Mẫu do thuộc hạ tống đạt.
Lão Chủ Mẫu xua tay:
- Đủ rồi, quả đúng như lão thân định liệu, Đoàn nhi càng ngày càng tỏ ra bất trị khiến lão thân thật sự thất vọng về y.
Thái Hoài ngạc nhiên nhìn Lão Chủ Mẫu:
- Lão Chủ Mẫu đã định liệu như thế nào? Làm sao Lão Chủ Mẫu đoán biết họ sẽ bỏ đi?
Đôi mắt già nua của Lão Chủ Mẫu càng nheo tít lại:
- Ngươi vừa bảo ngươi đã đoán biết chuyện gì đó, không lẽ bằng vào niên kỹ như lão thân lại không thể đoán bằng ngươi?
Có vẻ như Thái Hoài sẽ không nói gì nếu không được nghe lời giải thích minh bạch. Hà trưởng lão vụt lên tiếng xen vào:
- Ngay sau sự việc có hai môn chủ cùng xuất hiện, vì có ý nghi ngờ nên Lão Chủ Mẫu có ngấm ngầm hạ lệnh giám sát và ngăn cản bất kỳ thuyền nào nếu có ý ra khơi. Đó là lý do khiến ngươi nghe lời bẩm báo vừa rồi.
Lão Chủ Mẫu chợt thở dài:
- Không lẽ bấy nhiêu đó vẫn chưa đúng với những gì ngươi định đoán?
Thái Hoài chợt đưa mắt nhìn quanh sau đó dừng mắt ở Hà trưởng lão:
- Nếu được, xin nhạc phụ đại nhân cho lệnh khám xét nơi lưu ngụ của Đoàn môn chủ.
Hà trưởng lão nhăn mặt:
- Ngươi có ý gì? Sao không nói thẳng ra mà cứ làm mọi người hoang mang mơ hồ!
Thái Hoài hít vào một hơi thật sâu:
- Tiểu bối trộm nghĩ Đoàn môn chủ bấy lâu nay của chư vị cũng là một Môn chủ giả!
Giả? Sao ngươi dám đoán như vậy? Đâu, hãy giải thích rõ xem nào?
Phản ứng này của Lão Chủ Mẫu là tất yếu vì nếu lời nói của Thái Hoài là đúng thì thời gian qua kẻ giả mạo Môn chủ đó đã ngang

nhiên qua mặt một nhân vật cao niên nhất, lịch lãm nhất và có quyền uy cao nhất ở Đông Hải môn này.
Thái Hoài định đáp, định giải thích thì bất chợt nghe Ngũ Chỉ Bà Bàthở dài:
- Đã khá lắm rồi. Nếu chỉ chậm thêm một lúc nữa thì bao tâm huyết của lão thân suốt nửa năm qua đều đổ sông đổ biển.
Thái Hoài nghi hoặc:
- Bà Bàcó ý ám chỉ điều gì?
Bà Bànhìn Thái Hoài như lần đầu gặp mặt:
- Ngươi là Thái Hoài, hơn năm năm trước đã được Lưu Khánh Hà nhận về cưu mang và truyền cho Bách Cầm thân pháp?
Thái Hoài đương nhiên phải đáp:
- Chính là tiểu bối. Và Bà Bà...
- Và như lão thân vừa mơ hồ nghe thì Khúc Liễu Châu đây chính là mẫu thân của ngươi?
Thái Hoài không thể không thừa nhận:
- Đúng vậy nếu những gì tiểu bối vừa biết về lai lịch là không có điều nhầm lẫn.
- Không có chuyện nhầm lẫn đâu. Đoạn duyên tình ngang trái giữa Lưu-Khúc hai nhà lão thân đã được nghe đích thân Lưu Khánh Hà thuật lại. Và y có nhờ lão thân nếu tình cờ tìm thấy ngươi, nghĩa là tìm thấy đứa bé lạc loài của y, thì trao cho ngươi một vật. Chính là vật này.
nhận từ tay Ngũ Chỉ Bà Bàmột vật là vật mà Thái Hoài chưa biết đó là vật gì, đồng thời vật đó có ý nghĩa gì thì nghe Hà trưởng lão bật kêu lên:
- Mau đưa cho ta xem, có phải đó là mảnh ngọc bội, trên đó có khắc chữ Hà?
Hà Như Hoa giật mình lấy từ trong người ra một mảnh ngọc bội khác, chạy đến so sánh với mảnh ngọc bội trên tay Thái Hoài.
Đó là hai nửa mảnh nếu được ghép lại thì được một mảnh nguyên vẹn với hai chữ Khuc- Hà được ghép cạnh nhau.
cả hai còn đang bàng hoàng và mắt nhìn vào hai nửa mảnh ngọc bội đính ước thì nghe Ngũ Chỉ Bà Bàđang thao thao lên tiếng:
- ...chuyện đó là có thật vì lão thân ngay từ khi bị nghịch đồ hãm hại thì chính lão thân đã bị Đoàn Mẫn Chung tra khảo. Sau đó cũng chính Đoàn Mẫn Chung đưa lão thân đến giam ở đây và thi thoảng y vẫn xuất hiện để tiếp tục tra khảo dù đó là những lúc y có diện mạo của Môn chủ Đông Hải môn.
Và Thái Hoài nghe Hà trưởng lão hối hả ra lệnh, cũng là gọi Thái

Hoài:
...
có người bẩm báo tiếp. Đó là một trong những người vừa thực hiện theo mệnh lệnh của Hà trưởng lão:
- Chúng thuộc hạ có tin đầu tiên cần bẩm báo. Đó là đã tìm thấy vật này ở thư phòng của Môn chủ.
vừa nhìn thấy vật đó chỉ là một cái trâm cài đầu, Hà Như Hoa bỗng nghiến răng:
- đoàn Mẫn Chung quả là hạng phong lưu, không riêng gì A Lan, đến A Huệ cũng bị y mê hoặc.
Và nàng hạ lệnh cho người vừa mới bẩm báo:
- Lập tức truy tìm A Huệ đưa về đây!
người này chưa kịp chạy đi thì gặp người thứ hai đang chạy đến:
A Huệ đã bị bức tử! Thi thể vẫn còn trong tịnh phòng của Môn Chủ. A Huệ có lưu tự, bảo Môn Chủ chỉ là kẻ giả mạo.
Đoạn cũng người thứ hai này quay qua Hà trưởng lão:
Toàn bộ linh đan Hải Sâm Tuyệt Kỳ đều biến mất. Vẫn chưa thấy tung tích Môn Chủ tật sự ở đâu.
Thái Hoài chợt đưa cao tay:
Đủ rồi, không cần tìm nữa. Vì nếu đây là ý của Đoàn Mẫn Chung và là để báo thù thì Môn Chủ đích thực của Quý Môn chỉ có thể tìm thấy ở Ngọa Long Cốc, tại Trung Nguyên mà thôi. Nếu muốn biết rõ hơn cần phải hỏi Ngũ Chỉ Bà Bà.
Ngũ Chỉ Bà Bàvội lắc đầu:
Lão thân không hề có chút manh mối nào.
Thái Hoài nghiêm mặt:
Ý tiểu bối là muốn hỏi Bà Bàvề việc y đã tra khảo. Y muôn tra khảo gì ở Bà Bà?
Ngũ Chỉ Bà Bàđáp:
Bí ẩn của Xích Long Châu.
Lão Chủ Mẫu giật mình:
Sao y lại hỏi điều đó ở tôn giá? Không lẽ tôn giá am hiểu về Xích Long Châu hơn mọi người ở Đông Hải môn?
Ngũ Chỉ Bà Bàmỉm cười:
Xích Long Châu nguyên có xuất xứ ở Trung Nguyên và bị thất tung cách đây một trăm năm đương nhiên lão thân phải am hiểu hơn mọi người. Tuy nhiên, cũng như lão thân đã từng đáp với Đoàn Mẫn Chung. Lão thân sẽ không bao giờ hé môi tiết lộ về điều bí ẩn đó. Trừ phi báu vật đã tự tìm thấy chủ.
Thái Hoài hồ nghi:

Vật tự tìm thấy chủ là ý gì?
Ngũ Chỉ Bà Bàvẫn mỉm cười:
Điều đó chỉ khi nào xảy ra thì nhân vật này là chủ nhân tất sẽ tự hiểu. Lão thân vẫn sẽ không nói.
Hà Như Hoa chợt kinh nghi, kêu và bảo Thái Hoài:
Tướng công, Xích Long Châu đâu? Hay là đã bị Đoàn Mẫn Chung chiếm đoạt?
Thái Hoài ngượng ngùng:
Ta đâu thể để y chiếm đoạt. Chỉ có điều dường như ta đã làm hỏng Xích Long Châu rồi.
vừa xòe tay tả cho mọi người nhìn thấy một viên minh châu bình thường. Thái Hoài vừa tìm lời biện bạch với như hoa:
Ta nghe nàng, luôn giữ kín Xích Long Châu để trấn áp cơn cuồng tâm loạn trí. Và kết quả là ta tuy không bị phát cuồng nhưng Xích Long Châu bỗng mất đi ánh đỏ vốn có.
Ngũ Chỉ Bà Bàchợt xòe tay:
- Mau đưa cho ta xem nào! Vì vị tất người cầm là Xích Long Châu thật!
Thái Hoài ném qua và Ngũ Chỉ Bà Bàvừa nhìn thoáng qua bỗng kêu:
- Là vật thật! Nhưng sao Xích Long Châu bỗng hóa thành Bạch Long! Nhìn đây.
Thái Hoài đứng gần Bà Bànên dễ dàng nhìn thấy lúc Bà Bàxoay xoay viên minh châu trên tay thì ở ngay bên trong viên minh chây đã thật sự ửng hiện lên hình một Thần Long cũng đang uốn éo quẫy lộn, cứ như đó là Thần Long thật và đã bị ai đó bắt giữ, thu nhỏ và giam hãm vào giữa viên minh châu…
Thái Hoài nhìn sững và buột miệng kêu lên thành những tiếng khào khào:
Như đó là một pho công phu? Thân pháp hoặc chưởng pháp gì đó!
Nghe thế, Lão Chủ Mẫu lao đến:
Pho công phu gì nào!
Ngũ Chỉ Bà Bàvụt thu về và thản nhiên nói một cách thẳng thừng với Lão Chủ Mẫu:
Dù đó là pho công phù gì đi nữa thì chỉ có nhân vật nào thật sự là chủ nhân của báu vật, mới được quền xem qua. Xin thứ lỗi cho lão thân dù lão thân không hề có lỗi gì!
Ai sẽ là chủ nhân của vật này?
Câu hỏi xẳng giọng của Lão Chủ Mẫu không hề làm Ngũ Chỉ Bà Bànao núng. Bà Bàvẫn đáp như đã đáp:
Người nào là chủ nhân người đó sẽ tự biết và lão thân có thể nói

thêm một điều, đủ Ban cho tất cả đều yên tâm, đó là lão thân không phải chủ nhân của báu vật này. Cũng vì thế, đừng nói là lão thân mà cho dù ai cũng vậy, nếu không phải chủ nhân nhưng vẫn miễn cưỡng luyện qua công phu này tất sẽ gặp phải hậu quả vô cùng tệ hại. Thiên cơ bất khả lậu, lão thân chỉ có thể nói bấy nhiêu đó thôi.
Lão Chủ Mẫu vẫn còn hậm hực:
Vậy thì ngay lúc này, ai sẽ là người thu giữ vật đó?
Ngũ Chỉ Bà Bàtrao lại cho Thái Hoài:
Lão thân nhận của ai thì trao hoàn cho người đó.
Thái Hoài nhận lấy và lập tức trao qua cho Lão Chủ Mẫu:
Dù thế nào đi nữa thì đây vẫn được xem là tín vật của môn chủ quý môn. Tiểu bối hoàn toàn không có tư cách thu giữ.
Lão Chủ Mẫu đưa tay ra định nhận nhưng ngay lúc đó bỗng rụt tay về:
Hà trưởng lão, Việc truy tìm Môn chủ bổn môn, trưởng lão đã có chủ ý gì chưa?
Hà trưởng lão lắc đầu và có phần ngơ ngẩn:
Thuộc hạ vẫn đang chờ lệnh. Chưa có chủ ý của Lão Chủ Mẫu, thuộc hạ nào dám có chủ ý gì trước!
Lão Chủ Mẫu bỗng chép miệng:
Theo trưởng lão, sinh mạng lệnh điệt Đoàn Chí Hải vào lúc này an ngụ thế nào? Có bao nhiêu phần là toàn mạng?
Hà trưởng lão cúi đầu:
Thuộc hạ không dám đoán.
Vậy còn việc báo thù thì sao? Theo trưởng lão ai trong chúng ta đủ bản lãnh đương đầu Đoàn Mẫn Chung và giết y để báo thù cho Chí Hải?
Hà trưởng lão liếc nhìn Thái Hoài, đầu thì lắc:
Với Huyết Ma Công với Hải Sâm Tuyệt kỳ linh đan và với bí kíp Đông Hải Phi Thiên Chỉ y lén lấy đi thì theo thuộc hạ ở bổn môn có lẽ không bao giờ tìm thấy người có đủ bản lãnh thực hiện từng ấy tâm nguyện của Lão Chủ Mẫu.
Không có? Nghĩa là thanh danh bấy lâu nay của bổn Môn sẽ mãi mãi bị chôn vùi? Và bổn môn sẽ tự hủy diệt nếu không tìm được nhân vật kiệt xuất đủ tài vực dậy bổn môn?
Hà trưởng lão cúi đầu:
Thuộc hạ chỉ e là vậy!
Lão Chủ Mẫu vụt nổi giận:
Không được! Ngươi hiện là trưởng lão duy nhất còn lại vẫn trung thành với bổn môn, lão thân giao phó mọi trọng trách cho ngươi,

bằng mọi giá ngươi phải để cho bổn môn mãi mãi trường tồn, nhất là phải báo thù cho bằng được tệ điệt Đoàn Chí Hải. Và không chừng cái chết của phụ thân Đoàn Chí Hải năm xưa cũng có liên quan đến phụ tử tên súc sinh Đoàn Mẫn Hạc. Ngươi nghe rõ chưa?
Ẩn ước đoán biết ý của Lão Chủ Mẫu nói gì, Thái Hoài từ từ thu Xích Long Châu vào lòng bàn tay:
Lão Chủ Mẫu xin cho hỏi, người có thừa nhận tiểu bối chính là hậu nhân của Khúc lão?
Lão Chủ Mẫu đáp:
Khúc lão từng là Đường chủ Ngoại Môn Đường, chuyện của Khúc lão, lão thân đây từng biết và lấy làm tiếc là Khúc lão đã không khéo giáo dưỡng nữ nhi, để cho Khúc Liễu Châu trong một sát na mềm yếu đã làm Khúc lão đến cuối đời phải chết trong tủi nhục.
Thái Hoài chợt nhận ra bản thân đang nắm chặt hai lòng bàn tay:
Gia mẫu tuy lỗi đạo nhưng gia ngoại tổ là người duy nhất có quyền xét xử lại sẵn long tha thứ cho gia mẫu cùng gia phụ. Theo thiển ý, gia ngoại tổ đã tỏ ra rất thông suốt khi có thái độ này.
Thông suốt như thế nào?
Thái Hoài cất cao giọng:
Gia ngoại tổ có lẽ đã nghĩ rằng tứ hải giai huynh đệ, dù là Đông Hải Môn hay võ lâm Trung Nguyên thì ai ai cũng là người luyện võ. Đã là người luyện võ thì đương nhiên phải lấy đạo nghĩa làm đầu, diệt tà trừ ác, duy trì chính nghĩa võ lâm. Do đóm Lưu-Khúc nhị gia tuy cách xa về xuất xứ nhưng lại giống nhau ở chỗ là luôn hành hiệp trượng nghĩa. Và gia ngoại tổ đã sẵn long tác hợp cho song thân, như muốn nói lên Đông Hải Môn và võ lâm Trung Nguyên phải có được sự hợp tác như vậy.
Có ích gì chứ?
Thái Hoài dõng dạc bảo:
Có và có rất nhiều. Giả như, vào lúc này Đoàn Mẫn Chung đâu chỉ là thù nhân của Đông Hải Môn? Mà từ đầu y đã là thù nhân của toàn thể võ lâm Trung Nguyên rồi. vậy thì nếu có chung thù nhân sao Đông Hải Môn và võ lâm Trung Nguyên không hợp lại đối phó? Và khi đã có sự hợp lực, tiểu bối hứa, chính tiểu bối sẽ báo thù hộ Đông Hải Môn.
Lão Chủ Mẫu nhăn mặt?
Báo thù hộ cho Đông Hải Môn? Ngươi lấy tư cách gì để làm điều đó?
Tiểu bối là hậu nhân của Khúc gia. Đó chính là tư cách của tiểu bối.
Lão Chủ Mẫu xua tay:
Ngươi đừng quá vội vàng. Đừng quên, lão thân vẫn chưa thừa nhận

tư cách đó của ngươi. Hay nói cách khác, ngươi có đúng là cốt nhục của Khúc Liễu Châu hay không thì điều này vẫn chưa được minh chứng minh bạch.
Hà như nguyệt vụt kêu:
Lão Chủ Mẫu, thuộc hạ có thể minh chứng điều này. Y có vết chàm đúng vào vị trí trước kia đã từng có ở đứa bé, ngay từ lúc Khúc Liễu Châu sinh hạ. Hơn nũa, diện mạo của y…
Lão Chủ Mẫu nóng nảy cắt ngang:
Diện mạo và vết chàm, tất cả đâu phải là khó giả mạo đối với Đoàn Mẫn Chung?
Thái Hoài chợt nhích lại thật gần Hà Như Hoa:
Tiểu bối còn là trượng phu đã được đính ước từ bé của Hà Như Hoa. Với tư cách này…
Lão Chủ Mẫu như quăc mắt nhìn Hà Như Hoa đang đỏ mặt lúng túng:
Y là trượng phu của ngươi? Ngươi thừa nhận?
Hà Như Hoa đang cúi gầm đầu, nhờ đó nhìn thấy hai chữ Khúc-Hà đang kề sát vào nhau hiện rõ trên hai nửa mảnh ngọc bội đang ghép lại. Nàng ngẩng đầu lên:
Tiểu nữ thừa nhận. và tiểu nữ nghĩ gia phụ ắt hẳn cũng thừa nhận.
Lão Chủ Mẫu đảo mắt nhìn qua Hà trưởng lão:
Ý của trưởng lão là như thế nào?
Hà trưởng lão cúi mặt khuất phục:
Trước kia, lúc cùng Khúc lão gia bàn định về việc định sẵn hôn ước cho hai đứa bé, thuộc hạ quả có tán đồng định ý của Khúc lão. rằng đông Hải môn dù có vị trí xa xôi nhưng không phải vì thế mà trở nên đối đầu với võ lâm Trung Nguyên vì vậy…
Trưởng lão thừa nhận y là tiểu tế?
Hà trưởng lão ngước mặt nhìn lên:
Thuộc hạ cho rằng…
Thừa nhận hay không thừa nhận? Lão thân chỉ muốn nghe trưởng lão đáp thật ngắn gọn thôi.
Chẳng đặng đừng, Hà trưởng lão đành liếc mắt nhìn qua Hà Như Hoa và khi thấy Hà Như Hoa đang tự dịch sát vào người Thái Hoài, lão đáp:
Thuộc hạ thừa nhận.
Lão Chủ Mẫu thoáng mỉm cười:
Như vậy cũng tốt. Và tiểu tử kể như có được một nửa tư cách để thay Đông Hải môn báo thù. Chỉ còn thiếu một nửa nữa là đủ.
Đến lúc này Thái Hoài chợt bật cười:

Tiểu bối hiểu rõ ý tứ của Lão Chủ Mẫu rồi. Nói gần nói xa chẳng qua Lão Chủ Mẫu chỉ muốn tiểu bối đứng ra cáng đáng cương vị Môn chủ Đông Hả môn mà thôi. Về việc này:
Lão Chủ Mẫu giật giọng hỏi:
- Sao? Nếu đúng là lão thân cố ý như thế thì ngươi nghĩ sao?
Mọi người kinh ngạc nhìn Thái Hoài, có lẽ họ không ngờ Lão Chủ Mẫu lại có ý định như vậy. Và tất cả còn ngạc nhiên hơn khi nghe Thái Hoài thản nhiên đáp:
Tiểu bối nghĩ như thế nào ư? Không khó lắm đâu, tiểu bối sẽ vì Khúc gia, Hà gia mà báo thù hộ Đông Hải Môn. Còn về cương vị Môn chủ, xin thứ lỗi, tiểu bối không đủ tư cách cáng đáng.
Lão Chủ Mẫu nhẹ gật đầu:
Có nghĩa là ngươi khước từ?
Thái Hoài trao Xích Long Châu cho Hà Như Hoa:
Tiểu bối khước từ. Vì nếu Lão Chủ Mẫu nghĩ tiểu bối muốn chiếm hữu Xích Long Châu nên sẽ hăm hở nhận ngay cương vị Môn chủ Đông Hải môn thì đó là điều hoàn toàn lầm lẫn. Tiểu bối không phải hạng người như vậy. Huống chi tiểu bối vẫn còn hai cương vị khác cũng khá quan trọng ở võ lâm Trung Nguyên.
Lão Chủ Mẫu giật mình:
Là hai cương vị gì?
Thái Hoài mỉm cười:
Thay gia phụ chấp chưởng Trung Nguyên Đệ Tam Phủ.
Lão Chủ Mẫu gật đầu:
Đó là một, và điều này cũng hợp lẽ thôi. Vậy còn cương vị thứ hai?
Tiểu bối đã hứa trước Tuyệt Chưởng Đàm Thất Khoa và Gia Cát Cung Chủ Bách Hoa Cung là sẽ phải đảm trách cương vị Bang Chủ Cái Bang.
Ngũ Chỉ Bà Bàchợt giật mình hỏi xen vào:
Đàm Thất Khoa muốn ngươi làm Bang Chủ Cái Bang ? Sao lạ vậy?
Thái Hoài lấy làm lạ:
Sao Bà Bàtỏ ra kinh ngạc?
Ngũ Chỉ Bà Bàxua tay:
Lão thân không kinh ngạc, chỉ nghi ngờ thôi. Vì từ lâu nay lão thân vẫn nghĩ chính Đàm Thất Khoa mới là người duy nhất muốn chiếm giữ ngôi vị Bang Chủ Cái Bang. Hóa ra lão thân đã lầm lẫn và họ Đàm không hề có ý đó.
Thái Hoài định bỏ qua, không muốn đề cập đến nữa vì việc Đàm Thất Khoa có bị nghi ngờ như thế thì nào phaỉ chỉ có một mình Ngũ Chỉ Bà Bànghi ngờ. Cả võ lâm Trung Nguyên không phải đã từng

ngờ sai về Đàm Thất Khoa như thế sao. Tuy nhiên, do sắc mặt của Ngũ Chỉ Bà Bàlà quá kỳ lạ nên Thái Hoài không thể không hỏi:
Vì sao Bà Bàlại có ý nghĩ là Đàm Thất Khoa muốn chiếm giữ ngôi vị đó?
Ngũ Chỉ Bà Bàchợt thở dài:
Lão thân cũng chỉ đoán thế thôi. Nhưng ai mà chẳng sai lầm? Cả lão thân cũng thế. Thật may, Đàm Thất Khoa lại không là người như lão thân nghĩ.
Ai mà chẳng sai lầm, câu nói này tuy đúng nhưng quá mơ hồ. Bà Bàcó thể nói rõ hơn không?
Ngũ Chỉ Bà Bàchợt tỏ ra tư lự:
Lão thân có thể nói nếu như nghịch đồ Lưu Ngọc Bội thật sự đã chết như lúc nãy ngươi đã kể.
Có chuyện gì ư?
Ngũ Chỉ Bà Bànhẹ gật đầu và giọng nói vì thế cũng chùng lại:
Vì Lưu Ngọc Bội chẳng phải cốt nhục của Lưu gia!
Thái Hoài thở ra nhè nhẹ:
Trong thời gian gần đây tiểu bối có phần nào cũng nghĩ như vậy, khi biết rằng gia phụ mười tám năm trước đã gặp gia mẫu và được Ngoại tổ vì đại lượng nên chấp thuận sự tác hợp này. Chứng tỏ ngoại tổ đã tìm hiểu và biết lúc đó gia phụ vẫn chưa cùng ai lập gia thất! Tiểu bối chỉ không hiểu Lưu Ngọc Bội tỷ vì sao lại được gia phụ nhận nuôi và Ngọc Bội tỷ có thân thế lai lịch ra sao?
Ngũ Chỉ Bà Bàđáp nhẹ qua hơi thở:
Ả là cốt nhục duy nhất của họ Đàm. Lưu Khánh Hà nài nỉ lão thân thu nhận ả đã nói rõ như vậy.
Thái Hoài giật mình:
Hóa ra Đàm Thất Khoa đã từng có thê nhi? Vậy tại sao Đàm tiền bối sau này có gặp lại đã tỏ ra quá lạnh nhạt với chính cốt nhục?
Có chuyện này ư? Là thế nào?
Thái Hoài liền kể cho mọi người nghe về chuyện có liên quan đến Lưu Ngọc Bội và Thái Hoài vì bị nhân vật các phái truy đuổi nên phải bỏ chạy và tình cờ được Cái Bang ứng cứu. Tuy thế, giữa Đàm Thất Khoa và Lưu Ngọc Bội vẫn thường xảy ra xung khắc nếu không muốn nói giữa cả hai hầu như không hề có bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy họ là phụ tử tình thâm.
Ngũ Chỉ Bà Bàkinh ngạc:
- Chính Đàm Thất Khoa đã nài nỉ Lưu Khánh Hà hãy nhìn nhận Ngọc Bội như cốt nhục thực thụ của họ Lưu. Chuyện che đậy tình cảm phụ tử là điều có thể nhưng sẽ là vô lý nếu Đàm Thất Khoa vẫn cố tình

che dấu khi đã biết Lưu Ngọc Bội bị mất chỗ nương tựa. Ngươi có cảm thấy kỳ lạ không?
Thái Hoài và Ngũ Chỉ Bà Bàsẽ còn tiếp tục nữa nếu như Lão Chủ Mẫu Đông Hải Môn không bất chợt lên tiếng:
Chuyện đó hãy để sau này từ từ xem xét lại. Còn vào lúc này và ở ngay tại đây hãy bàn về chuyện Đông Hải Môn. Tiểu tử ngươi muốn như thế nào mới ưng thuận cương vị môn chủ nếu quả lão thân có ý như thế?
Thái Hoài quay lại:
Tiểu bối không thể…
Nhưng lão thân lại muốn như thế?
Lão Chủ Mẫu dù muốn hay không muốn thì cũng vậy thôi!
Ta muốn. ngươi là hậu nhân của Khúc gia. Khuc-Hà nhị gia bao đời nay đều là môn nhân trung thành của bổn môn, ngươi là hậu nhân của họ, lẽ nào...
Ai...ai là hậu nhân của Khúc gia?
Câu hỏi yếu ớt bỗng bật ra từ cửa miệng vừa hé mở của phụ nhân nhơ bẩn làm cho Hà Như Nguyệt đứng gần nhất thảng thốt kêu lên:
Khúc Liễu Châu, muội đã tỉnh rồi ư?
Ngũ Chỉ Bà Bàlập tức tiến đến và vội vàng xem qua mạch tượng của phụ nhân:
Ồ...! Thật sự đã ổn rồi. Vậy mà lão than nghĩ có lẽ phải tiếp tục điều trị them cho người đáng thương này một thời gian nữa? Hóa ra là không cần. Ắt đã có nguyên nhân nào khác vừa vô tình xảy đến khiến nàng ta như được tiếp them sức lực đã khôi phục thần trí.
Thái Hoài thắc thỏm mừng, mắt thì nhìn mẫu than nhưng miệng vẫn hỏi Ngũ Chỉ Bà Bà:
Điều trị thêm là thế nào? Phải chăng Bà Bàmuốn nói thời gian qua Bà Bàtuy bị giam hãm nhưng vẫn có cơ hội điều trị cho...cho gia mẫu?
Phụ nhân đưa mắt nhìn Thái Hoài:
Thiếu hiệp vừa gọi ai là gia mẫu? Còn về việc điều trị...
Phụ nhân đảo mắt nhìn qua Ngũ Chỉ Bà Bà:
Vãn bối vẫn chưa có lời đa tạ tiền bối. Vì,
Ngũ Chỉ Bà Bàxua tay:
Có gì đâu mà nàng đa tạ? Bất quá ta chỉ giúp nàng tạm thời giữ nguyên nguyên khí sau mỗi lần bị họ Vệ hành hạ. Và ta thật không ngờ tuy nàng bị cuồn tâm nhưng vẫn nhớ đến việc ta đã giúp nàng. Phải chăng đó là nhờ trong tâm tưởng nàng vẫn còn nhớ đến cốt nhục, đứa bé mà nàng vẫn mỏi mòn trông chờ có ngày gặp lại?

Đứa bé? Phải rồi, cốt nhục của vãn bối làm thế nào vãn bối có thể tìm lại cốt nhục của vãn bối? Mong tiền bối hãy giúp...
Lão Chủ Mẫu, có phải Lão Chủ Mẫu đã bảo Vệ tổng quản bắt giữ cốt nhục của thuộc hạ? Hà đường chủ, hay đó là lệnh của Hà đường chủ? Đường chủ quên rồi sao định ước giữa Liễu Châu và đường chủ về nhân duyên của đôi trẻ? Hãy vì Liễu Châu, Đường chủ, xin hãy vì Liễu Châu mà buông tha cho...
Vì cố gắng đứng lên nên nói tới đây phụ nhân chợt khuỵu xuống. Thái Hoài, Hà Như Nguyệt cũng như Hà Như Hoa đều hốt hoảng lao đến đón đỡ. Và Hà Như Hoa cùng Hà Như Nguyệt đều tranh nhau kêu, tranh nhau an ủi và tranh nhau giải thích:
Liễu Châu muội đừng lo lắng nữa, đừng âu sầu nữa. Vì cốt nhục của muội hiện đang ở đây. Tỷ đã thay muội tìm lại được cốt nhục cho muội.
Phải đó bá mẫu. Kể cả Lão Chủ Mẫu cũng đã tha thứ tất cả và lệnh lang cốt nhục của bá mẫu đang được Lão Chủ Mẫu cho lệnh phải tiếp nhận cương vị Môn chủ bổn môn. Mọi người sẽ không ai trách cứ bá mẫu nữa đâu.
Phụ nhân lại nhìn quanh:
Có thật thế ư? Cô nương là ai? cốt nhục của ta đâu? Có phải thế không Lão Chủ Mẫu? Tệ nhi nếu được Lão Chủ Mẫu tha thứ là tốt lắm rồi, làm gì dám mơ tưởng đến...
Lão Chủ Mẫu hắng giọng và tiến đến nắm tay phụ nhân:
Khúc Liễu Châu! Bởi lão thân hẹp lượng, bởi lão thân bị thù nhân che mắt nên bấy lâu nay có quá khắt khe với ngươi. Yên tâm đi, lão thân sẽ cho mẫu tử ngươi trùng phùng với điều kiện là ngươi phải khuyên bảo y, nói thế nào để y phải tuân Theo mệnh lệnh của lão thân.
Không dừng được nữa, Thái Hoài ôm chầm mẫu thân:
Hài nhi bất hiếu, mẫu thân, hài nhi thật bất hiếu đã để cho mẫu thân mười mấy năm dài phải chịu nhiều đau khổ. Mẫu thân...
Thiếu hiệp là...
Lẹ tay Hà Như Nguyệt vén một phần y phục của Thái Hoài lên và đưa tay chỉ cho phụ nhân nọ nhìn thấy một vết chàm ở ngay trên huyệt Hoàn Khiêu bên chân tả:
Y chính là cốt nhục của muội. Y có tên là Thái Hoài, thời gian qua y mang họ Hà là họ của tỷ. Còn bây giờ y sẽ là Lưu Thái Hoài của muội!
Đột nhiên mọi người nghe tiếng Hà Như Hoa kêu:
Ồ lạ quá! Sao lại như thế này?

Mọi người giật mình và phát hiện Hà Như Hoa đang nhìn chằm chằm vào phần da thịt bên chân tả của Thái Hoài.
Và họ chăng thấy ở đó có gì khác lạ ngoài việc một nữ nhân như Hà Như Hoa lại ngang nhiên có ánh mắt nhìn như thế vào thịt da của một nhân vật khác phái.
Nhưng tiếng kêu của Hà Như Hoa đó cũng làm Thái Hoài động tâm nên tất cả cũng vỡ lẽ khi thấy Thái Hoài cũng nhìn và đến lượt Thái Hoài kêu:
Sao lại thế này?
Thế là mọi người tranh nhau hỏi:
Là chuyện gì?
Là thế nào mới được?
Thái Hoài vội vuốt thẳng y phục, che phần da thịt vừa để lộ ra và nhìn quanh giải thích:
Không có gì đâu. Có lẽ do tại hạ hoa mắt nên mới nhìn cứ ngỡ vết chàm lan rộng ra. Nhưng kỳ thực thì vẫn vậy.
Đoạn Thái Hoài cố tình quay lại mẫu thân và tuần tự giải thích mọi chuyện.
Phải nghe một lúc một câu chuyện khá dài, đối với người vừa mới hồi phục như Khúc Liễu Châu quả là điều vượt quá sức.
Do đó, chờ khi Thái Hoài dứt lời, Khúc Liễu Châu chỉ trách mỗi một câu: Nam nhi đại trượng phu cần phải gánh vác những chuyện trọng đại, không được nệ hà. Cớ sao Lão Chủ Mẫu đã có lời, hài tử vẫn khăng khăng từ chối, không vì Khúc gia mà đảm đương chuyện của Đông Hải môn?
Chỉ chờ nghe có thế, Lão Chủ Mẫu liền gật đầu:
- Đúng lắm. Vậy kể từ nay Lưu Thái Hoài sẽ là môn chủ bổn môn. Việc báo thù thế nào sẽ do Tân môn chủ định đoạt. Tất cả nghe rõ chưa?

Xích Long Châu

Chương 26
TIỀM LONG CÔNG PHU

Sao tướng công lại bịa ra chuyện vết chàm đã lan rộng ra?
Trong cương vị mới, là môn chủ đông hải môn, Lưu Thái Hoài chợt

ngoắc tay, gọi Hà Như Hoa đi theo:
Rồi muội sẽ rõ. Hãy theo ta đến chỗ gia mẫu!
Nơi mẫu thân Lưu Thái Hoài đang lưu ngụ là nơi tạm ngụ của Ngũ Chỉ Bà Bà. Vừa nhìn thấy Lưu Thái Hoài và Hà Như Hoa xuất hiện, Ngũ Chỉ Bà Bàvẫy tay gọi:
Hai người đến thật đúng lúc, vào đây mau!
Theo chân Ngũ Chỉ Bà Bà, Hà Như Hoa kinh ngạc khi nhìn thấy phụ thân không biết đã đến từ lúc nào và đang ngồi trò chuyện với thân mẫu của Thái Hoài, nàng kêu:
Phụ thân!
Hà trưởng lão như không nghe, không nhìn thấy ái nữ như hoa, lão vẫy tay gọi Thái Hoài:
Phiền môn chủ đến ngay cho. Vì lệnh đường đang muốn làm rõ vết chàm có trên người môn chủ.
Thái Hoài vội cúi xuống:
Tiểu tế đến đây cũng là vì chuyện này.
Quay qua Ngũ Chỉ Bà Bà. Chàng bảo:
Dấu hiệu nào cho biết Xích Long Châu sẽ tìm thấy đúng chủ nhân?
Ngũ Chỉ Bà Bàhỏi ngược lại:
Nếu ngươi đúng là chủ nhân của Xích Long Châu thì ngươi hỏi làm chi lão thân câu này!
Chàng đưa mắt nhìn lão Hà:
Vết chàm không còn màu chàm nữa. Nó đã đỏ ửng lên và càng lúc càng đỏ. Tương tự, nội lực của tiểu tế cũng càng lúc càng tăng. Phải chăng chính Xích Long Châu đã tạo nên hiện tượng khác thường này?
Lão Hà sửng sốt:
Việc vết chàm đổi màu, đó mới là chuyện đáng gọi là khác thường. Còn về chuyện Xích Long Châu, sao môn chủ không hỏi Ngũ Chỉ Bà Bà?
Chàng nhún vai;
Bà Bà sẽ không nói. Trong khi đó, có lẽ tiểu tế thật sự không phải chủ nhân của Xích Long Châu nên bảo tự biết là chuyện không thể nào có.
Như hoa nhìn Ngũ Chỉ Bà Bà:
- Bà Bà không thể giải thích rõ hơn sao?
Bà Bà thở dài:
Lão thân không thể tiết lộ. Trừ phi đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn của lão thân, cũng là ý muốn của nguyên chủ nhân Xích Long Châu. Ai là chủ nhân trước của Xích Long Châu?

Có nhiều người cùng hỏi câu này nhưng Bà Bà cũng không đáp mà còn hỏi ngược lại mọi người:
Ở đây có ai biết gì về một nhân vật được gọi là Thiên Hạ Đệ Nhất Tăng?
Thái Hoài giật thót mình:
Tiểu bối biết! Và tiểu bối cũng từng nhìn thấy lưu tự của Thiên Hạ Đệ Nhất Tăng.
Đến lượt Ngũ Chỉ Bà Bà giật mình:
Ngươi nhìn thấy? Ở đâu? Làm cách nào ngươi đọc được lưu tự của người.
Chàng ngơ ngẩn:
Hóa ra Bà Bàcũng biết cách lưu tự kỳ lạ của Thiên Hạ Đệ Nhất Tăng, cho dù…
Bà Bà xua tay ngăn lại, không cho Thái Hoài nói thêm nữa:
- Đủ rồi. Giờ thì người thử nhìn vào Xích Long Châu một lần nữa xem? Nhìn đi.
Hoang mang Thái Hoài lấy Xích Long Châu ra. Và lần này nhờ có những câu hỏi và thái độ lạ kỳ của Ngũ Chỉ Bà Bà nên Thái Hoài sau một lúc ngắm nhìn chợt kêu lên:
Chủ nhân trước kia của Xích Long Châu chính là Thiên Hạ Đệ Nhất Tăng?
Bà Bàvội chộp vào Xích Long Châu nắm lại và vừa giúi vào tay Thái Hoài vừa dặn:
Đó là chuyện chỉ có một mình ngươi là có quyền biết. Không được tiết lộ với bất kỳ ai, cho dù là mẫu thân hay thê tử của chính ngươi. Nào, cất đi.
Chờ Thái Hoài đã thu cất xong, Bà Bà chợt hỏi:
Ngươi phát hiện lưu tự đó ở đâu?
Chàng đáp:
Ở tuyệt minh cốc!
Bà Bàgật đầu:
Gần Huyết Ma Phủ?
Rất gần!
Và ngươi có vào Huyết Ma Phủ?
Có. Tiểu bối nhân đó có nhìn thấy phần khẩu quyết tầng cuối cùng của huyết hoa tâm pháp, là di học của huyết ma năm xưa!
Sau đó thì chuyện gì xảy ra?
Chàng hoang mang:
Chuyện gì là chuyện gì?
Bà Bàchép miệng:

Lão thân có ý đề cập đến huyết ma công của ngươi. Vì nếu ngươi chỉ thấy phần khẩu quyết cuối cùng thì bấy nhiêu đó chưa đủ cho ngươi luyện thành huyết ma công. Và vì ngươi đã luyện được, lại không hề có chuyện là gì xảy ra thì việc ngươi chỉ nhìn thấy tầng công phu cuối cùng chỉ là sự giả dối! Thế nào?
Chàng có một thoáng sững sờ:
Tiểu bối không hề nói dối. Huống chi các tầng công phu trước đó đều bị cung chủ huyết ma cung phá hủy.
Vậy thì ngươi cần phải nghĩ lại, nhớ lại xem đã có chuyện gì xảy ra cho ngươi không?
Chàng cố nhớ:
Tiểu bối có thử xe dịch huyết ma ngai, có ngồi lên huyết ma ngai để tọa công theo như lời lưu tự căn dặn của huyết ma chi vương!
Lưu tự thế nào?
Là:"huyết hoa qua độc luyện
Tẩy cốt phải tịnh tâm
Ma ngai trên hỏa tuyền
Ắt đắc thành sở học"
Vậy ngươi có nhìn thấy huyết hoa?
Có …!
Sao ngươi cứ ngập ngừng?
Vì cứ như là trong mơ vậy. Và tiểu bối cho đến giờ vẫn cứ nghĩ chuyện đó chỉ xảy ra trong mơ hồ mà thôi.
Bà Bànhìn chằm chằm vào chàng:
Vì ngươi thấy huyết hoa nở quá nhanh?
Đúng rồi. Sao Bà Bàbiết?
Bà Bàthở dài:
Vậy là rõ rồi, chỉ còn thiếu mỗi một điểm nữa thôi.
Là điểm gì?
Lúc vào Huyết Ma Phủ hoặc trước đó nữa có phải bản thân ngươi đã trúng độc?
Chàng giật mình:
Có!
Thế sao?
Theo Đàm Thất Khoa giải thích thì tiểu bối do từ bé đã nhiễm độc nên diện mạo bất toàn. Sau đó, lúc được lưu ngọc bội đưa đến tuyệt minh cốc, tiểu bối có bị người của huyết ma cung hất ngã nhiều lần vào dòng hỏa tuyền. rồi vì dĩ độc công độc nên tiểu bối nhờ đó được hóa giải toàn bộ chất độc, diện mạo khôi phục.
Bà Bàbật cười:

Đàm Thất Khoa giải thích chưa hoàn toàn đúng. Hóa ra ngươi đã gặp may, không phải chỉ một lần và đều là những may mắn vượt ngoài sức tưởng của lão thân.
Là thế nào?
Là hỏa tuyền đã hóa giải hết độc chất sẵn có trong người ngươi, đồng thời nhân đó còn làm ngươi nhiễm nặng hơn loại độc mới. Và nếu như ngươi không tình cờ phát hiện Huyết Hoa, dùng Huyết Hoa và trải qua độc luyện thì có lẽ giờ này ngươi đã chết. Vẫn chưa hết đâu. Ngươi ăn Huyết Hoa tất sẽ sinh cuồng tâm và hiện tượng này chỉ biến mất nếu có Xích Quang của Xích Long Châu hóa giải. Đó chính là điều bí ẩn của Xích Long Châu.
Thái Hoài càng nghe càng thêm nửa tin nửa ngờ:
Như Bà Bà muốn nói những điều này Bà Bà am tường là do đã được chính Thiên Hạ Đệ Nhất Tăng lưu tự giải thích! Và chuyện này làm sao có được nếu hai trăm năm trước Thiên Hạ Đệ Nhất Tăng đã tịch diệt tại Tuyệt Minh Cốc.
Bà Bà mỉm cười:
Ngươi ngỡ Thiên Hạ Đệ Nhất Tăng dễ bị tịch diệt theo cách đó sao? Sai rồi, Thiên Hạ Đệ Nhất Tăng đã thoát và điều đó cũng là nhờ Huyết Hoa.
Nhờ Huyết Hoa? Nghĩa là sao?
Bà Bà bảo:
Giờ đã rõ ngươi chính là chủ nhân đời thứ hai của xích long châu, nên lão thân có thể giải thích mà không sợ những vị tiền nhân trách cứ là thế này…
theo lời Bà Bà thuật lại thì Thiên Hạ Đệ Nhất Tăng sau trận tử chiến với Huyết Ma Chi Vương tuy có bị mù hai mắt nhưng vì phát hiện Huyết Ma vẫn còn phương cách để tái xuất giang hồ với thân thủ lợi hại hơn nên đã gắng gượng một lần nữa ngăn ngừa và hủy diệt Huyết Ma.
sau khi gắng gượng lưu tự, tăng nhân nọ chợt biến sắc vì nghe tràng cười ngạo nghễ của đối thủ đang cười vang vọng:
Huyết Hoa! Ha…ha…! Quả là Hoàng Thiên bất phụ khổ nhân tâm đã tạo cơ hội cho bổn Ma Vương hưởng dụng báu vật hãn thế này. Ha…ha…
Tăng nhân vội gượng đứng lên, hai tay tựa vào vách đá, lo ngại gọi thét lên:
Ma Vương! Thí chủ vẫn chưa thắng được lão nạp. Hãy mau xuống đây cùng lão nạp tiếp tục trận chiến.
Đáp lại, tràng cười của Ma Vương vẫn ngạo nghễ:

Lão trọc kia, lão đâu còn là đối thủ của bổn Ma Vương nữa. Lão cũng đâu còn là Thiên Hạ Đệ Nhất Tăng nữa nếu hai mắt lão đã bị điều bí ẩn ở Tuyệt Minh Cốc làm mù. Hãy chấp nhận số phận của lão thôi. Lão đã là kẻ chiến bại. Ha…ha…
Tăng nhân hào hển gọi to hơn:
Lão nạp chưa bại. Hoặc thí chủ sợ lão nạp có thể dùng đến tuyệt học cuối cùng là Tiềm Long Pháp Phật Quang!
Ha…ha… nếu lão đã luyện qua công phu này thì đâu dễ gì mấy ngày vừa qua lão lại chưa thi triển? Đừng tìm cách dối lừa bổn Ma Vương và lão thì vẫn chưa hề luyện qua công phu Tiềm Long Pháp Phật Quang. Ha…ha…
Thí chủ sai rồi! Lão nạp chưa dùng đến vì muốn thí chủ phải tự nhận ra để bồi đầu hướng thiện. Lão nạp chưa nỡ hạ thủ thí chủ đó thôi!
Bên tai của tăng nhân liền nghe tiếng gầm của nhân vật tự nhận là Ma Vương:
Ai cần lão trọc thúi ngươi tha mạng? Được lắm, để bổn Ma Vương lấy cái mạng chó của ngươi trước, xem ngươi có thật sự am hiểu Tiềm Long Phụng gì đó hay không. Đỡ!
Một ngọn kình liền quật vào tăng nhân. Và ngọn kình tuy không nhiều uy lực nhưng lại quá sức chịu đựng của người đã cạn kiệt chân lực như tăng nhân. Vì thế, tăng nhân bị chấn kình hất bay lên cao.
Ầm!
Ma Vương vụt cười rộ:
Hóa ra không phải là Tiềm Long mà là Phi Long! Được lắm, bổn Ma Vương sẽ biến ngươi thành Tử Long luôn! Đỡ! Ha…ha…
Bùng!
Càng bị hất lên cao thêm nữa khi bị loạt kình thứ hai chấn vào, tuy nhiên tăng nhân nọ bỗng cười:
Lão nạp thật sự cảm kích. Vì nếu không nhờ có thí chủ thì có lẽ lão nạp sẽ không bao giờ tự nhảy lên khỏi huyệt động này! Đa tạ!
Bị lầm kế, Ma Vương lồng lộn lao lên khỏi huyệt động cao đến bốn trượng:
một Phật Môn đệ tử như lão sao dám ngoa ngôn xảo ngữ lừa dối bổn Ma Vương?
Tăng nhân bằng khứu giác tinh tường đột ngột quay người chạy thật nhanh trên một lối đi hoàn toàn tối đen. Và nếu lối đi đó được ánh dương quang chiếu vào đi nữa thì do hai mắt đã lòa có lẽ tăng nhân nọ cũng không nhìn thấy gì.
Đuổi theo sau, Ma Vương vụt hét ầm lên:
Dừng lại! Lão muốn làm gì? Huyết Hoa vốn có độc, không phải thứ

cho ai muốn dùng thì dùng…
Nhưng tăng nhân vẫn chạy. Và một người đã kiệt lực như tăng nhân thật không hiểu bỗng tìm đâu ra sức lực để chạy.
Và điều đó bỗng được giải thích khi cuối cùng tăng nhân bị vấp ngã.
Hự! dù Huyết Hoa có độc đến đâu lão nạp vẫn quyết phải tự dùng, tự hủy hoại. Chứ không để Huyết Hoa biến thành vật trợ lực cho một ác ma như thí chủ.
Cái vấp ngã của tăng nhân không hiểu sao bỗng làm Ma Vương bàng hoàng. Có tiếng Ma Vương kêu lên:
Ôi…! Hỏng mất Huyết Hoa của ta rồi! Lão trọc, lão dám dùng ám khí phá hủy Huyết Hoa của bổn Ma Vương ư?
Tăng nhân lồm cồm ngồi dậy, lấy ra hai tay sờ khắp người:
Ám khí ư? Nguy tai! A Di Đà Phật! Tiềm Long Châu của lão nạp? Tiềm Long Châu của lão nạp đâu rồi?
Có người thộp vào và nhấc tăng nhân lên. Và khi người đó lên tiếng, tăng nhân mới nhận ra đó là Ma Vương.
Ma Vương đang rít vào tai tăng nhân:
Tiềm Long Châu quỷ quái gì của lão đang hấp thụ toàn bộ sinh khí của Huyết Hoa vốn là báu vật của bổn Ma Vương kia kìa. Lão nhìn đi, hãy nhìn một lần cuối trước khi bổn Ma Vương hóa kiếp cho lão. Nhìn đi…
Nghe kể đến đây, Thái Hoài chừng như đã hiểu. chàng nhìn Ngũ Chỉ Bà Bà:
Tiềm Long Châu vì hấp thụ sinh khí của Huyết Hoa nên tự biến thành xích long châu?
Bà Bà gật đầu:
Là minh châu nên xích long châu đã phát ra ánh sang. Và ánh sang này vô tình giúp Thiên Hạ Đệ Nhất Tăng khôi phục thị lực.
Và khi thị lực khôi phục. Thiên Hạ Đệ Nhất Tăng đã bất ngờ hạ thủ Ma Vương?
Đâu thể nhanh như thế? Mà phải nói về dược lực của Huyết Hoa khi bị xích long châu gián tiếp phát tán ra đã giúp Thiên Hạ Đệ Nhất Tăng khôi phục phần nào công phu. Ma Vương cũng được hưởng dụng không ít. Tuy thế, do cả hai cùng nhìn vào xích long châu mà chỉ có một mình vị tăng nhân kia là hiểu trong xích long châu có tiềm ẩn công phu gì, nên trong khi Ma Vương lo hưởng dụng dược lực của Huyết Hoa thì tăng nhân kia âm thầm khắc ghi võ học Tiềm Long vào tâm khảm.
Sau đó là tử chiến?
Vẫn chưa đâu! Phải kể đến Huyết Hoa bị héo tàn và xích long châu

thì vẫn tiếp tục phát quang. Điều đó làm cho Ma Vương động tâm, lao đến và định chiếm đoạt xích long châu. Sợ công phu hãn thế lọt vào tay kẻ ác, tăng nhân kia mới liều mạng tử chiến. Và mãi đến lúc này tăng nhân kia mới hiểu rõ cách luyện thành Tiềm Long Pháp Phật Quang công phu. Đó là cách mà bản thân ngươi cũng mới phát hiện.
Thái Hoài gật đầu:
Vậy trước đó Thiên Hạ Đệ Nhất Tăng vẫn chưa luyện qua công phu Tiềm Long?
Bà Bà đáp:
Chưa! Tuy vậy, khi luyện công phu đó không cần sớm hay muộn, mà chỉ cần luyện đúng như khẩu quyết là đủ. Và nhờ công phu Tiềm Long nên tăng nhânkia dù chưa kịp khôi phục chân nguyên vẫn có thể cùng Ma Vương chi trì một trận đấu sau đó kéo dài đến hai ngày ba đêm. Ngươi có hiểu vì sao không?
Thái Hoài gật đầu:
Hiểu! Đó là Nhờ Sinh Cơ Bất Diệt, liên miên bất đoạn, tựa như đã qua giai đoạn đả thông Sinh Tử Huyền Quan. Gọi là Tiềm Long là có ý này: Tiềm Sinh-Tiềm Ẩn!
Bà Bà giật mình:
Ngươi hiểu từ lúc nào?
Mới hiểu. Vì trong nội thể của tiểu bối lúc này thật sự đang diễn ra điều đó.
Tất cả cùng bàng hoàng sửng sốt:
Nhâm Đốc Nhị Mạch của ngươi đang tự khai thông?
Môn chủ đã tự đả thông Sinh Tử Huyền Quan?
Tướng công chớ có lầm lẫn. Với niên kỷ như Ngũ Chỉ Bà Bà đây cũng vị tất đã tự đả thông nhị mạch Đốc-Nhâm, nói gì đến tướng công?
Lưu Thái Hoài chợt lắc đầu:
Bản thân ta cũng hiểu như thế. Nhưng nếu đây không phải là hiện tượng Nhâm Đốc nhị mạch tự đả thông thì phải gọi là gì khi tự nội thể ta đang cùng xuất hiện hai luồng chân khí một thuận và một nghịch.
Kinh nghi, Ngũ Chỉ Bà Bà vội chộp vào Uyển Mạch tay còn lại của Thái Hoài và sắc mặt của Ngũ Chỉ Bà Bà cứ thế cứ tái dần đi.
thất kinh Hà Như Hoa hỏi:
Đã xảy ra chuyện gì Bà Bà?
Không đáp lời như hoa, Bà Bà nhìn Hà trưởng lão:
Vào lúc này, tại đông hải môn này liệu có nhân vật nào được xem là nội gia cao thủ không?

Hà trưởng lão thất sắc, ngó trừng trừng vào Bà Bà:
Nhị kình xung khắc, thủy hỏa bất dung ư?
Nhẹ gật đầu và Bà Bà vẫn lập lại câu hỏi vừa hỏi:
Có hay không?
Hà trưởng lão đáp:
Chỉ có Lão Chủ Mẫu mà thôi!
Hãy mau mời đến. càng nhanh càng tốt!
Câu đáp của Bà Bà đối với Hà Như Hoa còn hơn cả mệnh lệnh. Nàng chạy bay đi.
Thái Hoài vụt thở dài:
Chỉ tại Bà Bà lo lắng quá đấy thôi. Tiểu bối nghĩ bản thân có lẽ cũng thừa năng lực trấn áp hai luồng chân khí này.
Bà Bà cũng thở dài:
Lão thân không bảo ngươi không trấn áp được. Chỉ có điều hành động đó rất mạo hiểm và chỉ cần sơ suất nhỏ cũng dẫn đến hậu quả khó lường.
Khúc Liễu Châu càng lúc càng lo ngại và lần đầu tiên hỏi Bà Bà:
Hậu quả tồi tệ nhất sẽ là gì? Có dẫn đến mất mạng không?
Bà Bà cười lạt:
Nếu phải mất mạng thì bất quá mỗi người chúng ta đây chỉ buồn khổ trong một thời gian rồi cũng nguôi ngoai, đâu đến nỗi lão thân phải lo lắng như bây giờ?
Thái Hoài sinh nghi:
Tiểu bối đoán ra rồi. Có phải là Bà Bà cho đây là hiện tượng Chánh-Tà nhị khí đang tương tranh?
Bà Bà lập tức thừa nhận:
Không sai. Vì năm xưa, lúc Thiên Hạ Đệ Nhất Tăng đã trừ khử song Huyết Ma thì mới phát hiện được dược lực của Huyết Hoa tuy có sinh ra nguyên khí nhưng đó chính là tà khí. Lo sợ cho bản thân, Thiên Hạ Đệ Nhất Tăng vội tìm nơi quy ẩn. và sau một thời gian ngắn, tuy tà khí ấy đã bị Tổ sư gia hóa giải nhưng theo di ngôn của người thì đó là nhờ Tâm Pháp Phật Môn người đã luyện từ bé là mạnh hơn tà khí kia thập phần. do vậy, cũng theo di ngôn của Tổ sư gia, dù xích long châu sau này có tự tìm thấy chủ nhân hay không thì vẫn phải nên cảnh giác, hãy xem xích long châu là vật bất thường hơn là báu vật hãn thế.
Thái Hoài nôn nóng hỏi ngay khi Bà Bà dứt lời:
Không đúng rồi. Vì nếu đây là Chánh-Tà nhị khí thì hãy tạm bỏ qua phần chân nguyên nội lực mà gia ngoại tổ đã trao truyền cho tiểu bối . Vậy thì chỗ còn lại là dược lực của Huyết Hoa và của xích long

châu phát sinh?
Lúc này Hà Như Hoa đang hớt hải đưa Lão Chủ Mẫu đến. Có lẽ toàn bộ câu chuyện đã được Hà Như Hoa vắn gọn thuật qua trên đường đi. Lão Chủ Mẫu vừa đến đã hỏi ngay:
Sự việc thế nào rồi? Có cách xử lý chưa? Mọi người định trấn áp cả hai luồng chân khí hay cho dung hòa?
cả hai câu hỏi này lẫn điều nghi vấn do Thái Hoài vừa đề cập nên làm cho Bà Bà tức bực:
Tuyệt đối không thể dung hòa, cũng như không thể có chuyện Huyết Hoa sinh ra chánh khí, kể cả xích long châu cũng vậy. đều là tà khí cả, dung hòa sao được mà dung hòa.
Ngơ ngác, Lão Chủ Mẫu đưa mắt nhìn Thái Hoài:
Ngươi đã nói sai điều gì sao?
Thái Hoài cười gượng, thuật lại mọi lời vừa rồi cho Lão Chủ Mẫu nghe.
Nghe xong Lão Chủ Mẫu càng thêm ngơ ngác:
Vậy thì cái nào sinh ra chánh khí?
Không ai có thể đáp. Hoặc giả nếu có đáp thì lại tiếp tục sinh ra mâu thuẫn tự hiểu như vậy. Ngũ Chỉ Bà Bà thở dài và cố nói bằng giọng hòa hoãn:
Điều đáng lo ngại ở đây là chúng ta phải bằng mọi giá giúp y loại bỏ bớt một loại khí. Vì nếu để tà khí chế ngự, y chắc chắn sẽ biến thành Huyết Ma thứ hai. Lúc đó, không những chúng ta đều trở thành thiên cổ tội nhân mà y, chính y sẽ lần lượt hạ thủ từng người trong chúng ta.
Khúc Liễu Châu vụt đưa tay che miệng, cố ngăn tiếng kêu la kinh hoàng, chỉ để phát ra một lời nói nửa như hỏi nửa như than oán:
Hóa ra đó là hậu quả tồi tệ nhất mà tiền bối lúc nãy đã tránh, không đề cập thẳng?
Mọi người ai cũng kinh hoàng, Lưu Thái Hoài nhìn thấy và biết rõ như vậy.
Vụt đứng lên, Thái Hoài bảo:
Chưa biết là thế nào nhưng tại hạ quyết tự trấn áp hiện trạng này. Và nếu kết quả là không như ý, hừ, tự tại hạ sẽ biết phải làm gì để không di họa cho sinh linh, cho võ lâm.
Và Thái Hoài lao đi.
Vut!

Xích Long Châu

Chương 27
HỒI PHONG ĐẢO

Phần vì không biết điều động chiếc thuyền, khiến nãy giờ dù loay hoay mãi vẫn chỉ làm chiếc thuyền cách bờ một quãng ngắn rồi thôi. Phần vì không thể làm ngơ mãi trước cảnh hà như hoa vừa kêu khóc vừa cuống cuồng chạy đi chạy lại trên bờ như muốn đuổi theo chiếc thuyền. lưu thái hoài bèn ném bỏ mái chèo qua một bên và gọi vọng vào:
ta có thể biến thành Huyết Ma bất kỳ lúc nào, nàng đòi theo, vậy là nàng không sợ ư?
Như Hoa đáp qua tiếng nấc:
Muội không sợ, cũng như mọi người ở đây vẫn không có ai sợ. Sao tướng công lại nóng nảy, quyết liệt bỏ đi?
Thái Hoài thở dài:
- Ta không nóng nảy. Ta cũng không bỏ đi. Ta chỉ muốn tìm một nơi chỉ có một mình ta để tiến hành một việc mà nếu có hậu quả gì cũng không đến nỗi liên lụy đến nhiều người.
Như Hoa đưa tay gạt lệ:
- Muội cũng giải thích với mọi người như thế và họ đều hiểu. Vì hiểu nên mọi người đã đồng ý cho muội đi cùng với tướng công, theo đề xuất của chính muội.
Thái Hoài lắc đầu chán nản:
- Mẫu thân ta thì sao?
- Lệnh đường chỉ nói, nếu số tướng công phải chết thì đã chết từ lâu rồi. Nhưng do Thiên Ý nên tướng công vẫn sống. Vậy vì cớ gì Hóa Công lại bắt tướng công phải trở thành đại ác ma? Và lệnh đường đã giao phó tướng công hoàn toàn cho cao xanh.
Thái Hoài cảm thấy có phần nào nhẹ nhõm:
- Lão chủ mẫu thì sao?
- Người bảo tướng công đang là Môn Chủ Đông Hải Môn, những gì do tướng công tự định đoạt chính là mệnh lệnh, mọi người phàm là môn nhân bổn môn không được phản kháng.
Thái Hoài thở hắt ra:
- Vậy còn nhạc phụ? Lệnh tôn dám giao sinh mệnh nàng cho ta sao?
Như Hoa e lệ và hai mắt thì bừng bừng sáng:
- Gia phụ bảo: tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu xướng phụ

tùy. Người còn bảo quyết định thế nào thì tùy muội.
Thái Hoài chấn động:
- Còn nàng? Nàng...
- Chàng đi đâu thiếp cũng nguyện ý theo cùng. Thiếp không nỡ xa chàng lẽ nào chàng lại nỡ bỏ thiếp?
Vút!
Với thân pháp Bách Cầm thượng thặng Lưu Thái Hoài đã từ trên thuyền lăng không lao vút vào bờ:
- Được. Ta sẽ không rời nàng và sẽ không bao giờ để nàng xa ta.
Cầm tay nàng, Thái Hoài vừa định nhấc nàng lên và phi thân quay lại thuyền thì chợt nghe quanh đó có tiếng động lạ.
Hoài nghi. Thái Hoài làm tỉnh hỏi khẽ nàng:
- Muội đến đây không chỉ có một mình?
Lập tức có tiếng cười vang lên:
- Thân thủ quả cao minh, thuộc hạ có giao nữ nhi cho Môn Chủ cũng hoàn toàn yên tâm. Ha...Ha...
Thái Hoài và Như Hoa cùng kinh ngạc khi tận mắt thấy từ một hốc đá nhỏ bình thường nằm cách mặt nước biển không bao xa đang tuần tự chui ra nào là Hà Như Nguyệt, Khúc Liễu Châu, nào là Ngũ Chỉ Bà Bà, Lão chủ mẫu và thân phụ của Như Hoa.
Phụ thân nàng vẫn cười:
- Đừng quá kinh ngạc như vậy? Không lẽ ở Đông Hải Môn nàu chỉ có một mình nha đầu ngươi là biết tạo ra bí đạo để thi thoảng lẻn ta ra khơi và dò xét từng hành tung của những kẻ mà ngươi nghi ngờ? Ta là Đường Chủ Chấp Pháp Đường, đương nhiên cũng phải có phương cách riêng của ta chứ. Ha....ha...
Thái Hoài chợt hiểu:
- Nhạc phụ và mọi người muốn tiễn đưa bọn tiểu tế?
Lão chủ mẫu gật đầu:
- Không thể không tiễn nếu sau này muốn có một ngày nghinh tiếp ngươi trở về. Đó là tập tục từ bao đời nay của Đông Hải Môn chúng ta.
Càng hiểu rõ thêm, Thái Hoài gật đầu và cất cao giọng:
- Bổn môn chủ ắt có ngày quay về. Mong tất cả tự bảo trọng. Cáo biệt!
Và thật nhanh, thiếu hiệp bật tung lên cao, ung dung đưa Như Hoa từ bờ vượt đến thuyền.
Có Như Hoa điều động chiếc thuyền mới chịu tách bờ và từ từ vượt song ra khơi.
Dõi nhìn vào bờ, hai mắt Thái Hoài vụt cay xè khi thấy mọi người vẫn

đứng đó ngó theo và đưa tay vẫy mãi cho đến lúc tất cả đều trở thành những chấm đen nhỏ xíu.
Tay của Như Hoa chợt đặt lên vai chàng:
Muội hỏi mãi vẫn không nghe thấy tướng công đáp lời. Chúng ta sẽ đi đến đâu?
Thái Hoài quay lại, và không ngại cho Như Hoa nhìn thấy đôi mắt đã hoe đỏ của bản thân:
Chỉ tại ta mải nghĩ về mọi người thôi! Còn đi đâu ư? Đến Trung Nguyên thì quá sớm, nhưng không lẽ cứ lênh đênh mãi trên đại dương?
Nàng cười gượng và chấp thuận để những giọt lệ ngậm ngùi của buổi chia tay lâu dài:
Cách đây không xa có một nơi gọi là Hồi Phong Đảo. Hay là chúng ta đến đó, tướng công sẽ có một nơi yên tĩnh luyện công?
Hồi Phong Đảo? Danh xưng này có ý gì?
Nàng giải thích:
Không một ai rõ. Chỉ biết rằng thường khi phong ba bão tố qua đi thì ở Hồi Phong Đảo vẫn có gió cuồn cuộng một lúc lâu sau đó mới tan. Có lẽ vì thế mà có tên là Hồi Phong Đảo.
Thái Hoài mỉm cười:
Rất có thể đó là nơi Hải Long Vương ẩn mình. Ta đang muốn luyện công phu Tiềm Long, có đến chỗ Hải Long Vương cũng là phù hợp.
Như Hoa cười theo:
Tướng công thật khéo đùa. Chỉ sợ Tiềm Long chưa luyện xong đã bị Hải Long cuốn đi mất thì muội biết ở với ai?
Kéo Như Hoa sát lại, Thái Hoài thầm thì:
Nếu ta có bị Hải Long cuốn đi thì cũng quyết nắm giữ nàng theo, như thế này này.
Đỏ mặt, Như Hoa vùng thoát ra:
Thuyền đi chệch hướng rồi kìa. Thôi, để muội điều động thuyền, không đùa với tướng công nữa.
Không muốn để nàng xấu hổ lâu, Thái Hoài tuy theo chân nhưng vẫn nhanh nhảu giải thích:
Nàng phải chỉ ta cách điều động thuyền. Để khi nàng cần nghỉ ngơi đã có ta thay thế!
Và tình thế đã xảy ra đúng như vậy, có thể nói là quãng thời gian đầy ắp những hạnh phúc nhất của họ, đôi nam thanh nữ tú vẫn trong vòng lễ giáo cho dù chỉ có một mình họ với đại dương bao la.
Hồi Phong Đảo đã chìm vào bóng đêm, chỉ gây cho Thái Hoài một ấn tượng đó là một mãnh hổ đang thu mình chờ đợi con mồi đến gần.

Đem ý nghĩ đó nói cho Như Hoa biết. Chàng không ngờ đã vô tình tạo cho Như Hoa nỗi sợ hãi mơ hồ. Nàng nép người vào chàng:
Nếu đó là mãnh hổ thì thôi, chúng ta đừng đi đến đó nữa. Chờ khi trời sang, muội sẽ đưa tướng công đến một đảo khác.
Chàng phì cười:
Ta chỉ vui miệng ví như thế thôi, sợ gì chứ? Nếu nàng vẫn sợ thì cứ tạm ở đây chờ ta. Ta sẽ đo thám sát một vòng rồi quay lại ngay.
Nàng vẫn phản kháng:
Tướng công đừng đi. Hoặc nếu có đi thì cả hai chúng ta cùng đi.
Đẩy nàng lùi ra, chàng cười lớn:
Nàng sợ ta không thể quay lại sao? Yên tâm đi, dẫu có Hải Long Vương bắt ta cũng không ngại. Huống chi ta đến đây là để luyện công phu Tiềm Long có trong Xích Long Châu? Ha...ha...
Và Thái Hoài phi thân lên bờ, chạy quanh Hồi Phong Đảo.
Tất cả đều yên tĩnh chỉ trừ một tiếng kêu như tiếng gió hú trong đêm trường mênh mang vọng đến tai Thái Hoài:
Xích...Long .... Châu...
Sợ nghe lắm, Thái Hoài ngừng lại ngưng thần nghe ngóng.
Lần này âm thanh nghe rõ hơn:
Muốn cứu mạng Như Hoa, hãy trao Xích Long Châu cho ta...!
Thái Hoài thần tình chấn động. Thái Hoài vội tìm lối quay trở lại.
Thế nhưng, ở quanh Hồi Phong Đảo đâu cũng chỉ toàn là nước, bóng dáng của chiếc thuyền mà Thái Hoài vừa rời đi không còn nhìn thấy đâu nữa.
thật sự lo ngại, Thái Hoài hướng mặt về tứ bề gọi váng lên:
Như Hoa...! Nàng ở đâu? Kẻ nào vừa bắt giữ Như Hoa hãy lên tiếng đi!!
Đáp lại sự lo lắng của Thái Hoài vẫn là lời hô hoán mơ hồ, không rõ xuất xứ như lúc nãy:
Muốn cứu mạng Như Hoa, hãy giao Xích Long Châu cho ta. Thái Hoài...!!
Cuống cuồng, Lưu Thái Hoài càng chạy loạn hơn và càng gòa loạn hơn:
Như Hoa! Nàng ở đâu?! Kẻ nào dám bắt giữ Như Hoa của ta?
Những tràng cười lồng lộn vang đến:
Ngươi không nhận ra âm thanh của ta sao? Ta là Đoàn Chí Hải đây! Ha…ha…
Ở chỗ mơ hồ nào khác thì tiếng cười lại khác:
- Bổn nhân là Đường Chủ Ngoại Môn đường đây! Ngươi không nhận ra sao? Ha…ha…

Có thể nói cả tám phương tứ hướng đều có những tiếng cười vang vọng, và tất cả đã và đang làm cho Lưu Thái Hoài phát cuồng vì lo cho Hà Như Hoa:
Ta là Chung Hộ Pháp đây? Ngươi đã nhận ra chưa, Thái Hoài? Ha…ha…
Tả Hộ Pháp chính là ta. Ha…ha… ngươi chớ quá lo cho Như Hoa. Ha…ha…
Hãy giao nộp Xích Long Châu cho Hồ mỗ, Như Hoa vì thế sẽ toàn mạng! Ha…ha…
"Môn Chủ và Hoạt trưởng lão vùng Tứ vị Hộ pháp đã đoạt thuyền bỏ chạy". Câu bẩm báo ngày nào chợt hiện trở lại trong tâm trí Lưu Thái Hoài. Đủ cho chàng biết bọn người này vì lý do nào đó đã không chạy đến Trung Nguyên mà vẫn cứ quanh quẩn gần Đông Hải Môn và đã tình cờ đến Hồi Phong Đảo trước cả chàng và Như Hoa… Không thể nghĩ bọn chúng vì biết trước nên chờ sẵn chàng ở tại Hồi Phong Đảo này, Lưu Thái Hoài cố dằn nén cơn giận dữ và quát lên thật to:
Đoàn Mẫn Chung, hãy giao trả lại Như Hoa cho ta. Xích Long Châu sẽ thuộc về ngươi.
Có một khoảnh khắc yên lặng, Lưu Thái Hoài biết đó là khoảng thời gian cho Đoàn Mẫn Chung suy nghĩ để tìm hiểu tại sao chàng biết rõ y là Đoàn Mẫn Chung thay vì phải xem y là Đoàn Chí Hải như y vừa tự nhận.
Còn chưa biết những gì mình vừa đoán đúng hay là sai, Thái Hoài chợt nghe thanh âm Đoàn Mẫn Chung vang lên:
phía trước, cách ngươi năm trượng một đỉnh đá nhô cao trên mặt nước ngươi hãy đặt Xích Long Châu lên đó nếu ngươi vẫn muốn Như Hoa toàn mạng.
Năm trượng, một khoảng cách hoàn toàn không xa nếu so với thân pháp Bách Cầm, vì nghĩ như thế nên Thái Hoài đáp ứng:
Ngươi không thể có Xích Long Châu nếu chưa giao Hà Như Hoa nguyên vẹn cho ta!
Đặt xong Xích Long Châu lên đỉnh đá, Lưu Thái Hoài lùi về và nghe Đoàn Mẫn Chung hỏi tiếp:
Xích Long Châu sao không còn sắc đỏ?
vẫn là vô hại nếu giải thích, Lưu Thái Hoài tự tin và giải thích:
Lúc ta cầm Xích Long Châu trong tay và vận công đã vô tình làm cho màu đỏ của Xích Long Châu biến mất!
Nhưng bên trong vẫn còn ẩn tàng công phu Tiềm Long chứ?
Lưu Thái Hoài tỉnh ngộ, hóa ra trước lúc rời xa Hà Như Hoa những gì

chàng nói với nàng bọn chúng đều nghe thấy hết.
Chàng thừa nhận:
Vẫn còn. Và ngươi nên biết đó chẳng phải là công phu dễ luyện đâu. dễ hay khó, điều đó có liên quan gì đến ngươi? Hãy lùi xa hơn nữa và chuẩn bị tiếp nhận Hà Như Hoa. Ta sắp ném cho ngươi.
Lưu Thái Hoài chợt cười vang:
Có lẽ không cân đâu. Ha…ha…
Và như bóng u linh, Lưu Thái Hoài chợt lao vút vào một động khẩu tối đen chỉ cách mép bờ nước biển chừng ba trượng.
Vút!
Đúng như Thái Hoài nhận định, thanh âm của Đoàn Mẫn Chung lúc nãy quả nhiên xuất phát từ bên trong động khẩu này.
Nhưng đó là chuyện lúc nãy. Còn bây giờ thì khác, thanh âm của Đoàn Mẫn Chung chợt vang lên, lần này là ở bên ngoài:
Ngươi tự chui đầu vào tử địa rồi, Thái Hoài. Và ta vẫn ung dung tiếp nhận Xích Long Châu, vẫn bắt giữ Hà Như Hoa trong tay. Ha…ha…
Lưu Thái Hoài càng thêm kinh tâm khi nghe ở ngay bên ngoài động khẩu vang lên tiếng đá nặng nề dịch chuyển.
Ầm…Ầm…!!
Và,
Rào…Rào…
Biết có biến, Lưu Thái Hoài phóng người lao ngược trở ra.
Vút!
Nào ngờ chỉ suýt nữa là Lưu Thái Hoài bị loạn thạch đè bẹp.
Loạn thạch đang rơi và làm bít dần lối xuất nhập động khẩu là lối mà Thái Hoài vừa lao vào.
Ầm! Ầm!!
Rào…Rào…
Phẫn nộ, Lưu Thái Hoài điên cuồng quật nhiều loạt kình vào đám loạn thạch đã rơi và vẫn rơi.
Ào…Ầm!
Vù…Ầm!
Và kết quả là loạn thạch rơi nhiều hơn.
Ầm! Ầm!!
Rào…Rào…
Không lo cho tính mạng, chỉ lo cho Hà Như Hoa, Thái Hoài quật kình nhiều hơn.
Ào…Ầm…
Vù…Ầm…
Cứ như thế, có bao nhiêu chân lực Lưu Thái Hoài đều dồn cả vào

chưởng kình, quật loạn vào bất kỳ chỗ nào mà chàng cho rằng chỗ đó chàng có thể tìm thấy lối thoát.
Ào …Ầm!
Vù …Ầm!!
Loạn thạch rơi vẫn rơi và động khẩu vì thế hẹp lại dần, càng làm cho Lưu Thái Hoài cuồng nộ hơn:
Như Hoa…
Ào…Ầm!!
Đoàn Mẫn Chung ta phải giết ngươi!
Vù…Ầm!!
A…! Như Hoa…
Ào…Ầm!
- A… a…! Giết! Ta phải giết hết!
Ào... Ầm!
Rào…Rào…
Lưu Thái Hoài cứ thế quật mãi, quật mãi...

*
* *

nước biển dâng lên, len qua từng kẽ đá lớn nhỏ, thấm dần vào y phục của Thái Hoài.
Nước thấm lạnh làm Thái Hoài tỉnh lại.
nước biển mặn ngấm qua miệng làm cho Thái Hoài nhớ lại:
- Như Hoa...
Thái Hoài ngậm miệng lại, kịp ngăn một ngụm nước biển chực ùa vào lúc chàng há miệng để gọi.
Và nước biển mặn làm mất chang xốn xang cay xè và tuôn lệ.
„ Hết rồi! Như Hoa mà rơi vào tay tên ác ma Đoàn Mẫn Chung thì còn gì là tánh mạng. Ôi chao! Ta thật vô dụng, bị y lừa như lừa một đứa trẻ. Và Như Hoa phải vì sự vô dụng của ta mà mất mạng, mất mạng thật rồi!!”
không thiết gì sống, Lưu Thái Hoài cứ nằm im, cho dù đã nhận ra rằng bản thân không những sắp bị làn nước biển dâng lên nhấn chìm mà còn bị nhiều thật nhiều loạn thạch đè bẹp dí từ bên trên.
Theo thủy triều, nước biển cứ dâng mãi lên cao. Và vì đây là mặt biển nên theo từng cơn sóng dập dềnh, nước biển cứ càng lúc càng vỗ càm cạp vào đá vào thân Thái Hoài.

Trong vô thức, Thái Hoài đã không biết rằng bản thân ngay từ đầu đã có phản xạ theo bản năng, là nín hơi bế khí mỗi khi bị sóng biển tràn qua mặt và sau đó phì phì thở ra lúc sóng biển lui đi.
cứ như thế một lúc lâu, Lưu Thái Hoài chợt có cảm nhận việc bị loạn thạch đè ở bên trên như không còn gây cho chàng cảm giác nặng nề nữa.
nhận thức liền quay trở lại khi cảm giác này làm cho chàng phải nghĩ suy tìm hiểu nguyên do.
Trong hai tay thì có một tay vẫn còn cử động được, vì không bị loạn thạch đè như cánh tay bên kia, Thái Hoài đưa tay lên cao và sờ soạng.
Đá đè ở bên trên vẫn giữ nguyên, chứng tỏ cảm giác nhẹ nhõm vừa có không phải là do loạn thạch đã lăn bớt ra. Thái Hoài nghĩ như thế và càng thêm quyết tâm, phải tìm hiểu cho ra lẽ nguyên nhân đã tạo cho chàng cảm giác nhẹ nhõm đó.
nước biển dâng cao thêm, đầu chàng cũng tự ngước lên cao và hô hấp cứ theo nhịp sóng biển trào dâng hoặc thoái trào.
Chàng chợt hiểu. mỗi khi có sóng biển ập đến là mỗi lần cảm giác nhẹ nhõm của chàng được tăng thêm. Tương tự, nước biển dâng càng cao thì cảm giác nhẹ nhõm càng đến với bản thân chàng nhiều hơn.
Nhu và Cương...
Âm và Dương...
Chánh và Tà...
tất cả đều là những đạo lý, những thế lực và những lực đạo xung khắc.
Cương thắng Nhu, mạnh hơn yếu nhưng không phải lúc nào cũng thế. Vì như lúc này nước biển tuy mềm mại, tuy là Nhu nhưng khi cần vẫn có thể làm cho sức nặng đang đè lên người chàng vơi bớt đi.
Nhu có thể thắng Cương như Lưu Thái Hoài đã không ít lần nhờ vào vô lực nên vượt thoát nhiều loạt chưởng kình hữu lực bằng thân pháp Bách Cầm.
Thái Hoài thầm nhận định thêm.
„Âm, Dương có thể dung hòa thì tại sao Cương – Nhu lại không, Chánh Khí và Tà Khí lại không?”
sóng biển, vẫn vỗ oàm oạp vào thân chàng và vô tình chàng nghe thi thoảng có chuỗi âm thanh kỳ lạ vang lên.
Ọc... ọc...
để ý nghe, chàng nhận ra cứ mỗi lần sóng biển cuộn đến và thoái

trào thì chuỗi thanh âm kỳ lạ đó lại vang lên, như thế này:
Oàm...oạp....
Ọc... ọc...! Ọc... ọc...
Chàng động tâm:
„Có chỗ cho nước biển tháo ra? Có phải đó là nơi Đoàn Mẫn Chung thoạt đầu ẩn trong này sau đó đã theo lối đó mà chui ra? Ta có thể theo đó mà thoát ra chăng?”
có một tia hy vọng dù là mỏng manh thì chí cầu sinh cũng trỗi dậy trong Lưu Thái Hoài.
„ta phải sống! Sống để báo thù! Ta phải thoát! Ha...Ha...! ta phải thoát!!”
nước biển dâng lên làm cho sức nặng của mọi vật nhẹ đi, dựa theo đạo lý đó Lưu Thái Hoài lập tâm chờ đợi.
Sóng biển vừa trào đến là Thái Hoài bế khí, đồng thời đưa tay lên lay lắc hòn đá đang đè ngang bên trên chàng.
„ chưa được. phải cố một lần nữa!”
sóng biển lại cuộn đến, Thái Hoài cố vận lực lắc lay cánh tay.
Bõm!
„ một! Tốt! cứ tiếp tục như thế là tốt!”
sóng biển lại cuộn đến.
Bõm!
„ Hai! Ba! Chà, nhẹ đi rất nhiều rồi, phải chi ta cử động được cả hai tay thì tốt biết mấy!”
những lần sóng biển cuộn trào sau đó vậy là Lưu Thái Hoài lo kế giải thoát cho cánh tay thứ hai.
Bõm!
„Được rồi! Giờ thì lo thoát thân!”
Bõm! Bõm!
Nhìn lại chỗ vừa bị đè, Lưu Thái Hoài sợ hãi và nghĩ nếu không gặp may có lẽ chàng đã chết!
Vì chỗ chàng vừa nằm hóa ra là nơi có địa thế cao nhất của lòng động khẩu đã bị nhiều loạn thạch rơi xuống xâm chiếm. Bằng không, lúc nước biển dâng cao chàng đã chết vì ngạt thỏ từ lâl rồi.
“ Chưa hết, nếu ta không kịp nương theo sức mạnh lúc song biển cuộn qua để hất tung hòn đá rơi đi thì vào lúc này, thủy triều đã rút cạn, có lẽ ta vẫn bị loạn thạch đè. Và chỉ cần ta nằm một chỗ như thế chừng một ngày nữa thôi, ta cũng phải chết vì kiệt lực! May thật đấy!”
Ánh dương quang vẫn len lỏi qua nhiều kẽ đá lách vào, cho Lưu Thái Hoài biết việc dọn chỗ loạn thạch để tạo lối quay trở ra là không thể.
Vì chàng biết ném những loạn thạch đó đi đâu, khi phạm vi trong long

động đã bị hẹp do có quá nhiều loạng thạch rơi xuống rồi?
Không còn cách nào khác, Lưu Thái Hoài đành bỏ công kiếm tìm chỗ đã từng vang lên từng chuỗi thanh âm cho biết nước biển đã theo đó lui đi.
cuối cùng chàng đã tìm thấy. Đó là một chỗ tuy bị loạn thạch đè lên nhưng ngay lúc này vẫn thi thoảng thổi phả vào mặt chàng từng luồng gió biển mằn mặn.
Dẹp chỗ loạn thạch đó squa một bên, Thái Hoài phát hiện một huyệt khẩu.
Chàng chui theo huyệt khẩu, bò ngang qua một vùng sâm sấp nước và chui mãi ra ngoài.
Vươn người đứng dậy, nhìn quanh, chàng nhận ra cạnh nơi chàng đứng chính là đỉnh đá nhô cao khỏi mặt nước biển, cũng là chỗ mà Đoàn Mẫn Chung từng bảo chàng phải đặt Xích Long Châu lên đó.
Và chàng đã hiểu.
Sau đó, càng đi thám sát khắp Hồi Phong Đảo thì chàng càng hiểu rõ hơn về địa hình cũng như nguyên nhân khiến bọn Đoàn Mẫn Chung phải hiện diện ở tại Hồi Phong Đảo này trước chàng.
Có một chiếc thuyền bị đắm ở một phần đảo đầy những đá tảng. Bão tố đã đẩy bòn Đoàn Mẫn Chung đến đây và Hồi Phong Đảo với địa hình toàn những dãy núi thông với nhau tạo thành nhiều động khẩu liên hoàn không những đã biến thành chỗ trú ẩn kín đáo cho bọn chúng mà còn giúp bọn chúng có thể thoắt ẩn thoắt hiện, lúc ở chỗ này lúc ở chỗ kia và đã cùng nhau hí lộng Lưu Thái Hoài vào đêm đầu tiên chàng đã cùng Hà Như Hoa đến đảo.
Đang thám sát như thế Lưu Thái Hoài chợt khựng lại và nhìn sững vào đống đổ nát ngay trước mắt chàng.
Chàng không thể lầm lẫn. đống đổ nát đó chính là lối duy nhất dẫn vào động khẩu mà chàng đã từng bị Đoàn Mẫn Chung lừa vào và sau đó phong tỏa nhằm mưu hại chàng, điều duy nhất khiến chàng phải sững sờ là ở đống đổ nát đó có dấu vết của bàn tay người động chạm vào. Không phải để tiếp tục lấp kính lối vào động khẩu mà đống đổ nát đó đã có người chạm vào để dọn quang. Là ai! Dọn dẹp để làm gì nếu không phải để tìm cách cứu chàng?
Xem nào, Hồi Phong Đảo vào những ngày vừa qua quả nhiên có nhiều người hiện diện nhưng trong số đó nếu có ai tìm cách cứu giúp vì biết chàng đã bị chôn vùi trong long một động khẩu thì người đó chỉ có thể là Hà Như Hoa.
Hà Như Hoa chưa bị sát hại? Và nàng cũng đã thoát khỏi tay những kẻ bắt giữ nàng, là bọn Đoàn Mẫn Chung? vậy thì nàng đâu?

Thái Hoài định tung người chạy khắp nơi để kiếm tìm nàng thì một ý nghĩ khác đã đến làm chàng dừng lại.
“Không cần tìm nữa vì cố tìm thêm cũng vô ích. Ở Hồi Phong Đảo lúc này chỉ còn mỗi mình ta, đó là điều chắc chắn. Vậy thì nếu Hà Như Hoa đã từng quay lại tìm thì chuyện đó có lẽ xảy ra cách đây ít lâu. Và nàng vì không tìm thấy ta, nghĩ ta có lẽ đã chết, nàng nàng đã bỏ đi? Nàng đi đâu nếu không về Đông Hải Môn?”
Và lần này chàng tung người lướt quanh hòn đảo. Chàng hi vọng sẽ phát hiện thêm nữa những dấu vết cho thấy rằng những nhận định của chàng là đúng.
Có thêm nhiều dấu vết thật, nhưng chúng chỉ làm cho chàng hoang mang mà thôi.
Thứ nhất, không thấy dấu vết cho thấy chiếc thuyền của chàng và của nàng đã cập vào đảo. và điều này khiến Thái Hoài hiểu rằng bọn Đoàn Mẫn Chung sau khi bị bão tố phá hỏng thuyền của chúng và giạt vào Hồi Phong Đảo. chúng phải lấy làm mừng vì phát hiện thuyền của chàng và nàng đã đến Hồi Phong Đảo đúng lúc.
“chúng đã cướp thuyền và bỏ đi. Hà Như Hoa có lưu lại giúp ta thì sau đó nàng rời đảo bằng cách nào?”
Chàng đã đến chỗ có chiếc thuyền đắm và nhờ dò xét kỹ hơn nên phát hiện có nhiều dấu vết ở đó, tạo cho chàng sự hoang mang thứ hai.
“Một mình nàng không thể dỡ bỏ những gì cần thiết có sẵn trên chiếc thuyền đắm này để tự tạo thành một mảng bè gỗ khác và sau đó đã theo bè vượt thoát. Đã có một vài người nữa giúp nàng. Họ là ai?”
chàng quay lại chỗ có động khẩu đã bị loạn thạch rơi đè.
“Muốn dọn quang chỗ đổ nát này một mình nàng không thể thực hiện! Và dù có thể thực hiện đi nữa thì nàng làm như thế để làm gì nếu biết rằng với sức lực của một mình nàng cần phải hao phí khá nhiều thời gian và thời gian càng kéo dài thì sinh mạng của ta càng thêm mong manh khó cứu? Có người đã phụ lực với nàng. Nhờ đông người, họ mới dám khẩn trương dọn dẹp để tìm cách cứu ta. Và khi thời gian trôi cứ trôi mà họ vẫn chưa tìm thấy ta, do nghĩ chắc chắn ta phải chết, họ mới ngưng tìm kiếm và sau đó theo bè gỗ đã làm xong họ bỏ đi. Nhưng họ là ai?”
Suy nghĩ mãi, sau cùng Thái Hoài cảm thấy chỉ có một cách giải thích duy nhất là hợp lý.
Tin và hài lòng với cách giải thích này bao nhiêu thì Thái Hoài cũng vì cách giải thích đó mà lo lắng nhiều bấy nhiêu.
Do quá lo lắng, Thái Hoài chạy đến chỗ có thuyền đắm và hối hả thu

nhặt những vật dụng mà chàng cho là cần thiết.
Những mảnh gỗ, những cuộn dây hoặc bất kỳ thứ gì mà chàng nghĩ có thể giúp chàng ghép thành một mảng bè.
Đang ghép thành bè bỗng dừng tay lại:
Ai? Có phải Như Hoa đó không?
Và chàng quay người lại, kinh ngạc nhìn một nhân vật đang lảo đảo đi đến.
Lão Hoạt? Lão đã bị Đoàn Mẫn Chung bỏ rơi và sau đó đến lượt Hà Như Hoa cùng bọn Chung hộ pháp cũng bỏ rơi lão? Tại sao chứ?
Lão đang mang thương thế khá nặng, đó là lý do khiến lão chưa chạy đến chỗ chàng đã phải lảo đảo khuỵu xuống!
Huỵch!
Chàng lao đến và nhìn lão:
- Huyết Ma Trảo?! Rõ rồi, Đoàn Mẫn Chung đã cố ý giết lão? Vậy tại sao Hà Như Hoa không ứng cứu dù đã tận mắt nhìn thấy lão vì trở mặt với Đoàn Mẫn Chung nên mới bị y sát hại?
Lão thều thào:
- Họ đã nghĩ... ta đã chết? Nhưng ta chỉ ngã vào một khe vực...không sâu lắm, nên mãi đến bây giờ ta mới có thể... tự thoát thân.
Nhìn thương thế của lão, chàng biết lão không nói dối. Chàng ngồi cạnh lão:
- sao lão và mọi người bất ngờ thay đổi thái độ, trở mặt với Đoàn Mẫn Chung? Có phải bấy lâu nay không ai biết y là Đoàn Mẫn Chung chỉ nghĩ y là môn chủ đích thực?
Lão để lộ nỗi thống khổ và uất hận qua ánh mắt:
-Nếu biết y là Đoàn Mẫn Chung, bọn ta đâu có mù quáng nghe theo sự trí xử của y? Nhưng bây giờ thì , a....ta đã là tội đồ của Đông Hải Môn. Và nếu Đoàn môn chủ chính thật là do Đoàn Mẫn Chung sát hại thì tội của ta e không thể chuộc nổi!
Chàng nghiêm giọng:
- Lão vẫn còn cơ hội. Hãy nói đi, có phải Đoàn Mẫn Chung đã cướp thuyền? Ngoài y ra có ai theo chân?
Lão lắc đầu:
- Không. chỉ có một mình y. Vì ngay khi biết y đích thực là ai bọn ta đều đồng lòng, vừa giải cứu Hà Như Hoa vừa tìm cách thu hồi Xích Long Châu cho bổn môn. Chỉ tiếc...
- Bổn môn chủ hiểu rồi. Y đã lấy Xích Long Châu? Không sao, rồi y sẽ tự chuốc họa vào thân.
Lão kinh ngạc:
Ngươi vẫn tự xưng là Môn Chủ?

Đương nhiên. Vì theo đề xuất của Lão chủ mẫu và của toàn thể môn nhân bổn môn, ta chính là môn chủ Đông Hải Môn đương nhiệm.
Lão hốt hoảng:
Vậy thì tội của ta, của…của thuộc hạ?
Chàng cười nhẹ:
Chẳng phải bổn môn chủ vừa nói là lão vẫn còn cơ hội đó sao? Hãy giúp bổn Môn Chủ kết bè sau đó cùng bổn môn chủ quay lại Đông Hải Môn.
Kết bè và quay về Đông Hải Môn?
Không sai! Sao? Lão cho là quá mạo hiểm hay lão vẫn mang thương thế nên không thể giúp?
Lão cười gượng:
Dù mạo hiểm nhiều hơn thuộc hạ vẫn không từ nan. Chỉ sợ…
Bổn môn chủ sẽ giúp lão trị thương. Còn việc sợ, hừ, chính bổn môn chủ còn sợ là không kịp nếu thật sự Đoàn Mẫn Chung có ý quay về Đông Hải Môn và báo thù cho phụ thân y. nhưng có sợ chúng ta vẫn cứ tiến hành. Nào, hãy để bổn Môn chủ giúp lão trị thương.
Lão cảm kích đến rơi lệ:
Đa tạ…Môn chủ.
Việc trị thương tiến hành sắp xong, Lưu Thái Hoài chợt dừng lại:
Có tiếng động! Vừa có một chiếc thuyền cập vào đảo. Lão cứ tiếp tục trị thương, bổn môn chủ sẽ quay lại ngay.
Vút!
Quả nhiên đã có một chiếc thuyền vừa cập vào Hồi Phong Đảo.
Và Lưu Thái Hoài minh bạch thì cũng là lúc chàng nghe thanh âm của Hà Như Hoa vang đến. nàng đang ra lệnh cho ai đó:
Đây rồi. Cần phải đào bới thật nhanh. Do Môn chủ có thể luyện qua công phu Tiềm Long, việc môn chủ nhờ công phu đó mà có thể sống tiềm sinh trong mấy ngày qua là điều chắc chắn. Nào!
Thái Hoài tiến lại gần:
- Hà muội. Ta đây! Ta không ngờ mọi người lại có thể quay lại đây tìm ta.
Sự xuất hiện của chàng làm cho tất cả cùng ngỡ ngàng. Đó là những nhân vật Đông Hải Môn rất quan tâm đến chàng và đã vội vã theo Hà Như Hoa đến đây để tìm chàng.
Nhưng bây giờ thì tất cả đã qua đi. những nguy hiểm. những ngỡ ngàng và mọi lo lắng đều qua đi.
Lênh đênh trên chiếc thuyền Lưu Thái Hoài ngậm ngùi nhìn mọi người:
- Thật khó tin một mình Đoàn Mẫn Chung dám đơn thân độc lực vượt

thuyền vào Trung Nguyên. Do vậy, lúc mọi người quay trở về Đông Hải Môn hãy cứ cẩn trọng đề phòng. mọi viêc ở đó, tiểu tế hoàn toàn tin tưởng và giao phó cho nhạc phụ. Xin hãy chăm sóc mọi người, nhất là Lão Chủ Mẫu và mẫu thân của tiểu tế.và...
chàng đột nhiên cất cao giọng:
- ... Bổn môn chủ hứa sẽ quay lại, sẽ cùng Hoạt đường chủ, Hà Như Hoa và Đông Hải Tứ Tiên đưa thủ cấp Đoàn Mẫn Chung về tận Đông Hải Môn. Cáo biệt!
Khi thuyền chỉ còn cách đất liền độ nửa dặm, Lưu Thái Hoài... Hà Như Hoa và năm nhân vật nữa đã theo chiếc thuyền con lẳng lặng đi vào bờ, đặt chân trở lại Trung Nguyên...

Chương 28
BÁCH HOA CUNG

Tất cả đều cải dạng. Họ âm thầm và lặng lẽ tiến vào một tiểu trấn chỉ cách bờ biển Đông Hải Môn chưa đến hai mươi dặm.
Họ dừng lại thưo thủ hiệu của một lão nhân.
Và sau đó, cả sáu người cùng đứng yên trong bóng đêm, chờ đợi lão nhân lúc nãy vừa bỏ đi và sắp quay lại.
Lão nhân quay lại quá nhanh, khiến tất cả đều hoang mang.
Hiểu rõ sự hoang mang của mọi người, lão nhân nọ thở dài đánh thượt:
- Y đã đến Trung Nguyên trước chúng ta. Y nhanh hơn chúng ta và y đã xóa mọi dấu vết có thể dẫn đến nơi y đang trú ẩn. Kiều Ngũ đã bị y sát hại.
Một người trong sáu người kia lên tiếng:
- Đúng là Huyết Ma Trảo?
Lão nhân gật đầu:
- Không sai! Là Huyết Ma Trảo.
Người nọ lại hỏi:
- Vẫn còn một người trước kia đã từng trốn theo Kiều Ngũ?
Lão nhân thở dài:
- Cạnh Kiều Ngũ có một thi thể chỉ còn lại khung xương. Rất có thể là người thứ hai.
Câu nói của lão nhân làm một người bàng hoàng:
- Chỉ còn lại khung xương?
- Chính là Huyết Ma Công? Y đã luyện xong Huyết Ma Công?
Người từ nãy giờ vẫn lên tiếng lại tiếp tục lên tiếng:
- Biết rõ điều này còn hơn là không biết gì. Giờ thì nghe đây, một khi y đã luyện xong Huyết Ma Công thì đối thủ đầu tiên của y, bang phái đầu tiên mà Huyết Ma Cung nhắm đến chính là Cái Bang. Mọi người hãy tản khai, dựa theo những gì đã am hiểu về cách thức liên lạc với Cái Bang hãy tìm cách báo cho Cái Bang biết tin này. Và nhớ, đừng bao giờ để lộ tin.
Tất cả cùng gật đầu:

- Tuân lệnh Môn Chủ!
Và họ tản đi, chỉ còn lại duy nhất hai người, một nam một nữ.
Nữ nhân nhìn man nhân:
Sao bảo tướng công có nghi ngờ Đàm Thất Khoa?
Nam nhân đáp:
Hư hư thực thực. Nghi mà làm như không nghi, có như thế nếu Đàm Thất Khoa thật sự là kẻ đáng nghi thì lão sẽ tự bộc lộ sơ hở! Nàng cứ tin ta. Đi nào!
Cả hai lao đi mất dạng…

*
* *

Năm ngày sau, cũng vào lúc màn đêm đã buông và cũng tốp nhân vật nọ bảy người đã lại gặp nhau ở một nơi kín đáo.
Lão nhân nọ lên tiếng:
- Có lẽ Môn Chủ đã biết tin rồi? Tư Mã Minh Chủ thất tung, Đàm Thất Khoa đã cho toàn bộ đệ tử Cái Bang truy tìm. Và nghe phong phanh, Thất đại phái đang nhân cơ hội này muốn triệt hạ thanh danh bấy lâu nay của Tam Gia Phái tuy lúc này chỉ còn lại hai, là Đệ Nhất Thần Trang và Bách Hoa Cung.
Người kế tiếp lên tiếng:
- Đàm Thất Khoa đang tự thân trấn giữ Đệ Nhất Thần Trang. Có tin Đàm Thất Khoa không định cùng Thất đại phái đối đầu. Lão chỉ muốn cùng thất đại phái thương nghị, dụng lẽ không dụng binh.
- Bách Hoa Cung cũng đang nghiêm mật canh phòng. Có vẻ như Cung Chủ Bách Hoa Cung đang chờ kết quả từ phía Đàm Thất Khoa.
- Không biết tin gì về hậu nhân của Nhị Tuyệt Kiếm – Đao. Cứ như hai nhân vật này chưa hề hiện diện ở Bách Hoa Cung như Môn Chủ từng nói.
Nhân vật được mọi người gọi là Môn Chủ bỗng thở dài:
- Nếu không có tin tức gì về Trác Quang Minh và Thẩm Uyên Uyên thì có thể nói cả hai đã lành ít dữ nhiều. Riêng về Đàm Thất Khoa, mọi hành vi của lão đều minh bạch, đều xử sự đúng như bất kỳ ai nếu có cương vị như lão cũng phải hành động. Xem ra những nghi ngờ về Đàm Thất Khoa có thể là sai. Thế còn phản ứng của đệ tử Cái Bang đối với tin tức có liên quan đến Đoàn Mẫn Chung thì sao?
Mọi người tiếp tục bẩm báo:

- Không còn ai nghe gì về Huyết Ma Cung.
Huyết Ma Cung như không hề tồn tại.
Đoàn Mẫn Chung vẫn nghiễm nhiên là Cốc chủ Ngọa Long Cốc. Cái Bang đệ tử không tin Đoàn Mẫn Chung lại là người của Huyết Ma Cung và đã luyện qua Huyết Ma Công.
Môn chủ đưa tay ngăn lại:
- Có rồi. Đây là sơ hở của Đàm Thất Khoa nếu quả nhiên lão là người đáng nghi.
Nữ nhân duy nhất trong số đó lên tiếng:
- Tướng công muốn ám chỉ là đã có lần tướng công cho Đàm Thất Khoa biết tin Đoàn Mẫn Chung chính là Hộ Giá Cung Chủ Huyết Ma Cung?
Môn chủ cười lạt:
- Không sai. Chính vì thế sẽ là vô lý nếu đệ tử Cái Bang cho biết họ không tin là Đoàn Mẫn Chung là người của Huyết Ma Cung.
Ngừng lại một lúc để ngẫm nghĩ, sau đó vị môn chủ căn dặn:
- Cả Bách Hoa Cung cũng biết rõ điều này. Giờ thì có hai việc cần làm. Thứ nhất, tập trung dò xét Bang Chủ, rất có thể hậu nhân của Nhị tuyệt là Trac-Thẩm vẫn đang bị giam giữ ở đây. Thứ hai, cứ tiếp tục loan tin về Đoàn Mẫn Chung. Càng loan nhiều tin ắt càng khiến đệ tử Cái Bang hoang mang. Và khi tin này đến tai Đoàn Mẫn Chung hoặc là Đàm Thất Khoa nhất định ở cả hai sẽ vì lo lắng mà để lộ sơ hở. Cứ thế nha. Năm ngày nữa chúng ta sẽ gặp lại nhau ở địa điểm kế tiếp. Đi thôi!
Họ lại bỏ đi và giống như lần trước chỉ còn một nam và một nữ ở lại.
Nữ nhân lên tiếng:
- Tướng công không truy tìm tung tích của Tư Mã Vương Minh Chủ Võ lâm?
Nam nhân trầm ngâm:
- Vai trò của Tư Mã Minh Chủ trong thời gian gần đây rất lu mờ. Có thể nói sự việc Tư Mã Minh chủ bị thất tung chẳng phải xảy ra gần đây. Vì thế việc truy tìm tung tích của một người kể ra thất tung đã lâu quả là rất khó. Nên ta nghĩ, có muốn tìm cũng vô vọng.
Nữ nhân lo ngại:
- Nhỡ năm ngày nữa Đàm Thất Khoa hoặc Đoàn Mẫn Chung không để lộ sơ hở gì, tướng công sẽ tiếp tục như thế nào?
Nam nhân gượng cười:
- Đành phải mạo hiểm thôi. Ta sẽ xuất đầu lộ diện. Cho mọi người biết Lưu Thái Hoài còn sống và Lưu Thái Hoài này đang muốn vạch rõ bộ mặt thật của Đoàn Mẫn Chung.

- Sao tướng công không tìm ngay đến Ngọa Long Cốc một phen sống mãi với Đoàn Mẫn Chung?
Lưu Thái Hoài đáp:
- Ta không thể. Vì muội cũng biết rồi đó, hai luồng chân khí của ta tuy lúc này tự tan biến nhưng ta thật sự không biết đến lúc nào chúng lại tái hiện. Hơn nữa, Ngọa Long Cốc đúng là chỗ Ngọa Hổ Tàng Long, rất có thể đó còn là trụ sở hiện giờ của Huyết Ma Cung, bọn ta thân cô thế cô có tìm đến cũng chỉ vô ích, nếu không muốn nói là quá mạo hiểm.
Nữ nhân thở dài:
- Mối nguy hiểm sẽ biến thành Huyết Ma của tướng công như vậy là vẫn treo lơ lửng. Muội thật sự lo ngại cho tướng công. Hay là chúng ta triệt thoái, chờ đến lúc tướng công hóa giải xong hai luồng chân khí kia hãy lo tính kế báo thù?
Lưu Thái Hoài lắc đầu:
- Như thế thì quá chậm. Muội đừng quên nhân vật đã từng giả dạng Ngũ Chỉ Bà Bà. Đây là người quá am hiểu về sở học cũng như về từng động thái của Ngũ Chỉ Bà Bà. Giả như nhân vật này cũng biết cách luyện đặc dị của công phu Tiềm Long với Xích Long Châu đã chiếm được, nhân vật này mà luyện xong công phu Tiềm Long thì kể như chúng ta vô phương đối phó.
- Không phải tướng công cũng đã luyện xong công phu Tiềm Long rồi ư? Lẽ nào bản lãnh của tướng công lại chưa đủ để đối phó nhân vật này?
Lưu Thái Hoài phì cười:
- Vì không muốn muội và mọi người thất vọng, lúc muội cho thuyền quay lại Hồi Phong Đảo để cứu ta, ta đã buộc phải giả vờ thừa nhận là đã luyện xong công phu Tiềm Long. Kỳ thực, đến cơ hội xem xét thật kỹ Xích Long Châu ta còn không có, làm gì đã luyện qua công phu Tiềm Long?
Nữ nhân thất sắc:
- Thảo nào những ngày qua tướng công cứ lần nữa mãi chuyện đến Ngọa Long Cốc tìm Đoàn Mẫn Chung. Vậy là chúng ta đành phải chờ Đoàn Mẫn Chung hoặc Đàm Thất Khoa tự bộc lộ sơ hở?
Lưu Thái Hoài trấn an:
- Chỉ là kế tạm thời mà thôi. Nhưng sau năm ngày nếu vẫn chưa phát hiện sơ hở gì từ phía những nhân vật đáng nghi. Ta sẽ đường đường xuất hiện.
- Vậy còn muội, còn mọi người?
Chàng đáp:

- Mọi người vẫn phải ẩn thân. Muội sẽ thay ta tiếp tục điều động, có mọi người ngấm ngầm ám trợ thì nếu ta gặp sự biến gì vẫn thấy vững tâm hơn.
Nữ nhân miễn cưỡng tán đồng:
- Có lẽ đành phải thế. Và nếu cần, muội sẽ lập tức đưa tin về Đông Hải Môn. Môn nhân Đông Hải Môn sẽ đáp ứng, sẽ đến và gây náo loạn khắp võ lâm Trung Nguyên một phen.
Lưu Thái Hoài phì cười:
- Như Hoa, muội đừng quá khẩn trương như vậy. Vì nếu muội cho Đông Hải Môn xuất hiện là kể như trúng kế khích tướng của Đoàn Mẫn Chung. Có lẽ y cũng rất nóng long chờ đợi sự xuất hiện của Đông Hải Môn, còn hơn cả muội.
Như Hoa thở dài:
- Đoàn Mẫn Chung quá ư giảo quyệt. Tuy muội biết như thế nhưng nếu tướng công có mệnh hệ gì thì dù là trúng kế muội vẫn phải thực hiện.
Lưu Thái Hoài xúc động và cố nén:
- Thấy muội quá lo lắng. Ta thật cảm kích. Mà thôi, chúng ta vẫn còn thời gian, cứ để năm ngày nữa hãy bàn.
Cả hai bỏ đi.

*
* *

- Môn chủ! Ở Đệ Nhất Thần Trang, Đàm Thất Khoa đã cùng Thất đại phái thương nghị xong. Mọi người đã đi đến thỏa thuận…
Lưu Thái Hoài xua tay:
- Bổn môn chủ cũng mới biết tin này. Vậy là Tam gia phái lúc này chỉ còn lại một mình Bách Hoa Cung. Nếu Cung chủ Bách Hoa Cung cũng lên tiếng bố cáo là thoái ẩn như chuyện đã xảy ra ở Đệ Nhất Thần Trang thì Thất đại phái sau đó sẽ khai mở một cuộc luận kiếm, chọn một Minh Chủ mới cho võ lâm Trung Nguyên. Và dường như đây mới chính là định ý sau cùng của Đàm Thất Khoa nếu thật sự lão vẫn là người đáng nghi và lão đang có tham vọng này.
Lão Hoạt lắc đầu:
- Đàm Thất Khoa đã có lời đề xuất là trong cuộc luận kiếm chỉ có Thất đại phái mà thôi. Có vẻ như Đàm Thất Khoa không có tham vọng ngôi vị Minh chủ.

Lưu Thái Hoài đăm chiêu:
- Lão không tham gia luận kiếm? vậy phải hiểu lão là hạng người như thế nào đây:
Và chàng chợt quay qua lão Hộ pháp họ Chung:
Phía Ngọa Long Cốc có tin gì không?
Chung hộ pháp lắc đầu:
- Vẫn án binh bất động. Có vẻ như Ngọa Long Cốc cũng không can dự vào việc luận kiếm!
Chàng hoang mang hỏi người khác:
- Có chủ ý gì từ phía Bách Hoa Cung, Triển Hộ pháp?
Lão hộ pháp họ Triển thở dài:
- Một chút động tĩnh của Gia Cát Đại Mỹ, Cung chủ Bách Hoa Cung cũng không có. Xem ra tất cả đều tĩnh lặng một cách khả nghi.
Chàng cau mày:
- Liệu Gia Cát Cung chủ có bị ai đó uy hiếp?
Hà Như Hoa buột miệng hỏi:
- Nếu có thì ai uy hiếp Cung chủ Bách Hoa Cung?
Đó là câu hỏi chỉ hầu như dành cho Lưu Thái Hoài. Biết vậy, Lưu Thái Hoài tự xua tay:
- Thôi, bỏ đi. Vì kiếm được nhân vật đủ bản lãnh để uy hiếp Gia Cát cung chủ quả là chuyện chẳng dễ dàng chút nào. Có thể Gia Cát Cung chủ đang có toan tính riêng và không hề bị uy hiếp.
Và Thái Hoài thở dài:
- Phải chi chúng ta biết chút tin tức gì về Thẩm Uyên Uyên hoặc Trác Quang Minh thì hay biết mấy?
- Có biết hay không biết thì hậu quả xảy ra đến cho ngươi vẫn không có gì thay đổi đâu, Hà Thái Hoài.
Chàng giật mình và khi thấy bọn người Hà Như Hoa đều có phản ứng như muốn động thủ, chàng lập tức ngăn lại bằng giọng bất chợt hạ thấp xuống.
- Mọi người hãy bình tâm và việc trước mắt là hãy lo bỏ chạy. Cũng năm ngay sau hãy đến địa điểm kế tiếp để gặp nhau. Nào!
Sau tiếng hô hoán, Thái Hoài cố tình cười vang:
- Hàn Thuyết huynh quả không hổ danh Đường Chủ Truy Phong Đường. Và bản lãnh của huynh lúc này đã thật sự là lai vô ảnh khứ vô hình. Xin thứ cho đệ vội chậm tiếp nghinh. Ha…ha…
Nhân lúc chàng cười, bọn Hà Như Hoa liền bật người bỏ chạy.
Vut! Vút!
Tuy nhiên.
Quanh đây đã bị đệ tử bổn Bang phong tỏa, Hà Thái Hoài ngươi

muốn tạo cơ hội cho đồng bọn tháo chạy là quá xem thường Hàn Thuyết ta đấy! Hừ!
Thái Hoài bật quát thật to:
- Tất cả cứ tiếp tục chạy. Mọi việc ở đây đã có Thái Hoài ta đối phó! Đi nào!
Chàng động thân và biến mất.
Vút!
Và đó là lúc có tiếng Hàn Thuyết điều động oang oang:
- Tất cả phải cố ngăn lại, đừng để bất kỳ kẻ nào chạy thoát. Người của Bang Chủ sẽ đến cứu viện chúng ta ngay.
Nhưng Hàn Thuyết đã quá xem thường Thái Hoài và những nhân vật cùng đi với chàng. Mệnh lệnh của chàng đang buông ra:
Chỉ được điểm huyệt chế ngự thôi. Không một ai được gây phương hại đến tính mạng đệ tử Cái Bang! Xem đây!
Vút! Vút!
Huỵch! Huỵch!...
Bằng thân thủ bất phàm và nhất là nhờ vào sự nhanh nhẹn của bọn người lão Hoạt, chỉ thoáng chốc đệ tử Cái Bang mấy người đều bị Lưu Thái Hoài và những nhân vật theo chân điểm huyệt chế ngự.
Sau đó, lúc bọn Hà Như Hoa đã bặt vô âm tín vào bóng đêm, một mình Lưu Thái Hoài đã thần tốc giải khai huyệt đạo cho tất cả, trước khi Hàn Thuyết kịp xuất hiện và giận dữ nhìn Thái Hoài.
Hàn Thuyết quát:
- Ngươi hành động như thế là có ý gì? Nên nhớ, đệ tử bổn bang không những sẽ không vì thế mà cảm kích ngươi, trái lại tất cả vẫn sẵn sàng trừ khử ngươi, một ác nhân Huyết Ma Cung đang có mưu đồ bất lợi cho bổn bang và cho võ lâm. Tất cả tiến lên.
Thái Hoài thản nhiên nhìn những người vừa được chàng giải khai huyệt đạo đang tiến đến vây kín chàng. Và chàng lên tiếng, nửa hỏi nửa giải thích với Hàn Thuyết:
- Sau chuyện đã xảy ra ở Bách Hoa Cung lần đó, huynh vẫn tin đệ là người của Huyết Ma Cung và đã sát hại Bang Chủ Cái Bang Giả tiền bối? Vậy nếu đệ đúng là người như vậy thì sao gần đây đệ vẫn tìm cách tung tin cho Cái Bang biết về đại họa Huyết Ma Cung chắc chắn sẽ đến từ phía Đoàn Mẫn Chung?
Hàn Thuyết lạnh giọng:
- Ném đá giấu tay và vu khống cho người, thủ đoạn này của bọn ngươi đâu thể qua mắt được Thất lão gia? Và đó là lý do khiến bổn Bang không những không tin Đoàn Mẫn Chung là người của Huyết Ma Cung như trước đây ngươi đã cố tình thố lộ hầu vu oan giá họa

mà bổn bang còn nhờ đó đoán ra đây là thủ đoạn của ngươi và nhân đó tương kế tựu kế đêm nay theo dấu bọn ngươi mà tìm được ngươi. Hãy ngoan ngoãn bó tay chịu trói thì hơn, Hà Thái Hoài.
Vỡ lẽ, và hiểu đó là nguyên nhân khiến gần đây Đoàn Mẫn Chung vẫn ung dung vững như bàn thạch, Thái Hoài chợt hỏi:
- Đó là nhận định của Thất lão gia, Đàm tiền bối?
Hàn Thuyết bật cười:
- Không có Thất lão gia không lẽ bổn Đường chủ và Gia Cát Cung chủ không tự đoán ra thủ đoạn này là của ai? Ngươi chớ xem thường ta như vậy vì nghĩ ngươi là người từng được Thất lão gia và Gia Cát Cung Chủ chọn làm Bang chủ kế nhiệm của bổn Bang. Ta đâu kém gì ngươi chứ?
Và Hàn Thuyết vẫy tay:
- Tiến lên. Đánh!
Vòng người khá đông vừa nhích động thì Thái Hoài chợt kêu lên:
- Ô hay! Ai đã làm cho Gia Cát Cung chủ trọng thương thế kia? Không lẽ là…
Phải nhìn theo ánh mắt của Lưu Thái Hoài, Hàn Thuyết và đệ tử Cái Bang đã bị chàng lập kế lừa phỉnh mà không hay.
Họ chỉ vỡ lẽ khi nghe chàng cười vang.
- Làm gì có người của Bách Hoa Cung chạy đến đâu mà chư vị nhìn? Hãy xem đây! Ha…ha…
Chàng chợt biến mất làm cho Hàn Thuyết phát hoảng:
Tất cả lùi mau, đề phòng lại bị tiểu tử ám toán!
Nhưng quá muộn, và chàng xuất hiện cạnh Hàn Thuyết:
- Họ sẽ lập tức toàn mạng nếu Hàn Thuyết ngươi tạm thời gia lệnh cho họ dừng lại. Nhớ đừng kích nộ ta! Hạ lệnh đi!
Do ngỡ Thái Hoài chỉ lo đối phó với số đông đệ tử Cái Bang nên Hàn Thuyết có phần chậm và bị Thái Hoài khống chế. Y giận dữ:
- Ta dẫu chết vẫn không tiếc thân. Chỉ cần diệt trừ được ngươi là ta mãn nguyện rồi. Tất cả cứ xông lên, giết cho hang được…Hự!
Lẹ tay Thái Hoài điểm vào Á huyệt chủa y. Thái Hoài đặt tay lên đỉnh đầu Hàn Thuyết và vận lực quát:
- Chư vị không tiếc chút nào sinh mạng của Đường chủ Truy Phong Đường ư? Dừng tay!
Chính tiểu tử ngươi phải dừng tay thì có! Hãy nhìn đây, xem bổn Cung Chủ đã bắt được kẻ nào đây?
Chàng thất kinh nhìn về hướng phát thoại.
Hà Như Hoa đã bị Thẩm Uyên Uyên bắt giữ. Cạnh Thẩm Uyên Uyên là Trác Quang Minh và đứng lùi sau Trác-Thẩm hai người một ít là

Cung Chủ Bách Hoa Cung. Xa xa là đội cung thủ Thập Nhị của Bách Hoa Cung mà Thái Hoài từng chạm trán.
Tuy sắc mặt của Thẩm-Trác hai người vẫn kính bưng nhưng do một vảm nghĩ mơ hồ chàng vẫn tỏ ra bình thản, đối đáp với Cung Chủ Bách Hoa Cung:
- Lần đầu tiên tại hạ mới nhìn thấy vị cô nương mà Cung Chủ vừa cho rằng đã tình cờ bắt giữ. Tại hạ…
Không đủ tin tưởng vào Thái Hoài như Trác-Thẩm hai người có lẽ vẫn đang tin tưởng. Hà Như Hoa vụt kêu lên:
-Sao tướng công dám nói như thế về muội? Chẳng phải chúng ta vừa…
Thở dài thất vọng, Thái Hoài để tay rơi khỏi đầu Hàn Thuyết:
Được rồi. Tại hạ nhận bại và Cung chủ là người thắng. Nói đi, chúng ta sẽ trao đổi như thế nào đây? Vì tại hạ không muốn hôn thê của tại hạ vốn là người chỉ mới gia nhập Huyết Ma Cung phải bị bất kỳ tổn hại nào dù nhỏ.
Hoàn toàn không hiểu gì ẩn ý của Thái Hoài, Hà Như Hoa bật kêu:
- Sao tướng công lại bảo muội là người của Huyết Ma Cung? Muội…Hự!
Thẩm Uyên Uyên vừa chế ngự Á huyệt của Hà Như Hoa vừa quát:
- Tiện tỳ ngươi còn mồm năm miệng mười chạy chối nữa ư? Ta…
Thái Hoài phẫn nộ:
- Đã bảo không được gây tổn hại cho nàng sao Thẩm Uyên Uyên ngươi lại quá độc ác? Được, đừng trách ta cũng phải xử nặng với Hàn…
Gia Cát Đại Mỹ, Cung chủ Bách Hoa Cung giận dữ ngăn lại:
- Dừng tay! Bằng không thì đừng trách bổn cung chủ sẽ hạ lệnh cho loạn tiễn phân thây!
Thái Hoài cười vang:
- Tại hạ có Hàn Thuyết ở trong tay. Cung chủ liệu có dám cho lệnh xạ tiễn chăng? Có dám thì hãy nói, bằng không, ha..ha…hãy cùng tại hạ bàn cách đổi người, ha…ha…
Càng bị Thái Hoài khiêu khích Cung chủ Bách Hoa Cung càng phẫn nộ. Tuy nhiên, phẫn nộ đến cho lệnh xạ tiễn thì đó là điều duy nhất Cung Chủ Bách Hoa Cung không dám thực hiện ngay lúc này. Gia Cát Đại Mỹ đành nhân nhượng.
- Ngươi càng lúc càng tỏ ra là kẻ có nhiều thủ đoạn khôn lường. Chỉ trách bọn ta trước kia vì lẫm lẫn nên mới để sinh mạng Giả Bang Chủ rơi vào tay ngươi. Được, một đổi một, ngươi hãy giao trả Hàn Thuyết cho bổn Cung Chủ trước.

Thái Hoài nhún vai:
- Không phải tại hạ không tin ở Cung Chủ, nhưng nếu cứ thế này mà trao đổi chỉ e tại hạ sẽ là người thua thiệt. Trước tiên, xin Cung chủ hãy cho những huynh đệ Cái Bang triệt thoái trước đã, sau tiến hành đổi người. Thế nào?
Cung chủ Bách Hoa Cung nhăn mặt:
- Ngươi không tin ở ta cớ sao bắt ta phải tin ngươi?
Thái Hoài đáp nhanh:
- Bên Cung chủ vẫn còn nhiều cao thủ và nhất là sinh mạng của ý trung nhân tại hạ vẫn còn trong tay. Cung chủ thiếu tự tin thế sao? Vả lại, tại hạ chỉ cần đệ tử Cái Bang triệt thoái là đủ.
Bị kích nộ, Gia Cát Đại Mỹ cười bạc:
- Được, ta không tin ngươi đã mất hết nhân tính, dám xem thường tính mạng của đồng bọn ngươi. Thẩm Hộ Pháp, nếu y có cử chỉ gì bất thường hãy hạ thủ ngay, không cần bổn Cung Chủ ra lệnh.
Chờ Thẩm Uyên Uyên đã có dấu hiệu sẵn sang. Cung chủ Bách Hoa Cung mới ra lệnh cho đệ tử Cái Bang:
- Phiền các huynh đệ chịu khó triệt thoái cho. Bổn Cung chủ hứa sẽ giao trả cho quý bang một Hàn Thuyết hoàn toàn lành lặn và nguyên vẹn.
Xem nặng nghĩa khí, đó là tính cách thường có ở hầu hết đệ tử Cái Bang, Lưu Thái Hoài thêm cảm phục khi thấy họ ngay sau đó lẳng lặng triệt thoái, một băng chứng cho thấy họ sữn sang thực hiện bất kỳ chuyện gì miễn sao từng sinh mạng của huynh đệ trong Bang không vì thế mà uổng mạng là được rồi.
Chờ họ đi thật khuất, thật xa, Lưu Thái Hoài chợt giải huyệt cho Hàn Thuyết và dõng dạc nói với Cung chủ Bách Hoa Cung:
- Việc đổi người chỉ là giả và kỳ thực tại hạ không cần đổi người. Trái lại, tại hạ còn sẵn sàng giao phó sinh mạng tại hạ cho Cung chủ. Chỉ đổi lại một đề xuất là được cùng Cung chủ bàn bạc một chuyện vô cùng hệ trọng.
Lúc Thái Hoài nói lời thì cũng là lúc Thái Hoài để cho Hàn Thuyết được tự do chạy đến chỗ Cung chủ Bách Hoa Cung. Và phản ứng của Gia Cát Đại Mỹ cũng như của Hàn Thuyết là hết sức bất ngỡ ngàng, như vẫn chưa hiểu Thái Hoài làm như thế là có ý gì.
Tự hài long nhất là nhìn thấy vẻ ngỡ ngàng của cả hai là rất thật.
Thái Hoài định lên tiếng giải thích thêm thì bất ngờ nghe từ phía đội Thập Nhị Cung Thủ có tiếng lệnh:
Đúng lúc rồi, chính tiểu tử tự đem thân đến nạp mạng! Phát tiễn!
Thái Hoài kêu vang:

- Cung chủ sao lại…
Vẫn không kêu kịp so với tài xạ tiễn của đội Thập Nhị Cung Thủ lợi hại nhất Bách Hoa Cung. Thái Hoài phải dừng lời và lo nhảy bật tránh khi những loạt tiễn thật sự phát xạ và đang tạo ra những tiếng rít gió kinh hoàng.
Viu…! Viu!
Thái Hoài thi triển thân pháp Bách Cầm.
Vút!
Cung chủ Bách Hoa Cung không thể không có sắc mặt ngỡ ngàng nhiều hơn khi nghe đội Cung thủ vẫn quyết liệt xạ tiễn thêm nhiều loạt tiễn nữa:
- Liên Hoàn Tiễn Phát xạ!
Viu …! Viu…!
Nếu thân thủ lúc này của Thái Hoài không cao minh hơn hẳn so với lần chạm trán trước co lẽ lần này Thái Hoài không thể nào thoát.
Chàng kêu lên:
Nếu cung chủ không cho dừng lệnh phát tiễn thì đừng trách tại hạ hạ thủ bất dung tình!
Chỉ nội việc chàng dám phóng thích Hàn Thuyết mà không cần đòi hỏi giao trả Hà Như Hoa như ngay từ đầu đã bàn định cũng quá đủ làm cho Cung chủ Bách Hoa Cung phần nào hiểu thiện trí của chàng, Cung chủ Bách Hoa Cung liền hạ lệnh:
- Không được phát tiễn nữa. Dừng lại ngay!
Nhưng ngay lập tức có tiếng đáp lại của nhân vật cầm đầu đội Cung thủ:
- Một hung nhân Huyết Ma Cung như tiểu tử, Cung chủ chớ quá tin kẻo lầm thủ đoạn man trá của y. Xin hãy giao tiểu tử cho bọn thuộc hạ hành quyết. Phát tiễn!
Viu…! Viu…!
Thái Hoài phải vận dụng hết mức độ linh hoạt và ảo diệu của thân pháp Bách Cầm mới có thể thoát thêm loạt tiễn đầy uy lực này. Và chàng bất giác gầm lên:
- Đến lúc rồi đó, Trác huynh đệ. Hãy cho họ biết sự lợi hại của Liên Thành Nhị Tuyệt Kiếm Đao của nhị vị đi!
Vẫn giữ Hà Như Hoa trong tay, Thẩm Uyên Uyên và Trác Quang Minh vừa mới nghe Thái Hoài nói như thế, cả hai liền giương đao tuốt kiếm, quay ngoắt lại và xông thẳng vòa đội Cung thủ mười hai người:
- Lệnh của Cung chủ chỉ có bọn ngươi vì có ý đồ mưu phản mới dám ngang nhiên kháng lệnh. Có chết cũng đáng. Xem nào!

Dám mưu hại Long Đầu Đại ca của bọn ta, bọn ngươi phải chăng muốn nếm Liên Thành Nhị Tuyệt Kiếm Đao của Trác Quang Minh này! Đỡ chiêu!
Bung! Bung!...
Ầm ! Oa…
Phập! Phập! Phập!!
Phần do hành vi quá bất ngờ của Trác Quang Minh và Thẩm Uyên Uyên hai người. Phần thì do tuyệt kỹ Kiếm Đao quả là vô thượng nhất là ở khoảng cách quá gần nên chỉ trong thoáng mắt đội Cung Thủ mười hai người đã có sáu tên mất mạng.
Cũng hành vi này của Trác - Thẩm hai người làm cho Cung chủ Bách Hoa Cung bang hoàng. Nhưng ngay sau đó, trước khi Cung chủ Bách Hoa Cung có phản ứng cần thiết thì thấy Trác - Thẩm cả hai đều dừng lại, đồng thời nghe Trác Quang Minh oang oang lên tiếng:
Những kẻ đáng chết đã chết. Số còn lại là vô tội, xin Long Đầu đại ca cho biết chủ ý.
Họ ra tay nhanh, dừng lại cũng nhanh và mãi đến lúc này, Thái Hoài mới từ giữa thinh không hạ thân xuống.
Chàng gật gù:
- Mỗ không phải là hạng người lạm sát, nếu huynh tẩu nhị vị đều cho họ là vô tội thì cứ là vô tội. Đa tạ nhị vị vẫn tin ở mỗ.
Đến lúc này cả Cung chủ Bách Hoa Cung lẫn Hàn Thuyết đều chuyển từ bàng hoàng qua sợ hãi:
Thế này là thế nào? Hóa ra Trác - Thẩm hai người chỉ giả vờ đầu nhập nhận làm Hộ Pháp bổn cung?
- Tất cả đều là thủ đoạn của ngươi, Hà Thái Hoài? Hàn Thuyết ta…
Thái Hoài thở ra một hơi thật dài:
Có vẻ như nhị vị chưa hiểu? Thế này vậy, Trác huynh, Thẩm tẩu, phiền nhị vị cứ ném bỏ khí giới qua một bên, rồi cùng mỗ, hãy chấp thuận cho họ chế ngự huyệt đạo. Có lẽ chỉ còn cách cuối cùng này mới làm cho họ tin chúng ta, tin rằng lần này mỗ đến đây hoàn toàn có thiện ý. Nào, thực hiện đi, Trác huynh, Thẩm tẩu.
Coong…!
Coong…!
Thái Hoài kêu người nào thì người đó tự vất bỏ khí giới. Và khi Trác - Thẩm hai người đã hoàn toàn trắng tay, Thái Hoài tiến đến gần họ, nhận lại Hà Như Hoa và mỉm cười bảo Hàn Thuyết:
Bọn ta sẽ không hề phản kháng, Hàn huynh, liệu huynh có đủ đởm lược đến chế ngự huyệt đạo của từng người bọn tại hạ?
Dù kém thông tuệ đến đâu thì Hàn Thuyết cũng phải nhận ra thái độ

quá ư là thành tâm của Thái Hoài. Do đó, y quay lại nhìn Cung chủ Bách Hoa Cung:
Gia Cát Cung chủ…
Xua tay ngăn lại, Gia Cát Đại Mỹ thở dài:
- Nếu tiểu tử thật sự có ác ý thì lâu nay quả là có nhiều thời gian cho hang trăm thủ cấp của bọn ta phải bị lìa khỏi cổ dưới đao và kiếm của bọn Trác - Thẩm hai người. Giờ thì cứ phải chờ nghe tiểu tử giải thích như thế nào đã. Ngươi nói đi, Hà Thái Hoài.
Chàng nhìn quanh:
Trước hết, tại hạ muốn tin này không được để lộ ra. Đó là lý do tại hạ không thể để quá nhiều huynh đệ Cái Bang lưu lại đây.
Hàn Thuyết đáp ứng:
Ta sẽ thủ khẩu như bình. Đệ tử Cái Bang sẽ không biết gì về tin này.
Thái Hoài nhìn Gia Cát Đại Mỹ:
Phải thủ tiêu sáu thi thể kia và Cung chủ phải làm sao để cho sự vắng mặt của họ ở độ Cung Thủ sẽ không bị ai nghi ngờ.
Gia Cát Đại Mỹ cau mặt:
Ngươi sợ ai nghi ngờ?
Chàng đáp:
Là tất cả những ai lúc này vẫn là môn hạ Bách Hoa Cung nhưng đến lúc cần họ sẽ bất chấp mệnh lệnh của Cung chủ như sáu gã lúc nãy. Đó là những kẻ tại hạ buộc phải đề phòng.
Tuy rúng động như do biết lời nói của chàng là sự thật, Gia Cát Đại Mỹ sau một lúc ngẫm nghĩ liền nói:
Ta có ý định sai họ đến Đệ Nhất Thần Trang hỗ trợ cho Đàm Thât Khoa. Lý do vắng mặt như vậy đủ hợp lý chưa?
Chàng cười cười:
Nhưng Đàm tiền bối chờ mãi vẫn không thấy họ đến, sự việc như vậy là vỡ lở. Tốt hơn hết Cung chủ hãy tạm thời đình hoãn lại việc sai họ đi và trong thời gian đó Cung chủ hãy giữ sao cho đội Cung thủ chỉ ở một bên Cung chủ mà không để bất kỳ ai phát hiện điều khả nghi nào.
Giữ bên ta? Nhưng họ giờ chỉ còn sáu người?
Chàng gật đầu:
Tại hạ có sẵn sáu người thay vào vị trí, nếu như Cung chủ không ngại!
Gia Cát Đại Mỹ giật mình:
Ngươi còn nhiều đồng bọn chờ sẵn ở đây thật sao?
Chàng nhìn Hà Như Hoa.
Như Hoa gật đầu:

Mọi người vẫn lo cho tướng công nên tất cả vẫn quanh quẩn gần đây!
Chàng nhìn Gia Cát Đại Mỹ:
Bảo nhiều thì không đúng, bọn tại hạ có vừa đủ sáu người. Và tại hạ thật sự cần cùng Cung chủ hồi cung, cùng Cung chủ và Hàn huynh đây minh bạch đôi điều thiết yếu. Nếu được giả làm đội Cung thủ cho Cung chủ, bọn tại hạ sẽ dễ dàng lọt vào Bách Hoa Cung mà không sợ ai nghi ngờ.
Miễn cưỡng và cũng hiếu kỳ, Gia Cát Đại Mỹ đáp ứng:
Ta đâu còn cách nào khác nếu như tình thế cho thấy ngươi đã hoàn toàn nắm chủ động?
Chàng lại gật đầu với Hà Như Hoa, và Hà Như Hoa cất tiếng gọi:
Mọi người hãy ra đây!
Chờ Hoạt trưởng lão và bọn Chung Hộ Pháp bốn người nữa xuất hiện. Thái Hoài bảo họ:
Phiền chư vị tiêu hủy những thi thể kia và đem sáu bộ y phục Cung Thủ đến đây. Tất cả chúng ta cần phải cải trang làm Cung thủ.
Hoạt trưởng lão nhanh chóng thi hành mệnh lệnh và sáu thi thể nọ cũng từ từ tan biến như trước kia ở Đông Hải Môn thi thể của gã Trương Thất đã bị Hoạt trưởng lão làm cho tan biến.
Hàn Thuyết rùng mình:
- Hủy Cốt Tán?! Độc chất này không ngờ cho đến nay vẫn còn có người am tường, Hà Thái Hoài ngươi có khá nhiều thuộc hạ vào loại đặc dị thật đấy!
Biết y có ý ám chỉ luôn Trác Quang Minh và Thẩm Uyên Uyên, Thái Hoài chỉ cười không đáp.
Sau đó, chính chàng cũng cải dạng thành một Cung thủ, đứng lẫn vào đội Cung thủ lúc này đã đủ mười hai người.
Chàng đeo cung vào bên vai, miệng mỉm cười:
- Chỉ còn Hà Như Hoa xin Cung chủ cứ tạm xem là a hoàn. Chúng ta có thể hồi cung được rồi.
Tuy biết tình thế vẫn chưa đến nỗi nào nếu được quay về Bách Hoa Cung nhưng thái độ vẫn tự tin của Thái Hoài và những nhân vật kỳ lạ đi theo chàng vẫn làm cho Cung chủ Bách Hoa Cung và nhất là Hàn Thuyết hoang mang.
Do đó, lúc sắp bước vào Bách Hoa Cung chỉ suýt nữa là Cung chủ Bách Hoa Cung bỏ cuộc.
May thay, nhờ bóng đêm vẫn còn, tạo thêm yên tâm cho tất cả. Mọi người nhờ đó đi vào Bách Hoa Cung trót lọt, vẫn là Cung chủ Bách Hoa Cung vừa cùng đội Thập Nhị cung thủ xuất cung giờ quay lại đủ

số.
Vạn vật xung quanh vẫn yên tĩnh.

Chương 29
TƯ MÃ MINH CHỦ

Không ai có thể làm được gì nếu như không có thêm bằng chứng nào khác có tính thuyết phục hơn để lay chuyển Hàn Thuyết, Gia Cát Cung Chủ đã giải thích rõ như thế lúc Lưu Thái Hoài cùng mọi người không còn chút hy vọng gì.
Thất vọng, đó là tâm trạng của tất cả, đến nỗi Thẩm Uyên Uyên vì bực tức phải kêu lên:
- Sẽ không ai dám ngăn cản chúng ta nếu ngay lúc này chúng ta cứ xông bừa vào chỗ đó.
Hà Như Hoa cũng quá bực, định lên tiếng tán thành thì nghe Lưu Thái Hoài khẳng khái bác bỏ:
- Không được! Tại hạ không tán thành vì việc này là phạm vào đại kỵ võ lâm. Đó là đạo nghĩa và chúng ta phải tôn trọng quyết định của Hàn huynh.
Thái độ khẳng khái của chàng rốt cuộc cũng làm lay chuyển phần nào Hàn Thuyết. Y vụt thở ra:
- Sẽ chỉ có một mình mỗ đi vào chỗ đó. Và nếu tìm thấy bất kỳ dấu hiệu nào khả nghi, lúc đó, hà…, mỗ đành phải vượt quyền Thất lão gia, cho mọi người cùng vào thám sát. Chỉ có thế thôi.
Lưu Thái Hoài cảm kích :
- Tại hạ cũng chỉ cần bấy nhiêu đó thôi. Xin đa tạ Hàn huynh đã phần nào đáp ứng đề xuất quá ư lỗi đạo này của tại hạ !
Hàn Thuyết nhún vai thở dài :
- Mỗ cũng lỗi đạo không kém, nhưng còn biết làm sao nếu tất cả cứ khăng khăng thỉnh cầu. Xem ra sau sự việc này, nếu như không có gì thật sự khả nghi, mỗ có bị Thất lão gia khiển trách chỉ là chuyện nhỏ, nghiêm trọng hơn có lẽ mỗ sẽ không còn chỗ dung thân. Mà thôi, đi thì đi !
Được Hàn Thuyết dẫn đường. Mọi người nhất là Lưu Thái Hoài lần đầu tiên nhìn thấy một ngôi mộ tháp mà thoạt nhìn ai cũng nghĩ đó chính là chỗ táng thân người đã chết. Sau những nghi thức trọng hậu. Nhưng chuyện táng thân thì có, còn nghi thức trọng hậu thì chưa và ngôi mộ tháp chỉ còn là chỗ tạm hoàn thi thể của Giả Bang

Chủ Cái Bang mà thôi.
Hàn Thuyết chưa động chạm gì vào ngôi mộ tháp thì nghe tiếng lão Hoạt chạy đến :
- Đàm Thất Khoa đã về. Y còn cách Bách Hoa Cung độ mười dặm.
Hàn Thuyết nao núng…
Thái Hoài khẩn trương:
- Vẫn còn kịp nếu Hàn Huynh chỉ cần đi vào và ngó qua. Thế nào?
Hàn Thuyết run rẩy đặt tay vào vị trí duy nhất có thể làm cho cánh cửa dẫn vào ngôi mộ tháp di đông.
Chung Hộ Pháp của Đông Hải Môn chạy đến:
- Theo chân Đàm Thất Khoa có rất nhiều người. Nhưng không thấy có Đoàn Mẫn Chung.
Nhìn Hàn Thuyết đang xuất hạn mồ hôi trên mặt, Hàn Như Hoa thúc hối:
- Chỉ bước vào, ngó qua và quay lại ngay. Hàn huynh cần gì phải lo lắng và hoảng hốt đến thế. Hãy hành động đi chứ?
Hàn Thuyết rụt tay về:
- Mỗ không thể. Vì nhỡ Thất lão gia biết chuyện…
Tả Hộ Pháp tất tả chạy đến:
- Họ sắp vào đến nơi rồi. Như lời thuộc hạ Bách Hoa Cung đang thầm thì với nhau thì Đàm Thất Khoa đang quay về cùng với Thất đại phái Thất vị chưởng môn.
Gia Cát Cung Chủ giật minh:
- Họ đến đây để làm gì? Trong khi ta chưa cần gặp họ vào lúc này mà chỉ cần hội diện riêng với Đàm Thất Khoa mà thôi.
Lưu Thái Hoài cười nhẹ:
- Thất đại phái đang muốn tiến hành ngay chuyện luận kiếm chọn Minh Chủ đây. Đương nhiên là họ cần nghe biết chủ ý của Cung Chủ về chuyện này.
Gia Cát Đại Mỹ hoài nghi:
- Ngươi muốn nói họ định buộc ta và Bách Hoa Cung phải thoái ẩn như chuyện đã xảy ra cho Đệ Nhất Thần Trang của Tư Mã Minh Chủ?
Thái Hoài gật đầu:
- Có thể nghĩ như vây. Trừ phi Cung Chủ nghĩ ngược lại rằng họ sắp đến đây để đề xuất và suy cử Cung Chủ vào ngôi vị Minh Chủ, một chuyện hầu như không bao giờ có.
Gia Cát Cung Chủ đưa mắt nhìn vào ngôi mộ tháp:
- Nếu là vậy, chính Đàm Thất Khoa đã cố ý để xẩy ra chuyện này. Bằng không, cho dù là chuyện có xảy ra thế nào đi nữa thì lão vẫn

phải bàn qua với ta một tiếng. Nào, Hàn Thuyết, ngươi còn chờ gì nữa? Vào đi.
Hàn Thuyết đẩy cánh cửa dẫn vào mộ tháp mở hé ra.
Kẹt…
Triển Hộ Pháp chạy đến:
- Chưởng môn nhân của các phái đang oang oang bàn về chuyện ai sẽ là Minh Chủ nếu như Bách Hoa Cung được Đàm Thất Khoa thuyết phục và tự thoái ẩn. Đàm Thất Khoa đang cho lệnh mời Cung Chủ Bách Hoa Cung đến để hội đàm.
Gia Cát Cung Chủ sa sầm nét mặt, thúc hối thêm Hàn Thuyết:
- Kìa, vào đi chứ? Hay người muốn bổn Cung Chủ tự thân tiến vào?
Hàn Thuyết trút ra những tiếng thở phì phì và miễn cưỡng chui vào mộ tháp. Từ trong đó vang ra thanh âm của y:
- Tối quá, mỗ không nhìn thấy gì!
Trác Quang Minh vụt gọi:
- Hỏa tập đây, hãy bắt lấy!
Vu…
Hàn Thuyết bật hỏa tập lên:
- Có thể nhìn rõ rồi. Và ở trong này không hề…
Hồ hộ pháp Đông Hải Môn, là nhân vật cuối cùng được Lưu Thái Hoài bố trí, cũng tất tả chạy đến:
- Đàm Thất Khoa không thể chờ nữa rồi. Y đang tự thân đi tìm Cung Chủ Bách Hoa Cung. Và có lẽ y sắp đến đây.
Gia Cát Cung Chủ khẩn trương gọi Hàn Thuyết:
- Ngươi có phát hiện điều gì không? Nếu như không có thì hãy mau mau bước ra ngay, đừng chần chừ nữa.
Có tiếng Hàn Thuyết đánh tắt hỏa tập:
- Mỗ sẽ ra ngay!
Đó là lúc có tiếng Đàm Thất Khoa từ xa vang đến:
- Gia Cát Cung Chủ. Thất đại phái đã…
Và Đàm Thất Khoa chợt đổi thành giọng giận dữ:
- Chuyện gì thế này? Sao Cung Chủ tự ý dẫn người đến chỗ an thân của Giả Bang Chủ? Ai cho Cung Chủ có hành vi này?
Hàn Thuyết từ trong ngôi mộ tháp chui ra:
- Thất lão gia. Đó là do…
Đàm Thất Khoa đã hiển hiện. Lão nhìn Hàn Thuyết bằng ánh mắt tựa hồ có thể thiêu cháy Hàn Thuyết ngay tại chỗ :
- Ngươi thật to gan. Thật uổng công ta đã có chủ định là sẽ đưa ngươi lên làm Bang Chủ bổn bang. Vậy mà ngươi, hừ.
Hàn Thuyết bối rối đưa mắt nhìn quanh và miệng thì lắp bắp biện

bạch:
- Đệ tử… đệ tử thật sự chẳng dám. Tất cả là do… do tiểu tử họ Lưu… ! Úy, tiểu tử đâu rồi?
Mọi người cùng đảo mắt nhìn và thấy Lưu Thái Hoài đã biến mất.
Đàm Thất Khoa cũng đảo mắt nhìn:
- Tiểu tử họ Lưu nào? Còn đây là những ai? Đâu phải những người trong đội Cung Thủ mà Đàm mỗ từng biết mặt. Cung Chủ ? Họ là ai thế ?
Gia Cát Đại Mỹ cũng bối rối đâu kém gì Hàn Thuyết:
- Họ ư ? Đó là…, phải rồi, do tình thế gần đây có nhiều biến động, bổn Cung Chủ vừa mới thu nhận thêm một ít người. Bổ sung cho đội Cung Thủ đã tỏ ra chưa đủ lực để bảo vệ bổn Cung.
Đàm Thất Khoa gật gù :
- Bổ sung nhân lực hay là Cung Chủ đã có ý nghi ngờ gì đó về Đàm mỗ ?
Và không chờ Gia Cát Đại Mỹ lên tiếng đáp hoặc giải thích, Đàm Thất Khoa lại nhìn qua Hàn Thuyết :
- Ngươi bảo tiểu tử họ Lưu nào ? Và với lý do nào khiến người tùy tiện dẫn mọi người đến đay, lại còn dám xông vào ngôi mộ tháp nữa chứ ?
Hàn Thuyết sợ hãi đến líu cả lưỡi :
- Tiểu tử đó là… là…
Thanh âm của Lưu Thái Hoài bỗng vang lên :
- Tiểu tử đó là ai, sao Đàm tiền bối không tự mắt nhìn để biết ?
Đàm Thất Khoa không cần nhìn, chỉ cần nghe tiếng là đã kêu :
- Hà Thái Hoài ?! Ngươi…
Mọi người lúc đó thì đã quay đầu nhìn về phía Lưu Thái Hoài vừa phát thoại. Chàng đang từ trong ngôi mộ tháp chui ra. Và hộ thấy trong tay chàng là một thân hình gầy đét. Lưu Thái Hoài đang cười :
- Ngạc nhiên lắm, phải không Đàm tiền bối ? Tại hạ thì chưa chết … như lão nghĩ rằng tại hạ đã chết theo lời bẩm báo của Đoàn Mẫn Chung. Và tương tự Giả Bang Chủ vẫn chưa chết, quả là một kỳ tích đáng ngờ. Ha… ha…
Cũng như mọi người đang giật mình vì nghe Lưu Thái Hòa nói là Giả Bang Chủ chưa chết. Đàm Thất Khoa càng giật mình nhiều hơn nên tự kêu lên :
- Ngươi vẫn chưa chết ở Hồi Phong Đảo thật sao ? Vậy thì…
Gia Cát Cung Chủ bật thét :
- Vậy là đủ rồi, Đàm Thất Khoa, ngươi không thể biết gì về Hồi Phong Đảo nếu như không được nghe chính Đoàn Mẫn Chung bẩm

báo. Hóa ra ngươi là kẻ đáng nghi như Lưu Thái Hoài đã nói. Ta đã lầm kế của ngươi ! Hãy đỡ !
Gia Cát Cung Chủ chưa kịp lao đến và xuất chiêu thì nghe Đàm Thất Khoa cười vang :
- Chính Gia Cát Cung Chủ mới là kẻ đáng nghi vì đã thông đồng với Đông Hải Môn. Rồi Gia Cát Cung Chủ sẽ phải hối hận. Ha… ha…
Lưu Thái Hoài vụt thét :
- Lão định bỏ chạy, đội Cung Thủ đâu, ngăn lão lại. Tất cả hãy mau ngăn lão lại !
Đàm Thất Khoa vừa quay lui vừa cười vang :
- Đội Cung Thủ chỉ tuân theo mệnh lệnh của ta mà thôi ! Hãy ngăn bọn chúng lại cho ta. Ha… ha… ha… Đội Cung Thủ, phát tiễn, mau ! Ha… ha…
Hàng loạt những mũi trường tiễn liền phát xạ và kẻ phải kinh ngạc chính là Đàm Thất Khoa. Lão kêu :
- Sao thế này ? Sao bọn ngươi phát xạ vào ta ? Được lắm, hóa ra những tâm phúc của ta đều bị Gia Cát Đại Mỹ ngươi ngấm ngầm phát hiện và trừ khử. Vậy thì đừng trách ta đây độc ác ! Hãy xem đây !
Vút !
Lão bỏ chạy thật nhanh, để lại cho Lưu Thái Hoài nỗi bàng hoàng :
- Thân pháp Bách Cầm ?! Lão cũng am hiểu thân pháp Bách Cầm ? Đuổi theo lão, mau !
Chàng mang theo thân hình gầy đét của một lão nhân, chạy đuổi theo lão họ Đàm.
Vut!
Mọi người cũng hối hả lao theo.
Vút! Vút!…
Chợt ở phía trước, có tiếng Lưu Thái Hoài gầm vang:
- Cung Chủ mau hạ lệnh đi. Đừng để thuộc hạ của Cung Chủ ngăn đường tại hạ!
Gia Cát Đại Mỹ lập tức hô hoán:
- Tất cả hãy lùi lại. Kẻ cần bắt giữ chính là Đàm Thất Khoa.
Và Gia Cát Cung Chủ cùng mọi người chạy đến thì thấy Lưu Thái Hoài vẫn bị thuộc hạ Bách Hoa Cung ngăn lối.
Gia Cát Cung Chủ thật sự ngỡ ngàng khi nghe chính thuộc hạ của bản thân đang gào thét bảo nhau:
- Thật đúng như Đàm lão gia đã nói từ trước, Gia Cát Đại Mỹ đã là người của Đông Hải Môn từ lâu.
- Phải giết tất cả. Trừ khử Đông Hải Môn, diệt đại họa cho võ lâm!

- Đánh! Phải ngăn tất cả lại, chờ Đàm Lão gia và Thất đại phái đến!
Trác Quang Minh và Thẩm Uyên Uyên thấy vậy liền nhìn nhau và cùng cười vang:
- Đã đến lúc rồi. Hãy cho chúng biết sự lợi hại của chúng ta!
- Phải! Hãy cho chúng biết thế nào là Liên Thành Nhị Tuyệt Kiếm – Đao. Ha… ha…
Thái Hoài lùi lại, đến cạnh Gia Cát Cung chủ:
- Thuộc hạ của Cung Chủ đều bị lão Đàm mê hoặc. Nếu Cung Chủ không còn cách nào xoay chuyển tinh thế, đành phải cho Liên Thành Nhị Tuyệt Kiếm – Đao xử lý tất cả.
Gia Cát Đại Mỹ lo lắng:
- Sẽ bất lợi cho cả hai. Vì Nhị Tuyệt Kiếm – Đao vị tất thắng được Cửu Cung trận do thuộc hạ bổn cung phát động.
Chàng cười nhẹ:
- Vậy thì chưa chắc! Kiếm là kiếm, đao là đao, không như lúc này cả hai hiện đang thi triển phối hợp, gọi là Liên Thành Nhị Tuyệt Kiếm – Đao! Không tin Cung chủ cứ chờ xem.
Lúc này thì Trác Quang Minh và Thẩm Uyên Uyên vẫn đang như hồ điệp xuyên hoa, tha hồ di chuyển khinh linh trong một trận gọi là Cửu Cung như Gia Cát cung Chủ vừa có lời khuyến cáo với Lưu Thái Hoài.
Trác – Thẩm vẫn ung dung thi triển kiếm – đao nhị tuyệt.
Ào…
Vù…
Bung! Bung! Bung!
Điều đó làm cho Gia Cát Cung Chủ lo cho điều ngược lại:
- Gì thì gì, hãy bảo cả hai đừng sát hại những người vô tội.
Chàng bật cười:
- Đao vốn cương mãnh và đầy sát khí, ngược lại với kiêm tuy khinh linh nhưng hiểm tuyệt. Tuy nhiên, xin Cung Chủ chớ quá lo, với Liên Thành Nhị Tuyệt Kiếm – Đao do tại hạ và bọn họ đã khổ công phối luyện đến thấu triệt thì sát khí của đao tuyet sẽ bị cái khinh linh của tuyệt kiếm kềm hãm và ngược lại sự tuyệt hiểm của tuyệt kiếm sẽ bị cương mãnh của đao tuyệt chế ngự phần nào. Thuộc hạ của quý Cung bất quá chỉ gặp hung chứ không hề gặp hiểm. Cung Chủ hãy nhìn thì biết!
Ào…
Vù…
Bung! Bung! Bung!
Gia Cát Cung Chủ gật gù:

- Quả nhiên là công phu này chỉ làm cho mọi người mang thương tích, không đến nỗi mất mạng. Đây chẳng phải là đạo lý nhu khắc cương và cương chế nhu trong võ học?
Thái Hoài mỉm cười:
- Không khắc cũng không chế. Đó chỉ là cương nhu dung hợp mà thôi! Giờ thì chúng ta có thể đuổi theo lão họ Đàm được rồi! Đi nào!
Tin tưởng vào công phu Liên Thành Nhị Tuyệt Kiếm – Đao, Thái Hoài định cùng mọi người đi vòng qua trận chiến để đuổi theo lão Đàm thì bất ngờ nghe thanh âm của lão Hoạt từ phía sau vang lên:
- Có người phóng hỏa ở phía sau!
Gia Cát Cung Chủ thất kinh quay lại:
- Đó là chỗ có ngôi mộ tháp? Lão Đàm định xóa chứng tích?
Thái Hoài cau mặt:
- Trác – Thẩm huynh tẩu! Nhị vị hãy kết thúc nhanh lên. Đã có chuyện xảy ra ở ngôi mộ tháp rồi!
Lập tức có tiếng Thẩm Uyên Uyên hô hoán:
- Những ai vô tội đã bị bọn ta loại bỏ. Chỉ còn lại lũ tâm phúc của lão Đàm mà thôi! Có thể hạ thủ được chưa?
Chàng nhìn Gia Cát Cung Chủ:
- Xin tùy vào Cung Chủ!
Gia Cát Đại Mỹ thở dài:
- Tha được thì tha, không thể tha thì…
Chàng cười lớn:
- Bọn chúng đều là người của Huyết Ma Cung, đã được lão Đàm cài vào mà thôi! Không phải thuộc hạ của Bách Hoa Cung đâu!
Gia Cát Mỹ nghiến răng:
- Vậy thì… giết!!
Lập tức mọi chiêu thức của Trác Quang Minh và Thẩm Uyên Uyên đều được phân khai, mỗi người di chuyển một hướng:
- Được lắm! Hãy xem tuyệt kỹ của Tuyệt Đao đây. Ha… ha…
- Và đây mới là sát thủ thật sự của Tuyệt Kiếm. Ha… ha…
Nhìn thấy cách phân khai của cả hai, Gia Cát Đại Mỹ rùng mình:
- Hợp lại thì dung hòa, làm sát khí và hiểm độc suy giảm. Còn phân khai thì, chao ôi, quả là điểm lợi hại ngoài chỗ tưởng của Nhị Tuyệt Kiếm – Đao!
Thái Hoài chợt phát hiện lửa ở phía hậu càng lúc càng cháy lớn. Chàng gọi:
- Chúng ta đi thôi! Có nghe rõ chưa, Trác – Thẩm huynh tẩu?
Trác Quang Minh và Thẩm Uyên Uyên cùng bật lên nhiều loạt hú thanh thoát :

- Kẻ nào dám ngăn đao của ta… ? Hu… ú… ú…
- Kẻ đó phải chết ! Hu… ú… ú…
Tuyệt đao tuyệt kiếm vậy là có cơ hội hiển lộng thần oai làm thuộc hạ Bách Hoa Cung cũng là môn hạ Huyết Ma Cung phải kinh hoàng chạy loạn.
Bọn Lưu Thái Hoài chạy đến ngôi mộ tháp liền dừng cả lại.
Đàm Thất Khoa đang dẫn đầu đoàn người thuộc Thất đại phái, chỉ tay vào ngôi mộ tháp :
- Trong đó là thi thể của Tư mã Môn Chủ, đã bị Bách Hoa cung giam giữ, như lúc ở Đệ Nhất Thần Trang Đàm mỗ đã cáo giác với chư vị.
Nghe Đàm Thất Khoa nói như thế, Gia Cát Cung Chủ lập tức tỉnh ngộ. Phẫn nộ, Gia Cát Cung Chủ lao đến :
- Đàm Thất Khoa, thi ra ngươi đã dùng thủ đoạn này. Hãm hại Tư Mã Minh Chủ và giờ thì đổ họa cho ta, phải chăng Bách Hoa Cung Chủ đã có oán thù gì với ngươi ? Hãy đỡ !
Vù…
Đàm Thất Khoa hét vang :
- Xem kìa. Đó là những nhân vật đến từ Đông Hải Môn. Cung Chủ Bách Hoa Cung quả nhiên đã câu kết với Đông Hải Môn, như Lưu Khánh Hà trước kia !
Thất đại phái phát cuồng nộ vì tin này. Tất cả cùng ào ào xông lên :
- Giết Đông hải Môn – Trừ họa cho võ lâm.
- Giết ! Giết tất cả !
- Giết luôn Cung Chủ Bách Hoa Cung !
Ào…
Vù…
Trác Quang Minh và Thẩm Uyên Uyên cùng nhìn Lưu Thái Hoài :
- Long Đầu đại ca. Dùng Liên Thành Nhị Tuyệt hay Tuyệt Đao Tuyệt Kiếm phân khai?
Chàng cau mặt, sau đó thở dài :
- Dùng Đao Kiếm phân khai. Nhưng đó là điều bất đắc dĩ vì nhị vị sắp phải đảm đương nhiệm vụ đoạn hậu, giúp tất cả lui đi an toàn.
Lão Hoạt kinh nghi :
- Sao Môn Chủ không cho mọi người tử chiến?
Hà Như Hoa chợt hiểu:
- Vẫn phải đề phòng nhiều quỷ kế tiếp đó của lão Đàm. Phần nữa là vì vẫn chưa thấy Đòan Mẫn Chung xuất hiện.
Hàn Thuyết hậm hực:
- Hóa ra lão Đàm bấy lâu nay đã thao túng Cái Bang. Thái Hoài, ta đồng ý cùng bọn này tử chiến một phen.

Chàng nhẹ lắc đầu:
- Có muốn gì thì cũng phải chờ Giả Bang Chủ tỉnh lại. Và nếu nhờ có Giả Bang Chủ mà chúng ta có thể vạch rõ âm mưu của lão Đàm trước mặt mọi người thì tại sao chúng ta không tạm thời nhân nhượng, lấy thoái làm tiến? Nên lui đi thì hơn.
Và chàng đột nhiên gọi Gia Cát Cung Chủ lúc này đã bị người của Thất đại phái vây hãm :
- Chúng ta lui thôi, Cung Chủ !
Đàm Thất Khoa nghe thế cười vang :
- Còn tính đến chuyện tháo lui được nữa sao, tiểu tử ? Hãy xem đây ! Ha… ha…
Và lão hăm hở lao vào Gia Cát Cung Chủ :
- Đỡ Tuyệt chưởng của ta !
Vut ! vù…
Lưu Thái Hoài lập tức trao lão nhân gần chết cho hàn Thuyết :
- Hàn huynh hãy mở đường. Chạy đi !
Hàn Thuyết miễn cưỡng nhận lấy lão nhân và cùng mọi người từ từ quay lui. Và chính Hàn Thuyết cũng nhìn thấy Lưu Thái Hoài thần tốc lao thẳng vào Đàm Thất Khoa.
Chàng quát lên một tiếng to như sấm :
- Xem chưởng !
Ào…
Đó là một công phu ánh lên màu đỏ rực. Đàm Thất Khoa lập tức nhảy lùi, hai mắt rực tinh quang :
- Huyết Ma Công ?! Ngươi cũng là Cung Chủ Huyết Ma Cung, ngoài cương vị Môn Chủ Đông Hải Môn !?
Quần hùng Thất đại phái thoạt nghe càng phẫn nộ :
- Giết ngay tiểu từ, trả thù cho đệ tử các phái đã bị Huyết Ma Trảo thảm sát !
- Giết ! Giết !
- Trừ họa Huyết ma, triệt hạ Đông Hải !!
- Giết ! Giết !
Lưu Thái Hoài hất nhẹ một ngọn nhu kình vào lưng Gia Cát Cung Chủ :
- Chạy thôi, Cung Chủ !
Vụt!
Đẩy Gia Cát Cung Chủ ra ngoài có nghĩa là Thái Hoài chấp nhận chỉ còn lại một mình giữa vòng vây của Thất đại phái.
Chàng cười vang:
- Trác – Thẩm huynh tẩu hãy chuẩn bị. hãy cho bọn họ biết thế nào

sự lợi hại của Tuyết Kiếm Tuyệt Đao. Ha… ha…
Quần hùng cùng quật kình vào thái Hoài và họ đã quật vào một vật gần như vô lực.
Ầm! Ào…
Ầm! Ầm! Vù…
Thân hình chàng cứ như chiếc lá tuy bị cuồng phong dập vùi nhưng chỉ bay qua bay lại mà không hề bị phá hủy.
Đàm Thất Khoa thất kinh:
- Đó là Bách Cầm thân pháp tối thượng thừa! Tất cả thu kình về, chờ tiểu tử rơi xuống hãy xuất thủ.
Họ cùng thu kình về.
Thái Hoài tuy hạ thân xuống nhưng lại thản nhiên cười vang:
- Thật thế sao, lão Đàm? Lão quên thân pháp Bách Cầm ngoài yếu quyết vô lực vẫn còn một yếu quyết không kém lợi hại là hữu lực sao? Hãy xem đây! Ha… ha…
Và bóng nhân ảnh của chàng chỉ trong chớp mắt là bay biến.
Vút!
Đàm Thất Khoa giận dữ đuổi theo:
- Ngươi chạy đi đâu? Ta…
Lão bị một ánh đao chặn đứng:
- Đừng quên đây là Tuyệt đao, đủ để ngăn đệ nhất tuyệt khinh công chưa luyện đến nơi đến chốn của lão. Đỡ!
Ào…
Ánh kiếm cũng lóe lên:
- Qua Tuyệt đao thì hãy còn Tuyệt kiếm của Trác Quang Minh ta. Đỡ!
Vù…
Lão phẫn nộ phát kinh:
- Hãy xem tuyệt chưởng của ta!
Nào ngờ, lão nghe quần hùng Thất đại phái cùng hô hoán:
- Sao Đàm Thất Khoa am hiểu thân pháp Bách Cầm?
- Không lẽ một mình lão kiêm cả nhị tuyệt, thân pháp và chưởng?!
Lưu Thái Hoài lại hiện thân và cười vang:
- Không chừng lão cũng am hiểu Tuyệt Chỉ của Ngũ Chỉ Bà Bà nữa đấy. Mọi người thử hỏi lão xem. Ha… ha…
Thái độ hoang mang của quần hùng làm cho Đàm Thất Khoa bối rối.
Nhờ đó, Lưu Thái Hoài và mọi người đã từ từ lui đi, chạy xa, xa dần…

Xích Long Châu

Chương 30
ĐOẠN HỒN NHAI

- Chúng ta chạy đi đâu? Vì dường như khắp võ lâm Trung Nguyên này không còn chỗ nào cho chúng ta dung thân.
Câu hỏi của Hàn Thuyết làm mọi người tỉnh ngộ.
Và thật đúng như thế nếu biết rằng tín vật tối thượng của Cái Bang vẫn do Đàm Thất Khoa thu giữ. Chỉ cần lão hạ lệnh thì kahứp võ lâm Trung Nguyên do đầy dẫy đệ tử Cái Bang nê Lưu Thái Hoài và mọi người dù có chạy đến đâu cũng bị phát hiện.
Chàng chợt nhìn Gia Cát Cung Chủ :
- Cung Chủ…
Gia Cát Cung Chủ cười gượng:
- Ta hiểu Lưu Môn Chủ muốn hỏi gì rồi! Đúng như Hàn Thuyết nói, chúng ta không còn chỗ nào để dung thân.
Hà Như Hoa đề xuất:
- Nếu quay lại Đông Hải môn…
Chàng lắc đầu:
- Phải di chuyển quá xa, chỉ e Giả Bang Chủ không chi tri nổi.
Đoạn chàng lại nhìn Gia Cát Cung Chủ:
- Tại hạ chợt nhớ đến một nơi. Và có phải trước lúc Tư Mã Môn Chủ cùng mọi người đến Lưu gia, Tư Mã Môn Chủ đã đến Đoạn Hồn Nhai?
Gia Cát Cung Chủ giật mình:
- Quả là có chuyện này? Nhưng cho đến nay ta vẫn chưa hiểu Tư Mã Môn Chủ đến Đoạn Hồn Nhai để làm gì !
Chàng cười lạt :
- Vậy thì sao chúng ta không thử đến Đoạn Hồn Nhai ?
Hàn Thuyết lo ngại :
- Đoạn Hồn Nhai không cách Ngọa Long Cốc bao xa, chúng ta đi đến đó...
Lão Hoạt chợt bào:
- Lúc còn giả làm Đoàn Chí Hải ta có nghe Đoàn Mẫn Chung bảo có một lối đi khá kín đáo có thể đi vòng ra phía sau Ngọa Long Cốc! Có thể Đoàn Mẫn Chung sẽ không ngờ chúng ta sử dụng thông tin này của y để qua mặt y.
Thái Hoài gật gù nói tiếp:
- Và quần hùng võ lâm cũng không ngờ chúng ta lại chạy đến Đoạn

Hồn Nhai. Đi thôi!
*
* *
Mọi người thầm thì căn dặn nhau:
- Nếu nơi này cũng là Tổng Đàn Huyết Ma Cung thì không chừng tất cả đều bị chúng canh phòng cẩn mật. hãy cố đừng để gây kinh động.
Thái Hoài thầm thì nhắc nhở:
- Chuyện chưa biết là thế nào nhưng giả như là có xảy ra thì xin chư vị hãy cùng nhau tìm chỗ ẩn. Đừng bao giờ để tại hạ chạm mặt!
Thái Hoài dứt lời thì nghe Gia Cát Cung Chủ nghi ngại:
- Dù thế nào đi nữa Lưu Môn Chủ cũng đừng tự biến thành Huyết Ma. Vì nếu không đủ ý chí kiên định để kềm hãm, một Huyết Ma sẽ trở thành công địch võ lâm, Lưu Môn Chủ sẽ tự chuốc thảm họa vào thân mà thôi.
Hà Như Hoa cũng khuyên:
- Mọi người ở đây sẽ đủ lực bảo toàn tính mạng cho tướng công mà không cần tướng công phải tự thân ra tay. Xin tướng công dù có bị khích nộ cũng cố kềm hãm lại.
Lão Hoạt thở dài:
- Hai luồng chân khí này thật quái ác. Ngỡ đã bị tiêu tán nào ngờ gần đây Môn Chủ vận dụng chân lực thì cả hai lại tái hiện. Bảo Môn Chủ đừng để bị khích nộ thì có khác nào bảo Môn Chủ đừng nghe cũng đừng nhìn gì cả, quả là khó!
Hàn Thuyết thật sự lo lắng:
- Hay là chúng ta quay lại, không cần đến Đoạn Hồn Nhai nhờ đó sẽ không chạm mặt bọn Đoàn Mẫn Chung!?
Thái Hoài lắc đầu:
- Không thể lẩn trốn mãi được. Và cho dù chúng ta đang đi vòng qua phía sau Ngọa Long Cốc, vẫn cố gắng không để chúng phát hiện nhưng chuyện chạm mặt chúng là điều trước sau gì cũng xảy ra. Tại hạ chỉ hi vọng được một lần đến Đoạn Hồn Nhai, thử xem năm xưa vì sao Tư Mã Minh Chủ lại đến đây, và được mục kích lúc Giả Bang Chủ tỉnh lại. Có như thế, sau khi đã biết những gì cần biết. Tại hạ dù có hóa thành Huyết Ma cũng có chỗ để phát tiết, để thay võ lâm trừ hậu hòa. Và như thế tại hạ dù có mất mạng cũng mãn nguyện.
Gia Cát Cung Chủ thở dài:
- Lưu Thái Hoài. Đúng là trước kia ta đã nghi ngờ ngươi và gần đây vẫn nghi ngờ. Nhưng khi nghe ngươi nói những lời đầy chính khí này, qủa thật, ta đã hoàn toàn hiểu sai về ngươi. Được, ta có kế sách này, đó là ta sẽ luôn ở bên cạnh ngươi. Để hễ ngươi biến tâm đổi

tánh, ta sẽ lập tức chế ngự ngươi. Thế nào?
Chàng cảm khái thi lễ:
- Đa tạ Cung Chủ đã quan hoài. Được Cung Chủ hiểu, tại hạ thật cảm kích. Còn chuyện kia, cứ để đến lúc đó hãy hay. Đi nào!
Mọi người vẫn lặng lẽ tiến bước, đi vòng qua phía sau Ngọa Long Cốc để đến Đoạn Hồn Nhai.
Đột nhiệ:
- Đoàn Mẫn Chung! Ngươi mà chạm đến Khúc Liễu Châu thì Hà Như Nguyệt ta quyết không tha cho ngươi!
Tiếng thét vang lên quá đột ngột, làm cho mọi người vì đã biết Khúc Liễu Châu là ai nên cùng đưa mắt nhìn Lưu Thái Hoài.
Chàng vẫn thản nhiên:
- Đừng nhìn tại hạ như vây. Vì đây chỉ là kế của Đoàn Mẫn Chung. Y đâu thể chỉ bắt giữ gia mẫu và nghĩa mẫu Hà Như Nguyệt? Trừ phi toàn bộ mọi người ở Đông hải Môn đều bị y sát hại.
Mọi người nghe thế chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì nghe tiếng cười vang vọng của Đoàn Mẫn Chung cất lên:
- Ngươi lợi hại thất đấy, Lưu Thái Hoài! Chỉ tiếc, ngươi có biết đây là kế của ta thì cũng muộn quá rồi. Không sai, tuy ta chưa thể đến Đông hải Môn để hủy diệt tất cả nhưng riêng về sinh mạng của một nhân vật này thì ngươi không thể không quan tâm. Hãy nghe đây! Ha… ha…
Vẫn chưa có thanh âm nào vang lên như Đoàn Mẫn Chung vừa bảo. Vì thế, Lưu Thái Hoài hạ thấp giọng bảo mọi người :
- Y đã phát hiện chúng ta. Có nghĩa là mọi động tĩnh của chúng ta chỉ gần đây mới bị y phát hiện. Lúc này đừng ai lên tiếng gì nữa, kẻo y sẽ biết chúng ta sắp có ý định gì. Yên tâm đi, tại hạ sẽ không để y khích nộ đâu. Cứ đi tiếp đi. Tại hạ sẽ theo ngay !
Vút!
Chàng biến mất!
Và một thoáng sau mọi người lại nghe thanh âm của Đoàn Mẫn Chung vang lên:
- Lưu Thái Hoài! Nếu ngươi đủ đởm lược thì hãy vào Ngọa Long Cốc gặp ta. Đừng lén lút ở ngoài đó sát hại những thuộc hạ của ta, họ đau phải đối thủ của ngươi!
Thái Hoài xuất hiện trở lại:
- Mọi tai mắt của y đều bị tại hạ chế ngự! Mọi người có thể yên tâm đi đến Đoạn Hồn Nhai. Đi đi!
Hà Như Hoa nghi ngờ nhìn chàng:
- Còn tướng công? Tướng công không cùng đến Đoạn Hồn Nhai

sao?
Chàng cười gượng:
- Để đề phòng Đoàn Mẫn Chung lại lẻn theo cho người theo sau dò xét. Ta phải đi chậm hơn! Đi đi, đừng chần chừ nữa !
Đó là lệnh của Môn Chủ Đông Hải Môn, và lệnh kế tiếp của chàng là :
- Trác huynh – Thẩm tẩu ! Phiền nhị vị ở lại, cùng đoạn hậu với tại hạ.
Đã có Trác – Thẩm hai người cùng đi với Lưu Thái Hoài, điều này làm cho mọi người cùng yên tâm. Họ tiếp tục đi nhanh đến Đoạn Hồn Nhai.
Một lúc sau, Hàn Thuyết tình cờ quay đầu nhìn lại.
Y kêu :
- Sao không thấy Lưu Môn Chủ ? Chỉ có Trác- Thẩm hai người mà thôi.
Kinh nghi, mọi người định dừng lại chờ thì thấy Trác – Thẩm hai người cùng nâng cao kiếm – đao.
Thẩm Uyên Uyên hừ lạnh.
- Không được dừng lại. Tất cả hãy mau đến Đoạn Hồn Nhai và ở yên đó. Nếu không…
Trác Quang Minh tiếp lời :
- Nếu không thì đừng trách tuyệt kiếm tuyệt đao của hai ta vô tình. Đó là lệnh của Long Đầu đại ca. Đi đi.
Gia Cát Cung Chủ thất kinh :
- Long Đầu đại ca của nhị vị đã ra lệnh như thế thật sao? Y đâu rồi?
Trác Quang Minh sẵng giọng :
- Y có chuyện riêng của y. Mọi người bất tất phải hỏi nhiều. Tuyệt kiếm của mỗ không biết nhân nhượng đâu! Đi!
Mọi người buộc phải bước đi vì quá hiểu Trác – Thẩm luôn tin tưởng Lưu Thái Hoài như thế nào.
Tuy vậy, Hà Như Hoa vẫn len lén lùi lại. Và khi có khoảng cách khá gần Thẩm Uyên Uyên nàng hỏi:
- Muội và tỷ đều là nữ nhân, có lẽ tỷ phải hiểu muội lo lắng như thế nào nếu chưa biết rõ tướng công của muội ra sao. Tỷ hãy…
Thẩm Uyên Uyên sau một lúc đắn đo chợt thở dài:
- Ta hiểu. Và đây cũng là lời căn dặn của Long Đầu Đại ca, hãy đến Đoạn Hồn Nhai sẽ được bọn ta giải thích. Giờ thì đi đi. Bọn ta có lệnh, ngăn không cho mọi người quay lại!
Miễn cưỡng, Hà Như Hoa phải bước đi và trong lòng thì cứ ngổn ngang trăm bề.

Rốt cuộc tất cả cũng đến Đoạn Hồn Nhai và tất cả cùng chờ nghe Trác – Thẩm hai người giải thích rõ hơn.
Thẩm Uyên Uyên nôn nao nhìn Trác Quang Minh:
- Sao lâu quá vậy?
Trác Quang Minh thì nôn nao nhìn quanh dưới chân núi phía dưới:
- Bây giờ phải đến lúc rồi mới đúng? Sao lại chậm thế này?
Hà Như Hoa bồn chồn:
- Cái gì chậm? Điều gì lâu? Thẩm tỷ mau nói đi, Thẩm tỷ!
Thẩm Uyên Uyên định nói thì ở phía dưới xa chợt có tiếng hú dài.
- Hu… ú… ú…
Trác Quang Minh thở phào :
- Đến rồi. Vậy là đến rồi!
Mọi người cùng chờ đợi và thất kinh khi nghe Thẩm Uyên Uyên bảo:
- Long Đầu đại ca bảo: do nhị kình cứ càng lúc càng bộc phát khó thể kiềm chế và do tất cả đã bị Đoàn Mẫn Chung phát hiện nên Long Đầu đại ca có dự định biến lũ Huyết Ma Cung thành ma thật sự một khi Long Đầu đại ca tự biến thành Huyết Ma.
Mọi người chưa kịp tỏ lộ phản ứng thì nghe Trác Quang Minh thở dài:
- Sớm hay muộn thì chuyện đó cũng xảy ra! Mọi người hãy làm như phu phụ ta, hãy cảm kích sự hy sinh của Long Đầu đại ca và hãy cầu Trời khấn Phật cho Long Đầu đại ca trước khi quyên sinh vẫn thực hiện xong tâm nguyện cuối cùng. Còn bây giờ, nếu ai muốn tự mình đối mặt với Huyết Ma thì cứ tùy tiện. Ta sẽ không ngăn cản và ta cũng không dám chường mặt ra cho Huyết Ma nhìn thấy. Thế nào?
Trác Quang Minh thản nhiên ngồi xuống và đưa mắt nhìn xuống dãy chân núi mờ xa.
Sau Trác Quang Minh là đến lượt Thẩm Uyên Uyên cũng nhìn về chân núi và chờ đợi:
- Biến thành Huyết Ma cũng đồng nghĩa với cái chết chắc chắn sẽ đến. Long Đầu đại ca chưa lần nào quyết định sai và lần này cũng phải như vậy thôi. Thẩm Uyên Uyên này thật sự thán phục và ngưỡng mộ Long Đầu đại ca, đồng thời cũng có chút ân hận là đã không được cùng Long Đầu đại ca tung hoành ngang dọc lâu hơn nữa, để cho lão họ Đàm ngụy quân tử kia và lũ Thất đại phái a dua xu nịnh cùng nhiều tham vọng biết thế nào là Liên Thành Nhị Tuyệt Kiếm – Đao lợi hại. Có phải như thế không, Trác phu quân?
Trác Quang Minh thở hắt ra một hơi:
- Rồi cũng sẽ có cơ hội thôi, Uyên Uyên muội. Long Đầu đại ca đã hy sinh để hủy diệt Ngọa Long Cốc và Huyết Ma Cung thì hãy còn lão

Đàm. Đó là cơ hội cho chúng ta thi triển Liên Thành Nhị Tuyệt Kiếm – Đao do Long Đầu đại ca chỉ điểm. Nhìn kìa, bắt đầu có chuyển biến rồi.
Mọi người đành ngậm ngui nhìn theo hướng Trác – Thẩm hai người đang nhìn. Nhưng họ không thể nhìn thấy được gì ngoài việc nghe từ phía dưới đo đang mơ hồ vọng đến nhiều tiếng kêu la thảm thiết. Thi thoảng lắm họ mới nghe một vài tràng cười khùng khục không ra đắc ý cũng không ra giận dữ. Và họ hiểu đó là thái độ biểu hiện sự ngạo nghễ của một Huyết Ma đang ung dung tạo nên một trận đồ sát mà dường như không hề có chút sức lực nào đủ đương đầu.
Không có người đương đầu thì lấy gì làm đắc ý?
Tương tự, những kẻ bị Huyết Ma hủy diệt đều lo chạy còn không kịp thì lấy gì làm ra chuyện gây giận dữ cho Huyết Ma.
Tuy không nhìn thấy nhưng chỉ cần mường tượng thôi thì viễn cảnh của một trận đồ sát cũng đủ làm cho Gia Cát Cung chủ bàng hoàng:
- Sẽ là một dòng sông huyết và một núi đầy ắp thây người.
Trác Quang Minh từ tốn quay lại:
- Mỗ và Uyên Uyên đã một lần nhìn thấy cảnh này rồi. Đến nỗi chính phụ thân của mỗ là Tuyệt kiếm và mẫu thân của Uyên Uyên là Tuyệt đao cũng phải rùng minh, bủn rủn cả tứ chi trước cơn cuồng loạn của Long Đầu đại ca. Tất cả đều bị phá hủy, như Hoàng Diệp Lâm từng bị phá hủy. Và sau này sẽ không còn ai nhắc đến ba chữ Ngọa Long Cốc.
Có tiếng Hà Như Hoa chợt nấc lên:
- Nhưng cũng không còn ai nhắc nhở gì đến ba chữ Lưu Thái Hoài. Bất quá, nếu có ai còn nhớ thì họ chỉ cần nói lên hai tiếng Huyết Ma là đủ. Ôi! Thật đau đớn thay cho tướng công của thiếp!
- Như Hoa! Như Hoa!
Việc Hà Như Hoa vì quá đau khổ phải ngất lịm vô tình làm cho Gia Cát Cung Chủ tỉnh ngộ.
Gia Cát Cung Chủ ra lệnh:
- Phiền Hoạt lão huynh cùng hai người nữa thử tìm quanh đây, xem có điều gì khả nghi có liên uan đến hành tung trước kia của Tư mã Vương, Minh Chủ võ lâm Trung Nguyên hay không. Phần ta, đã đến lúc ta cho Giả Bang Chủ hồi tình.
Đông Hải Môn chỉ còn lại hai người, nếu không kể Hà Như Hoa vẫn ngất lịm đang được Thẩm Uyên Uyên chăm sóc, họ đứng hai bên Gia Cát Cung Chủ.
Cung Chủ để Giả Bang Chủ ngồi trước mặt, phía trước là Hàn Thuyết đang ngồi đối diện. Trác Quang Minh cảnh giác thủ kiếm nhìn

quanh và chờ bất kỳ tiếng động khả nghi nào vang lên.
Gia Cát Cung Chủ bắt đầu thi triển Hồi Thiên Đại Thuật.
Phải điểm qua ba mươi sáu đại huyệt và Gia Cát Cung Chủ chưa điểm xong một nửa bỗng dừng lại vì bị gián đoạn.
Lão Hoạt chạy về:
- Bên trong có hai nấm mộ. Một đề tên Đàm Thất Khoa và một còn lại ghi "Hiền thê chi mộ" với danh tự của người lập mộ là Tư Mã Vương.
Gia Cát Cung Chủ cau mặt:
- Hai mộ nằm gần nhau?
Lão Hoạt gật dầu:
- Cứ như họ là đôi uyên ương vì không đồng sàng lúc sinh tiền nên được đồng mộ lúc lìa bỏ nhân gian.
Hàn Thuyết hoang mang không hiểu:
- Nghĩa là có đến hai Đàm Thất Khoa? Một đã chết và một còn sống?
Lão Hoạt cười lạt:
- Ta cũng có nghi vấn tương tự và đã cho lão Chung thử khai quật. May quá, lão Chung đã quay lại rồi kìa.
Lão Chung bước đến gật nhẹ đầu với lão Hoạt:
- Có đủ hai thi thể, đều chết ngoài mười năm. Thi thể của nam nhân thì mất thủ cấp, trên thi thể nữ nhân thì có một vật này.
Tất cả cùng nhìn thấy đó là một thanh kiếm nhưng trên thân thanh kiếm có lưu tự, ắt hẳn được một vật sắc bén thích chạm vào. Và dòng lưu tự là: "Phu quân, xin hãy dưỡng nuôi Bội nhi, cốt nhục của phu quân!"
Gia Cát Cung Chủ vẫn cứ cau mặt:
- Vẫn quá mơ hồ, trừ việc có hai Đàm Thất Khoa và một Bội nhi nào đó có lẽ là cốt nhục của Tư Mã Minh Chủ nhưng bấy lâu nay không hề nghe ai đề cập đến.
Và Gia Cát Cung Chủ tiếp tục thi triển thủ pháp Đại Hồi Thiện Thuật. Điểm đến huyệt thứ hai mươi thì một lần nữa công việc của Gia Cát Cung Chủ bị gián đoạn.
Lão Hồ Hộ Pháp tất tả chạy đến:
- Hoạt Đường Chủ. Đã phát hiện dấu vết của Đoàn Môn Chủ.
Lão Hoạt giật mình:
- Dấu vết như thế nao"
Lão Hồ đáp mơ hồ:
- Dường như là đã xảy ra nhục hình, có liên quan đến võ học bí truyền của bổn Môn: Đông Hải Phi Thiên Chỉ.
Lão Hoạt đứng bật dậy:
- Hãy đưa ta đến chỗ đó. Chỉ một mình lão Hồ thôi. Lão Chung xin cứ

lưu lại.
Lão Chung định theo chân, gnhe lão Hoạt bảo như thế liền dừng lại.
Lúc đó Hà Như Hoa hồi tỉnh. Và khi nghe Thẩm Uyên Uyên thuật lại những gì vừa được mọi người phát hiện, nàng băn khoăn:
- Theo Thái Hoài từng nghi nghờ thì Lưu Ngọc Bội chắc chắn không phải là hậu nhân của Lưu gia, và theo Ngủ Chỉ Bà Bà thì Lưu Ngọc Bội phải là hậu nhân của lão Đàm. Nhưng ngay lần đầu gặp mặt giữa Lưu Ngọc Bội và Đàm Thất Khoa lại không có dấu hiệu nhận ra nhau, một sự nhìn nhận được xem là cảm quan cần phải có giữa hai người nếu là phụ tử thâm tình. Ở đây trên thân kiếm lại có ý ám chỉ một Bội nhi nào đó là cốt nhục của Tư mã Minh Chủ, một đứa bé mà chính Gia Cát Cung Chủ cũng phải thừa nhận là chưa từng nghe nói đến. Có đúng không nếu tiểu tữ nêu ra giả thuyết này:
Gia Cát Cung Chủ khích lệ:
- Giả thuyết như thế nào?
Nàng bảo:
- Đàm Thất Khoa, tức người đã chết, đúng là tình lang của Tư Mã phu nhân. Chuyện này có thể chứ?
Gia Cát Cung Chủ gật gù:
- Có thể có. Tiếp đi.
- Tuy phải òng nhau nhưng do không thắng nổi tiếng đời thị phi cả hai mới tìm đến Đoạn Hồn Nhai để quy ẩn. Hợp lý chứ?
Gia Cát Cung Chủ ầm ừ:
- Cũng là hợp lý! Sau đó thì sao ?
- Họ đã chết, trong đó có một người mất đầu, còn một người thì lưu tự trên kiếm. Có thể hiểu họ chết do nguyên nhân nào khác chứ không phải do Tư Mã Minh Chủ hạ thủ.
- Tại sao ?
- Vì nếu do Tư Mã Minh Chủ hạ thủ thì Tư mã phu nhân chỉ càn nói bằng lời và không còn thời gian để lưu tự. Đúng chứ ?
- Nếu là đúng thì ai hạ thủ ? Tại sao Tư mã Minh Chủ phải đến và đến đúng Đoạn Hồn Nhai này ?
Hà Như Hoa trầm giọng :
- Tiểu nữ đánh bạo nghĩ như thế này. Đôi non phu thê già nhân ngãi này sau thời gian lén lút lưu ngụ ở đây đã bị người của Ngọa Long Cốc phát hiện.
- Đoàn Mẫn Chung ?
- Có thể không phải. Là Đoàn Mẫn Hạc thì đúng hơn.
- Nhưng Đoàn Mẫn Hạc đã chết ngoài mười năm?
- Có hai Đàm Thất Khoa, nếu người chết là Đàm Thất Khoa thật thì

người còn sống chỉ là giả. Người này dám giả Đàm Thất Khoa thì đương nhiên phải biết Đàm Thất Khoa thật chết ở đây nên Đàm Thất Khoa giả chỉ có thể là người của Ngọa Long Cốc. Và Đoàn Mẫn Chung vẫn hiện diện ở đây, trong khi Đàm Thất Khoa giả vẫn đang ở tận Bách Hoa Cung. Như vậy, chỉ có Đoàn Mẫn Hạc sau một lần trá tử, vì nguyên nhân nào đó, và về sau vì muốn xuất thế đành phải mạo danh Đàm Thất Khoa.
- Nói tiếp đi!
- Cứ theo đó mà suy nghĩ thì mưu kế cũng dần dần lộ rõ. Đàm Thất Khoa giả đã có cơ hội uy hiếp Tư Mã Minh Chủ, là cho Tư Mã Minh Chủ biết rõ nơi quy ẩn của Tư Mã phu nhân và Đàm Thất Khoa thât. Và khi Tư Mã Minh Chủ đến đây, tuy chỉ thấy có hai nấm mộ nhưng vẫn phải tin đó là sự thật. Tiếp đó, Đàm Thất Khoa giả đã bắt giữ Lưu Ngọc Bội – khi đó có thể có tính danh Mã Ngọc Bội. Y đã nhận Ngọc Bội là ái nữ, vì có lời dẫn kiến nói thêm của Tư Mã Minh Chủ với Lưu Khánh Hà nên y đã nhờ Lưu Khánh Hà nhận nuôi Ngọc Bội. Chính vì thế mà sau này y kiêm luyện đủ tam tuyệt là: thân pháp – chưởng – và chỉ. Thế nào?
Gia Cát Cung Chủ ngẫm nghĩ một lúc chỉ biết thở dài thườn thượt:
- Nhưng tất cả chỉ là giả thuyết. Trừ phi có ai đó minh chứng Đàm Thất Khoa bây giờ chính là Đoàn Mẫn Hạc mạo danh. Nhưng vào lúc này thì không có ai cả.
- Sai rồi. Còn có ta!
Vút !
Trác Quang Minh và Thẩm Uyên Uyên vừa định xuất thủ, nhắm vào nhân vật vừa bất ngờ xuất hiện thì người đó lại có thân thủ nhanh hơn :
- Tuyệt đao – Tuyệt kiếm của hai người chỉ là trò đùa dưới ánh mắt bổn cô nương mà thôi. Xem đây !
Với thân thủ tuyệt phàm, nhân vật đó với giọng nói nữ nhân chỉ đảo qua đảo lại vài lượt đã chế ngự Trác Quang Minh và Thẩm Uyên Uyên.
Hà Như Hoa kinh hoàng nhìn nữ nhân :
- Cô nương cũng am hiểu thân pháp Bách Cầm ?
Nữ nhân nọ lạnh giọng :
- Nàng là Hà Như Hoa ? Nghe đâu là hôn thê dã cùng Lưu Thái Hoài định hôn từ bé ? Nàng cũng thật là liều lĩnh khi dám nghĩ ra giả thuyết quái đản như vừa rồi. Tuy vây, trong đó có một điểm đúng, mà không, phải là hai. Nàng thử đoán xem đó là hai điểm nào trong chuỗi giả thuyết của nàng ?

Gia Cát Cung Chủ ngờ ngợ nhìn nữ nhân :
- Nàng là…, cô nương là Lưu Ngọc Bội ? Một người đáng lẽ đã chết ở Tuyệt Mình Cốc như Lưu Thái Hoài từng mục kích ?
Nữ nhân bật cười :
- Y có thực sự mục kích không ? Hay y chỉ lầm kế trá tử vốn là mưu kế sở trường của Đoàn Mẫn Hạc ? Không sai, bổn cô nương chính là Ngọc Bội, còn ở họ gì thì bây giờ đành phải nhờ chư vị tìm giúp cho vậy ! Ha… ha…
Hà Như Hoa vỡ lẽ :
- Quả nhiên là Đoàn Mẫn Hạc đã trá tử, và lão cũng là người giả mạo Đàm Thất Khoa ? Đó là hai điểm đúng trong chuỗi giả thuyết của Hà Như Hoa này ?
Ngọc Bội trịch thượng gật đầu :
- Đúng vậy ! Còn Đàm Thất Khoa thật bị chết là do Tư Mã Minh Chủ hạ thủ. Lão đến chỉ là tình cờ và bất ngờ phát hiện tình địch đang kiệt quệ quỳ bên nấm mộ tình nhân chẳng may bạo bệnh mà chết. Đoàn Mẫn Hạc đã kịp giấu thanh kiếm kia, khiến Tư Mã Minh Chủ không biết gì và đến cả Ngọc Bội này mãi đến bây giờ mới biết ! Hay giao thanh kiếm đó cho ta nào!
Lão Chung đang cầm thanh kiếm đó chợt thấy cánh tay khẽ rung lên và thanh kiếm như có cánh tự bay đến chỗ Ngọc Bội.
Lão Chung bàng hoàng:
- Ngũ Chỉ Phi Kình? Tuyệt chỉ của Ngũ Chỉ Bà Bà!
Vẫn thản nhiên như không, Ngọc bội xem qua thanh kiếm. Sau đó bảo Gia Cát Cung Chủ:
- Bây giờ thì nhờ Gia Cát Cung Chủ giúp hộ cho. Hãy làm Giả Bang Chủ Cái Bang tỉnh lại. Nhưng không thể theo cách Cung Chủ vẫn thực hiện. Vì cách đó Cung Chủ chỉ nhìn thấy Gia Bang Chủ giãy lên rồi lăn ra như chết. Mà hãy thực hiện theo cách bổn cô nương đây sẽ chỉ. Bắt đầu huyệt Trung Đường…
Vừa làm theo, Gia Cát Cung Chủ vừa hoang mang:
- Là Đoàn Mẫn Hạc trong lốt Đàm Thất Khoa đã làm cho bộ vị huyệt đạo của Giả Bang Chủ thay đổi?
Ngọc Bội cười lạnh:
- Chỉ là một chút xảo kế thôi mà. Hãy tiếp tục nào, huyệt Kiên Tĩnh!
Gia Cát Cung Chủ lại hỏi:
- Sao cô nương muốn Giả Bang Chủ tỉnh lại?
Ngọc Bội giải thích:
- Đoàn Mẫn Hạc đã hớ hênh để cho Giả Bang Chủ biết là lão vẫn còn sống. Không những thế, toàn bộ kế mưu của lão dường như đã bị

Giả Bang Chủ đoán ra. Do đó lão phải nghĩ cách bắt Giả Bang Chủ phải thủ khẩu như bình và sau này còn phải nhiều lần tra hỏi Giả Bang Chủ, thử xem Giả Bang Chủ đã tiết lộ chuyện này cho những ai biết. Huyệt Đại Trụy!
- Đoàn Mẫn Hạc nghi những ai đã biết?
- Có thể là Lưu Khánh Hà. Hoặc có thể là nhân vật nào khác mà Giả Bang Chủ trước khi bị Đoàn Mẫn Hạc mưu hại đã gặp gỡ.
Hàn Thuyết giật mình:
- Chính gia sư đã từng gặp Giả Bang Chủ lần cuối, thì ra gia sư bấy lâu nay thất tung là do Đoàn Mẫn Hạc trong lốt Đàm Thất Khoa hãm hại.
Ngọc Bội ngạc nhiên:
- Lệnh sư là ai?
Hàn Thuyết đáp :
- Truy Phong Tẩu…
Ngọc Bội cả cười:
- Nếu vậy thì đúng là lệnh sư đã bị Đoàn Mẫn Hạc sát hại. Nhưng trước khi chết lệnh sư có để lại lời nào hoặc điều gì đáng để quan tâm không?
Hàn Thuyết căm giận đáp:
- Gia sư chỉ trối lại một câu, mà cho đến giờ Hàn mỗ vẫn chưa thể hiểu.
- Câu gì?
- “Phụ tử tương tàn!”
Ngọc Bội gật đầu:
- Ta hiểu rồi. Điều này chứng tỏ Giả Bang Chủ như đã thấu hiểu toàn bộ mưu kế của Đoàn Mẫn Hạc. Hai chữ phụ tử này là chỉ trận thảm sát Lưu gia.
Gia Cát Cung Chủ giật mình :
- Nghĩa là cô nương đã chủ mưu tạo ra trận thảm sát đó ?
Ngọc Bội bĩu môi:
- Chủ mưu thì chủ mưu sợ gì chứ? Ai bảo Lưu Khánh Hà sau khi lập gia thất đã không còn bảo bọc và quan tâm ta như trước?
Hàn Thuyết cau mặt:
- Thì cũng đúng thôi, vì cô nương đâu phải cốt nhục Lưu gia?
Nàng gật đầu:
- Chuyện đó thì lúc ta bái mụ Ngũ Chỉ Bà Bà làm sư phụ ta có nghe lỏm và dã biết!
Hà Như Hoa kinh ngạc:
- Đã biết? Vậy tại sao cô nương còn thảm sát Lưu gia?

Ngọc Bội thản nhiên đáp:
- Vì ta không cam tâm bị biến thành con tư sinh của Đàm Thất Khoa. Huống chi ta đã biết Đàm Thất Khoa chưa hề có gia thất. Ta không chịu nổi cảnh mọi người lẻn nhìn ta và gọi ta là tạp chủng. Ta chỉ muốn là Lưu Ngọc Bội, mãi mãi là thiên kim tiểu thư của Lưu gia, Trung Nguyên Đệ Tam Phủ.
Gia Cát Cung Chủ rùng mình:
- Nhưng đến lúc đó cô nương vẫn còn là Lưu Đại tiểu thư kia mà?
Ngọc Bội cười hăng hắc:
- Ta không ưa chữ Đại. Vì hễ có Đại thì phải có thêm nhị, tam, tứ… ta không thích.
Chung Hộ Pháp chép miệng :
- Vì thế, khi biết Lưu gia sắp đến ngày mừng hậu nhân đích thực được tròn tháng, cô nương đã cùng Đoàn Mẫn Hạc biến ngày vui đó thành thảm họa?
Ngọc Bội lạnh lùng thừa nhận:
- Đoàn Mẫn Hạc giúp ta thì ta cũng giúp lại Đoàn Mẫn Hạc. Ta đã điểm chỉ cho họ chỗ có di học của Huyết Ma Chi Vương. Đổi lại Đoàn Mẫn Chung đã giả vờ thật khéo, đã lấy một thủ cấp của ai đó và bảo là người thứ ba trong Bát Tiên Đông Hải, vậy là đủ để khích nộ quần hùng và việc thảm sát Lưu gia cứ thể diễn ra.
Hà Như Hoa nghe khắp người nổi gai:
- Cô nương còn quên chuyện Xích Long Châu bị phá hủy lần đó?
Ngọc Bội liếc nhìn Hà Như Hoa:
- Đó là vật giả. Và để giả cho thật giống Đoàn Mẫn Chung đã thêm vào màu đỏ của chu sa một ít mật rít đỏ. Kết quả như thế nào, nàng thử đoán xem ?
Gia Cát Cung Chủ bàng hoàng :
- Thảo nào vào thời điểm đó hễ nhân vật nào vì tham lam có chạm tay vào Xích Long Châu đều bị đỏ bừng khắp mặt, bị sôi bùng huyết quản và đều bị mọi người đang lúc tranh giành đã sát hại?
Ngọc Bội lãnh đạm bảo:
- Tham thì thâm. Mà thôi, hãy điểm vào huyệt đạo cuối cùng của Giả Bang Chủ, Bách hội huyệt.
Gia Cát Cung Chủ thoáng khựng lại:
- Cô nương muốn hỏi gì Giả Bang Chủ?
Ngọc Bội kiêu kỳ đáp:
- Đương nhiên là thân thế đích thực của ta.
Gia Cát Cung Chủ thở ra nhè nhẹ:
- Nếu cô nương đúng là cốt nhục của Tư Mã Minh Chủ thì chuyện gì

sẽ xảy ra?
Ngọc Bội cười hăng hắc:
- Cung Chủ sợ ta không đủ đởm lược sát hại Đoàn Mẫn Chung và Đoàn Mẫn Hạc? Sợ Ngọc Bội này thiếu năng lực báo thù cho Tư Mã Minh Chủ nếu người chính là phụ thân ta?
Gia Cát Cung Chủ nghe nhẹ nhõm lạ:
- Không phải ta sợ mà ta ngại cô nương không biết là ai đã hạ thủ Tư Mã Minh Chủ.
Ngọc Bội nhìn quanh với hai mắt lấp lánh thần quang:
- Dù người đó là ai, hễ sát hại phụ thân ta thì người đó sẽ phải chết, đến một khoảnh khắc ngắn ngủi để ân hận cũng không hề có. Cung Chủ yên tâm chưa?
Gia Cát Cung Chủ gật đầu:
- Ta hoàn toàn yên tâm. Vì như thế cái ác sẽ bị diệt trừ. Võ lâm sẽ không còn ác ma nào tồn tại.
Đáp lời Gia Cát Cung Chủ là một Ngọc Bội chợt cười sặc sụa :
- Ha… ha…

Xích Long Châu

Chương 31
ĐỘC BÁ VÕ LÂM

Tràng cười của Ngọc Bội làm cho tất cả cùng tái mặt:
Và hơn mọi người, Gia Cát Cung Chủ tái mặt vì nhận ra ngoài cái cười đầy vẻ ngông cuồng và tự cao tự đại của Ngọc Bội thì tràng cười của nàng còn hiển hiện chủ nhân của tràng cười đó phải có nội lực thật sự cao minh và là cao minh trên chỗ tưởng.
Ẩn ước Ngọc Bội sẽ mang đến nhiều mối đại họa hơn là ý tưởng, Gia Cát Cung Chủ chợt hỏi:
- Sao cô nương cười?
Nhìn vẻ mặt mọi người Ngọc Bội nhâng nhâng nói:
- Rồi mọi người sẽ rõ vì sao ta cười. Còn bây giờ, lão Chung, do lão đã có thời cùng lão Hoạt phản lại Đông Hải Môn, lão hãy chạy vào trong mà xem, liệu lão Hoạt và lão Hồ đã vì sao mà chết?
Lão Chung giật bắn thân mình:
- Họ đã chết? Ai đã hạ thủ họ?
Ngọc Bội khinh khỉnh:

- Sao? Lão không đủ đởm lược để vào xem à? Lão không động tâm nếu biết rằng trong đó quả nhiên có dấu vết cho thấy Đoàn Mẫn Hạc đã từng bức cung Đoàn Chí Hải, buộc Đoàn Chí Hải phải thố lộ khẩu quyết Đông Hải Phi Thiên chỉ ư?
Lão Chung chợt quay mặt, lẩn tránh ánh mắt nhìn của Ngọc Bội:
- Không có bí kíp, Đoàn Môn Chủ dù có bị bức cung cũng không thể tiết lộ!
Ngọc Bội bật cười:
- Vì nghĩ như thế nên lão không động tâm? May cho lão, chứ nếu lúc nãy lão cũng đâm đầu chạy vào trong như hai lão Hồ lão Hoạt thì lòng tham của lão sẽ giết lão, như hai lão đó đã chết vì tham tâm. Còn bây giờ, ta sẽ cho lão thấy thế nào là Đông Hải Phi Thiên Chỉ. Xem đây!
Cố tình hướng vào lão Chung, Ngọc Bội chợt phát xạ một tia chỉ kình trắng lòa.
Víu.
Lão Chung hốt hoảng, và,
Oa!
Kêu cũng không thể kêu. Cái chết của lão Chung làm mọi người rúng động.
Gia Cát Cung Chủ ngồi lùi lại:
- Phi Thiên Chỉ quả… quả lợi hại!
Hà Như Hoa giật mình:
- Cô nương sao lại giết lão Chung?
Ngọc Bội cười khanh khách:
- Họ đã phản lại Đoàn Mẫn Chung. Mà lúc này ta và Đoàn Mẫn Chung vẫn là một! Thuận ngã tồn, nghịch ngã vong. Ha… ha…
Nghe thế hai lão Đông Hải Môn còn lại là lão Tiền và lão Tả vụt tung người tháo chạy.
Vút! Vút!
Vẫn cười, Ngọc Bội phô diễn thân pháp Bách Cầm thượng thặng cho mọi người nhìn thấy.
Vút!
Và trong thoáng chốc Ngọc Bội đã chặn lối hai lão Triển, Tả.
Ngọc Bội lạnh giọng:
- Hai lão không muốn có cơ hội tự vệ lần cuối cùng? Xuất thủ đi và hãy thử tận lực một lần xem sao. Nào!
Phẫn uất tột cùng, hai lão cùng nhảy xổ vào Ngọc Bội.
- Ngươi muốn chết!
- Ta phải giết ngươi!

Ào…
Vù…
Ngọc Bội cười lạnh :
- Phần của hai người sẽ là Huyết Ma Công ! Xem đây !
Bùng ! Bùng !
Oa ! Oa !
Dưới uy lực của hai ngọn kình đỏ ối của Ngọc Bội, toàn thân hai lão Triển, Tả dù đã chết vẫn bị hóa thành hai bộ khung xương với da thịt đã tuột chảy ra ngoài tràn ra đất!
Gia Cát Cung Chủ đứng bật dậy:
- Cô nương thật quá ác độc! Ta…
Ngọc Bội quắc mắt nhìn Gia Cát Cung Chủ:
- Cung Chủ muốn thử? Thứ nào? Tuyệt chưởng Huyết Ma Công hay Phi Thiên Đông Hải Chỉ? Nhưng trước hết hãy nhìn thì biết!
Viu!
Ngọc Bội lại xạ một ngọn chỉ kình và chỉ kình này là nhắm vào đỉnh đầu bất động của Giả Bang Chủ.
Định ứng cứu nhưng biết là chậm, Gia Cát Cung Chủ chỉ biết kêu thét lên:
- Sao cô nương nhẫn tâm sát hại…
Thủ pháp của Ngọc Bội còn nhanh đến độ Gia Cát Cung Chủ có kêu cũng kêu không hết lời. Và lúc đó, do chỉ kình đã chạm vào đỉnh đầu của Giả Bang Chủ, đầu của Giả Bang Chủ thay vì vỡ toác thì lại nhích động, cho thấy đó là một ngọn chỉ kình cứu tỉnh Giả Bang Chủ chứ không phải sát hại như Gia Cát Cung Chủ đã nghĩ và đang nghĩ.
Và lần này Gia Cát Cung Chủ phải tận mắt kêu lên bàng hoàng:
- Quả là thủ pháp Phi Hoa Trúc Diệp thượng thừa?! Công phu của cô nương vậy là đã trở nên…
Trở nên như thế nào thì Gia Cát Cung Chủ không thể nói hết hoặc không dám nói.
Ngược lại Ngọc Bội đã tự câng câng nét mặt và nói tiếp hộ cho Gia Cát Cung Chủ:
- Trở nên Thiên hạ Đệ Nhất nhân? Đúng thế, và đây chính là hoài bão, là tôn chỉ của ta. Ta sẽ là Minh Chủ Võ Lâm cho dù lão già họ Giả kia có nói hay không nói ta là hậu nhân của Tư Mã Minh Chủ.
Giả Bang Chủ đã đến lúc tỉnh lại. Và do nghe câu nói cuối cùng của Ngọc Bội nên Giả Bang Chủ khào khào hỏi:
- Cô nương là Ngọc Bội? Có phải đã được Lưu Khánh Hà đại hiệp cưu mang ?
Ngọc Bội từ từ bước tới :

- Tiểu nữ chính là người đã được Lưu đại hiệp, Lưu dưỡng phụ cưu mang.
Giọng nói của nàng thật nhỏ nhẹ, thật hòa hoãn, hoàn toàn khác với vẻ đạo mạo và trịch thượng nãy giờ. Điều này làm cho Hà Như Hoa bàng hoàng khắp người :
- Gọi là dưỡng phụ, gọi là đại hiệp thế nhưng chính cô nương lại…
Giả Bang Chủ chợt run rẩy :
- Chuyện gì đã xảy ra cho Lưu Khánh Hà? Có phải kế phụ tử tương tàn là của Đoàn Mẫn Hạc đã trở thành sự thật?
Ngọc Bội bật khóc:
- Tiểu nữ lầm kế ác ma. Mong Giả Bang Chủ chỉ điểm cho tiểu nữ vượt bến mê…
Nàng quá ư giả dối, muốn khóc là khóc muốn cười là cười. Điều này làm cho Gia Cát Cung Chủ dở khóc dở cười nhất là khi nghe Giả Bang Chủ thở dài:
- Cô nương hãy báo thù cho Lưu Khánh Hà, chính Đoàn Mẫn Hạc đã bắt giữ cô nương từ tay Tư Mã phu nhân. Cũng chưa biết chừng lệnh tôn Tư Mã Vương đã bị Đoàn Mẫn Hạc hãm hại.
Nước mắt của Ngọc Bội vẫn tuôn lã chã, và không ai biết nàng khóc thật hay đang giả vờ khóc:
- Hóa ra gia phụ chính là Minh Chủ võ lâm?
Giả Bang Chủ càng thêm thở dài:
- Đừng quá xem thường Đoàn Mẫn Hạc! Y vốn có xuất xứ từ Đông Hải Môn và y sẽ làm cho Đông Hải Môn và võ lâm Trung Nguyên gây trận thảm sát. Y sẽ tọa sơn quan hổ đấu và ung dung tọa hưởng kỳ thành.
Ngọc Bội nhẹ gật đầu:
- Tiểu nữ ghi nhớ rồi. Không bao giờ xem thường Đoàn Mẫn Hạc. Tiểu nữ xin đa tạ Giả Bang Chủ, người có thể nghỉ ngơi được rồi.
Hàn Thuyết vụt trợn mắt kêu to:
- Không được sát hại Giả Bang Chủ. Cô nương không được…
Đang ngồi cạnh Giả Bang Chủ, Ngọc Bội chợt đứng lên và bật cười:
- Sao ngươi không ngăn ta sớm hơn một chút? Ngươi kêu muộn quá, ta đành chịu ngươi trách phạt vậy! Ha… ha…
Giả Bang Chủ từ từ ngã vật ra và nằm yên như người đang ngủ. Chỉ tiếc đó là giấc ngủ thật dài, Giả Bang Chủ không bao giờ còn tỉnh lại nữa.
Cười nhạt, Hà Như Hoa cố tình nói to:
- Cao nhân tất hữu cao nhân trị. Bọn ta thừa nhận ở đây không có ai là đối thủ của cô nương. Nhưng rồi cô nương cũng sẽ có ngày gặp

đối thủ.
Ngọc Bội ngưng cười, và đập nát hoàn toàn niềm hy vọng cuối cùng của Hà Như Hoa, cũng là niềm hy vọng của nhiều người đương diện.
Ngọc Bội bảo:
- Nàng muốn ám chỉ ai? Đoàn Mẫn Hạc ư? Lão vì luyện Huyết Hoa tâm pháp khiếm khuyết tầng cuối cùng nên trước sau gì cũng hóa huyết mà chết! Hay là Đoàn Mẫn Chung? Y vừa bị Lưu Thái Hoài đánh cho một trận thừa chết thiếu sống, và nếu cần ta chỉ vẫy tay một lượt là y sẽ tiêu tan. Còn Lưu Thái Hoài ư? Hắn thì khả dĩ là đối thủ của ta. Chỉ tiếc, ha… ha…
Hà Như Hoa rúng động tận tâm can:
- Thái Hoài hiện ra sao? Mau nói đi, ta nài xin nàng, hãy mau nói đi!
Ngọc Bội cười thật lâu mới nói:
- Đoàn Mẫn Chung đã cùng ta lập kế khích nộ hắn. Vì ta là tỷ tỷ hắn, lại bị Đoàn Mẫn Chung bắt giữ và uy hiếp sinh mạng, thế là hắn phát cuồng vì phẫn nộ. Và không như lần ở Hoàng Diệp Lâm, lần đó sau cơn cuồng tâm, hắn còn tỉnh lại, còn lần này. Ha… ha…
Hà Như Hoa khóc thét lên:
- Tướng công ta đã như thế nào?
Ngọc Bội bĩu môi:
- Còn như thế nào nữa đối với người đã trở thành Huyết Ma như hắn? Hắn đã phá hủy những gì là Ngọa Long Cốc, làm cho Đoàn Mẫn Chung phải chạy trối chết mà chưa chắc đã thoát thân. Phần hắn thì sau đó do lạc lối nên đã ngã vào vực sâu muôn trượng. Hắn đã chết, nàng rõ chưa? Hắn – đã – chết! Ha… ha…
Hà Như Hoa rú lên một tiếng rồi ngã ra ngất lịm.
Ngọc Bội liếc nhìn Gia Cát Cung Chủ:
- Phiền Cung Chủ hãy lo lắng cho nàng. Bổn Minh Chủ rồi sẽ cần đến nàng, cần cho việc thống nhất võ lâm Trung Nguyên và Đông Hải Môn. Và Cung Chủ có thể sau này là Phó Minh Chủ của ta. Ha… ha…
Gia Cát Cung Chủ cố nhẫn nhịn:
- Vậy là người đã từng cải dạng Ngũ Chỉ Bà Bà ở Hoàng Diệp Lâm…
Ngọc Bội hất mặt:
- Còn ai khác ngoài Bổn Minh Chủ? Thế nào, giờ đã đến lúc mọi người hãy theo ta đến bái phỏng từng phái. Hãy cho toàn thể võ lâm biết ai sẽ là Minh Chủ võ lâm, ai đang là Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân! Ha… ha…
Cũng nhẫn nhịn như Gia Cát Cung Chủ, Trác Quang Minh và Thẩm Uyên Uyên dù được ả Ngọc Bội giải huyệt vẫn chỉ biết lặng thinh đi

theo.
ø
ø ø
Những loạt cười ngất ngưởng của Tư Mã Ngọc Bội rốt cuộc cũng lọt đến tai một Huyết Nhân làm cho Huyết Nhân từ từ lai tỉnh.
Cố gượng đứng lên nhưng thất bại, Huyết Nhân tự nhìn vào y phục toàn huyết người của mình và vật vã kêu lên:
- Ta là Huyết Ma ! Ta đã biến thành Huyết Ma. Cao xanh ơi cao xanh, sao không để ta chết đi ? Còn lưu mạng ta lại để làm gì cho ta mãi bị dằn vặt ? Hãy cho loạn thạch rơi xuống đè chết một ác ma như ta đi !
Vật vã kêu than, nhưng tiếng kêu của Huyết Nhân bất quá chỉ vang vọng trong một phạm vi chưa đến năm trượng. Và điều này làm cho bản thân Huyết Ma thêm đau đớn :
- Sẽ không ai nghe tiếng ta ? Sẽ không ai biết Lưu Thái Hoài này đang ân hận biết chừng nào ? Ôi cha, ta là Huyết Ma, ta đã gây ra trận thảm sát kinh hoàng. Toàn bộ Ngọa Long Cốc có lẽ đến trăm người đều bị một tay ta tàn sát ! Ta là tội đồ của võ lâm ?! Sao không để ta chết đi ! Tại sao…
- Ha… ha… , hủy diệt toàn bộ Ngọa Long Cốc thì đã sao? Trong khi có nhiều người vẫn mong muốn thực hiện điều này nhưng chưa được, phần ngươi, cớ gì ngươi than khóc kêu gào? Thật nực cười. Ha… ha…
Vẫn trong tâm trạng hoảng loạn, Lưu Thái Hoài sợ hãi nhìn quanh:
- Ai? Ai vừa lên tiếng?
Và Thái Hoài tự trả lời khi nghe xung quanh không hề có tiếng người đáp:
- Là những oan hồn uổng tử? Chỉ những oan hồn uổng tử mới có thể hiện diện ở đây, một đáy vực mà không một sinh linh nào có thể tồn tại…
- Nhảm nhí. Vì nói như vậy không lẽ ngươi cũng là kẻ uổng tử đã biến thành oan hồn. Huống chi, hừ, nếu trên đời này thật sự có oan hồn tồn tại thì ta, ha… ha… một người như ta đáng lý ra phải tự biến thành oan hồn từ lâu để ta có thể vật vờ phiêu phưởng khắp nơi, tìm và hủy diệt cho bằng hết những kẻ có liên quan đến Ngọa Long Cốc. Chỉ tiếc, chuyện người chết biến thành oan hồn chỉ là điều nhảm nhí. Một chuyện hoang đường không bao giờ có.
Nhân vật vừa lên tiếng không phải oan hồn? Có nghĩa là…
Thái Hoài trở lại sự cảnh giác thường nhật :
- Tôn giá là ai ? Tôn giá đến và lưu ngụ ở đáy vực này từ bao giờ ?

- Đương nhiên phải trước ngươi. Có như thế ngươi mới còn sống, ngươi không đến nỗi tan thây nát thịt mà chết.
Thái Hoài ngỡ như nghe lầm :
- Tôn giá muốn nói…, chính tôn giá đã cứu tại hạ ?
- Ngươi không hài lòng ? Cũng không sao, vì ta cũng không mấy hài lòng khi nhận ra ta đã cứu nhầm người. Không phải người mà ta bấy lâu nay vẫn chờ đợi.
Thái Hoài ngồi phịch xuống nền đá vực ẩm ướt, mặt từ từ quay về hướng có tiếng phát thoại :
- Tôn giá chờ đợi ai ? Chờ bằng hữu sẽ phải đến để cứu tôn giá khỏi chốn này ?
Trái lại. Kẻ ta chờ dường như chính là lũ người mà ngươi đã hủy diệt.
Thái Hoài đã tìm lại được nhịp độ suy nghĩ của bản thân từ thuở nào :
- Tôn giá chờ kẻ thù ? Chờ ai đó trong số người Ngọa Long Cốc thế nào cũng rơi xuống đây ? Sao tôn giá tin chắc người đó thế nào cũng rơi xuống ?
- Dễ thôi, nếu ngươi cũng luyện công sai đường và phải nhận chịu kết quả là tẩu hỏa nhập ma, sinh ra cuồng tâm loạn trí và chỉ muốn tìm sự giải thoát từ cái chết !
Tự liên tưởng đến bản thân, Thái Hoài thận trọng :
- Luyện công sai đường và biến thành Huyết Ma, như trường hợp của tại hạ ?
Và Thái Hoài vậy là có dịp nghe nhân vật kia :
- Ngươi tự nhận chính ngươi cũng luyện công sai đường ? Nếu là vậy sao ngươi còn tỉnh táo, vẫn chưa thật sự cuồng tâm như người bị khí huyết nghịch đảo và bị tẩu hỏa nhập ma ? Ngươi định chọc ta đấy à, tiểu tử ? Ha… ha…
Thái Hoài chỉ biết thở dài thườn thượt :
- Đâu phải chỉ bị tẩu hỏa nhập ma mới dẫn đến cuồng tâm ? Như tại hạ chẳng hạn, dù không luyện công phu sai đường vẫn lâm cảnh phát cuồng như thường !
- Nói nhảm. Tuy ta chưa đủ tự phụ để nhận là cao nhân nhưng với bản lãnh và kiến văn như ta, ta chưa ghi nhận bất kỳ tình trạng nào như ngươi nói. Chứng tỏ ngươi chỉ là kẻ nói nhảm.
Thái Hoài không lấy thế làm mừng, trái lại, chàng càng thêm nản lòng :
- Trên đời này chỉ có vạn sự biến hóa chứ chưa có ai dám tự phụ là vạn sự thông. Lời của tôn giá vừa nói không làm tại hạ ngạc nhiên.

Và dù sao sự thật vẫn là sự thật.
Có một khoảng yên lặng ngắn, sau đó nhân vật nọ lại phát thoại :
- Vậy thì tùy ngươi. Ta thấy người không phải hạng người có chí cầu sinh, hoàn toàn khác với ta. Không đồng đạo tất không chung đường, ta có nói với ngươi cũng vô ích. Chi bằng không nói nữa thì hơn.
Chí cầu sinh, Thái Hoài tự hừ thầm một tiếng và buột miệng mà không kềm được :
- Tôn giá nói như có thể thoát ra từ đáy vực này ? Vậy tại sao cho đến giờ tôn giá vẫn lưu lại đây, chưa thoát ra nếu tôn giá thật sự có chí cầu sinh ?
- Ha… ha… ! Đây là một vực sâu muôn trượng và ngươi cho rằng hễ rơi xuống đây là chết thì cũng không bao giờ thoát ? Vậy thì ngươi lầm. Có một đạo lý mà ta nghĩ rằng vì ngươi chưa biết nên đã đến lúc ngươi phải biết. Ngươi có muốn nghe chăng ?
Thái Hoài động tâm :
- Đạo lý gì ?
- Là trên đời này không hề có gì gọi là vẹn toàn. Một con người vẹn toàn – không có ! Một pho học tuyệt đối cao minh – không có ! Một mỹ nhân mười phân vẹn mười – không có ! Một nơi chỉ có chết chứ không có sống – càng không có. Rõ chưa ?
Một đạo lý không có gì mới, không đáng mấy lạng bạc đối với Lưu Thái Hoài nếu vào bất kỳ lúc nào khác. Nhưng riêng với tình trạng này thì đạo lý đó đối với Lưu Thái Hoài như mang một ý nghĩa khác. Đó là nguyên do khiến chàng bất giác chìm vào ưu tư, trâm ngâm và tư lự…
- Này, tiểu tử !
Chàng sực tỉnh :
- Tôn giá gọi tại hạ ?
- Ở dưới này chỉ có ta và ngươi. Ta không gọi ngươi thì gọi ai ? Ngươi đang suy nghỉ gì thế ?
Chàng mỉm cười :
- Suy nghĩ về đạo lý tôn giá vừa nêu ra. Quả là lời chỉ điểm quý giá.
- Ngươi thích thú ư ? Ngươi đã cười, tốt, ít ra ta cũng tìm thấy ở ngươi một chút nào đó sinh khí. Nào, nói đi, ngươi là ai ?
Chàng vươn vai đứng dậy :
- Tôn giá là chủ, tại hạ là khách. Tôn giá hỏi đương nhiên tại hạ phải trả lời. Tuy nhiên, chủ và khách nói chuyện như thế này là quá bất tiện. Tôn giá có nghĩ như thế không ?
- Chậm đã. Trước khi hiểu rõ ngươi là ai, ta chưa thể cho ngươi cùng ta diện kiến.

Chàng phì cười :
- Cũng được thôi. Và như vậy tại hạ cùng tôn giá chẳng còn cơ hội nào để diện kiến nữa đâu.
- Tại sao ?
Chàng thở hắt ra :
- Vì tôn giá sẽ sợ hãi hoặc giận dữ. Và hậu quả của hai phản ứng này chỉ là một, tôn giá sẽ không cho phép tại hạ diện kiến.
- Sợ? Giận? Biết nói như thế nào cho ngươi hiểu đây, vì ta cũng đang lo là ngươi cũng sẽ có một trong hai phản ứng đó nếu hiểu rõ ta là ai!
- Tôn giá là ai?
- Ngươi là ai ?
Chàng thản nhiên ngồi xuống :
- Tôn giá muốn nghe thật sao ? Được, vậy thì nghe đây, tại hạ là Lưu Thái Hoài, hậu nhân duy nhất còn lại của Trung Nguyên Đệ Tam Phủ, Thiên Thủ Đại Lượng Lưu Khánh Hà.
- Một trong tam gia phái Trung Nguyên? Chỉ tiếc, uy danh này chưa đủ làm ta sợ. Còn giận ư? Tại sao ta phải giận ?
Chàng cười khẽ :
- Tại hạ còn là Môn Chủ Đông Hải Môn.
- Môn Chủ Đông Hải Môn ? Ha… ha…
Chàng kinh ngạc :
- Tôn giá không sợ ?
- Ha… ha…
- Không sợ cũng không giận, tôn giá cười như là tôn giá không tin ?
- Đương nhiên ! Ta làm sao tin được nếu ta cũng đang muốn cho ngươi biết rằng…
- Sao ?
- Chậm đã ! Ta sẽ nói sau! Giờ thì nói đi, vì sao một nhân vật có xuất xứ ở Trung Nguyên như ngươi lại có thể trở thành Môn Chủ Đông Hải Môn ?
Chàng nghi ngờ :
- Tôn giá đã lưu ngụ ở dưới này được bao lâu rồi?
- Gần một đời người, nếu đó là điều ngươi thật sự muốn biết. Hay nói đúng hơn thì thời gian ở dưới đáy vực này như không hề tồn tại. Không có ngày, không có đêm làm sao ta biết ta đã ở đây bao lâu?
Chàng cảm thông và thương hại. Do đó, hoàn toàn ngoài ý muốn, chàng tự thuật lại toàn bộ cuộc đời chàng cho nhân vật kia nghe. Phản ứng của nhân vật nọ rất lạ kỳ. Khi thì cười, khi thì chép miệng tiếc nuối, lúc thì mừng vui và lúc thì phát ra những tiếng thở hồng hộc

đầy giận dữ. Vậy mà khi Lưu Thái Hoài kể xong, lúc chàng đã dứt lời thì thái độ của nhân vật nọ lại là sự trầm tĩnh hoàn toàn. Nhân vật đó bảo:
- Ta hiểu rồi. Ngươi tỏ ra tâm đắc với đạo lý ta vừa nói vì ngươi kịp nghiệm ra đạo lý đó có lợi cho ngươi ?
Chàng kinh ngạc :
- Tôn giá cũng đoán được ư ?
- Đương nhiên. Chẳng phải ta đã nói ta vốn là người có đầy bản lĩnh và nhiều kiến văn sao ? Và ta đương nhiên phải hiểu, chứ không chỉ đoán biết như ngươi cố tình hạ thấp ta.
Chàng ngượng ngùng :
- Tôn giá hiểu như thế nào ?
- Không có gì gọi là vẹn toàn. Câu nói này đúng với tình trạng của ngươi. Và ngươi nhận ra rằng chuyện biến thành Huyết Ma không phải lúc nào cũng đúng ?
Chàng gật đầu :
- Không sai. Bằng cớ là lúc này tại hạ vẫn hoàn toàn tỉnh táo.
- Và ngươi hiểu nguyên do?
- Có thể nói như vậy!
- Hãy nói thử xem, ngươi hiểu như thế nào?
Chàng cười lạnh:
- Tôn giá định thử sự thông tuệ của tại hạ hay có ý đồ dò xét?
Và chàng ngạc nhiên khi nhận được lời đáp hoàn toàn khác:
- Ta chỉ muốn thành toàn cho ngươi thôi nếu đúng là ngươi cần thành toàn. Nhưng theo ta hiểu thì có lẽ ngươi không cần sự trợ giúp của ta?
Chàng hoang mang:
- Thành toàn cho tại hạ? Sao lại thế? Trừ phi…
- Sao?
- Trừ phi tôn giá chính là…
- Ai ?
- Đoàn Chí Hải ? Mà không phải. Biểu huynh Đoàn Chí Hải của tại hạ tuy có bị thất tung nhưng không phải là lâu như tôn giá.
- Vậy thì sao? Ngươi thử đoán xem nếu ngươi thật sự thông tuệ!
Chàng nghe gai khắp người:
- Đoàn bá bá?! Tôn giá chính là Đoàn bá bá, là thân phụ của a di Kiều đại tiểu thư, là phụ thân của biểu huynh Đoàn Chí Hải, là nghĩa huynh của lão thất phu Đoàn Mẫn…
- Đủ rồi. Đừng nhắc tên của súc sinh đó trước mặt ta.
Chàng lật đật đứng lên, hối hả chạy về phía vừa có tiếng quát phẫn

nộ.
- Đừng! Đừng đi vào đây! Đừng nhìn ta! Nếu không… nếu không…
Quá muộn, chàng đã đi vào một động thất tối âm u và đã phục xuống trước một hình hài tàn tạ :
- Bá bá, tiểu điệt Lưu Thái Hoài xin bá bá thứ tội cho. Xin thứ tội cho…
Một thanh âm lạnh như lọt vào tai chàng:
- Ta đã cảnh báo ngươi, nếu ngươi vào ta sẽ giết ngươi. Sao ngươi vẫn dám vào?
Chàng nức nở:
- Gia phụ đã lỗi đạo với gia mẫu, đã sai phạm với Đông Hải Môn. Tiểu điệt nguyện chịu tội thay cho gia phụ. Xin bá bá cứ trách phạt, cứ trừng trị tiểu điệt.
Có tiếng thở dài:
- Ta đã tự bảo là ta đừng giận Lưu Khánh Hà nhưng rốt cuộc giận vẫn hoàn giận. Mà thôi, mẫu thân ta còn tha thứ được cho ngươi, không những mẫu thân ta còn trao cương vị Môn Chủ Đông Hải Môn cho ngươi, mẫu thân ta đã khoáng đạt như thế lẽ nào ta lại không bằng. Đứng lên đi, Lưu thế điệt. Mà ta không phải gọi ngươi là Môn Chủ mới đúng. Hãy đứng lên đi, Môn Chủ.
Thái Hoài miễn cưỡng đứng lên:
- Đa tạ bá bá đã đại lượng! Tiểu điệt…
- Được rồi! Vả lại suốt thời gian qua ta đã nghĩ lại. Và ta minh triết rằng nếu năm xưa đừng có ai trong chúng ta lầm kế của súc sinh Đoàn Mẫn Hạc thì chuyện giữa song thân ngươi đâu xảy ra nhiều trắc trở? Chỉ hận cho chúng ta, mỗi người chúng ta. Vì ai cũng có một vài điểm yếu và Đoàn Mẫn Hạc vì quá giảo hoạt đã từ một vài điểm yếu đó nên đã thao túng tất cả chúng ta. Lưu Khánh Hà bị thao túng, Tư Mã Vương đương kim Minh Chủ cũng bị thao túng, và ta, ta càng bị y thao túng nhiều hơn.
Vụt thở dài, nhân vật đó chợt bảo Lưu Thái Hoài:
- Hãy ngồi xuống đi, giờ thì cần phải nói nhiều về tình trạng của ngươi.
Thái Hoài ngồi xuống và lẳng lặng nghe:
- Có lẽ ngươi đã nhận ra rằng tự thân Huyết Hoa không thể biến ngươi thành Huyết Ma?
Chàng đáp:
- Tiểu điệt cũng nghĩ như thế!
- Vậy thì dược lực của Xích Long Châu càng không thể biến ngươi thành Huyết Ma?

- Đúng vậy. Cho dù Ngũ Chỉ Bà Bà, nhất là Lão Chủ Mẫu từng cho là như vậy!
- Không có gì gọi là vẹn toàn. Họ nghĩ như thế là nghĩ về sự tuyệt đối. Nhưng làm gì có chuyện gì là tuyệt đối? Võ học tà không thể biến ai đó thành tà, chỉ có tâm tà mà thôi.
Chàng gật đầu:
- Tâm tà và chỉ ở trong môi trường tà mới có thể thành sự tà. Bằng không, người có tâm tà cũng dần dần được ngoại cảnh xung quanh nếu có đầy đủ sự thiện hảo sẽ được hoán cải.
- Không sai. Vậy thì mấy lần ngươi bị cuồng tâm chỉ là do có chân khí bất thuần nhất mà thôi.
Thái Hoài thở ra nhè nhẹ:
- Nhưng tiểu điệt vẫn chưa có cách biến chúng thành thuần nhất!
- Ngươi đã có rồi, chỉ tại ngươi chưa có cơ hội chuyên tâm chuyên ý vào việc làm cho chúng trở lại thuần nhất đó thôi.
Chàng nghi ngờ:
- Bá bá muốn nói Tâm Pháp Tiềm Long?
- Phải! Dùng tâm pháp Phật môn thượng thừa này để hóa giải những luồng chân khí dị biệt đúng là thượng sách!
- Sao bá bá biết chắc là được?
- Vì ta đã luyện qua tâm pháp này !
Chàng kinh ngạc :
- Vì sao bá bá luyện được ?
- Ha… ha… Đâu phải chỉ có Thiên Hạ Đệ Nhất Tăng năm xưa là phát hiện ra cách luyện tâm pháp này ? Phần ta, trước khi ta bị Đoàn Mẫn Hạc lập kế, đưa ta từ Đông Hải Môn đến tận Trung Nguyên và bị hại, ta đã sớm phát hiện ra cách luyện tâm pháp này rồi.
- Nhưng Xích Long Châu…
- Ngươi bảo sẽ không nhìn thấy gì nếu Xích Long Châu vẫn bị màu đỏ bao phủ? Vậy ngươi có biết mầu đỏ đó sẽ bị tan biến đi nếu bị rơi vào nước không? Ta đã tình cờ phát hiện là nhờ nguyên nhân này.
- Và bá bá đã luyện xong Tiềm Long công phu?
- Tiềm Long Pháp Phật Quang. Công phu quả đúng với danh xưng, đã giúp ta thức ngộ được nhiều điều mà trước đó ta không thể nào tự thức ngộ.
- Bá bá đã thức ngộ điều gì?
Nhân vật nọ bật cười:
- Đó là điều mà ta ngay từ đầu đã bảo ngươi là ta đang chờ Đoàn Mẫn Hạc vì luyện công sai đường sẽ bị tẩu hỏa nhập ma.
Chàng mơ hồ hiểu:

- Luyện công sai đường, có phải là Đông Hải Phi Thiên Chỉ?
- Phải! Bổn môn từ khi có bí kíp này vẫn chưa có ai luyện thành, và ta, nhờ công phu Tiềm Long mới hiểu rằng đó là vì bí kíp đó hãy còn khiếm khuyết cần phải có thêm khẩu quyết phật môn!
Chàng vỡ lẽ:
- Nghĩa là bây giờ bá bá đã luyện thành Đông Hải Phi Thiên Chỉ?
- Đã hoàn tất!
- Vậy tại sao bá bá vẫn lưu lại đây?
Giọng nói của nhân vật nọ chùng lại:
- Không có gì vẹn toàn. Đừng nói thân thể ta đã bị phế bỏ mất một chi, cho dù còn đủ tứ chi thì một mình ta vẫn không thể tự thoát thân.
Và Thái Hoài vụt hiểu, muốn thoát nơi này phải có hai người trở lên và chàng chính là người thứ hai đang rất cần cho Đoàn bá bá.
Nguyên vẫn là Môn chủ Đông Hải Môn.

Xích Long Châu

Chương 32
ĐÔNG HẢI PHI THIÊN CHỈ

- Giả Bang Chủ đã chết?
Nhặt một thanh kiếm thay cho chân bên tả đã bị mất, Đoàn Môn Chủ gật gù:
- Vẫn là một hung thủ. Nếu lão Hoạt, lão Hồ, lão Chung bị chết vì Đông Hải Phi Thiên Chỉ, lão Triển, lão Tả chết vì Huyết Ma công thì Giả Bang Chủ chết vì khí huyết ngưng đọng. Cho thấy hung thủ nếu không là Đoàn Mẫn Chung thì cũng là Đoàn Mẫn Hạc. Theo ngươi, Đoàn Mẫn Hạc đang ở đâu ?
Lưu Thái Hoài thì đang nhìn sững vào thanh kiếm đang được Đoàn bá bá dùng thay chân tả :
- Trên thân kiếm có lưu tự. Dường như cũng đề cập đến một người trùng tên với Lưu Ngọc Bội tỷ.
Đoàn Môn Chủ kinh nghi, nhìn vào thân kiếm :
- Có hai ngôi mộ ở bên trong và đã bị người khai quật. Ngươi nói xem, có phải đây là thanh kiếm đã lấy lên từ một trong hai ngôi mộ đó ?
Thái Hoài gật đầu :
- Thanh kiếm đã rỉ sét, cho thấy sự thật có thể như bá bá nhận định.

Đoàn Môn Chủ thở ra nhè nhẹ :
- Vậy thì hai Ngọc Bội chỉ là một. Vì nếu ta nhớ không lầm thì có lần nghe Đoàn Mẫn Hạc bảo đã có cách khống chế Tư Mã Minh Chủ.
Chàng giật mình :
- Ngũ Chỉ Bà Bà từng nói Ngọc Bội là con tư sinh của Đàm Thất Khoa, nhưng theo nhận định của tiểu điệt thì có lẽ không phải. Vậy có thể đoán rằng Ngọc Bội là cốt nhục của Tư Mã Minh Chủ, sau đã bị Đàm Thất Khoa bắt giữ rồi giao cho gia phụ nuôi nấng !
Đoàn Môn Chủ trầm ngâm :
- Chuyện tình của song thân người đã bị Đoàn Mẫn Hạc phát hiện, y lấy đó uy hiếp phụ thân người. Tương tự, y cũng đã uy hiếp Tư Mã Minh Chủ, có thể bảo đây là sở trường của y. Nhưng tại sao phụ thân ngươi chấp nhận nuôi Ngọc Bội theo lời thỉnh cầu của Đàm Thất Khoa ? Chỉ trừ một lý do.
Lưu Thái Hoài từ từ trầm giọng:
- Đàm Thất Khoa đã lộ rõ dã tâm chuyện này không chỉ mới đây. Cho thấy chính Đàm Thất Khoa đã đồng mưu với Đoàn Mẫn Hạc, vừa uy hiếp gia phụ vừa uy hiếp Tư Mã Minh Chủ.
- Nhưng Đàm Thất Khoa là bào đệ của Lưu phu nhân sau này. Lẽ nào Đàm Thất Khoa lại chấp nhận mưu hại tỷ phu. Trừ phi…
- Sao?
Đoàn Môn Chủ cười lạt:
- Trừ phi Đàm Thất Khoa này hoàn toàn không có liên quan gì đến Lưu phu nhân. Hay nói cách khác…
- Đàm Thất Khoa này là giả? Đúng rồi, bọn chúng còn có sở trường là thích giả dạng thành người khác. Có Ngũ Chỉ Bà Bà giả, có Đoàn Chí Hải giả thì tại sao lại không có Đàm Thất Khoa giả?
- Đúng vậy! Và ai là người giả Đàm Thất Khoa?
Thái Hoài bàng hoàng:
- Ở Ngọa Long Cốc chỉ có một mình Đoàn Mẫn Chung, không hề có sự xuất hiện của Đoàn Mẫn Hạc. Vậy có đúng không nếu bảo Đàm Thất Khoa là do Đoàn Mẫn Hạc giả dạng?
Đoàn Môn Chủ thoáng lặng người:
- Giả thuyết này chỉ đúng nếu chúng ta biết rõ ai là hung thủ vừa sát hại Giả Bang Chủ và bọn lão Hoạt năm người. Vì không lẽ Đoàn Mẫn Hạc trong lốt Đoàn Thất Khoa giả đang ở Bách Hoa Cung vậy mà chỉ trong thời gian ngắn y lại xuất hiện ở đây để hạ thủ từng ấy người?
Thần sắc của Lưu Thái Hoài chợt tái dần, tái dần:
- Đoàn Mẫn Chung đã bị tiểu điệt gây thương tích trầm trọng, y không thể gây ra chuyện này. Đoàn Mẫn Hạc nếu cũng không thể thì

chỉ còn có một người.
- Ai?
Câu hỏi giật giọng của Đoàn Môn Chủ lẽ đương nhiên là muốn hỏi, để biết Lưu Thái Hoài đang ám chỉ đến nhân vật nào. Thế nhưng, câu hỏi đó lại làm cho Lưu Thái Hoài chột dạ, không dám đáp cũng không dám quyết đó là nhân vật nào. Và chàng buộc phải lặng người suy nghĩ.
Đang suy nghĩ như thế, chàng chợt quát:
- Ai?
Đoàn Môn Chủ giật mình nhìn chàng:
- Ta đang hỏi ngươi, sao ngươi hỏi ngược lại ta?
Chàng không đáp, chỉ đảo mắt nhìn quanh. Để rồi sau đó chàng vẫn lặp lại câu quát hỏi :
- Ai?
Biết có chuyện, Đoàn Môn Chủ ngưng thần nghe ngóng, để sau đó vụt quát lên:
- Bằng hữu tuy có thân thủ cao minh, nhưng chỉ tiếc do nguyên khí bất ổn nên nhịp hô hấp có lúc nhặt lúc khoan làm cho thân phận tự bại lộ. Sao còn chưa xuất hiện?
Đáp lại là một tràng cười độc ác:
- Nguyên khí bất ổn? Sao ngươi biết ta có nguyên khí bất ổn? Trừ phi trước kia ngươi đã cố tình ám hại ta?
Vút!
Nhìn người vừa xuất hiện, cả Lưu Thái Hoài và Đoàn Môn Chủ cùng kêu. Lưu Thái Hoài thì kinh ngạc:
- Đàm Thất Khoa?
Đoàn Môn Chủ thì quát:
- Đoàn Mẫn Hạc!?
Đó là một diện mạo đầy những vết sứt sẹo như Lưu Thái Hoài từng biết. Và diện mạo đó đang tỏ ra phẫn nộ, quát với Đoàn Môn Chủ:
- Đông Hải Phi Thiên bí kíp của ngươi là vật giả? Nghĩa là trước kia song thân ngươi và cả ngươi vì nghi ngờ ta nên đã cố ý cho ta đọc nhầm bí kíp giả?
Đoàn Môn Chủ bật cười sằng sặc:
- Là giả hay là thật vẫn chỉ là một thôi ! Chỉ có điều, khẩu quyết đó vẫn còn khiếm khuyết nên bao đời nay ở bổn Môn chưa có ai luyện thành. Chứ đâu như ngươi, chính tham vọng của ngươi đã hại ngươi. Ngươi đâu thể trách ai. Ha… ha…
Đàm Thất Khoa – Đoàn Mẫn Hạc giận dữ tung người lao đến :
- Ngươi chớ mong lừa dối ta ! Hãy nạp mạng cho ta !

Vút! Vù…
Lưu Thái Hoài định lao vào. Đoàn Môn Chủ bỗng xua tay ngăn lại:
- Hãy để y cho ta ! Tự ta sẽ báo thù rửa hận. Súc sinh đỡ !
Ào…
Ầm!!
Đàm Thất Khoa – Đoàn Mẫn Hạc cười ầm lên:
- Ngươi muốn báo thù? Thôi nào, ngươi làm gì có tư cách? Đỡ! Ha… ha…
Vù…
Lưu Thái Hoài thất kinh kêu lên :
- Đó là tuyệt chưởng, Đoàn bá bá cẩn trọng !
Đoàn Môn Chủ vụt thét lên :
- Tuyệt chưởng thì đã sao ? Xem chiêu !
Ào… Ầm !
Vù… Ầm !!
Đoàn Mẫn Hạc không những tinh thông nhiều tuyệt học, mà còn nhờ thân pháp Bách Cầm nên cứ thoắt ẩn thoắt hiện :
- Ngươi chưa phải đối thủ của ta ! Có chăng, ha… ha…, hãy để tiểu tử kia giúp ngươi ! Ha… ha…
Vút ! Vù…
Đoàn Môn Chủ mất hết chân bên tả nên cước bộ hoàn toàn không đủ linh hoạt. Tuy nhiên, Đoàn Môn Chủ vẫn khăng khăng, không chấp nhận sự tiếp trợ của bất kỳ ai :
- Chớ nhiều lời ! Đỡ !
Ầm ! Ầm !
Càng nhìn, Thái Hoài càng lo cho Đoàn bá bá. Tuy nhiên, do am hiểu nỗi thống hận bấy lâu nay Đoàn bá bá đã nung nấu, chàng biết dù có nói cũng vô ích.
Đang hoang mang chưa biết làm cách gì để giúp Đoàn bá bá, Lưu Thái Hoài chợt phát hiện vừa có một tiếng động khả nghi.
Vút !
Chàng động thân lao đến chỗ đó thì nghe thanh âm của Đoàn Mẫn Chung vang lên :
- Ngươi muốn đến nạp mạng ư ? Đỡ !
Vù !
Chàng kinh nghi, nhìn Đoàn Mẫn Chung không hiểu sao lại có sắc mặt thiểu não. Vừa đỡ kình, chàng vừa hỏi y :
- Ngươi sao vậy, Đoàn Mẫn Chung ? Không phải ngươi vốn sợ ta sao ? Sao bây giờ tợ như phát cuồng vậy ? Đỡ này !
Ầm ! Ầm !

Đoàn Mẫn Chung đúng là đang có tâm trạng như Lưu Thái Hoài vừa đoán. Y hậm hực và như rất liều lĩnh, cứ xông vào Lưu Thái Hoài :
- Huyết Hoa của ta, chính ngươi đã chiếm hữu Huyết Hoa của ta. Đỡ !
Ào… Ầm !!
Chàng cười nhẹ :
- Sao ngươi biết ? Trừ phi ngươi đã quay lại Huyết Ma Phủ và mơ hồ đoán ra điều đó. Vậy thì đã sao nào ? Đỡ !
Vù…
Y phẫn nộ :
- Quả nhiên ta đoán không sai ! Vậy thì lỗi tất cả là ở ngươi ! Xem chiêu !
Ào… Ầm !
Chàng chép miệng :
- Là tuyệt chưởng? Thì ra ngươi đã kịp được phụ thân ngươi dốc túi truyền nghệ. Vậy thì ngươi nuối tiếc làm gì khi biết Huyết Hoa đã mất ? Trừ phi ngươi bị Ngọc Bội trở mặt và ngươi muốn có Huyết Hoa để đạt thân thủ cao minh hơn Ngọc Bội ! Đúng thế chứ?
Ầm! Ầm!!
Y đã bị chạm nọc, và y gầm liên tục:
- Ngươi cứ đi mà hỏi ả! Rồi ngươi cũng phải bị ả tham tâm đó lấy mạng thôi! Đỡ!
Ào…
Ào…
Chàng thêm kinh nghi:
- Ngọc Bội tham tâm? Ngươi muốn nói:
Đoàn Mẫn Chung bất ngờ hất mạnh tả thủ:
- Chớ phí lời! Xem đây!
Rào… Rào…
Nhìn màn vân vụ đang được Đoàn Mẫn Chung hất ra, Thái Hoài động nộ:
- Thất Nguyên tán? Ngươi muốn chết! Đỡ chiêu!
Ào…
Màn chưởng đỏ ối được Thái Hoài quật ra làm Đoàn Mẫn Chung kinh hoàng:
- Huyết Ma Công?! Xem chiêu !
Ầm ! Ầm !!
Y cũng dùng Huyết Ma Công nhưng vẫn bị chấn lùi.
Thái Hoài lướt đến :
- Ngọc Bội chưa giết ngươi đã là may, sao ngươi còn tỏ ra giận dữ ?

Đỡ !
Ào…
Đoàn Mẫn Chung như phát cuồng :
- Ả chỉ lợi dung ta mà thôi ! Rồi đến lượt ngươi sẽ phải gọi ả là Minh Chủ ! Cho dù ngươi có luyện được công phu Tiềm Long hay không ! Nhưng hãy chờ đến lúc gặp lại ả đã. Còn bây giờ thì đỡ !
Ầm ! Ầm !!
Thi thoảng vẫn liếc nhìn về phía Đoàn bá bá, Thái Hoài chợt lo ngại khi thấy bá bá vừa bị Đoàn Mẫn Hạc quật cho một kình chí mạng !
Chàng giận dữ cũng quật một kình vào Đoàn Mẫn Chung :
- Phi Thiên Đông Hải Chỉ đâu ? Sao ngươi chưa vận dụng ? Hay ngươi đã biết công phu đó cần phải có công phu phật môn bổ trợ ? Vậy thì, đỡ !
Ầm !
Đoàn Mẫn Chung ngơ ngác thấy rõ :
- Cần phải có công phu phật môn bổ trợ ư ? Ta không tin ! Trừ phi… a… ! Phụ thân chúng ta đã bị mắc mưu ả Ngọc Bội rồi, bí kíp Niệm Hoa Chỉ…
Thái Hoài kịp khóa miệng y lại :
- Đỡ chiêu !
Ầm !
Hự !
Nhưng tiếng kêu của Đoàn Mẫn Chung cũng đã làm cho Đoàn Mẫn Hạc hoang mang :
- Bí kíp Niêm Hoa Chỉ làm sao ?
Đó là lúc Thái Hoài cả mừng, vì nghe Đoàn bá bá gầm lên :
- Không sai, Đông Hải Phi Thiên Chỉ cần phải có khẩu quyết của phật môn công phu thêm vào bổ trợ ! Hãy xem đây thì rõ !
Viu.
Ối…
Thái Hoài quật tung một kình Huyết Ma Công vào Đoàn Mẫn Chung :
- Nạp mạng !
Ầm !
Hự !
Tiếng cười đắc ý của Đoàn Mẫn Chung cũng vang lên :
- Đã đến lúc Đoàn Mẫn Hạc ngươi phải đền tội ! Đỡ ! Ha… ha…
Viu !
Ầm !!
Thái Hoài cũng nhân lúc đó dùng thân pháp Bách Cầm lao vào Đoàn Mẫn Chung.

Hự !
Chàng vừa chế ngự Đoàn Mẫn Chung thì cũng là lúc Đoàn Môn Chủ tung một chiêu sát thủ vào Đoàn Mẫn Hạc :
- Chết !
Ầm !
Oa !!
Sau một lúc hả hê nhìn kẻ thù phải đền mạng, Đoàn Môn Chủ ủ ê nhìn Thái Hoài :
- Ngươi đã giúp ta ? A…, đúng là ta đã trở nên người vô dụng, phải cần có người ta mới báo được thù.
Chàng tìm lời trấn an Đoàn bá bá :
- Bá bá nói sai rồi. Vì ngay từ đầu tiểu điệt đã nhận thấy bá bá cố tình không sử dụng đến Đông Hải Phi Thiên Chỉ. Thế chẳng phải bá bá đã có sẵn kế, chờ lúc kẻ thù hoàn toàn chủ quan để bất kỳ bất ý tung chiêu tối hậu sao ?
Đoàn Môn Chủ gật gù :
- Quả là hậu sinh khả úy ! Mẫu thân ta thật không lầm khi giao phó ngươi trọng trách Môn Chủ Đông Hải Môn. Ngươi rất thông tuệ và không hề tự phụ tự mãn. Tuy nhiên, kế của ta vẫn có thể bất thành nếu như ngươi không giúp ta, làm cho Đoàn Mẫn Hạc có một thoáng phân thần.
Chàng nói lảng sang chuyện khác :
- Nhưng bá bá vẫn cao minh hơn tiểu điệt khi bảo hai Ngọc Bội chỉ là một :
Đoạn chàng hất hàm về phía Đoàn Bá Chung :
- Y và phụ thân y đã bị Ngọc Bội trở mặt. Đó là lý do khiến cả hai bất ngờ quay lại đây. Có đúng thế không, Đoàn Mẫn Chung ?
Y hoàn toàn suy sụp :
- Không sai ! Đang lúc phụ thân ta cùng quần hùng Thất đại phái chuẩn bị luận kiếm, bước cuối cùng để giúp ta lên ngôi minh chủ, ả chợt xuất hiện. Vì ả là hậu nhân duy nhất của Tư Mã Minh Chủ, hơn nữa sở học ả thượng thừa, ả lại có ba nhân vật Đông Hải Môn trong tay đủ để làm quần hùng tin ả sẽ là nhân vật giúp võ lâm Trung Nguyên loại bỏ hoàn toàn Đông Hải Môn nên ả được suy cử làm Minh Chủ !
Thái Hoài lo ngại :
- Sao lại có ba nhân vật Đông Hải Môn ? Ngoài Hà Như Hoa ra, không lẽ còn có ai khác đã từ Đông Hải Môn tự ý tìm đến ?
Đoàn Mẫn Chung thở dài :
- Ngươi như vậy là chưa biết gì về tâm địa của ả. Bất chấp thủ đoạn,

miễn sao đạt được mục đích là được, ả đã khống chế và biến Trác Quang Minh, Thẩm Uyên Uyên thành người Đông Hải Môn. Ả đã mê hoặc được quần hùng. Trong khi ả thật sự chỉ muốn gồm thâu lưỡng Đông Hải Môn để thêm người suy phục ả.
Thái Hoài bàng hoàng:
- Ngọc Bội tỷ lại có tham vọng lớn đến thế sao? Ngọc Bội tỷ đã biến tâm từ lúc nào?
Đoàn Mẫn Chung bật cười:
- Hóa ra ngươi chưa biết chính ả đã chủ mưu gây ra thảm họa cho Lưu gia sao? Cũng chính ả đã lừa ngươi đến Tuyệt Mệnh Cốc, ả cũng giả thành Ngũ Chỉ Bà Bà xuất hiện ở Hoàng Diệp Lâm. Và gần đây…
Chàng phẫn nộ:
- Gần đây chính ả đã giả vờ bị ngươi bắt giữ để uy hiếp ta?
Đoàn Mẫn Chung thừa nhận:
- Không chỉ có ngươi bị ả lừa. Ta và phụ thân ta cũng chỉ là công cụ của ả.
Chàng nạt ngay:
- Ngươi sai rồi! Trước kia đúng là ả có lừa ngươi. Còn ngay bây giờ, hừ, đó là ả muốn báo thù cho phụ thân ả, cho Tư Mã Vương Minh Chủ ! Chẳng phải phụ tử ngươi đã mưu hại, làm cho toàn gia Tư Mã phải ly tán sao ? Nếu không có chuyện đó, Ngọc Bội tỷ đâu bị biến tâm ? Ngươi phải chết !
Ầm !!
Lặng người một lúc lâu sau cử chỉ đầy phẫn nộ của chàng. Làm cho Đoàn Mẫn Chung phải thảm tử, Đoàn Môn Chủ vụt hỏi :
- Như ngươi đang nuôi hy vọng sẽ có cách cảm hóa Ngọc Bội ?
Chàng thở dài :
- Tiểu điệt tuy muốn nhưng không biết trời có chiều người không?
Đoàn Môn Chủ khích lệ:
- Cứ thử xem. Có tận nhân lực mới tri thiên mệnh!
Chàng gật đầu, cảm kích.

Xích Long Châu

Chương 33
ĐÔNG HẢI PHI THIÊN

Vút! Vút!…
Có quá nhiều thanh âm xao động cho biết không phải chỉ có một người xuất hiện, điều này làm cho Lưu Thái Hoài thất vọng.
Chàng đành nấp kín, không dám hiện thân cho dù từ những nhân vật vừa đến đã có một người lên tiếng:
- Bổn Minh Chủ đã đến như lời hẹn, sao các hạ chưa hiện thân?
Không có thanh âm nào hồi đáp, điều đó khiến nhân vật vừa lên tiếng tự nhận là Minh Chủ tức giận:
- Dám hý lộng bổn Minh Chủ, Đoàn Mẫn Chung, phải chăng ngươi quá lạm dụng lòng nhẫn nại, cho bổn Minh Chủ vẫn có thể tha thứ mãi cho ngươi?
Nghe câu hỏi này, từ chỗ ẩn Lưu Thái Hoài len lén bỏ đi.
Chợt, chàng dừng lại khi nghe thanh âm nọ đột nhiên vang lên:
- Một mình ngươi không có đủ đởm lược để dùng kế điệu hổ ly sơn, dụ bổn Minh Chủ ly khai Minh Chủ phủ và mưu toan giải thoát cho tội đồ Đông Hải Môn. Nhưng ngươi cũng đừng quá xem thường bổn Minh Chủ. Người của ngươi, cho dù có là Đoàn Mẫn Hạc phụ thân ngươi đi chăng nữa, bất kỳ ai hễ lọt vào Minh Chủ phủ là phải mất mạng. Không tin, ngươi cứ chờ một lúc sẽ rõ, Minh Chủ phủ sẽ lập tức biến thành một biển lửa, thiêu hủy những ai ngươi định giải thoát và cả những ai được ngươi sai đi cứu.
Vẫn lặng im không nói một lời, Lưu Thái Hoài chỉ biết hối hả lao đi.
Vút!
Hành vi vội vã đã tự cáo giác hành tung của chàng, một tràng cười vang lên bám theo Lưu Thái Hoài:
- Ngươi có muốn chạy đến ứng cứu thì đã muộn rồi. Huống chi… Ha… ha… ngươi đâu còn thời gian để thực hiện những gì ngươi muốn? Hãy ngoan ngoãn dừng lại nào. Ha… ha…
Vút! Vút !…
Biết có người bám theo, Lưu Thái Hoài không những không dừng lại mà còn tận lực chạy nhanh hơn.
Vút !
Nhưng nhân vật tự xung là Minh Chủ vẫn không chịu kém, vẫn quyết liệt bám theo chàng :
- Bách Cầm Thân Pháp ? Ngươi không phải là Đoàn Mẫn Chung, cũng không phải là Đoàn Mẫn Hạc. Ngươi là ai ? Đứng lại !
Vút !
Vậy là trong bóng đêm mịt mùng đã diễn ra trận tỷ thí khinh công giữa một bên là Lưu Thái Hoài và bên còn lại chính là người luôn

miệng tự xưng là Minh Chủ. Và Lưu Thái Hoài chạy đến đâu thì nhân vật Minh Chủ vẫn đuổi theo đến đó.
Được một lúc, Lưu Thái Hoài chợt chấn động khi nghe thanh âm ở phía sau vang lên :
- Ngươi là Lưu Thái Hoài !? Chỉ có ngươi mới có khinh thân pháp cao minh này. Chẳng phải ngươi đã biến thành Huyết Ma rồi sao ?
Đúng lúc đó, từ phía xa xa trước mặt chàng bỗng vang lên một tiếng chấn động ầm ầm.
Ầm !!
Và cùng với tiếng chấn động, một bựng hỏa quang cũng vụt sáng lên, làm cho bất kỳ ai dù ở xa đến đôi ba dặm cũng phải nhìn thấy.
Kinh tâm động phách, Lưu Thái Hoài càng lao đi nhanh hơn. Chàng lao đến chỗ vừa phát ra bựng hỏa quang.
Vút !
Vẫn đuổi theo chàng, thanh âm của nhân vật Minh Chủ cứ như âm hồn bất tán :
- Ngươi định tâm giải cứu cho Hà Như Hoa hiền thê của ngươi ? Đã muộn rồi, chính hành vi của ngươi đã làm cho tất cả đều mất mạng. Kể cả Trác Quang Minh và Thẩm Uyên Uyên. Ngươi không thể làm gì hơn cho họ. Ha… ha…
Phẫn nộ tột cùng, Lưu Thái Hoài đành phải quát lên, phát tiết phần nào cơn phẫn nộ chỉ muốn chực chờ xông lên ngập tràn tâm trí chàng :
- Ngọc Bội. Nếu họ có mệnh hệ nào ta sẽ giết ngươi.
Vút !
Chàng vẫn chạy và thanh âm của Ngọc Bội vẫn không chịu buông tha chàng :
- Quả nhiên ngươi chính là Lưu Thái Hoài, đúng như ta nghi ngờ. Thế thì sao, phụ thân ngươi do ta sát hại. Không có cái chết của Hà Như Hoa, không lẽ ngươi chịu tha thứ cho ta ? Chớ nói nhảm, trên đời này làm gì có người đại lượng, sẵn sàng tha thứ cho kẻ thù đã từng sát hại phụ thân ? Và ngươi cũng không phải ngoại lệ. Ha… ha…
Chàng đứng phắt lại. Và, Ngọc Bội ngay lập tức lao qua, xuất hiện trước mắt chàng.
Chàng nhìn Ngọc Bội, người mà đã lâu lắm rồi chàng đã ngỡ là sẽ không bao giờ còn gặp lại. Chàng gọi :
- Ngọc Bội tỷ ! Nếu tỷ có thể giúp đệ giải thoát và buông tha cho Hà Như Hoa và đôi phu phụ Trác – Thẩm, đệ hứa sẽ không nhắc gì đến mối gia thù của đệ !

Ngọc Bội xạ tia mắt rợn người nhìn chàng :
- Ngươi nói thật chứ ? Ngươi dám vì Hà Như Hoa mà quên đi mối phụ thù, bất chấp điều đó sẽ làm cho ngươi mãi mãi mang tội bất hiếu ?
Chàng đáp mà không chút ngập ngừng :
- Lời đệ là lời thành thật. Đó là lý do đệ đã lẻn vào phủ Minh Chủ, lưu tự và hẹn tỷ một mình đến gặp đệ.
Nàng bĩu môi :
- Ngươi nói dối ! Chứ không phải đó là kế của ngươi, đợi khi ta đi khỏi sẽ cho người của ngươi vào Minh Chủ phủ giải cứu cho Hà Như Hoa ?
Chàng thở dài thất vọng :
- Đó là do Đoàn bá bá không tin đệ có thể cảm hóa được tỷ, nên Đoàn bá bá có ý định nếu cứu được Hà Như Hoa trước vẫn hơn. Còn phần đệ, đệ tin rằng, nếu đệ thành tâm bỏ qua mối phụ thù, có thể đệ sẽ cảm hóa được tỷ. Và tỷ sẽ xứng là Minh Chủ võ lâm, như lệnh tôn đã tỏ ra là người xứng đáng.
Ngọc Bội thoáng chau mày:
- Ngươi thật sự chịu bỏ qua mối phụ thù?
Chàng gật đầu:
- Oán thù nên cới không nên kết. Huống chi đệ đã hiểu hành vi trước kia của tỷ chỉ là do nhất thời nhầm lẫn, nhất là bị phụ tử Đoàn Mẫn Chung tác động.
Thanh âm của nb chợt nhẹ lại:
- Ngươi bỏ qua cho ta, liệu có được mãi mãi không ?
Chàng thoáng có hy vọng:
- Đương nhiên là mãi mãi. Bằng không đệ đâu bảo tỷ cứ là Minh Chủ võ lâm, giúp quần hùng chi trì chính nghĩa, dẹp trừ mọi tội ác?
Ngọc Bội thở ra nhè nhẹ:
- Vậy thì ngươi sẽ làm gì trong khi chấp thuận ta là Minh Chủ võ lâm?
- Để đã là Môn Chủ Đông Hải Môn. Và Đông Hải Môn sẽ là nơi cho đệ dung thân đến cuối đời. Có lẽ đó cũng là chủ ý của gia phụ lúc sinh tiền.
Ngọc Bội chợt lắc đầu:
- Để rồi mỗi lần ngươi nhớ đến phụ thân, mối thù độ nào mà ngươi bỏ qua lại xuất hiện, thúc bách ngươi và xui giục ngươi đưa người Đông Hải Môn xâm nhập Trung Nguyên để tìm ta báo thù. Kế này của ngươi tuy cao minh nhưng chỉ tiếc là chưa đủ để lừa được ta!
Thái Hoài phải cố thuyết phục nàng:
- Đệ không hề lừa tỷ. Nếu cần, đệ sẽ lập thệ cho tỷ tin. Nhưng đó là

đệ nói với điều kiện là bọn Hà Như Hoa chưa bị tỷ sát hại.
Hai mắt của Ngọc Bội chợt chớp nhẹ:
- Họ vẫn vô hại. Bằng chứng là vừa rồi ngươi chỉ nghe có mỗi một tiếng hỏa dược phát nổ. Đó chính là lớp hỏa dược được chôn ngầm ở vòng ngoài mà thôi.
Chàng gật đầu:
- Đệ tin ở tỷ. Được, đệ sẽ lập thệ cho tỷ tin vào đệ.
Ngọc Bội xua tay:
- Như vậy thì không cần. Muốn ta tin, ngươi phải chấp thuận ta hai điều kiện.
Chàng đáp ứng:
- Tỷ cứ nói!
Ngọc Bội đưa một ngón tay:
Thứ nhất, ngươi phải chỉ cho ta cách luyện công phu Tiềm Long Pháp Phật Quang có trong Xích Long Châu.
Thái Hoài thở ra nhè nhẹ:
- Sẽ không khó chút nào nếu tỷ luyện công phu đó theo tư thế nằm.
- Nằm! Thật thế sao?
Chàng nghiêm giọng:
- Không phải ngẫu nhiên đệ phát giác điều này. Đó là do lúc ở Tuyệt Mệnh Cốc, khi đệ tình cờ phát hiện lưu tự của Thiên Hạ Đệ Nhất Tăng, lưu tự đó được Thiên Hạ Đệ Nhất Tăng di lưu theo tư thế nằm. Và sau này khi đệ nói điều đó cho Ngũ Chỉ Bà Bà biết, Bà Bà cũng thừa nhận đệ chính là chủ nhân của Xích Long Châu.
Ngọc Bội cũng thở ra nhè nhẹ:
- Ta có thể tạm tin ngươi. Vì dù sao ta đã thử luyện theo mọi tư thế bình thường đều tỏ ra thất bại.
Thái Hoài gật đầu :
- Tỷ phải tin ở đệ thôi vì đó là phương cách duy nhất. Còn điều kiện thứ hai của tỷ ?
Ngọc Bội bảo :
- Ta định tâm là bảo ngươi tự phế bỏ võ công, nhưng làm như thế là quá hẹp lượng, bởi ngươi dù sao vẫn còn trọng, phải cần có võ công. Vậy cho nên…
Thái Hoài tuy ngấm ngầm lo sợ nhưng vẫn cố trấn tĩnh:
- Tỷ có chủ ý gì?
Nàng đáp:
- Ta không muốn ngươi mãi mãi là mối đe dọa của ta, nhất là khi ta phải chuyên tâm chuyên ý cho võ lâm với cương vị Minh Chủ. Vì thế, nếu ngươi muốn ta hoàn toàn tin thì ngươi phải chấp nhận cho ta

phế bỏ một trong Bát Kỳ Đại Mạch của ngươi.
Chàng định lên tiếng thì nghe nàng nói tiếp:
- Với những hạng cao thủ bình thường thì dù có mất đến ba Đại Mạch trong Bát Mạch vẫn không hề gì. Nhưng với thân thủ như ngươi, nếu mất một Đại Mạch thì ngươi sẽ không bao giờ có được võ công thượng thừa, như ta từng mục kích những gì ngươi đã gây cho Ngọa Long Cốc. Có như thế ta mới thật sự tin ngươi chịu bỏ qua mối phụ thù của ngươi. Thế nào?
Chàng thở ra một hơi dài và đáp ứng:
- Để tỷ có thể yên tâm trong cương vị Minh Chủ trị vì đại cục, được, đệ chấp nhận điều kiện này của tỷ.
Ngọc Bội thở phào nhẹ nhõm:
- Hoàn toàn do ngươi tự nguyện chứ? Đừng bảo Tư Mã Ngọc Bội này miễn cưỡng ngươi?
Chàng gật đầu:
- Đổi được sự bình yên cho toàn thể võ lâm, đệ có mất một Đại Mạch nào có gì đáng tiếc. Là tỷ ra tay hay cho đệ tự xử?
Ngọc Bội tươi cười:
- Đệ đừng quá xem thường ta. Vì ta tuy không có Huyết Hoa bổ trợ như đệ nhưng thân thủ ta lúc này cũng có đôi chút thành tựu. Do đó, ta sẽ để đệ tự xử. Và chỉ cần đệ có bất kỳ dấu hiệu nhỏ nào cho thấy đệ không thành thực, ta sẽ phát hiện được ngay. Lời của ta như thế là rõ, đệ cứ tùy nghi quyết định.
Chàng thừa nhận:
- Tỷ nói rất đúng. Mất một Đại Mạch đương nhiên hiển hiện bên ngoài sẽ khác với người chưa mất Đại Mạch nào. Vì tỷ đã nói như thế, được, đệ sẽ tự xử.
Phát hiện Thái Hoài đưa tay định điểm vào phế kinh bên tả, Ngọc Bội chợt kêu lên:
- Chậm đã!
Chàng cả mừng:
- Tỷ không cần đệ phế bỏ nữa sao?
Ngọc Bội lắc đầu:
- Đệ đừng hiểu lầm ta. Ta vì đại cục võ lâm nên không thể không cẩn trọng. Ý ta muốn nói đệ nên tự phế bỏ Túc Kinh thì hơn!
Thái Hoài cười gượng:
- Phế bỏ Túc Kinh là kể như hủy bỏ toàn bộ thân khinh pháp của đệ.
Ngọc Bội gật đầu:
- Đệ nói là đệ sẽ ở mãi Đông Hải Môn, vậy thì còn hay mất thân khinh pháp cũng đâu có gì quan trọng. Chỉ trừ phi đệ không thật tâm

bỏ qua mối phụ thù như đã nói!
Chàng đành đáp ứng:
- Thôi được! Đệ sẽ tự phế bỏ…
Chợt có thanh âm của Gia Cát Cung Chủ từ xa vang đến:
- Lưu Thái Hoài. Ngươi đừng nên tin ả! Ngươi đừng để vẻ ngoài của ả lừa mị mê hoặc ngươi!
Chàng nhìn Ngọc Bội chỉ thấy Ngọc Bội thản nhiên nói với chàng:
- Ta hoàn toàn tùy vào quyết định của đệ.
Nghe thế, chỉ sợ lời của Gia Cát Cung Chủ sẽ làm tâm tư dao động, Lưu Thái Hoài lập tức điểm vào Túc Kinh. Và chàng đã phải nhảy dựng lên vì đau.
Hự!
Gia Cát Cung Chủ lao đến:
- Chao ôi! Sao ngươi vẫn để ả lừa? Ngươi không nghe lời ta cảnh báo sao? Ôi…! Ta đến chậm mất rồi!
Ngọc Bội bỗng bật cười khanh khách:
- Sai rồi, Cung Chủ đến đúng lúc đấy chứ! Và để cho toàn thể võ lâm biết Tư Mã Ngọc Bội này là hạng người như thế nào, hôm nay, người đầu tiên sẽ bị bổn Minh Chủ trừng trị chính là Cung Chủ. Ha… ha…
Và Ngọc Bội bất ngờ phát xạ một kình vào Gia Cát Cung Chủ.
Viu…
Thái Hoài thất kinh kêu lên:
- Dừng tay! Ngọc Bội tỷ không thể quên lời đã hứa với đệ!
Nhưng ngọn chỉ kình Phi Thiên Đông Hải vẫn xé gió lao đến Gia Cát Cung Chủ Bách Hoa Cung.
Gia Cát Đại Mỹ rít lên:
- Chỉ có ngươi quá ngu xuẩn nên mới tin vào ả thôi. Chứ còn ta, phải may mắn lắm ta mới toàn mạng và chờ đợi đến tận lúc này! Yêu nữ, đỡ!
Ào…
Ầm!!
Ngọc Bội gật gù:
- Đương nhiên bổn Minh Chủ thừa biệt mụ Gia Cát ngươi thời gian qua chỉ giả vờ thuận phục mà thôi. Do đó, chính đêm hôm nay sẽ là tử kỳ của mụ. Đỡ!
Ào…
Chợt từ bóng đêm bỗng bật lóe lên hai bựng kim quang, kèm theo tiếng gầm quát của Trác Quang Minh và Thẩm Uyên Uyên:
- Ma nữ, chớ quá ngông cuồng! Đỡ kiếm!
Véo…

- Nếu không có Gia Cát Cung Chủ kịp tiếp ứng cứu mạng thì Thẩm Uyên Uyên này làm gì còn cơ hội cho ma nữ ngươi đến nếm mùi Tuyệt Đao? Đỡ!
Vù…
Cùng lúc đó, có hai bóng người lao đến chỗ Lưu Thái Hoài. Và thanh âm của Hà Như Hoa vang lên:
- Tướng công! Lòng nhân của tướng công đã dùng không đúng đối tượng rồi. Nếu Đoàn Lão Môn Chủ không đến và sau đó nếu không có Gia Cát Cung Chủ liều lĩnh xông vào biển lửa cứu nguy thì lúc này đây muội đâu còn dịp gặp lại tướng công!
Người thứ hai chính là Đoàn bá bá, Môn Chủ Đông Hải Môn đời trước:
- Hà…! Ta đã nghe Hà Như Hoa kể lại. Ả Ngọc Bội này sẽ là một ma nữ vô tiền khoáng hậu đây. Ả mà là Minh Chủ võ lâm thì đừng nói riêng gì võ lâm Trung Nguyên, chỉ sợ Đông Hải Môn chúng ta sẽ không bao giờ yên với ả. Ngươi có biết trong biển lửa kia là những ai không ? Đều là những nhân vật trước kia từng có ít nhiều hiềm khích với ả. Ngay khi được suy cử làm Minh Chủ, ả đã biến Minh Chủ phủ của ả thành chỗ giam người. Và lúc nãy ta đến cũng là lúc ả cho tâm phúc tự châm cháy hỏa dược. Đó là kế của ả khi được tin có người gặp ả vào đúng lúc này.
Hà Như Hoa lo lắng tiếp lời :
- Theo diễn biến vừa xảy ra, ả gây ra chuyện này nhằm đổ vạ cho Đoàn Mẫn Chung, Đoàn Mẫn Hạc. Vì trước mặt quần hùng ả hứa là sẽ bỏ qua cho cả hai, đó là cách để lấy lòng tin của quần hùng. Để bây giờ thì những ai bị ả hiềm nghi đều phải bỏ mạng trong biển lửa ngút trời kia. Trong đó suýt nữa có muội và huynh tẩu Trác – Thẩm.
Tâm trạng lúc này của Lưu Thái Hoài đúng là cả một biển trời căm hận.
Và hận nhất là chàng đã tự phế bỏ Túc Kinh, trúng phải kế mưu thâm độc của ma nữ !
Chàng đứng lên, xòe tay về phía Đoàn Môn Chủ :
- Bá bá hãy cho tiểu điệt mượn kiếm.
Đoàn Môn Chủ giao kiếm cho chàng, là thanh kiếm đã rỉ sét với hàng lưu tự cho biết Tư Mã Ngọc Bội là cốt nhục của Tư Mã Vương Minh Chủ phu phụ.
Cầm kiếm trong tay, chàng bật hú dài :
- Mong Gia Cát Cung Chủ nhượng chỗ cho! Còn Trác – Thẩm huynh tẩu, hay thi triển Liên Thành Nhị Tuyệt Kiếm Đao nào! Hu… ú… ú…
Dùng kiếm chống vào đất lấy đà, Lưu Thái Hoài sau đó bật tung

người lên cao, lao vun vút vào trận chiến đã đến hồi tàn cuộc giữa một bên là Tư Mã Ngọc Bội và bên kia là Gia Cát Cung Chủ với Trác – Thẩm hai người.
Vù…
Nghe tiếng của chàng, Ngọc Bội cười khanh khách :
- Cũng tốt thôi, Thái Hoài ! Sau mạng của mụ Gia Cát sẽ đến lượt ngươi. Vì ngươi buông tha ta chứ ta nào có ý buông tha ngươi. Đỡ !
Ha… ha…
Bùng !
Hự !
Gia Cát Cung Chủ bị hất bay, may nhờ có Hà Như Hoa bên ngoài nhìn thấy nên kịp đón đỡ.
Gia Cát Cung Chủ lả trên tay Hà Như Hoa, sau khi thốt một lời duy nhất:
- Ả lợi hại hơn trước!
Đoàn Môn Chủ nhìn thì vào trận chiến vừa có thêm Lưu Thái Hoài xen vào:
- Không sai. Vì dường như ả đã am hiểu công phu Tái Sinh Bất Diệt từ Tiềm Long Pháp Phật Quang trong Xích Long Châu!
Giọng nói quá ư nghiêm trọng của Môn Chủ Đông Hải Môn làm cho Hà Như Hoa giật mình:
- Làm sao ả có thể am hiểu một khi đây là cách luyện bí ẩn chỉ có ai là chủ nhân của Xích Long Châu mới có thể luyện được?
Đột nhiên có thanh âm của Ngũ Chỉ Bà Bà vang lên thật gần:
- Dễ hiểu thôi! Nghịch đồ rất giỏi thuật lừa người. Có thể Lưu Môn Chủ đã bị ả lừa, đến nỗi tự nói ra cách luyện công phu thượng thừa đó.
Hà Như Hoa thất kinh quay lại và nàng mừng rỡ reo lên:
- A…! Lão Chủ Mẫu cũng đến?! Phụ thân, đây là ai, thân phụ có nhận ra không?
Nàng nói quá muộn. Vì Đoàn Môn Chủ vừa nhìn thấy Lão Chủ Mẫu xuất hiện đã tự bước đến hành lễ:
- Mẫu thân!
Và thế là mọi người vừa hàn huyên vừa đưa mắt dõi nhìn trận chiến càng lúc càng trở nên cam go khốc liệt.
Nhờ đó Hà Như Hoa biết phụ thân nàng cùng đoàn người Đông Hải Môn vì đã lâu không nhận được tin gì về tốp người do Lưu Thái Hoài nên đã đồng lòng du nhập Trung Nguyên. Đồng thời nàng cũng khấp khởi mừng khi nghe các bậc trưởng bối đang luận bàn về trận chiến vẫn diễn khai.

Lão Chủ Mẫu gật gù:
- Cả song phương cùng có bản lĩnh Sinh Cơ Bất Diệt nhưng bản lĩnh của Lưu Môn Chủ vẫn trội hơn.
Đoàn Môn Chủ chép miệng:
- Chỉ tiếc là khinh thân pháp chẳng còn, Lưu tiểu tử vẫn không có cách nào khác ngoài việc cứ lơ lửng mãi trên không. Điều này làm cho nhiều sở học có phần hạn chế!
Phụ thân nàng thì tấm tắc khen:
- Công phu kiếm đao kia quả là lợi hại. Kín như bưng và không có bất kỳ chỗ sơ hở nào. Phải chi ma nữ không có nhiều công phu lợi hại, có lẽ trận chiến không thể kéo dài.
Ngũ Chỉ Bà Bà cứ thở dài liền miệng:
- Kiếm đao hợp bích đó tuy có xuất xứ từ nhị tuyệt kiếm đao nhưng đã mất sự lợi hại vốn có của công phu. Lẽ nào đây là ý của họ buộc ma nữ nghịch đồ phải mặt đối mặt với Lưu Môn Chủ?
Đúng lúc đó có tiếng Ngọc Bội thét vang:
- Ngươi khá lắm Thái Hoài! Hóa ra bằng cách này ngươi vẫn có thể thi triển Bách Cầm thân pháp. Được lắm ta sẽ cùng ngươi đối đầu một phen. Xem đây!
Tình thế lúc này diễn ra hoàn toàn đúng với những lời vừa được mọi người nhận định. Lưu Thái Hoài do đã phế bỏ Túc Kinh, không thể dùng cước chân để thi triển thân pháp Bách Cầm nên chàng đã lợi dụng những đợt kình phong của Ngọc Bội để biến thân thể thành vô lực, cứ lơ lửng trên không. Trong khi đó thanh kiếm trong tay chàng chỉ thi thoảng mới có cơ hội tấn công đối phương, hỗ trợ cho Trác – Thẩm hai người những lúc cần.
Và trụ bộ ở phía dưới là Trác Quang Minh cùng Thẩm Uyên Uyên với công phu Liên Thành Nhị Tuyệt Kiếm Đao.
Công phu này tuy kín, nhưng lại mất đi sự tuyệt hiểm và lợi hại của kiếm đao nhị tuyệt nguyên thủy như nhận định của Ngũ Chỉ Bà Bà. Tuy vậy, Ngọc Bội do phải dè chừng từng chiêu kiếm quá ư bất ngờ của Thái Hoài nên công phu của Trác – Thẩm hai người cũng đủ làm quẩn chân, khiến ả không thể dễ dàng hạ thủ như hạ thủ Gia Cát Cung Chủ.
Ả phát hiện đấu pháp này và ả biết cần phải hạ đầu tiên chính là Lưu Thái Hoài. Chỉ có như thế, sau đó ả mới dễ dàng đả bại công phu kiếm đao hợp bích của Trác Quang Minh và Thẩm Uyên Uyên.
Ả cũng vận dung thân pháp Bách Cầm lao vọt lên cao, diện đối diện với Lưu Thái Hoài. Ả quát:
- Đỡ chiêu!

Ào…
Lưu Thái Hoài như chỉ chờ cơ hội này. Chàng nghiến răng bật rít:
- Yêu nữ dám dối gạt ta. Ngươi phải chết. Đỡ !
Chàng hất mạnh hữu kiếm ra.
Vèo…
Ầm !
Chấn kình vừa vang dội, trước khi thân hình bị dật dờ bay đi, tả thủ của Thái Hoài bỗng xuất phát một ngọn kình uy mãnh :
- Trúng…
Ào…
Ả cười sặc sụa :
- Huyết Ma Công ! Được ! Thử xem công phu của ai lợi hại hơn ? Đỡ ! Ha… ha…
Và ả hất đủ hai tay, hữu thủ là chưởng Huyết Ma và tả thủ là chỉ kình Đông Hải Phi Thiên đầy bất ngờ.
Ầm !
Viu…
Kinh tâm, Thái Hoài tự hạ thân xuống.
Vụt !
Thấy vậy, Trác Quang Minh và Thẩm Uyên Uyên cùng hất chiêu lên hy vọng kịp bảo vệ cho Long Đầu đại ca nếu bị ma nữ truy sát.
- Xem đao !
- Xem kiếm !
À…
Vù…
Ngọc Bội từ trên cao bổ xuống:
- Hai người phen này phải chết!
Ào…
Thái Hoài thất kinh, gọi cả hai lùi lại:
- Đó là Huyết Ma Công cực kỳ lợi hại. Tránh mau !
Tiếng hô hoán của chàng làm cho cả hai hoang mang, phải khựng lại.
Và luồng chưởng đỏ ối của ma nữ cứ thế quật bổ vào cả ba.
Thái Hoài vội trụ bộ, vừa đẩy bật thanh kiếm lên cao vừa hất đủ nhị kình cũng là Huyết Ma Công đỏ rực :
- C…h…ế…t…
Ào…
Ầm ! Ầm !
Trác Quang Minh và Thẩm Uyên Uyên bị dư kình hất bay, làm cho đao và kiếm của họ phải rơi khỏi tay, rơi xuống đất.

Coong… ! Coong… !
Trong khi Thái Hoài cũng lảo đảo không thôi thì Ngọc Bội sau một lượt lăng không đảo người lại tiếp tục lao ào xuống. Ả còn cười vang:
- Ngươi phải nạp mạng thôi! Ha… ha…
Ả hất kình.
Ào…
Mọi người ở bên ngoài nhìn thấy thất kinh vì biết Thái Hoài do không còn khinh thân pháp tất không kịp tránh. Và họ càng kinh tâm hơn khi phát hiện chàng bất ngờ khuỵu xuống. Họ kêu:
- Ối chao…
Nhưng đúng lúc đó khi ngọn kình của ma nữ vừa vặn lao đến thì trên hữu thủ của Thái Hoài chợt xuất hiện một thanh đại đao. Chàng chỏi đao và bật tung người nhảy lên:
- Đây là Tuyệt Đao của Thẩm gia! Đỡ!
Ào… Ầm!!
Choang…
Chấn kình làm cho đại đao bị gãy, cũng làm cho Thái Hoài khuỵu lăn qua một bên.
Tuy nhiên, Ngọc Bội đã có phần khiếp đảm khi buột miệng:
- Ngươi lại vờ ngã để nhặt kiếm như lúc nãy nhặt đao à! Ta đâu thể để ngươi toại nguyện! Đỡ!
Víu…
Ả xạ ngay một ngọn chỉ kình vào Thái Hoài.
Ở bên ngoài, Ngũ Chỉ Bà Bà vụt hét:
- Nghịch đồ! Ngươi còn dám vận dụng tuyệt học của lão thân ư? Ngươi thật to gan!
Lòng nơm nớp lo sợ lúc nào cũng có ở những môn đồ phản bội bỗng làm cho ả khựng lại.
Thái Hoài vậy là có cơ hội lăn người đến chỗ có thanh kiếm đã bị Trác Quang Minh đánh rơi. Chàng chỏi kiếm và bật tung người lên:
- Tuyệt kiếm Trác gia đây! Đỡ!
Ầm! Ầm!
Ả tuy am hiểu nhiều công phu nhưng vẫn kém Thái Hoài ở nhị tuyệt kiếm đao. Ả bị trấn lùi và thần sắc có phần sợ hãi.
Thái Hoài bất ngờ hú vang khi tự ném kiếm đi, lúc đã chõi kiếm để bật người bay theo Ngọc Bội:
- Hú… ú…
Ả thất kinh quay lại, thì vừa vặn nghe Thái Hoài quát to như sấm:
- Còn đây là Đông Hải Phi Thiên Chỉ, tuyệt học của bổn môn.
Viu…

Soạt!
Ả chưa kịp trở tay thì đầu vai tả đã bị Đông Hải Phi Thiên Chỉ xuyên thủng. Ả ngã xuống:
- Ôi…
Ngũ Chỉ Bà Bà lướt đến:
- Nghịch đồ phải chết!
Ngũ Chỉ Phi Kình xuất hiện lao vào ả.
Viu…
Trác Quang Minh thu hồi kiếm nhào đến:
- Hãy đền mạng cho phụ thân ta!
Véo…
Thẩm Uyên Uyên thì bạt đại đao:
- Mẫu thân, hãy nhìn nữ nhi đây báo thù!
Ào…
Và.
Ầm! Ầm!
Phập! Phập!
Nhìn thảm cảnh xảy đến cho Ngọc Bội, Lưu Thái Hoài vụt thở hắt ra và đưa mắt nhìn quanh:
- Mọi việc sẽ không xảy ra nếu người có tâm địa như nàng biết dừng lại kịp lúc. Trác huynh, Thẩm tẩu, có lẽ võ lâm Trung Nguyên sẽ cần đến những người như Trác huynh, như Thẩm tẩu và như Gia Cát Cung Chủ. Có lẽ nhị vị hiểu ý tại hạ?
Lúc đó, Gia Cát Cung Chủ như cũng hiểu vì sao Lưu Thái Hoài lại có những lời này. Cung Chủ mỉm cười và làm như vô tình đưa mắt nhìn vào nhiều chỗ khuất tối cạnh đó, nơi đang có nhiều nấp lánh và hoảng sợ:
- Ta biết ngay bây giờ Lưu môn chủ sẽ quay về Đông Hải Môn với ý trung nhân là Hà Như Hoa. Nhưng Lưu môn chủ cứ yên tâm, thi thoảng quay lại Trung Nguyên môn chủ sẽ thấy bổn cung ta sẽ thay môn chủ chi trì chánh nghĩa như thế nào. Và thất đại phái, ha… ha…, họ sẽ không còn cảnh a dua xu nịnh, ngược lại sẽ cùng bổn cung chủ tuân thủ đạo nghĩa võ lâm.
Lưu Thái Hoài hài lòng và len lén nháy mắt với

H Ế T

Nguồn: Vnthuquan-Thư viện Online
Người đăng: ms
Thời gian: 26/12/2005 6:45:02 SA